

என்னை இயக்கும் சக்தி நீ!!!

நாவல்

கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தம்

09/03/2024

கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தம்

எழுதிய A. HUGAN
72. 2ND LANE
ANANDA PURI
TRINCO
0771960160

என்னை இயக்கும் சக்தி நீ

நாவல்

அருள் வெளியீடு
திருகோணமலை

யுத்தரணாநாளு.சு ஸ்துத்ப்பிரிகை

நாஸு.சு
314585.27 யுத்தர
1969 400000
000000
00000000

வி துக்க வுத்துயுதி ஸ்துதர

ஸ்துதர

சுயுதி ஸ்துதர
ஸ்துதரஸ்துதர

- நூலின் பெயர் : என்னை இயக்கும் சக்தி நீ
- ஆசிரியர் : கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தம்
- வகை : இளைஞர் நாவல் - இலக்கியம்
- உரிமை : ஆசிரியருக்கு
- அட்டைப்பட அமைப்பு : ச. அ. அருள்பாஸ்கரன் M. A. (Fine Arts)
- முதற்பதிப்பு : 06 - 10 - 2017
- வெளியீடு : அருள் வெளியீட்டகம்
37 / 7, மத்திய வீதி,
உவ்ரமலை - திருகோணமலை.
தொலைபேசி இல: 026-2221507.
- கிடைக்குமிடம் : லங்கா புத்தகசாலை.
F.L. 14.1. டயஸ் பிளேஸ்.
குணசிங்கபுரம்.
கொழும்பு-12.
தொ.பே. இல: 011- 2341942
- ISBN : 978-955-54005-9-6
- விலை : ரூபாய் 300/=

இந்நூல்...

**இவ்வுலகில் பிறந்த பயனை உணர்த்திய என் தாய்,
தந்தைக்கும் எனதருமை மனைவிக்க்கும் சமர்ப்பணம்.**

- ஆசிரியர் -

அணிந்துரை

ஒரு நூலுக்கு அணிசெய்வதுதான் அணிந்துரை என்பார் தமிழ்மணி அகலாங்கன் அவர்கள். இந்த நூலின் தலைப்பைப் பார்த்ததும் ஏதோகாதல் கதை என்று தான் நானும் நினைத்தேன். நீங்களும் நினைக்கலாம். இதுவும் ஒருவகைக் காதல் கதைதான். 'கிழவிமேல் காதல் கொள்ளடா' என்று பாரதி சொன்னதைச் சிந்தியுங்கள். நூலை வாசித்த பின் வாசகர்களாகிய உங்களுையே விடை காணும்படி இதனை எழுதியுள்ளார். இவரது நாவல்கள் அனைத்தும் கல்வியை மையப்படுத்தியதாகவே இருக்கும்.

இந்நூலை ஆக்கியவர் ஆசிரியராகச் சேவையைத் தொடங்கியவர். கல்வியை நேசித்தவர். அதிபராகவும், கல்விப் பணிப்பாளராகவும், புவியியலிலும், முன்பள்ளிக் கல்வியிலும் பி.எச்.டி. பட்டம் பெற்றவர். போகுமிடமெல்லாம் கல்விப் பயிர் வளர்த்தவர். கல்வி, பாடசாலை, மாணவர்கள், அவர்களுடைய முன்னேற்றம், கிராமங்கள். அவர்களது வாழ்க்கையின் முன்னேற்றம் ஆகியவற்றின் மேல் தீராக்காதல் கொள்ளவேண்டும். அதில் தான் உண்மையான இன்பம் காணலாம் எனக் கருதுபவர்.

ஆசிரியர்கள் மனம் வைத்து மாணவர்களைத் தம் வசப்படுத்தினால் கல்விக் கூடங்கள் வளர்ச்சியுறும். கிராமங்கள் விருத்தியுறும். பகிடிவதைகளினால் ஏற்படும் துயரங்களையும், அவற்றை நீக்கி விட்டால் எவ்வளவு இன்பமாகவும் சந்தோசமாகவும் இருக்கும் என்பதை இந்நாவல் விளக்குகிறது. இந்நாவலை அனைத்து ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் வாசித்து உணர்ந்து செயற்படும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்நூலை வாங்கி ஆசிரியரது அறிவுரையை மனங்கொள்ளுமாறும், நூலை வாங்கி ஊக்குவிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ச. அ. ருள்பால்கரன். பி.ஏ. எம்.ஏ. (கவின்கலை)

சிறுவர் சித்திர கூடம் - திருகோணமலை.

முன்னுரை

நமது ஈழத்தில் நல்ல நாவல்கள் இல்லை என்று கூறுபவர்கள் நிறையவே இருக்கிறார்கள். ஆனால் நமது நாட்டின் இலக்கிய கர்த்தாக்களின் நாவல்களை யாரும் படிக்காமலேயே இப்படிக் கூறுகிறார்கள். ஈழத்து இலக்கியங்களின் வளர்ச்சியும். போக்கும் என்று எழுதுபவர்கள்கூட ஈழத்தில் வெளிவரும் நூல்களை வாங்கிப் படிப்பதில்லை. காய்தல் உவத்தலின்றி எழுதுவதற்கு அவர்களது ஆமையுள்ளம் இடமளிப்பதில்லை. தாங்கள் எப்போதோ எழுதி வைத்தவற்றையே நகல் எடுத்து பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பி விடுகிறார்கள். பத்திரிகைகளும் பிரசுரித்து விடுகின்றன.

பத்திரிகையையோ, பத்திரிகை ஆசிரியர்களையோ, குறை கூறமுடியாது. ஒருவர் தனது ஆக்கம் ஒன்றை பத்திரிகை பிரசுரித்து விட்டால் பெரிய கைதேர்ந்த கதைஞர்களாக, கவிஞர்களாக உலாவந்து விடுகிறார்கள். அண்மையில் என்னிடம் “நீங்கள் இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசுகள் பெற்றுள்ளீர்களா?” என்று ஒரு அன்பர் கேட்டார். “நான் இதுவரை ஐந்து நூல்களுக்கு இலங்கை சாஹித்திய மண்டலப் பரிசுகள் பெற்றுள்ளேன்” என்றேன். அவரது கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறும்போது “சிறுவர் நாவல்கள், கதைகள். பாடல்களுக்கும், வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும்”. “நல்லதோர் வீணை” என்ற நாவல்களுக்கும் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசுகள் பெற்றுள்ளேன். அத்துடன் வடக்கு கிழக்கு மாகாணம், கிழக்குமாகாண சாஹித்திய மண்டலப் பரிசுகளும், கிழக்கு மாகாண சாஹித்திய மண்டலப் பரிசுகளும் பெற்றுள்ளேன் என்று விபரங்களையும் கூறிவிட்டேன். அவரது கட்டுரையைப் படித்தபோதுதான் எப்படிப்பட்ட எழுத்தாளர் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன்.

எனது பரிசு பெற்ற நாவலை சிங்கள மொழியிலும் மொழிமாற்றம் செய்து வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். எனது சிறுவர் கதைகளைப் படித்த சிலர் அவற்றை ஆங்கிலத்தில் எழுதித் தரும்படி கேட்டார்கள். சிறுவர்களுக்கான ஆறு ஆங்கிலக் கதைகளை எழுதிக் கொடுத்தேன். அத்தனையும் சிங்களத்திலும் வெளி வந்திருக்கின்றன.

இந்த நாவலை எழுதி வெளியிட முனைந்தும் நிதிநிலை காரணமாகத் தாமதமாகி விட்டது. இந்நாவலின் களம் கிழக்கு மாகாணம். சிறப்பாகத் திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு மாவட்டங்கள்தான். இதில் குறிப்பிடப்பட்ட

கதை மாந்தர்கள் என்னோடு வாழ்ந்தவர்கள். உங்களோடும் வாழ்பவர்களாகவும் இருக்கலாம். என்னை விட்டு ஒவ்வொருவராக நழுவிவிட்டனர். அவர்களின் பிரிவு என்னைத் தனிமையை உணர்த்திக் கொண்டே இருக்கிறது. ஈனக்கவலைகள் மனைதக் கவ்வும்போது மதுவிடமும். மாதுவிடமும் மனிதன் மண்டியிடுவானாம். ஆனால் எனக்குக் கவிதை வரிகள் கைகொடுத்துச் சிந்திக்க வைக்கும் மனம் தேறிக்கொள்ளும். அவற்றுள் ஸ்ரீபள் பொஸ்ரரின் “ஓ..பிளாக் ஜோ” என்ற கவிதையின் இந்த வரிகள் என் மனதின் காயங்களுக்கு மருந்து தடவும்.

“Why do I weep

When my heart should feel no pain

Why do I sigh

That my friends come not again

Grieving for forms

Now departed long ago.”

இவ்வரிகள் எவ்வளவு உண்மையானவை. இன்று நண்பர்கள் இல்லை. நடிப்புச் சுதேசிகளும், சுயநலக் கும்பலும், தவித்த முயலடிப்பவர்களும் மலிந்துள்ளார்கள். அவ்வகைக் கதை மாந்தர்கள் வந்து போவார்கள்.

அந்நியக் குப்பைகளைப் படிப்பவர்கள் ஈழத்தவரின் கதைகளை விளங்கிக் கொள்வார்கள். விளங்கிக் கொள்பவர்களும், தமிழ்ப்பற்றாளர்களும் படிப்பதற்கும், நமது மக்களது வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சிந்திப்பவர்களுக்கும் இந்நாவல் இனிக்கும். அப்படிப்பட்ட உத்தமர்களைப் போற்றுகிறேன்.

தமிழ்ப்பற்றாளர்களும் படிப்பதற்கும், நமது மக்களது வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சிந்திப்பவர்களுக்கும் இந்நாவல் இனிக்கும். அப்படிப்பட்ட உத்தமர்களைப் போற்றுகிறேன். எனது கதையினையிட்டு நானே கூறிக்கொள்வது அழகல்ல. இந்நாவலைப் படிக்கும் ஆசிரிய கலாசாலை அல்லது ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிகளில், பல்கலைக் கழகங்களில் பயிற்சி பெற்ற ஒவ்வொருவருக்கும் பழைய நினைவுகள் எட்டிப்பார்க்கும். தங்கள் அனுபவங்களை மீட்டுப் பார்ப்பதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தையும் வழங்குகிறேன். இந்நாவல் உங்களை 1965 -1975 ஆண்டுப்பகுதிக்கு அழைத்துச் செல்லும். சில காட்சிகளும் உரையாடல்களும் உண்மை கலந்த கற்பனைகளே. இதில் வரும்

பாத்திரங்களும் அற்புதமானவை. அன்றைய சமூகத்துக்கும் இன்றைய சமூகத்துக்கும் இடையே உள்ள இடைவெளியை எடைபோட்டுக் கொள்ளலாம். இதில் வரும் பாத்திரங்கள் இளைஞர்களே. இருபத்திநான்கு வயதுக்கப்பட்டவர்கள்.

கல்விமுறையிலும், கற்பித்தல் முறைகளிலும் எவ்வளவு மாற்றங்கள்? ஏற்றத்தாழ்வுகள். குப்பிவிளக்கோடு பாயில் இருந்து மைக்குப்பியில் தொட்டு “ஜீ நிப்” பேனாமுனையினால் எழுதியதற்கும் இடையே மாற்றம் வந்து விட்டது. இன்று இலவசப்புத்தகம், சீருடை என்று அரசு கொடுத்தாலும் பயன்பெறுவோர் சிலரே.

உங்கள் கைகளில் தந்து உங்கள் கருத்துக்களை அறிய விரும்புகிறேன். இந்த நாவலுக்கும் இந்திய எழுத்தாளர்களது நாவல்களுக்கும் இடையில் ரசனைகள் இல்லையா? எந்த வகையில் இந்த நாவல் வேறுபடுகிறது என்பதை எனக்குத் தெரிவியுங்கள்.

நன்றியுடன்

கேணிப்பீத்தன் ச. அருளானந்தம்

1

“நிற்பதுவே நடப்பதுவே பறப்பதுவே நீங்கள் எல்லாம் சொற்பனந்தானோ? - பல தோற்ற மயக்கங்களோ?

கற்பதுவே கேட்பதுவே கருதுவதேநீங்கள் எல்லாம் அற்ப மாயைகளோ? - உம்முள் ஆழ்ந்த பொருள் இல்லையோ?

வானகமே இளவெயிலே மரச்செறிவே நீங்களெல்லாம் கானலின் நீரோ? - வெறும் காட்சிப் பிழைதானோ?

போனதெலாம் கனவினைப் போல் புகைந்தழிந்து போனதனால் நானு மோர் கனவோ? - இந்த ஞாலமும் பொய்தானோ”

பாரதியின் பாடல் வரிகள் இசையுடன் கலந்து வானொலியில் இருந்து காற்றில் பரவிச் செவிப் பறைகளின் ஊடாக உள்ளத்தைச் சிலிரக்க வைக்கிறது. உள்ளமெல்லாம் ஒருவித புளகாங்கிதம். புதுவிதமான உலகத்தில் காலடி எடுத்து வைக்கும் உணர்வு. இவ்வளவு காலமும் மாணவர்களைப் புரியாது அவர்களது விருப்பு வெறுப்புக்களை அறிந்தும் அறியாதும் ஒன்றரை ஆண்டுகள் கற்பித்தாகிவிட்டது. சிறார்களின் உள்ளங்களைப் புரிந்து கொண்டு அவர்களுக்கு உகந்த முறையில் கற்பிக்கும் ஆர்வத்துடன்தான் அந்த ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிக்கு இரண்டு வருடப் பயிற்சியினை மேற்கொள்வதற்காக வந்திருக்கிறான்.

கற்பித்தல் என்பது புனிதமான சேவை. ஒரு ஆசிரியரால் சமுதாயத்தை மாற்றியமைக்க முடியும் சீராக்கவும், குலைத்து அழித்துவிடவும் முடியும்.

ஆசிரியரின் ஆளுமையிலேயே மாணவர்களது எதிர்காலம் தங்கியுள்ளது. தனது மாணவர்கள் பெரும் சீர்திருத்தவாதிகளாகத் திகழவேண்டும் என்பதற்காகவே முரளி ஆசிரிய சேவையைத் தேர்ந்தெடுத்தான். பயிற்றப்படாமலும் ஒரு ஆசிரியர் சேவையாற்ற முடியும். ஆனால் மாணவர்களை அறிந்து அவர்களது மனங்கவரும் வகையில் கற்பிக்க முடியுமா என்பது தொக்கியே நிற்கும். மாணவர்கள் எல்லோரும் ஒரேவிதமாக இல்லை. ஆளுக்காள் வேறுபாடுடையவர்கள். வளர்ச்சிக் கட்டங்களும் அப்படித்தான் உள்ளது. அவர்கள் இருந்து வரும் சூழலும் அவ்வாறுதான் உள்ளதை அறிந்து கொள்ளலாம். ஒரு பிள்ளையின் விருத்தி அதன் பரம்பரையிலும், அவன் வாழும் சூழலிலும், அவன் வாழும் சமூகத்திலுந்தான் தங்கியுள்ளது. கெட்ட பிள்ளை என்று யாருமே பிறப்பது இல்லை. அதேபோல் மொக்கு என்றும் யாருமில்லை.

“எல்லாக் குழந்தையும் நல்ல குழந்தைதான்
மண்ணில் பிறக்கையிலே அவர்
நல்லவர் ஆவதும் தீயவர் ஆவதும்
அன்னை வளர்ப்பினிலே”

என்ற பாடல் வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. குழந்தைகள் தெய்வங்களுக்குச் சமமாம். அவர்களது உள்ளங்களைப் புரிந்து கொண்டால் புதியதோர் உலகத்தையே படைக்கலாம். அதனால்தான் தான் முதற்பார்த்த வேலைகளை எல்லாந் தள்ளிவிட்டு ஆசிரிய சேவையில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டான்.

ஒருவருடக் கற்பித்தலின் பின்னர்தான் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிக்கான போட்டிப் பரீட்சைக்குத் தோற்றலாம். பரீட்சைப் பெறுபேற்றின் அடிப்படையில் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிக்குத் தெரிவாகி இன்று மட்டக்களப்புப் புகையிரத நிலையத்தில் வந்திறங்கி விட்டான்.

புகையிரத நிலையத்தில் இறங்கியதும் பொதிகளுடன் வெளியில் வந்தான். அவனைப் போல் பல்வேறு ஊர்களில் இருந்து பலர் வந்திறங்கினார்கள். அவர்களை வரவேற்கச் “சீனியேர்ஸ்” என்ற இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் பலர் காத்திருந்தனர். முரளி வழமைபோல் கால்சட்டை சேட் அணிந்து வந்திருந்தான். அதனால் வந்தவர்கள் அவனைக் கவனிக்கவில்லை. அவனுக்கு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியின் நடைமுறை விதிகள் தெரியும். அதிகமான ஆசிரியர்கள் வேட்டி, சேட் அணிந்திருந்தனர். அவர்களை வரிசையில் நிற்கும்படி பணித்தார்கள். ஆசிரிய பயிற்சிக்கு வந்தவர்களும் அவர்கள் சொன்னதுபோல் நின்றார்கள்.

புதிய ஆசிரியர்கள் தங்கள் உடைமைகளுடன் கூப்பிடு தூரத்தில் உள்ள ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி வளாகத்தினுக்குள் வரிசையாக நடந்தார்கள். முரளி யாவற்றையும் பார்த்தவாறே நின்றான். பக்கத்தில் உள்ள கடைக்குச் சென்று தேநீர் அருந்தினான். பேருந்தில் வந்திறங்கிய ஆசிரியர்களையும் அதேபோல் நடத்தியவாறு விடுதிக்குள் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

அரைமணி நேரம் கழித்து முரளி விடுதியை அடைந்தான். அவனைப் பல கண்கள் விநோதமாகப் பார்த்ததை அவதானித்தான். நேரே விடுதி மேற்பார்வையாளரிடம் சென்றான். தனது அனுமதிக்கடிதத்தினை ஒப்படைத்தான். அவரோடு பக்குவமாகப் பேசினான். அவர் அவனுக்குரிய கட்டில், அலுவாரி போன்றவற்றைக் காட்டினார். சீனியர்ஸ் என்று பலர் கதை கொடுத்தனர். அவர்களுக்குப் புன்னகையால் பதிலிறுத்தான். அப்போதுதான் பழைய நண்பன் கபிரியேல் முரளியின் முன் வந்து “ஹலோ பிறதர் முரளி. நான் கபிரியேல் நினைவிருக்கிறதா”? அப்படியே கட்டியணைத்தான். “உங்களை மறக்கலாமா? நீங்க மறக்கக் கூடிய மனிதரா? நான் என்றும் மனதால் போற்றும் மாமனிதனாக அன்றே தீர்மானித்து விட்டேன்”. என்றான். “இப்போதுதான் வந்திருக்கிறீர்கள். அதோ கிணறு உள்ளது. குளித்துவிட்டு விரைந்து வாருங்கள். நான் முதலில் போகின்றேன்.” கூறிவிட்டுச் சென்றார். முரளி குளித்து உடைகளை மாற்றி ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைக்குரிய சீருடையுள் புகுந்தான்.

முப்பது கட்டில்கள் கொண்ட அந்தப் பெரிய மண்டபத்தில் இரண்டு கண்ணாடிகளே இருந்தன. வேட்டியை உடுத்து வாலாமணியுள் புகுந்து சால்வையை மடித்துக் கழுத்தில் பூமாலையாகப் போட்டுப் பார்த்தான். “சா... எனக்கே பொறாமையாக இருக்கிறது”. மனதுக்குள் மத்தாப்பு விரிந்தது. முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் அனைவரும் ஒரேவிதமான சீருடையில் காட்சியாகினர். வெள்ளைக் கொக்குகள் போன்று ஓடியாடித் திரிந்தனர்.

தேவையான எழுது பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டான். வரிசையாக முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் செல்லப் பணிக்கப் பட்டார்கள். அவனும் ஆசிரியர்கள் பின்னால் சென்றான். காலை உணவு தயாராக இருந்தது. முடிந்ததும் ஒன்றுசூடல் மண்டபத்தினுள் சென்றார்கள். இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் வேட்டி, வாலாமணியுடன் சால்வையின்றி வந்திருந்தனர். இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் அதாவது 'சீனியேர்ஸ்' சால்வை அணிய வேண்டிய அவசியம் இல்லையாம். அதிபர் தொடக்கம் அனைத்துப் பேராசான்களும் வெள்ளைச் சீருடையில் இருந்தனர். வேட்டி, வாலாமணி, சால்வை எனக் காட்சியாகினர். பெண்கள் வெள்ளைச் சேலை. பிளவுஸ் அணிந்து தமிழர்தம் பண்பாட்டில் உயர்ந்து நின்றனர். முரளிக்கு அவனை அறியாமலேயே ஆசிரிய சேவையின் மகத்துவம் உடலெங்கும் பரவியது. 'இதுதான் ஆசிரியம்' என்பதற்கான அடையாளம்.

வழமையான சமய ஆராதனை முடிவுற்றது. கல்லூரி முதல்வர் திரு.கந்தையா எழுந்து வணக்கம் செலுத்தினார். அவரது வசீகரமான உடலும். பேசும் திறனும் அனைவரையும் ஆட்கொண்டது. அவர் வரவேற்பதில் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தார். தொடக்கவுரை அவரது இதயத்தில் இருந்து ஊற்றெடுத்து வந்தது.

“ஒவ்வொரு ஆண்டும் புதுப்புது ஆசிரியர்கள் வருகிறார்கள். இரண்டாண்டுப் பயிற்சியின் பின் சென்று விடுகிறார்கள். இக்கல்லூரி தமிழாசிரியர்களை உருவாக்குகிறது. ஆனால் நமது பாடசாலையில் மாணவர்கள் தம் தாய்மொழியில் சித்தியடையும் வீதம் குறைவடைகிறது. தமிழாசிரியர் என்றால் நமது சமுதாயத்தில் உரிய மதிப்புக் கிடைப்பதில்லை. ஒரு ஆசிரியர் என்றால் ஒரு காலத்தில் சமுதாயத்தில் மதிப்பும் மரயாதையும் இருந்தது. அந்நிலை மாறிவருகிறது. ஆசிரியரைக் கண்டு சமூகம் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும். அதற்கு ஆசிரியர்கள் தொடர்ந்து படிக்க வேண்டும். ஆசிரிய பயிற்சி முடிந்தால் எல்லாம் படித்து முடிந்து விட்டது என்ற எண்ணம் நமது ஆசிரியர்களிடம் உருவாகிவிட்டது.” சற்று நிறுத்தி முகத்தைத் தனது சால்வையால் துடைத்துக் கொண்டார்.

“கபிரியேல் ஒக்காரா என்ற ஆபிரிக்கக் கவிஞன் எழுதிய கவிதை எனக்கு நினைவில் நிழலாடுகிறது. அவர் இன்றைய சமூகத்தை அற்புதமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். அதனை அப்படியே சொல்கிறேன் கேளுங்கள்.

**'Once upon a time ,Son
They used to laugh with their hearts
and laugh with their eyes
but now they only laugh with their teeth
while their ice – block – cold eyes
search behind my shadow'**

என்று தன் மகனுக்கு ஒரு தந்தை கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. 'மகனே! முன்னொரு காலத்தில் நம்மவர் உள்ளத்தாலும், விழிகளாலும் அன்பு ததும்பும் முறையிலும் சிரித்து அரவணைத்தார்கள். ஆனால் இன்று அத்தனையும் அற்றுப்போய் விட்டது. பதிலாக பற்களைக் காட்டி சிரித்தும், குளிர்ந்து இறுகிய பனிக்கட்டிகள் போன்ற கண்களால் என்பின்னால் என்நிழலில் என்ன உள்ளது என்று தேடும் மனிதரைப் பார்க்கிறோம். இந்நிலை மாறவேண்டுமாயின் நல்லாசிரியர்கள் பலர் உருவாக வேண்டும். அதற்காக நீங்கள் உதாரண புருசர்களாக உருவாக வேண்டும்” சால்வையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார்..

“நாம் கற்றது கைமண்ணளவு. கல்லாதது உலகளவு. நீங்கள் தொடர்ந்து படிக்க வேண்டும். இக்கல்லூரியில் இருந்து வெளியேறியபின்னும் படித்துப் பட்டதாரிகளாகி கல்வி உலகினுக்கு உங்களது சேவையை அளிக்க வேண்டும். நமது தமிழ் மொழியை விழிகளாக மதிக்கவும். பிறமொழிகளைக் கற்று பாரதியின் கனவை நிறவேற்றவும் வேண்டும். நமது முன்னோரளித்த அரிய பொக்கிஷங்களான சங்கப் பாடல்களையும். இலக்கண நூல்களையும் கற்றறிய வேண்டும்.”

அவரது அந்த நீண்ட உரை முரளியின் நாடி நரம்புகளில் தைத்து உடலெங்கும் பரவச் செய்தது. எவ்வளவு உண்மைகளைக் கூறினார். அவரது உரையினைத் தொடர்ந்து பல பேராசிரியர்களும் வரவேற்புரைகளையும் வாழ்த்துரைகளையும். நிகழ்த்தினார்கள். இரண்டாம் ஆண்டு மாணவர் தலைவர் சின்னத்துரை தமது உரையில் அறிமுகம் பற்றிய அறிவித்தலை நிகழ்த்தினார். அவரது உரையில் ஒரு பண்பு இருந்தது.

“எங்களுக்கு என்று ஒரு பாரம்பரியம் இருக்கிறது. ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்வதற்கும். நம்மிடையே தோழமை உணர்வையும், ஒத்துழைப்பையும் நெருக்கமாகப் பிணைத்துக் கொள்வதற்கும் இந்த அறிமுகம் உதவும். இது பல்கலைக்கழகங்களில் நடைபெறும் பகிடிவதை அதாவது ‘றாக்கிங்’ அல்ல. இது வெறும் அறிமுகமே. இதனை எங்கள் முதல்வரும் ஏற்பார் என நம்புகின்றேன். அத்துடன் இன்று மாலை ஆறுமணிக்கு இதே மண்டபத்தில் அறிமுக நிகழ்வு நடைபெறும். உங்கள் அவையையும் சமூகமளிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.” அறிவித்தலைத் தந்து விட்டு அவர் மேடையை விட்டு வெளியேறினார்.

“முதலாம் வருடத்துக்கான புதிய மாணவர்களில் ஒருவர் நன்றியுரை கூறும்படி அழைக்கின்றோம்.” அறிவித்தல் விடுக்கப் பட்டது. யாரும் முன்வரத் தயங்கினார்கள். முரளி சற்றுத் தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தான். யாரையும் காணோம். சட்டென எழுந்தான். விறுவிறுவென மேடையை நோக்கி நடந்தான். அவனது நடையில் ஒரு துணிவு ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. முரளி ஆங்கிலம் கற்றவன். தவிரவும் பல திணைக்களங்களில் கடமையாற்றிவிட்டு திருப்தியில்லாததால் ஆசிரிய சேவையை விரும்பி ஏற்றவன்.

“அன்புசால் கல்லூரியின் முதல்வர் அவர்களே! எங்களை நல்லாசான்களாக்க முனையும் பேராசிரியர்களே! எங்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக இருக்கும் எனதருமை இரண்டாம் வருட உடன்பிறப்புகளே! என்னோடு பயிற்சி பெற வந்திருக்கும் அருமை அன்புள்ளங்களே! இந்த முரளியின் இனிய காலை வணக்கம்.” கைகளைக் கூப்பி வணங்கித் தொடர்ந்தான்.

“கல்லூரி முதல்வர் அவர்களது ஒவ்வொரு சொல்லையும் அவதானித்துக் கேட்டேன். அவரது அறிவுரைகள் எனதுள்ளத்தில் பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்து கொண்டன. வருங்கால தமிழாசிரியர்கள் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதை எனக்குத் தெளிவாக விளக்கியதாக உணர்கிறேன். **'A Doctor minds the body and a Teacher trains the mind.** ஒரு டாக்டர் உடலைச் சீராக்குகிறார். ஒரு ஆசிரியர் உள்ளத்தைச் சீராக்குகிறார். என்று கல்வியியலாளர்கள் கூறுவார்கள். இதனை நாம் நன்குணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.” அவன் தொடர்ந்தான்.

“காலையில் புதிதாகப் பயிற்சிக்கு வந்தவர்களை எமது உடன்பிறப்புகள் வரவேற்று உபசரித்து நடந்து கொண்ட முறைகளை இனிமேலும் நாம்

தொடராதிருக்கத் திடசங்கர்ப்பம் கொள்ளவேண்டும். இங்குள்ள பேராசிரியர்களைப் பார்க்கும்போது எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது. அவர்களது வழிகாட்டலில் நாங்கள் நல்லன பயின்று நல்லாசிரியர்களாகத் திகழ்வோம். சிறப்பாக கற்பித்தல் முறையினையும், கற்பித்தல் தொழில்நுட்பங்களையும், உளவியலையும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். தமிழ் இலக்கணப் பயிற்சி எங்களுக்குப் போதாதுள்ளது. தமிழ் மொழியில் பாண்டித்தியம் பெறவும் வேண்டும்.”. அவன் கூறும்போது புதிதாக வந்திருந்தோர் மட்டும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர்.

சீனியேர்ஸ் என்போர்கள் தமக்குள் முகஞ்சுழித்துக் குசுகுசுத்தனர்.

“நான் இந்தச் சீருடையில் இருக்கும்போது மட்டும் ஆசிரியராக இருப்பேன். சீருடையை மாற்றினால் சற்று வித்தியாசமாக இருப்பேன். இங்கு பயிற்சிக்காக வந்திருப்போரில் அதிகமானவர்கள் மிகப் பின்தங்கிய கிராமப்புறங்களில் இருந்து வந்தவர்கள். நானும் அவ்வாறுதான் பின்தங்கிய கிராமத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறேன். ஆங்கில மொழியினைக் கற்கப் பொருளாதார வசதியற்றவர்களாக, சந்தர்ப்பத்தை இழந்தவர்கள். நான் அதற்கு விதிவிலக்காக வந்திருக்கின்றேன். தமிழில் நல்லாற்றலைப் பெறுவதற்காக இக்கல்லூரிக்கு வந்திருக்கின்றேன். இங்கிருக்கும் திருமதி.கங்கேஸ்வரி அம்மையாரின் இலக்கிய நயத்தினைக் கேட்டறிந்து கற்கவும், ஏனைய பேராசான்களிடம் இருந்து உடல் உள ஆத்ம பலத்தினைப் பெறவும் வந்திருக்கின்றோம்”. கல்லூரி முதல்வர் கந்தையா அவன் பேசுவதையே உற்று நோக்கியவாறு இருந்தார்.

“இன்று காலையில்தான் என்னைக் கண்டிருக்கும் இந்த ஆசிரியர் எவ்வாறு என்னை அறிந்து கொண்டார்”. திருமதி. கங்கேஸ்வரி அவர்களுக்கு ஒரே ஆச்சரியம்.

“இன்று மாலை நடைபெறும் அறிமுகம் முக்கியமானதொரு நிகழ்வு என்பதனை நாங்கள் அறிவோம். ஒவ்வொருவரது ஆற்றலையும் அறியும் நிகழ்வாக அது அமையும் என்று மதிப்புக்குரிய இரண்டாம் வருட ஆசிரியமாணவ தலைவர் திரு.சின்னத்துரை குறிப்பிட்டதை வரவேற்கிறேன். நாங்கள் தமிழாசிரியர்கள் என்று எங்களை அழைக்க நமக்கு என்ன தகுதி உள்ளது?. ஆசிரியர்கள் ஒப்பமிடும் பதிவேட்டைப் பார்த்தேன். அதில் எனது கையொப்பமும் தேவனின் கையெழுத்து மட்டுமே தமிழில் இருக்கின்றது. நீங்கள் அதனைக் கவனித்திருக்க மாட்டீர்கள்” கூட்டத்தில் குசுகுசுப்பு. அதனை அவன் பொருட்படுத்த வில்லை.

“நான் சிறிதளவு ஆங்கிலம் கற்றிருக்கிறேன். ஆனால் இதுவரை தமிழில்தான் எனது பெயரை எழுதி தமிழில்தான் கையொப்பத்தினையும் இட்டு வருகிறேன். நமது நாட்டு அரசியல் சாசனத்தில் தமிழுக்கும் இடமுண்டு. தமிழாசிரியர்கள் இதனைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டு செயற்படவேண்டும். பெரும்பான்மை இனமக்கள் வித்தியாசமானவர்கள். திணைக்களக்களின் தலைவர்கள் உட்பட அனைவரும் தமது கையெழுத்தினை தம்மொழியிலேயே இடுகின்றனர். நாம் இன்னும் தமிழில் கையொப்பத்தினை இடுவதற்கு முனையவில்லை. இதனை நன்கு புரிந்து கொள்ளுங்கள்”. சபையைப் பார்த்தான். அங்கு அமைதி நிலவியது. அவன் தொடர்ந்தான்.

“இன்றிலிருந்து புதிய மாணவ ஆசிரியர்கள் தமிழில்தான் கையெழுத்தினை இடுவதாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். உங்கள் மனங்களைப் புண்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கம் எனக்கில்லை. நமது கல்லூரி முதல்வரின் கொள்கைப் பிடிப்பால் ஈர்க்கப் பட்டு விட்டேன். இன்னொரு விடயத்தையும் சொல்ல விரும்புகிறேன்”. சபையோரைப் பார்த்தான். இவன் என்ன சொல்ல வருகிறான்?

“எனக்குத் தமிழ் கற்பித்தவர் 'மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தை' நமக்குத் தந்த வித்துவான் வி.சீ.கந்தையா அவர்கள். அதனால்தான் தமிழில் இவ்வாறு பேசும் திறனையும் பெற்றிருக்கிறேன். தமிழ்மொழி தெரிந்தால் தமிழ் தெரிந்ததாகக் கருதக் கூடாது. ஆங்கிலேயர் அனைவரும் கற்றவர்கள் என்று கருதலாமா? அதேபோல் எல்லாத் தமிழ் மக்களும் கற்றவர்களா? தமிழ்மொழியைக் கற்பதென்பது அதிலுள்ள இலக்கியங்களைக் கற்றலாகும். அவற்றில் உள்ள பொருட்களை உணர்ந்து நடத்தலாகும். அவற்றைக் கற்றால்தான் சிறந்த தமிழையும், இலக்கிய நயத்தினையும் கற்றுக் கொள்ளலாம். சங்க இலக்கியங்களைத் தேடிக்கற்க வேண்டிய பொக்கிஷங்கள்”. என்றான்.

‘யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்’ எனக் கணியன் பூங்குன்றனார் அன்று எழுதிவைத்துள்ளார். இன்று உலகமயமாக்கல் பற்றிப் பேசுபவர்கள் பூங்குன்றனாரின் பாடலைப் படிக்கவேண்டும். நாமெல்லோரும் சேர்ந்து தமிழ் மொழிக்கான சேவையைத் தொடர்வோம். பின் தங்கிய கிராமங்களில் உள்ள பிள்ளைகளது கல்வியில் நாட்டங்கொண்டு உழைப்போம். எந்த மொழியையும் கற்பதில் தவறில்லை. அதிக மொழிகளைக் கற்றவர் அம்மொழிகளில் உள்ள நல்லருங் கருவூலங்களை அறிந்து கொள்ள முடியும். நன்றி. வணக்கம்”. கூப்பிய கைகளுடன் மேடையை விட்டு இறங்கினான். திருமதி.கங்கேஸ்வரிக்கு இப்போது புரிந்து விட்டது.

இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களின் கண்களில் தீப்பொறி பறப்பதை கண்டும் காணாதவனாக தனது இருக்கையில் அமர்ந்தான். அதிபரின் மனதிலும், சில பேராசான்கள் மனதிலும் முரளி இடம்பிடித்துக் கொண்டான். திரு.சிவானந்தநாயகம் அற்புதமான பேராசிரியர். அவர் விஞ்ஞானம். கணிதம் கற்பிப்பவர். கற்பித்தலில் நகைச்சுவையையும் புகுத்தி மாணவர்களை ஈர்த்தெடுக்கும் ஆற்றல் கொண்டவர். அவருக்கு முரளியைப் பிடித்துக் கொண்டது. சில பேராசான்களுக்கும் இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களுக்கும் புண்ணில் புளியைத் தடவி விட்டு விட்டான். கபிரியேல் மட்டும் வெகுவாக இரசித்தான்.

“தேநீர் இடைவேளையின் பின் பாடங்கள் தொடரும்” அறிவித்தல் ஒலித்தது. சில இரண்டாம் வருட மாணவர்கள் வழிகாட்டினார்கள். முதலாம் வருட மாணவர்கள் வரிசையாகத் தேநீர் குடிப்பதற்குச் சென்றார்கள். அவர்களைச் சில இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் கிண்டலடித்தபடி சீண்டிப் பார்த்தார்கள்.

2

“ஹலோ மாஸ்டர்! என்ன எங்களுக்கே பாடம் சொல்லித்தாறீங்களோ”? ..... பின்தொடர்ந்து வந்த சிலர் சீண்டினர். அவர்கள் ஒன்றும் பேசாது சென்றார்கள்.

“பூனைக்கு மணிகட்ட நினைக்கிறீங்க ... பார்ப்பம்:” கூறிக்கொண்டு சென்றார்கள். முரளி அவர்கள் பக்கம் திரும்பினான்.

“ஒரு சந்தேகம்?” முரளி அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டான்

“என்னது”?

“ இதில் யார் பூனை? யார் எலி? சொல்வீர்களா”?

“ஆ... ஆரெண்டுபோகப்போகத் தெரியும்”. கூறிக்கொண்டு சென்றார்கள். இந்த மனிதர்களைப் புரிந்து கொள்ளவே முடியாது. மனிதனே விலங்குகளில் கொடிய விலங்கென்று சொல்வார்களே அது உண்மைதான். மனதில் நினைந்து கொண்டான்.

அவர்களைப் பார்த்து ஒரு புன்னகையை வீசியவாறு தேநீர் அருந்தும் இடத்துக்குச் சென்றான். அங்கே தேநீர் ஒரு பாத்திரத்தில் இருந்தது. கோப்பையில் வேண்டிய அளவுக்குக் குழாயைத் திறந்து முடக்கூடியதாக இருந்தது. பெண்களுக்கு வேறாக இருந்தது. ஆண்களுக்கு வேறாக இருந்தது. வரிசையில் நின்று தேநீரைப் பெற்றான்.

இருந்து தேநீரை அருந்தக் கூடியதான ஒழுங்குகள் தெரிந்தன. புதிதாக வந்த ஆசிரிய மாணவர்கள் சீனியேர்ஸ் குடித்தபின்தான் குடிக்கலாம். அவர்கள் வந்தால் எழுந்து மரியாதை செலுத்த வேண்டும். ஆளுக்கொரு இருக்கையில் இருந்து தேநீர் குடித்தார்கள்.

ஒரு சிரேஷ்ட மாணவர் வந்தார். இதில் யார் புதியவர்கள்? யார் சிரேஸ்டர்கள் என்று புதியவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆளுக்காள் அறிமுகமில்லாதவர்கள். சால்வை போடாதவர்கள் இரண்டாம் வருட மாணவர் என்பது முரளிக்குத் தெரியும். ஆனாலும் அவன் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

“உங்களுக்கு மரியாதை தெரியாதா? ஒரு சிரேஸ்ட மாணவர் வந்தால் எழுந்து நின்று மரியாதை செலுத்த வேண்டும் என்பதுகூடத் தெரியாதே”. கொதித்தார். தேவன் அந்த சிரேஸ்ட மாணவரைப் பார்த்தான். “முரளி இவங்க எப்படி ஆசிரியர்களாக வந்தார்கள். இவர்களிடம் படிப்பவர்களின் நிலையென்ன? பின்தங்கிய கிராமங்களில் இவர்கள் எப்படி சேவைசெய்வார்கள்?” தேவன் இளகிய மனம் படைத்தவன். பாடுவதில் தேவனுக்கு நிகர் தேவன்தான்.

“அண்ணன்! நீங்கள் சிரேஸ்டரா அதாவது வயதில் மூத்தவரா? அல்லது இங்குள்ள இவர்களில் வேறு யாராவது சிரேஸ்ட ஆசிரிய மாணவர்கள் இருக்கிறார்களா என்று எப்படி எங்களுக்குத் தெரியும்?”

“மாஸ்ரர்! என்ன மரியாத இல்லாம அண்ணன் என்று சொல்லுறாய்? மரியாதை தெரியாதா”? அவர் சற்றுக் கோபத்தோடு சொன்னார்

“அண்ணன் என்பது மூத்த சகோதரனைக் குறிக்கும் அன்பான சொல். மாஸ்ரர் என்பது 'ஆண்டான் அடிமை' என்று பொருள்படும் சொல். நீங்க எங்களது எஜமான் இல்லை. அதனால் நான் அண்ணன் என்று உரிமையுடன் சொன்னேன். அது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் எங்களை

மன்னியுங்கள். நீங்கதான் சிரேஷ்ட மாணவர் என்று சொன்னதால் தெரிந்து கொண்டோம். அதனால் நாங்கள் எழும்பி உங்களுக்கு மரியாதை செலுத்துகிறோம். புதியவர்கள் எழுந்து நிற்போம்.” சொல்லிக் கொண்டே முரளி எழுந்தான். புதியவர்கள் எல்லோரும் எழுந்து நின்றார்கள். சிரேஸ்ட மாணவர் அசடுவழிய வந்த வழிதெரியாமல் சென்று விட்டார்.

ஒரு சிரேஸ்ட ஆசிரிய மாணவி கையில் தேநீர்க் கோப்பையுடன் நளிணத்தோடு வந்தார்.

“உங்களுக்கு வாய் நீண்டுவிட்டது. என்ன? அடக்கி வாசியுங்க. இல்லாட்டி அடக்கி விடுவோம். நாங்க சொல்வதுதான் சட்டம். அதன்படி செய்யாட்டி. செய்ய வைப்போம்” முகத்தை ஒரு வெட்டு வெட்டித் திரும்பினார்.

“அக்காச்சி!” முரளி அவரைப் பார்த்து விளித்தான்.

“அக்காச்சியா? நான் அக்காச்சி போலவா இருக்கிறன். நையாண்டி செய்கிறீர்போல இருக்குது.”

“ஐயையோ! அக்காச்சி என்று எங்கட உடன் பிறப்பைத் தானே அன்போடு அழைக்கிறோம். அது பிழையென்றால் மன்னியுங்கள். நீங்க கோபத்துடன் சொல்லவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டோம். உங்களது குரல் குயிலின் குரல்போல் இருக்கிறது. எப்படித்தான் நோக்கினாலும் உங்கள் நளிணத்தை ரசிக்கிறோம். நீங்கள் எதைச் செய்யச் சொன்னாலும் செய்கிறோம். சொல்லுங்கள். நாங்கள் செய்கிறோம்.” முரளி இரட்டை அர்த்தத்தோடு கூறினான்.

“உங்களக் கவனிக்க வேண்டிய இடத்தில் கவனிக்கிறம்” கூறிவிட்டுத் தேனீரைக் குடித்தவாறே சென்றாள்.

அவர் சென்றதும் முரளி முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களுடன் கலந்துரையாடினான்.

“நாம் ஒன்றாகச் செயற்படுவோம். முதலில் '6XS' அளவான வெள்ளைத் தாளில் நமது பெயர், பதிவிலக்கம், முதலாம் வருடம் என்று தெளிவாக எழுதி நெஞ்சில் ஒட்டிக் கொள்வோம். இதனை எல்லோரும் செய்யுங்கள். ஒரு மாதம்வரை இவ்வாறு செய்வோம். நான் செய்து வைத்திருக்கிறேன்.

பாருங்கள். நமது கல்லூரி முதல்வரிடம் காட்டி அனுமதியும் பெற்றாகி விட்டது. அவர் அதனைப் பெரிதும் வரவேற்றார். அடுத்த பாடவேளைக்குச் செல்லும்போது வித்தியாசமாகச் செல்வோம். சரிதானே”?

கூறிவிட்டு புதியவர்களைப் பார்த்தான். தேவன் வெகுவாக இரசித்து வரவேற்றான். புன்னகையுடனான பதில் கிடைத்தது. தான் தயாரித்து வைத்திருந்த அட்டையைக் காண்பித்தான். அதனைத் தன் வாலாமணியில் முன்புறத்தில் நன்றாகத் தெரியும்படி ஊசியினால் கொழுவிக்கொண்டான். உடனடியாகப் புதியவர்கள் தங்கள் பெயர்களையும், பதிவிலக்கத்தையும் எழுதி அவன் செய்ததுபோல் செருகிக் கொண்டனர்.

பாடவேளைக்கான மணியொலித்தது. இடைவேளை முடிந்து வகுப்புத் தொடங்கியது. இன்று முழுவதும் ஒரே கதையாகவே இருக்கும். பிரதி முதல்வர் சம்பந்தர் இடைவேளையின் பின் தலைமை தாங்கினார். அவர் மேடையை நோக்கி வந்து தன்னை அறிமுகம் செய்து குழுமியிருந்த முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களையும் ஏறிட்டுப் பார்த்தார். அவருக்கு புளகாங்கிதம் பொங்கியது.

“புதிதாக வந்திருக்கும் ஆசிரிய மாணவர்கள் ஒரு புதுமையைச் செய்துள்ளார்கள். இதனை நமது கல்லூரி முதல்வர் பார்த்தால் சந்தோசப்படுவார். நான் இங்கிருந்தவாறே உங்களது பெயர்களைச் சுட்டி அழைக்கலாம். ஒருவரது பெயரைச் சுட்டி அழைப்பது பெருமைக்குரியது. இதனை இரண்டாம் வருட மாணவர்களும் செய்தால் வந்திருக்கும் புதியவர்களுக்கு உங்களை இலகுவில் இனங்கண்டு கொள்ள முடியும். இது வரவேற்கத்தக்கதொரு செயல். நமது புதிய ஆசிரிய மாணவர்களைப் பாராட்டுகிறேன்”. மண்டபத்தில் குழுமியிருந்த புதிய மாணவர்கள் கைதட்டி வரவேற்றனர்.

அப்பொழுதுதான் இரண்டாம் வருட மாணவர்கள். அவர்களைக் கவனித்தார்கள். வயிற்றில் புளிகரைத்தவர்களாக இரண்டாம் வருட மாணவர்கள் முகஞ்சளித்தார்கள்.

“மச்சான் இன்டைக்குப் பின்னேரம் ஒரு கை பார்ப்பம்.” ஒருவர் பேசிக்கொண்டார். மற்றவர்கள் சிரித்துக் கொண்டனர். புதியவர்களை பகிடிவதைக்குள்ளாக்கி மகிழ்வதில் பல திட்டங்களைத் தீட்டியிருந்தனர். ஒரு கிழமைக்கான திட்டங்கள் கைவசம் இருந்தன. இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களில் அறுபது பேர் இருந்தனர். அவர்களில் முப்பது பேர் பெண்கள். அதேபோல் முதலாம் வருடத்துக்கும் அதே அளவினரே இருந்தனர்.

ஒன்று கூடல் மண்டபம் ஒரு மேடையைக் கொண்டமைந்தது. அளவிலும் பிரமாண்டமானது. இரண்டாம் வருட மாணவர்கள் ஒருபுறம் இருந்தனர். முற்பகுதியில் பெண்களும் பின்புறமாக ஆண்களும் இருந்தனர். அதேபோல் முதலாம் வருட மாணவர்களையும் அமரச் செய்தனர். பெண்களுக்கான விடுதி வசதி மேல் மாடியில் அமைந்திருந்தது. விரிவுரை நடக்கும் வகுப்பறைகள் கீழ்மாடியில் அமைந்திருந்தன. ஆண்களுக்குரிய விடுதி புகையிரத நிலையப் பக்கமாக அமைந்திருந்தது. ஆனால் ஒரே வளவினிலேயே இருந்தது. மழைகாலத்தில் வெள்ளநீர் வடிந்தோடும் கால்வாய் ஆண்கள் விடுதிக்கும் பெண்கள் விடுதிக்கும் எல்லையாக இருக்கிறது. மாரியில் மட்டும் தண்ணீர் நிறைந்து நதியாக ஓடும். அதனை 'சிந்துநதி' என்று பெயரிட்டு செல்லமாக அழைப்பார்கள்.

நீளமான மண்டபத்தில் இரண்டாகப் பிரித்துத் தடுப்புச் சுவர் இடப்பட்டிருந்தது. அவற்றில் ஒன்று இரண்டாம் வருட மாணவருக்குரியது. அதேபோல் மற்றையது முதலாம் வருடத்தினருக்குரியது. பகல் உணவு நேரம் வரை எவ்வாறு ஆசிரியர்கள் ஒழுக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதிலேயே பேராசான்களது அறிவுறுத்தல்கள் இருந்தன. உணவுக்கான மணி ஒலித்ததும் ஆண்கள் உணவகத்தினுள் செல்வது வழக்கம். அவர்களின் பின்தான் பெண்கள் உணவருந்துவார்கள்.

கைகளை மட்டும் கழுவிக்கொண்டு கோப்பைகளில் போட்டு வைத்திருக்கும் உணவினை எடுத்து இருக்கைகளில் இருந்து உண்ணலாம். விரும்பிய இடத்தில் இருக்கலாம். தேவையான உணவுவகைகளை மேலதிகமாகவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். உணவினை வீணாக்கக் கூடாது என்பது எல்லோரது கொள்கையுமாகும்.

முரளி கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு வந்தான். கோப்பையில் உள்ள உணவினை எடுத்துக் கொண்டு இருக்கையில் இருந்தான். உணவினை மேசையில் வைத்து விட்டு இரு கண்களையும் மூடி இரண்டு நிமிடம் மெளனமாக இருந்தான். பின் உணவினை உண்ண ஆயத்தமானான். அவனது பக்கத்தில் இரண்டாம் வருட ஆசிரியமாணவர் ஒரு புன்னகையோடு வந்தார். ஒரு வாஞ்சையான புன்னகையுடன் அருகில் அமர்ந்தார். அவரும் அவனைப்போலவே வணங்கி உணவினை உண்ணத் தொடங்கினார்.

“பிறதர் முரளி! நீங்கள் இன்னும்பழைய பழக்கத்தைக் கைவிடவேயில்லை. அதெப்படி?” கபிரியேல் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார். எல்லாம் உங்களிடம் இருந்து கற்றுக் கொண்டதுதானே? எப்படி மறக்க முடியும். மறந்தால் நட்பாகுமா?”

“உங்களது செயல் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. நாங்கள் சகோதராகவே இருப்போம்.” சாப்பிட்டவாறே கூறினார். முரளிக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது. இவர்கள் இருவரும் சிலகாலம் ஒன்றாகக் கற்றவர்கள்.

“பிறதர் முரளி! இங்கு சிலர் நடந்து கொள்ளும் முறைகள் எனக்கும் பிடிப்பதில்லை. நமது முதல்வர் அருமையான மனிதர். அவருக்கு நாம் காட்டும் மரியாதை அவர் சொற்படி நடப்பதுதான். எல்லாவற்றையும் பொறுமையாகச் செய்யுங்கள். என்னைப்போல் சிலர் இருக்கிறார்கள். சிலரைத் திருத்தமுடியாது. அவர்களாகவே திருந்த வேண்டும். அப்படி இல்லாவிட்டால் இவர்கள் எப்படி நமது மாணவரைத் திருத்துவார்கள்? எப்படி வந்தார்களோ அப்படியே செல்வார்கள். நீங்களாகவே எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்வீர்கள்.” கபிரியேலுடன் கதைத்தது முரளிக்குச் சந்தோசத்தைக் கொடுத்தது. ஆண்கள் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் பெண்கள் உணவுக்காக உள்ளுழைந்தனர்.

சாப்பாடு முடிந்ததும் தமது விடுதிகளுக்குச் சென்றார்கள். முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் தமது விடுதியினுள் நுழைந்தனர். ஒன்றரை மணிவரைக்கும் ஓய்வு. உடையை மாற்றிக் கட்டிலில் விழுந்தனர். ஒரே கலகலப்பாக இருந்தது. இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் விடுதியினுள்தான் பலத்த சத்தங்கள் கேட்டன. இவற்றைப் புதியவர்கள் பொருட்படுத்தவே இல்லை.

“நண்பர்களே! ஒன்றை மட்டும் கவனியுங்கள். எதற்கும் பயப்படத் தேவையில்லை. சீனியேர்ஸ் என்றால் அவர்களுக்குக் கொம்பு இருக்கிறது என்று அர்த்தம் இல்லை. அவர்களுக்கு உள்ளது ஒன்றுதான். என்னவென்று உங்களால் சொல்ல முடியுமா”? முரளி கேட்டான்.

“என்னது”? ஒரே குரலில் ஒலித்தனர்.

“அவர்களிடம் ஒரு தாழ்வுச் சிக்கல் உள்ளது. தங்களை முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் மதித்து மரியாதை காட்ட வேண்டும் என்பதுதான். இதனைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். இங்கு இருப்பவர்கள் எத்தனை பேர் ஆங்கிலம் கற்றவர்கள்? பார்ப்போம். கையை உயர்த்துங்கள்.” என்றான். உயர்த்தினார்கள். பத்துப்பேர் இருந்தார்கள்.

“ஒன்றை மட்டும் கவனியுங்கள். இந்த வருடத்தோடு பகுடிவதை என்ற சொல்லுக்கே பொருளில்லை என்றாக்கிவிட வேண்டும். அதற்கான

ஒத்துழைப்பை நீங்கள் தரவேண்டும். இன்று மாலை நடக்கும் அறிமுகவிழா கோலாகலமாக நடைபெற ஒத்தாசையை வழங்குங்கள். நாம் அறுபது பேர் இருக்கின்றோம். இங்கு முப்பது பேரும். அங்கு நமது சகோதரிகள் முப்பது பேரும் இருக்கின்றோம்”. தொடர்ந்து பாரதியின் வரிகளை உச்சரித்தான்.

'உச்சி மீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும்
அச்சமில்லை. அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே'

“சரி நேரமாகிறது. புறப்படுங்கள்”. முரளி உசார் படுத்தினான். உடலைக் கழுவி வேட்டி வாலாமணியினுள் புகுந்து சால்வையைக் கழுத்தில் மாலையாகப் போட்டு விரிவுரை மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தார்கள்.

ஒன்றரை மணிக்கு முதலாம் ஆண்டு ஆசிரிய மாணவர்கள் மண்டபத்தினுள் நிறைந்து விட்டார்கள். கல்லூரி முதல்வர் மேடையை நோக்கி வந்து அமர்ந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து மாலைநேரப் பாடத்துக்கான ஏனைய விரிவுரையாளர்களும் வந்துவிட்டனர். இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து கொண்டிருந்தனர். கல்லூரி முதல்வருக்கு அவர்களது செயல் ஆத்திரத்தை ஊட்டியிருக்க வேண்டும்.

“ஆசிரியர்கள் என்ற சொல்லுக்கே அருகதையற்றவர்களாக உள்ள உங்களைப் பார்க்க எனக்கு வேதனையாக உள்ளது. முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் உரிய நேரத்துக்கு வந்து விட்டார்கள். அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டிய இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் இப்படி நடந்து கொள்வதா? அவர்களைப் பாருங்கள். தாங்கள் யார் என்பதை எல்லோரும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக தமது பெயரை எழுதிக் காட்டியுள்ளார்கள். இதுதான் கல்வி. வாழ்க்கைக்கு உதவுவதுதான் கல்வி என்றால் வாழ்வதான் கல்வி.

இந்த வருடம் பயிற்சி பெற வந்துள்ளவர்களில் பலர் ஆங்கிலம் கற்றவர்கள். வேறு வேலைகளை உதறிவிட்டு ஆசிரியர்களாக வந்துள்ளவர்கள். அவர்கள் இங்கிருக்கிறார்கள். உங்களை அவர்களோடு ஒப்பிடாதீர்கள். உங்களுக்கு பெரும் தாழ்வுச் சிக்கல் உள்ளதை உணர்கிறேன். பகுடிவதையென்று யாராவது முறையிட்டால் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கப் படும். இதற்குத் துணைபோகும் பேராசிரியர்கள் இங்கில்லை. மாலை அறிமுகத்தின்போது வித்தியாசமான அணுகுமுறையைக் கையாளவேண்டும். அதனை மீறினால் அதற்கு நீங்கள்தான் பொறுப்பாவீர்கள்.” முதல்வர் காரமாகப் பேசினார்.

பேராசான்களும். ஏனைய பயிற்சி ஆசிரியர்களும் அமைதியாக இருந்தனர். ஒருவாறு மாலைநேர அறிவுறுத்தல்கள் முடிவுக்கு வந்தன. நான்கு மணிக்கு விடுதிக்குப் போனார்கள். உடற்பயிற்சிக்குப் பொறுப்பான விரிவுரையாளர் தயாராக இருந்தார். உடற்பயிற்சிக்கான உடைகளுடன் விளையாட்டுத் திடலுக்கு வந்தனர். விரிவுரை மண்டபத்துக்கு முன்னால் பெண்களுக்கான விளையாட்டுத் திடல் இருந்தது. சிந்து நதியின் மறுபுறத்தில் ஆண்களுக்கான விளையாட்டுத் திடல் இருந்தது. விடுதிக்கட்டிடங்களுக்கு முன்னால் மாமரங்கள் காய்த்துத் தொங்கின. காய்களைப் பிடுங்கிச் சாப்பிட யாருக்கும் தைரியம் இல்லை.

சுகாதாரம்., விளையாட்டு, உடற்பயிற்சிக்கும் பொறுப்பாக திரு.தியாகராசா கடமையாற்றினார். ஆண்களுக்கு திரு.தியாகராசாதான் பொறுப்பு. அவருக்கு ஆட்களைப் பார்த்தமாதிரித்தே எடைபோட்டுவிடும் பக்குவம் இருந்தது. திரு.தியாகராசா அவர்களது மாமனார் சாண்டோ சங்கரதாஸ். பெரிய புகழ்பெற்ற பயில்வான். மலயுத்த வீரர். உடற்சாகசங்கள் செய்வதில் அவருக்கு நிகர் அவர்தான். மட்டக்களப்பில் மட்டுமல்ல கிழக்கிலங்கையிலும், தமிழ் நாட்டிலும் அவருக்கென்று ஒரு தனியிடம் உண்டு. முதல் நாளன்றே ஒவ்வொருவருக்கும் பிடித்தமான விளையாட்டுக்களை அறிந்து குழுக்களாகப் பிரித்துவிட்டார்.

இதேபோல் தான் பெண்களுக்கும் திருமதி. சுப்பிரமணியம் பயிற்றுவிப்பாளராக இருந்தார். இருசாராரும் விளையாடுவதைப் பர்க்கலாம். பயிற்சி புதியவர்களுக்கு வேறாகவும். இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களுக்குமான பயிற்சிகள் வெவ்வேறான இடங்களில், வெவ்வேறான நேரங்களில் விளையாட்டுக்கள் நடைபெறும். நான்கு இடங்களில் பயிற்சிகள் நடைபெறும்.

திரு.தியாகராசா முதலாம் வருட மாணவருக்கும். இரண்டாம் வருட மாணவருக்குமான நட்புரீதியான கரப்பந்தாட்ட போட்டி நடத்த புதன்கிழமையைத் தெரிந்தெடுத்து அறிவித்தார். இரண்டாம் வருட மாணவருக்குச் சந்தோசம்.

அன்று மாலை ஆறுமணிக்கு ஒன்று கூடல் மண்டபம் கோலகலமாகக் காட்சியளித்தது. மண்டபத்துள் மங்கலான வெளிச்சம். மேடையில் வெளிச்சம் பிரகாசமாக இருந்தது. முதல்வர் சம்பிரதாயப்படி தன்னை அறிமுகம் செய்தார். அவரது குரலில் சிறிது கண்டிப்பு இருந்தது. பின்னர் விரிவுரையாளர்களை அறிமுகம் செய்யும்படி கேட்டுக் கொண்டார். அவர்களது அறிமுகம் முடிந்ததும் இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர் தலைவர் தனது

உரையில் “புதியவர்களை ஒவ்வொருவராக பெயர் சுட்டி அழைப்போம். அவர்கள் மேடைக்கு வந்ததும் உங்களிடம் எழுதிச் சுருட்டிய துண்டுகள் தரப்படும். அதற்கேற்ப உங்களது பெயர், ஊர் உங்களது அனுபவங்கள் கேட்கப்படும். பதிலளித்துச் செல்ல வேண்டும். சிலவேளைகளில் உங்களிடம் சில நிகழ்ச்சிகளைச் செய்து காட்டும்படியும் கேட்கப்படலாம். நிகழ்த்திக் காட்டலாம்” கூறிவிட்டு அவர் மேடையை விட்டுச் சென்றார்.

ஒவ்வொருவராக அழைக்கப்பட்டார்கள். சிலர் நடித்தார்கள். சிலர் பாடினார்கள். தேவன் மேடைக்கு வந்தான். பெட்டியில் இருந்து ஒரு துண்டை எடுத்தான். அதில் பாடல் ஒன்றைப் பாடும்படி எழுதியிருந்தது. ‘மங்கியதோர் நிலவினிலே’ என்ற பாரதியின் பாடலைப் பாடினான். தேவனின் குரல் இனிமையானது. மண்டபம் ஆடாது அசையாது அவனது இசையில் முழுகியிருந்தனர். முதல்வரிடம் இருந்து தேவனுக்கு இன்னுமொரு பாடலைப் பாடும்படி வேண்டுகோள் வந்தது. தேவனின் குரலால் கவரப்பட்டவர்கள் பலர் இருந்தார்கள். தேவனுக்கு என்று எல்லோரிடமும் ஒரு மதிப்பு இருந்தது. பலத்த கரகோசத்துக்கு மத்தியில் பாடிமுடித்து மேடையை விட்டிறங்கினான்.

ஒரு சிலர் ஆடினார்கள். சிலர் கவிதைமழை பொழிந்தார்கள். நகைச்சுவையாக உரையாடினார்கள். இது ஒரு புதுமையான நிகழ்வாக இருந்தது. கல்லூரி முதல்வரும் எனைய பேராசான்களும் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தார்கள். முரளி மேடைக்கு அழைக்கப்பட்டதும் அவனிடம் ஒரு துண்டு சுருட்டிக் கொடுக்கப்பட்டது. அதனைப் பிரித்து உரக்கப் படித்தான். விரும்பியவரை மேடைக்கு அழைத்து ஒரு காட்சியை நடித்துக் காட்டும்படி இருந்தது.

“இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர் திரு.கபிரியேல் அவர்களை மேடைக்கு அழைக்கிறேன். அவருடன் சேர்ந்து காட்சியை நடித்தால் நன்றாக அமையும். தயவு செய்து அவரை வரும்படி அழைக்கிறேன்”. என்றான். திரு.கபிரியேல் மேடைக்குச் சென்றார். பின்னால் இருந்தவர்கள் “அது சம்பிரதாயத்தை மீறும் செயல். நாங்கள் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறோம்.” சில சீனியேர்ஸ் சத்தமிட்டனர்.

“எனக்குத் தரப்பட்ட துண்டில் விரும்பியவரை மேடைக்கு அழைத்து ஒரு காட்சியை நடித்துக் காட்டும்படி இருந்தது. அதனைச் செய்து காட்ட திரு. கபிரியேலை அழைத்தேன். அது எனது தவறாகாது. தவிரவும் நீங்கள் கூறும் சம்பிரதாயம் எது? சம்பிரதாயம் என்றால் விளக்கம் சொல்ல முடியுமா?

“இந்தக்கல்லூரி அட்டாளச்சேனையில் இருந்து பிரிந்து வந்த வரலாறு உங்களுக்குத் தெரியுமா? இரவோடு இரவாக ஓலைக்கொட்டில்களை அமைத்து வகுப்புக்களை நடத்திய உத்தமர்களது செயலினால் அன்றோ இன்று இந்தக் கல்லூரி நிமிர்ந்து நிற்கிறது.? அதற்காகப் பாடுபட்ட தமிழறிஞர்களை நாம் நினைத்துப் பார்த்ததுண்டா? அமரர் நல்லையா இல்லாதிருந்தால் இக்கல்லூரி இந்தத் தோற்றத்தில் இருந்திருக்குமா”? ஆவேசமாகப் பேசிய முரளி தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டான்.

“என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். திரு.கபிரியேல் மேடைக்கு வந்து விட்டார். நாங்கள் ஷேக்ஸ்பியரின் ஜூலியஸ் சீசர் நாடக நூலில் இருந்து ஒரு காட்சியைக் காட்ட விரும்புகிறோம். பாருங்கள்”. திரைச்சீலை மூடப்பட்டுத் திறபடுகிறது. சீசரின் உடல் அடக்கத்துக்காகக் கிடக்கிறது. புறாட்டஸ் நிற்கிறான். அந்தனிஸ் புறாட்டசின் அனுமதி பெற்று மக்களிடம் பேசுகிறான். “லேடிஸ் அன்ற ஜென்ரில் மென். பிளீஸ் லென்ட்மி யுவர் இயேர்ஸ்” தொடங்கி அந்தனீஸின் பேச்சை ஆங்கிலத்தில் அற்புதமாக பேசி நடித்தான். கபிரியேலும் ஆங்கிலம் படித்த சிறந்த ஆசிரிய மாணவன். இருவரும் ஒரு பாடசாலையில் ஜூலியஸ் சீசரை நடித்தவர்கள். அதனால் அவ்வாறு தத்ரூபமாக நடிக்க முடிந்தது.

பலரது பாராட்டுக்களும் கிடைத்தன. நிகழ்வுகள் பிரச்சினையின்றி நடந்து முடிந்ததில் சிவானந்தநாயகத்துக்கு மகிழ்ச்சி. ஈற்றில் கல்லூரி முதல்வர் நிறைவுரையில் நல்லதொரு நிகழ்ச்சியினை இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் நடத்தி முடித்தது மனநிறைவைக் கொடுத்தது. என்கண்முன்னே ஜூலியஸ் சீசரின் உச்ச கட்டத்தைக் காட்டிய இரண்டாம் வருட மாணவர்களுக்கும். முதலாம் வருட மாணவர்களுக்கும் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த ஒன்று கூடல்வையவம் உங்களது ஆற்றல் களைப் புரிந்து கொள்வதற்காகவும், நட்பினை இறுக்கமாக்குவதற்காகவும் நோக்கமாகக் கொண்டது. பாரதியின் பாடலுக்கு உயிர்கொத்து எங்கள் உள்ளங்களைத் தொட்ட திரு.தேவன் அவர்கள் இக்கல்லூரிக்கும், கல்வி உலகத்துக்கும் கிடைத்த பொக்கிஷம். நீங்கள் அனைவரும் ஒற்றுமையாக இருந்து பயிற்சியை முடித்து வெளியேறி கிராமங்களுக்குச் சென்று நமது சிறார்களுக்கு உதவவேண்டும். உங்கள் அனைவருக்கும் நன்றி.” கூறிமுடித்துக் கீழிறங்கும்போது இரண்டு வருட மாணவர்களும் கரகோசம் செய்தனர்.

திருமதி கங்கேஸ்வரி கந்தையா அவர்கள் பேராசிரியர்கள் சார்பில் வந்திருக்கும் புதிய மாணவர்களை வரவேற்றார், அவர்களுக்கு

நல்லனவற்றைக் கூறி சிறந்த மாணவ சமூகத்தை உருவாக்க உதவும்படியும் கேட்டுக் கொண்டார்.

“இந்த ஆண்டு சிறந்த ஆசிரியர்களை இக்கல்லூரி உருவாக்கும். இந்த இடத்தில் இக்கல்லூரி உருவாக உழைத்த நமது சான்றோர்களை நினைவு கூரவைத்த ஆசிரிய மாணவர் முரளிக்கு மனதார நன்றியினைத் தெரிவிக்கின்றேன். இதுதான் நமது பாரம்பரியமும் பண்பாடும் . நமது நாகரிகம் பண்பாட்டைத் தொட்டுக் காட்டும் அத்திவாரம். இதனை இன்று பலர் மறந்து விடுகிறார்கள். நாம் நினைவு கூருவது மிகப் பொருத்தமானது. உங்கள் எல்லோருக்கும் நல்வாழ்த்துக்கள்.”. கூப்பிய கைகளுடன் மேடையை விட்டு இறங்கினார். இரண்டாம் வருட ஆசிரியர்கள் சார்பில் திரு.கோணாமலை நன்றியுரை வழங்கியதும் விழா நிறைவு பெற்றது.

இரவு உணவினை எல்லோரும் ஒன்றாக அமர்ந்து உண்டார்கள். கல்லூரி முதல்வரும், பேராசிரியர்களும் கலந்து கொண்டு சந்தோசித்தார்கள். உணவு முடிந்ததும் தத்தம் இருப்பிடங்களுக்குச் சென்றார்கள். விடுதிகள் நீண்ட மண்டபங்கள். இரண்டு விடுதிகளையும் பிரிப்பது ஒரு சுவரே.

முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் தமது விடுதிக்குள் சென்றார்கள். அதேபோல் இரண்டாம் வருட மாணவர்கள் தமது விடுதிக்குள் சென்றார்கள். சற்று நேரத்தின் பின் கபிரியேல் வெளியில் வந்தார்.

3

“பிரதர் முரளி! யன்னலைப் பூட்டி வைங்கள். அதேபோல் கதவுகளையும் உள்ளூக்குள் பூட்டிக்கொள்ளுங்கள். நிம்மதியாகப் படுத்து உறங்குங்கள்”. கூறிவிட்டுச் சென்றார். முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் சிலர் காற்றோட்டம் இல்லையென்று யன்னலைத் திறந்து விட்டு உறங்கினார்கள். அவர்கள் நன்றாகக் களைத்திருந்தனர்.

“விலங்குகளில் மிகவும் பொல்லாத விலங்கு மனிதன்தான். விலங்குகளுக்கு நாம் ஏதும் தீங்கு செய்தால் மட்டுமே அவை நம்மைத் தீண்டும். ஆனால் மனித விலங்கு அப்படியல்ல. எப்போது வேண்டுமானாலும் தீண்டிப் பார்க்கும். அதனால் சந்தோசம் அடையும்.” கபிரியேல் இவ்வாறு கூறினார்”. முரளி சிந்திக்கலானான். நாகநாதனுடன் குசுகுசுத்தான். பஞ்சாட்சரம்,

தணிகாசலமும் பக்கத்தே இருந்தனர். தேவன் வீட்டைப்பற்றி யோசித்தான். முரளி விழித்திருந்தான். தனது நண்பர்கள் சிலரை எச்சரிக்கை செய்து வானிகளில் நீரை நிரப்பி வைத்திருந்தான். நேரம் பன்னிரெண்டைத் தாண்டியது. முதலாம் வருட மாணவர் விடுதிக்குள் திறந்திருந்த யன்னல் வழியாகத் தண்ணீர் வீசப்பட்டது. உறக்கத்தில் இருந்த ஆசிரிய மாணவர்கள் திடுக்கிட்டு அலறி எழுந்தார்கள். அவர்களை அமைதிப்படுத்திவிட்டு முரளியின் அணியினர் கதவினைச் சத்தமின்றித் திறந்து கொண்டு வெளியில் வந்தார்கள். விடுதியினுள் வெளிச்சம் இல்லை.

வெளியில் நின்றவர்கள் முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களை அடையாளம் காணவில்லை. முரளியின் அணியினர் தண்ணீரை வீசியவர்கள் மேல் வானியில் இருந்த தண்ணீரை விசிறி அடித்தனர். இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களது யன்னல்கள் திறந்தே கிடந்தன. யன்னல் வழியே தண்ணீர் வீசப்பட்டது. அவர்கள் இதனை எதிர் பார்க்கவில்லை. ஆளையாளர் முட்டிமோதி விழுந்து அல்லோலகல்லோலப் பட்டனர். முரளியின் குழுவினர் விடுதியினுள் சென்று கதவினை மூடிவிட்டிக் கொண்டனர்.

இரண்டாம் வருட மாணவர்கள் சத்தமிட்டு ஆரவாரித்தனர். விடுதி மேற்பார்வையாளர் கையில் 'ரோச்சலைற்றோடு' விரைந்து வந்தார். காவலாளிகளும் வந்துவிட்டனர்.

விடுதி மேற்பார்வையாளர் திரு. இராஜதுரை மெயின் சுவிச்சைப் போடும்படி காவலாளி கந்தப்புவுக்குக் கட்டளையிட்டார். மெயின் சுவிச்சைப் போட்டதும் எங்கும் வெளிச்சம் பரவியது. முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் கதவினைப் பூட்டியபடி இருந்தனர். விடுதி மேற்பார்வையாளர் திறக்கும்படி கூறியதும் முரளி கதவினைத் திறந்து கொண்டு வந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து மற்றவர்கள் வந்தார்கள்.

“சேர்! பாருங்க சேர். இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் எங்களுக்கு வானியினுள் தண்ணீரை நிரப்பிப் படுக்கையில் அடித்தார்கள். வெளிச்சமும் இல்லை. வெளியில் வரப்பயமாக இருந்தது. இந்த இடம் எங்களுக்குப் புதியது. எது எங்கிருக்கிறது என்று தெரியாது. இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் இப்படி நடந்து கொண்டது வேதனைக்குரியது. நாங்கள் வெளியில் வந்தால் அடித்திருப்பார்கள். நீங்கள்தான் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.” முரளி விடுதி மேற்பார்வை யாளரிடம் முறையிட்டான்.

“சேர்! முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள்தான் தண்ணீரை எங்களுக்கு அடித்தார்கள். பாருங்கள் நாங்கள் நனைந்து விட்டோம். இவர்கள்மேல் நடவடிக்கை எடுங்கள். அவன் சாந்தலிங்கம் இரண்டாம் வருட மாணவர் சார்பில் குரல் கொடுத்தான். திரு.இராஜதுரை கண்ணியமான சேவையாளர். அவர் உடனடியாக விடுதியினுள் நுழைந்து பார்த்தார். விடுதியெங்கும் தண்ணீர். இரண்டாம் வருட மாணவர்களது விடுதியினுள் தண்ணீர் வாளி சரிந்து கிடந்தது. முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர் விடுதி முற்றாக நனைந்திருந்தது. அவருக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“தம்பிமார்களே! முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் உங்கள் சகோதரர்கள். அவர்களைக் கண்ணியமாகப் பார்ப்பது உங்களது கடமையாகும். முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் உங்களைக் கண்டு பயப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த இடம் புதியது. உங்களது குற்றச் சாட்டுக்களை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. ஆசிரியர்கள் இவ்வாறு நடந்து கொள்வது பொருத்தமற்றது. மன்னிக்க முடியாதது. இனி அமைதியாகப் போய் உறங்குங்கள். நாளை விடியவும் விசாரணை நடத்துவோம். குற்றவாளிகளைக் கண்டு பிடித்துத் தண்டனை கொடுபடும்.” அமைதிப்படுத்திவிட்டு அவர் தனது விடுதிக்குச் சென்றார்.

இரண்டாம் வருட மாணவர்களுக்குத் தண்ணீர் அடித்தவர்கள் யார்? அவர்களுக்குப் பிடிபடாத புதிராகவே இருந்தது. பலருக்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியாது. இதில் ஈடுபட்டவர்களுக்குத்தான் வெளிச்சம். களைத்து விட்ட அனைவரும் நல்ல உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து விட்டனர். முரளியின் கெட்டித்தனத்தைப் பலர் காதோடு காது வைத்ததுபோல் மெச்சினர். ஐந்து முதலாம் வருட மாணவர்கள் இரண்டாம் வருட மாணவர்களுக்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்தி விட்டனர். கல்லூரி முதல்வருக்குத் தெரிய வந்தால் இரண்டாம் வருட மாணவர்களையே குற்றஞ்சாட்டுவார். இச்செய்தியினை வெளியில் கசியவிடாது பாதுகாக்கத் திட்டமிட்டனர். இரகசியமாகச் செயற்பட்டது நாகநாதனுக்கு மட்டுமே தெரியும்.

அதிகாலை விசில் சத்தம் கேட்டு பதறியடித்து எழுந்தனர். உடற்பயிற்சிக்குத் தயாராகினர். இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் ஒருபுறம் பயிற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அவர்களின் மாணவ தலைவரின் கட்டளைகளுக்கு இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர். முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் வரிசையில் நின்றனர். உடற்பயிற்சிக்கான உடையில் நிற்கவேண்டும். சிலர் அதற்கான ஆயத்தத்துடன் வரவில்லை. கல்லூரி தொடங்கியதும் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று இருந்தனர். அதனை முரளி உடற்பயிற்சிப் பேராசிரியர் திரு.தியாகராசாவிடம் வினையமாகச் சொன்னான்.

அத்துடன் நேற்று இரவு நடந்ததையும் கூறினான். “இரவு நடந்ததைப் பற்றி அலட்டத் தேவையில்லை. இவற்றை விளையாட்டாக எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதைப்பற்றிக் கவலையடைய வேண்டியதில்லை. நமது வாழ்க்கையே ஒரு விளையாட்டுத்தான். இறைவனே திருவிளையாடல் நடத்துவாராம். நாம் மனிதர்கள்தானே? தாங்கள் இருந்த இடங்களில் விளையாட வசதியற்றவர்கள் இப்படி விளையாட விரும்புவார்கள். நாம் எல்லோரும் வசதியற்ற குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். வசதியற்ற கிராமங்களில் உள்ள சிறார்களுக்குச் சேவை செய்வதற்காக இறைவன் நமக்குக் கொடுத்த ஒரு விளையாட்டு. அதனைப் பயன்படுத்தி கிராமத்துச் சிறார்களுக்குச் சேவை செய்யத் தயாராகுங்கள். உடற்பயிற்சிக்கு என்று அதற்கான உடை அவசியம். அலற்றை இன்று மாலை வாங்கிவிடுங்கள்”. விளக்கினார்.

பலருக்கு அவரது அறிவுரை பிடித்திருந்தது. விளையாட்டில் வேற்றுமைகள் மறைந்துவிடும். மனம் மகிழ்ச்சி கொள்ளும். திரு.தியாகராசாவின் அனுபவத்தை முரளி மெச்சிக் கொண்டான்.

“நாளை உங்களுக்குரிய கர்ப்பந்தாட்டம் நடைபெறும். மறக்க வேண்டாம். முரளி! உங்கட ஆட்களத் தெரிந்தெடுங்கள். அது உங்கட வேலை. உடற்பயிற்சி பற்றிய சில கருத்துக்களை விளக்குகிறேன். இவை உங்களுக்குத் தெரிந்தவைதான். நீங்கள் எல்லோரும் ஆசிரியர்கள். சொல்பவற்றைக் கவனமாகக் கேட்டும், நல்ல நூல்களில் இருந்து வாசித்தும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். முதலாவது நீங்கள் பரீட்சையில் சித்தியடைவது. இரண்டாவது நல்ல பயிற்சியினைப் பெற்று நமது இளஞ்சமூகத்துக்குச் சேவை செய்வது.” அரை வட்டமாக புது மாணவர்கள் நிலத்தில் அமர்ந்திருந்தனர். அவர் நடுவில் நின்று விளக்கினார்.

“நாம் விளையாட்டின் மூலம் எந்தப் பாடத்தையும் மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கலாம். உங்களால் செய்ய முடியாவிட்டால் பரவாயில்லை. பிள்ளைகளைக் கொண்டே செய்விக்கலாம். பொருட்களைக் கொடுத்து பிள்ளைகளை அவர்களது கைகளால் அவற்றை அனைந்து விளையாடவிட வேண்டும். இது உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே? சரி கர்ப்பந்தாட்டத் திடல் வெறுமனே சும்மா கிடக்கு. அங்கே போங்கள். பயிற்சி எடுங்கள். நான் அவர்களைப் பார்க்கப் போகிறேன்”. கூறிவிட்டு இரண்டாம் வருட மாணவர்களை நோக்கிச் சென்றார்.

முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் கரப்பந்தாட்டத் திடலுக்குச் சென்றனர். “இதில் எத்தனைபேருக்கு விளையாடத் தெரியும்”? முரளி கேட்டான். ஏழுபேர் கைகளை உயர்த்தினர். முரளி நன்றாக ஆடுவான். நாகநாதன் திறமையானவன். சண்முகராசா, பஞ்சாட்சரம் எனப் பலர் முன்வந்தனர்.

“சரி விளையாடத் தெரியாதவர்கள் போல் நடப்போம். நாளைக்கு நமது திறமைகளைக் காட்டுவோம்.” முரளி தெரிவித்தான். முதலில் ஒன்றும் தெரியாதவர்கள்தான் போல் விளையாடினார்கள். முரளி நாகநாதனிடம் வந்தான்.

“நாகநாதன்! நீங்கள் அகில இலங்கைக் கரப்பந்தாட்ட வீரர்களில் ஒருவர். இது இவர்களுக்குத் தெரியாது. சண்முகராசாவும், பஞ்சாட்சரமும் நன்றாக விளையாடுவார்கள். இப்போது சற்று விரைந்து ஆடுவோம்.” என்றான். முதலில் ஆட்டம் சோபிக்கவில்லை. இவர்கள் விளையாடுவதை இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் கண்களை வீசிக் கிண்டலடித்துச் சிரித்தனர். நாளை நமக்குத்தான் வெற்றி என்று சந்தோசித்தனர். அதனால் முதலாம் வருட மாணவர்கள் விளையாடுவதைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

“அவர்கள் நம்மைக் கவனிக்கவில்லை. நாகா இந்தா இந்தப் பந்தை அடி என்று பந்தை முரளி விரல்களால் உயர்த்திக் கொடுத்தான். அவ்வளவுதான். நாகநாதன் பாய்ந்து அடித்தான். பந்தை யாராலும் தடுக்க முடியவில்லை. இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் பயிற்சி பெற்றனர். திரு.தியாகராசா அதனைக் கண்டு விட்டார். ஓடோடி வந்து பாராட்டினார்.

அடுத்த நிகழ்ச்சிக்கான மணி ஒலித்தது. இரண்டாம் வருட மாணவர்கள் கபிரியேல் தலைமையில் வரிசையாக வந்தனர். “இரவு நடந்த நிகழ்ச்சியை மறந்து விடுங்கள். அதனை ஒரு கெட்ட கனவாக நினைப்போம். மறப்போம் எங்களை மன்னியுங்கள்.” ஒரே குரலில் கூறினர்.

“எங்களையும் மன்னியுங்கள். தவறு செய்வது மனித இயல்பு. மன்னிப்புக் கேட்பது தெய்வச்செயலுக்குச் சமம். நாம் பயிற்சி பெற வந்தோம். அதனை நன்றாகப் பெற்று நாட்டுக்கு நன்மை செய்வோம்”. நாகநாதன் முன்னின்று கைகுலுக்கினார். எல்லோரும் கைகொடுத்துச் சென்றனர். கல்லூரி முதல்வருக்கு இச்செய்தி பரவாதிருக்க இருதரப்பினரும் உறுதியளித்தனர். அப்படியே விடுதி மேற்பார்வையாளரின் அறையை நோக்கி நடந்தனர். இரவு நடந்த விடயத்துக்காக வருந்துவதாகவும், கல்லூரி முதல்வரிடம் முறையிட வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டனர். அவரும் புன்னகையோடு ஏற்றுக் கொண்டார்.

“இதுதான் மனிதத்தன்மை. நல்லது. உங்கள் கடமைகளில் ஈடுபடுங்கள்” உறுதியளித்து உற்சாகப் படுத்தினார்.

குளித்து சீருடையணிந்து உணவகம் சென்றனர். உணவின் பின் ஒன்றுகூடல் மண்டபத்தில் தொடக்க நிகழ்ச்சி நடைபெறும். வழமைபோல் கல்லூரி முதல்வர் தனது உரையை முடித்தபின் ஏனைய நிகழ்வுகள் நடைபெறும். பாடங்களுக்கான கால அட்டவணை வழங்கப்பட்டது.

அதற்கேற்ப தேநீர் இடைவேளைக்குப் பின்னர் பாடங்களுக்குப் பிரிந்து செல்ல வேண்டும். வகுப்பறைகளில் நடைபெறும் பாடங்களுக்கான இடஒதுக்கீடு தெளிவாகத் தெரிந்தது. இதற்குப் பொறுப்பான பேராசிரியர் சிவானந்தநாயகம் செய்திருந்தார். கால அட்டவணை தயாரிப்பதில் அவருக்கு நிகர் அவரேதான். சில பாடங்களுக்கு ஆசிரியர்கள் குறைவாகவே இருக்கும். கட்டாய பாடங்களுக்கு அனைவரும் பங்கு கொள்வார்கள்.

உளவியல் சிலருக்கு சிக்கலாக இருக்கும். அப்பாடத்தை கல்லூரி முதல்வரே ஏற்றுக்கொண்டார். அவரது கற்பித்தல் வித்தியாசமானது. கிரேக்க தத்துவ ஞானியான சொக்கரட்டிஸை கண்முன்னால் நிறுத்தி அவர் பாணியிலேயே கற்பிப்பார். 'எனக்கு இந்த உலகையும், அதன் செயற்பாடுகளையும் அறியச்செய்த ஞானிகள் ஆறுபேர் உள்ளனர். அவர்களினால்தான் நான் இந்த உலகைப் புரிந்து கொண்டேன். இன்றும். நாளையும், ஏன் இந்த உயிர் உடலைவிட்டுப் போகும்வரை அவர்கள்தான் எனக்கு வழிகாட்டுவார்கள். உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அவர்களே வழிகாட்டுபவர்கள். அவர்களை உங்களால் கூறமுடியுமா? சொல்லுங்கள்” எல்லோரையும் பார்த்து வினாவினார்.

அவரே தொடங்கினார். “நீங்கள் இக்கல்லூரிக்கு ஏன் வந்தீர்கள்.”? கேள்விகளைக் கேட்டார். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பதில் சொன்னார்கள். 'மேலும் கற்பதற்காக வந்தோம்' என்றனர். 'தெரியாததைக் கற்க வந்தோம்'. என்றார்கள். 'அறிவைப் பெருக்கலாம் என்று வந்தோம்' என்றார்கள்.

“நான் ஆசிரிய பயிற்சிச் சான்றிதழைப் பெறுவதற்காக வந்தேன். அதனைப் பெற்றால்தான் எனது கற்பித்தல் தரத்தினை உயர்த்திக் கொள்ளலாம். அதுதான் எனது முதல் நோக்கம். அதனுடாக வாழ்க்கைத் தரத்தினையும் உயர்த்திக் கொள்ளலாம். அத்துடன் பலருடனும் பழகுவதால் அவர்களது குணாதிசயங்களையும் இன்னும் பலவற்றையும் கற்றுக் கொள்ளலாம்.” முரளி

பதிலிறுத்தான். கல்லூரி முதல்வர் அவனை உற்றுப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வையை மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்ளவில்லை.

“உங்களது பதில்கள் பலகோணங்களில் இருந்து வந்தன. பலவிதமாகச் சிந்திக்கின்றீர்கள். இவர் முரளியின் சிந்தனை சற்று வித்தியாசமானது. இவ்வகைச் சிந்தனைகள் உங்கள் சிந்தையில் உதித்தவைகள். உங்கள் அனைவரது சிந்தனைகளும் சான்றிதழ்தான் என்பது எனக்குத் தெரியும். எனினும் உங்களது எண்ணங்களை அறிவதற்கு இவ்வினாக்களைக் கேட்டேன்.

நீங்கள் வினாக்களைக் கேட்கக் கேட்க விடைகள் வந்து கொண்டே இருக்கும். அதனால்தான் சோக்கரட்டிஸ் ஏன், எதற்கு, எப்படி என்று கேள் என்றார். நீங்கள் சிந்தனையாளர்களாக வரவேண்டும். ஆசிரியர் உலகத்தைக் கண்டு மற்றவர்கள் மரியாதை செய்ய வேண்டும்”. என்று விளக்கம் கொடுத்தார்.

றுட்யாட் கிப்லிங் அவர்கள் இவ்வாறு கூறுவார்

' I Keep six honest sering men,

They tought me all I know

Their names are what, and who and when

And how and where and why '

'எப்பொழுது யார் எங்கே ஏன் என்ன எப்படி, என்கின்ற பேர் கொண்ட அன்னவரைப் பேணு' என்று நீங்கள் மனதிருத்திக் கொள்ளுங்கள். சிந்தனையாளர் சோக்கரட்டிஸ் தன்னை நாடி வருபவர்களிடம் இவற்றைக் கேட்டுத்தான் அவர்களைச் சிந்திக்க வைத்தார்.

கடவுள் என்பவர் யார்? என்று முதலில் கேட்டவரும் சோக்கரட்டிஸ்தான். நம் முன்னோர்கள் நமக்காக நிறையவே சிந்தனைகளை விட்டுச் சென்றுள்ளனர். இவற்றை நம் சிறார்களுக்கு முன்வைக்க வேண்டும். நமது பழந்தமிழ் இலக்கியங்களான பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை, ஐம்பெருங் காப்பியங்கள், இலக்கண நூல்களான தொல்காப்பியம், நந்நூல் யாப்பருங்கலக் காரிகை போன்றவற்றைக் கற்க வேண்டும். உங்களுக்கு வழிகாட்ட அனுபவமுள்ள நல்லறிஞர்கள் இங்கு இருக்கிறார்கள். அவர்களது சேவையினை எப்போதும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்”. அடுக்கிக் கொண்டே போனார்.

உங்களுக்கு இங்குள்ள நூலகத்தில் போதிய நூல்கள் இல்லை. என்னால் முடிந்தவற்றை எடுத்துத் தரமுயல்வேன். உங்களாலும் முடியும். நீங்களும் நூலகத்துக்கு நூல்களைப் பெறும் வழிகளைச் சிந்தியுங்கள். எல்லோரையும் சிந்திக்க விட்டார். “இடைவேளைக்குப் பின் பாடங்களுக்கு ஏற்ப அந்தந்த வகுப்பறைகளுக்குச் செல்லுங்கள்”. இவ்வாறு தனது உரையை நிறைவுசெய்தார். இரவு நடந்த நிகழ்வு கனவாகிப் போய்விட்டது.

வழமையாக வகுப்புக்கள் இரண்டு வருட மாணவர்களுக்கும் வேறுவேறாகவே நடைபெறும். முதலம் வருட மாணவர்களுக்கு வேறாகவே வகுப்புக்கள் நடைபெறும். முக்கிய பாடங்கள் காலையிலும், பொதுப் பாடங்களும், இணைப்பாடங்களும் பிற்பகலிலும் நடைபெறும். உடற்கல்விப் பயிற்சி அதிகாலையிலும், மாலையிலும் நடைபெறும்.

இன்று மாலை சிநேகபூர்வமான கரப்பந்தாட்டம் நடைபெறவுள்ளதனை நினைவு படுத்தினார்கள். அதனை திரு.தியாகராயா தனது உதவியாளர்களுடன் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். கல்லூரி முதல்வருக்கும், பேராசிரியர்களுக்கும் அழைப்பு விடுக்கப் பட்டிருந்தது.

மாலை நான்கு மணிக்கு விளையாட்டுத் தொடங்க ஏற்பாடாகியிருந்தது. பூவா தலையா போட்டு யார் முதலில் பந்தையெடுத்துத் தொடங்கி வைப்பது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதேபோல் எந்தப் பக்கம் யாருக்கு வேண்டும் என்றும் தீர்ப்பானிக்கப் பட்டது. கல்லூரி முதல்வர் சம்பிரதாயப்படி தொடங்கி வைத்தார். பந்தாட்டம் தொடங்கியதும் இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் அனைவரும் ஒருபக்கமாகி நின்றார்கள். அதேபோல் முதலாம் வருட மாணவர்கள் அனைவரும் தமது பக்கம் நின்றார்கள். திரு.தியாகராசா முன்னே வந்தார்.

”முன்று ஆட்டங்கள் நடைபெறும். இரண்டு ஆட்டங்களில் வெற்றி பெறுபவர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள். இதுதான் நடைமுறை விதியாகும்” விளக்கினார்.

விளையாட்டுத் தொடங்கியது. சொல்லி வைத்ததுபோல் முதலாம் வருட மாணவர்கள் சுறுசுறுப்பின்றி ஆடினார்கள். இது இரண்டாம் வருட மாணவர்களுக்குச் சந்தோசத்தையும் உற்சாகத்தையும் கொடுத்தது. இரண்டாம் வருட மாணவர் மத்தியில் இருந்து பெரிய ஆரவாரமும் கரகோசமும் எழுந்தது. முதலாவது ஆட்டம் முடிந்தது. இரண்டாம் வருட மாணவர்கள் வென்றார்கள்.

“எப்போதும் இரண்டாம் வருட மாணவர்கள்தான் வெல்லுவார்கள். வழமையான போட்டியாகவே நடைபெறும்”. சிற்றூழியர்கள் கதைத்துக் கொண்டார்கள். கந்தப்புக்கு முதலாம் வருட மாணவர்கள்தான் வெல்லுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. சவரிமுத்து தண்ணீர் பம்செட்டுக்குப் பொறுப்பானவன். அவனும் அங்கு வந்தான்.

“டேய் சவரிமுத்து முதலாம் வருட மாணவர்கள் வெல்லுவார்கள். நீ என்ன சொல்கிறாய்?”

“பந்தயம் போடுவமா? இரண்டாம் வருட மாணவர்கள்தான் வெல்லுவார்கள். என்ன பந்தயம்?” சவரிமுத்து பந்தயம் பிடித்தான்.

“ஏனப்படிச் சொல்கிறாய்”? கந்தப்புக்கு உற்சாகம் பிறந்து விட்டது.

“எந்த வருசமும் இரண்டாம் வருட மாணவர்கள்தானே வெல்லுவாங்க. முதலாம் வருட மாணவர்கள் முதலில் பயந்து பயந்துதானே வாறவங்க. அதனால்தான் சொல்லறன். முதலாம் வருட மாணவரின் ஆட்டம் விழுந்துவிடும்.” சவரி சிரிப்போடு சொன்னான். யார் வென்றாலும் அவர்களின் பந்தயம் ஆட்டத்தில் நிற்கும்.

இவர்களின் உரையாடல் இரண்டாம் வருட மாணவியரின் செவிகளில் தேனாய்ப் பாய்ந்தது.

“எங்களையாவது இவர்கள் வெல்லுவதாவது”. இரண்டாம் வருடப் பெண்கள் கோசமிட்டார்கள். “இரண்டாம் வருட மாணவர்கள்தான் வெல்லுவார்கள்”. சவரிமுத்து சத்தமிட்டான்.

பார்வையாளர்களாக இருந்த முதலாம் வருட மாணவர்களின் முகங்களில் சோகம் வந்து குந்திக்கொண்டது. சோகமாக இருந்தனர். விளையாடுமுன் விளையாடுபவர்களுக்கு முரளி விளக்கினான். நாகநாதன் இவ்வாறு விளையாடுவோம் என்று தெரிவித்தான். இரண்டாம் ஆட்டம் தொடங்கியது.

முதலில் சோர்வாக விளையாடிய முதலாம் வருட மாணவர்கள் உசாரானார்கள். “கமோன் நாகா! இந்தா அடி” முரளி பந்தை உயர்த்திக் கொடுத்தான். நாகநாதன் பந்தை அடித்தான். அதனைத் தடுக்க இரண்டாம் வருட மாணவர்களால் முடியவில்லை. “முரளி இந்தா அடி” என்று நாகநாதன் பந்தை உயர்த்திக் கொடுத்தான். முரளியின் அடியினால் பந்து

எதிரணியினரைக் கதிகலங்க வைத்தது. “பஞ்சா! இந்தா இதற்கு அடி” நாகநாதன் பந்தை உயர்த்திக் கொடுத்தான். பார்த்திருக்கும்போதே இரண்டாம் ஆட்டம் முதலாம் வருட மாணவர் வசமானது. இப்போது முதலாம் வருட மாணவர்கள் பக்கம் துள்ளலுடன் கூடிய சத்தம் வாணைப் பிளந்தது.

“சவரி ஆயத்தமாக வைத்துக் கொள். சரியா”? கந்தப்பு துள்ளினான்.

“இன்னும் ஒரு ஆட்டம் இருக்கு. அதுக்குள்ள துள்ளலா”? சவரி சத்தமிட்டான்.

முன்றாம் ஆட்டம் தொடங்கியதும் விறுவிறுவென்று ஆடினர். இரண்டாம் வருட மாணவர்களால் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. முதலாம் வருட மாணவர்கள் திறமையாக விளையாடினர். இரண்டாம் வருட மாணவர்கள் தோல்வியைக் தழுவிக்கொண்டனர்.

“இரண்டாம் வருட மாணவர்கள் சவடால்களா? அல்லது விட்டுக் கொடுத்தார்களா”? சவரிக்குச் சந்தேகம். “இரண்டாம் வருட மாணவர்கள் சரியான சவடால்கள். சவரி நான் சொன்னது சரியா? தவறா? சொல்”. கந்தப்பு கேட்டான்.

“சவரி யார் வெண்டாலும் நம்மட பிள்ளையள்தானே? நாம சந்தோசம் கொண்டாடுவம்.” கந்தப்பு சவரியை இழுத்துக் கொண்டு போனான். முதலாம் வருட மாணவர்கள் அமைதியாக ஒன்றாக வந்தார்கள். இரண்டாம் வருட மாணவர்களுடன் கைகுலுக்கினர்.

கல்லூரி முதல்வர் “வெற்றியும் தோல்வியும் வீரருக்கே. இது வெறும் விளையாட்டு. வாழ்க்கையை விளையாட்டாகக் கொண்டால் எல்லாவற்றிலும் வெற்றி பெறலாம். தோல்வியைக் கண்டு துவண்டுவிடக் கூடாது. வெற்றியைக் கண்டு இறுமாப்புக் கொள்ளவும் கூடாது. இரண்டையும் சரிசமமாகக் கொள்ள வேண்டும்.” விளையாடிய இரண்டு குழுவினரையும் கைகுலுக்கி வாழ்த்தினார்.

திரு.தியாகராஜா முதலாம் வருட மாணவர்களை அழைத்தார். “நன்றாக விளையாடினீர்கள். நீங்கள் வெற்றிபெறுவீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். உங்கள் செயற்பாடுகள் தொடரட்டும்”. அவர் வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றார்.

“பிறதர் முரளி! எனது வாழ்த்துக்கள். நன்றாக விளையாடினீர்கள். எல்லோருக்கும் இரண்டாம் வருட மாணவர்களின் சார்பில் வாழ்த்துக்கள்”.

“என்ன பிறதர் கபிரியேல். இது வெறும் விளையாட்டுத்தானே? அனைவரும் சந்தோசமாக இருப்போம். உங்களுக்கு நன்றி” முரளி கூறிவிட்டு நடந்தான்.

4

முதலாம் வருட மாணவர்கள் அறுபது பேரும் கூடி நின்றார்கள். “எங்கள் எல்லோர் சார்பிலும் உங்களுக்கு நன்றியும். வாழ்த்துக்களும்” பெண்கள் புன்னகையுடன் வாழ்த்தினர்.

“அதுசரி முதலாவது ஆட்ட முடிவில் அழப்பார்தீர்களே.ஏன்”? முரளி கேட்டான்.

“யார் அழப்பாரத்தது? நீங்கள் வெல்லுவீர்கள் என்று எங்களுக்குத் தெரியும்.”

“எப்படித் தெரியும்.”

“அதையேன் கேட்கிறீங்க. நாங்கள் வேண்டாத தெய்வங்களே இல்லை. இரண்டாம் வருட மாணவர்கள் வென்றிருந்தால் எங்கள் பாடு பெரும்பாடகியிருக்கும்”. கவிதா ஏக்கத்தோடு இறக்கிவிட்டாள்.

“இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவியர் படுமோசம். நீங்கள் தோற்றிருந்தால் நாங்கள் அங்கு எங்கள் விடுதியில் இருக்கவே முடியாது. அவர்களின் கூத்தும் கும்மாளமும். பெரிய அட்டகாசம் பண்ணுறாங்கள். அவங்களுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்க வேணும்” மாதூரி கோபத்தோடு கூறினாள்.

“பகைவனுக்கு அருள்வாய் என்று படித்துவிட்டு இப்ப இப்படிப் பேசுவதென்ன”? முரளி அவளைப் பார்த்தான்.

“இரவு என்ன நடந்தது”. நாகநாதன் கேட்டான்.

“இரவு எங்களுக்கு நித்திரையே இல்லை. வாளியினுள் தண்ணீரை நிரப்பி விடுதிக்குள் விசிறினார்கள். நனைந்துவிட்டோம். நல்ல வேளை விடுதி மேற்பார்வையாளர் வந்து அமைதிப் படுத்தினார். நித்திரையே இல்லை. மிகவும் பயந்தவர் ஈஸ்வரிதான். அவ அழுதேவிட்டா. பாவம்” கவிதா பயந்தபடி விளக்கினாள்.

“உங்கட பக்கம் ஒன்றுமில்லையா? நீங்க விட்டிருக்க மாட்டிங்க என்று எங்களுக்குத் தெரியும்”. மாதூரி பாரத்ததுபோல் புன்னகைத்தாள்.

“இல்லையே. அவர்கள் நல்லவர்கள்”. நாகநாதன் புன்னகையுடன் கூறினான்.

“நீங்கள் எல்லோரும் மூடி மறைப்பதில் கெட்டிக்காரர்கள்தான்.” மாதூரி துணிவுடன் கூறினாள். “மூடி மறைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது. அவர்களுக்குமுன் நாங்கள் கணை தொடுத்துவிட்டோம்”. முரளி பதிலளித்தான்.

“நினைத்தேன்”

“என்ன நினைத்தீங்க”

“ஏதாவது செய்யும் வல்லமை உங்களிடம் உண்டு என்பதை”

“எப்படி”

“இரண்டாம் வருடப் பெண்கள் உங்கள் விடுதியில் என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதைப் பேசிக் கொண்டார்கள்”.

“எங்களுக்குச் சொல்லியிருக்கலாம்தானே”?

“எங்களுக்கு வெளியில் வருவதற்கே பயமாக இருந்தது. எப்படிச் சொல்வது”?

“நமக்கு அன்புதான் ஆயுதம். அன்பினால் பலவற்றைச் சாதிக்கலாம். சரி...சரி...நேரமாகிறது.” நாகநாதன் அவசரப்படுத்தினான்.

“நாளை வகுப்பில் சந்திப்போம்”. சிரித்தவாறே பிரிந்தார்கள்.

விடுதியினுள் சென்று குளித்துவிட்டு உடைகளை மாற்றி 'எர்ரடிஹோலில்' அவரவருக்கு உரிய இடங்களில் இருந்து படித்த பாடங்களை வாசித்தார்கள். இரவு எட்டு மணிக்கு உணவுக்கான மணி ஒலித்தது. இரவுதானே சீருடையுடன்

உணவுக்குப் போவதா? உடுத்திருந்த உடையுடன் சென்றார்கள்.
 “ஹலோ! முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் வெள்ளையுடையுடன்தான் செல்ல வேண்டும். அதுதான் இங்கே நாங்க வைத்த சட்டம்”. சாந்தலிங்கம் இடைமறித்தான்.

“நீங்க சொல்வதை நாங்க கேட்கிறம். அதுதான் சட்டம் என்பதையும் ஏற்கிறம். எங்களிடம் உள்ள இரண்டு சோடி வெள்ளை உடைகளைத் தவிர வேறு உடைகள் இல்லை. அந்த சீருடையில் கறிவகை சிந்தினால் அவற்றைப் பாவிக்க முடியுமா”? முரளி அன்பாகச் விளக்கினான்.

“அது எங்களுக்குத் தெரியாது. நாங்க அனுபவித்ததை நீங்களும் அனுபவிக்க வேண்டும்.” வடிவேல் பின்னால் இருந்து உண்மையை உளறினான்.

“அதாவது நீங்க பட்ட துன்பத்தைப் பிறர் அனுபவிக்கவேணும் என்பதுதான் உங்கட சித்தாந்தமோ? எப்படிப்பட்ட மனிதர்கள் நீங்க. ஆசிரியர்களே இப்படியென்றால் உங்களிடம் கல்வி பயிலும் மாணவர்கள் எப்படி நல்லவர்களாக மாறமுடியும்”? நாகநாதன் மனம்நொந்தான்.

“அதுதான் நீங்கள் பட்ட அனுபவத்தைக் கற்றுக் கொண்ட பாடமாக எடுத்துக் கொண்டு, விட்டுக் கொடுத்துச் சந்தோசமாக ஒற்றுமையாகுவோமே”? முரளி எடுத்து விளக்கினான்.

“அதெல்லாம் முடியாது. வெள்ளை உடையோடுதான் போகவேணும்” வடிவேல் ஒற்றைக் காலில் நின்றான்.

“நல்ல விசயந்தான். நீங்களும் அப்படியே வெள்ளையுடையுடன் வாங்க சேர்ந்து போவோம்”. பஞ்சாட்சரம் முன்னால் வந்து நின்றான்.

“நாங்க சீனியர்ஸ். எங்களுக்கு எந்த விதிகளும் கிடையாது. முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் வெள்ளையுடையுடன்தான் செல்ல வேண்டும். அதுதான் இங்கே நாங்க வைத்த சட்டம்”. கேசவனும் வலியுறுத்தினான்.

“நீங்க சீனியர் என்றால் நாங்க சக்ரையரா?. எல்லாரும் வாத்திமார்தான். இரவு வேளை என்பதால் வெளியில் உள்ளவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நாங்க

இப்படித்தான் போவோம். உங்களால் முடிந்ததைச் செய்யுங்கள்”. நாகநாதன் சத்தமிட்டான்.

“வெள்ளை உடையுடன்தான் போகவேண்டும். இதில் மாற்றமில்லை.” தருமரத்தினம் முன்னால் வந்து நின்றான்.

“என்னிடம் ஒரு வேட்டிதான் இருக்கிறது. அதில் கறி பட்டால் காலையில் வகுப்புக்கு அணிய முடியாது. என்ன செய்வது. உங்களால் கழுவித் தரமுடியுமா”? முரளி கேட்டான்.

“ஏன் நான் கழுவித்தரவேண்டும்”?

“இவங்க திருந்தமாட்டாங்க. மாஸ்டர் விலகி வழிவிடுங்க. நாங்க சாப்பிடப் போகிறோம். முதலாம் வருடத்தவர் என்பின்னால் வாங்க. வரிசையாகச் சென்று உணவருந்தி வருவோம் யாரும் குறுக்கிட்டால் அதனால் ஏற்படும் விளைவுக்கு அவர்களே பொறுப்பு”. கூறிக்கொண்டு முரளி முன்னால் நடந்தான்.

கிருஸ்ணபிள்ளை இடைமறித்தான். அவனை முரளி ஒரு தள்ளுத் தள்ளிவிட்டு நடந்தான். கிருஸ்ணபிள்ளை விழப்போகும்போது பஞ்சாட்சரமே தாங்கி விட்டான். அப்படியே நடந்து சிந்துநதிக் கால்வாயைக் கடந்தனர். கந்தப்பு நடப்பதைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டு நின்றார். அவருக்கு இன்று சவரியின் உபசரிப்புக் கிடைத்து விட்டது.

“நல்ல வேலை செய்யிறாங்க” பாராட்டிக் கொண்டார்.

“என்ன கண்டறியாத சம்பிரதாயம். வெள்ளையுடுப்பில கறிக் கறை பட்டால் எப்படி அடுத்த நாள் உடுப்பது? விசரங்கள்”. கந்தப்புக்கும் கடுப்பாகியது.

சத்தமில்லாது உணவு மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தனர். உணவினை அமைதியாக உண்டனர். இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் சத்தமிட்டவாறு வந்தனர். ஆனால் முதலாம் வருட மாணவர்கள் அவர்களைப் பொருட்படுத்தாது தங்கள் பாட்டில் அமைதியாக உண்டனர்.

“நண்பர்களே! மீண்டும் உங்களை எச்சரிக்கின்றோம். இங்கே முதலாம் வருடம், இரண்டாம் வருடம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. எல்லோரும்

ஆசிரியர்களே. நாங்கள் கல்லூரி முதல் வருக்கும், விடுதி மேற்பார்வையாளருக்குமே கட்டுப் படுவோம். யாராவது இரண்டாம் வருட ஆசிரியர்கள் எங்களுக்கு இடைஞ்சலாக இருந்தால் விடுதி மேற்பார்வையாளரது உதவியுடன் பொலிசில் புகார் செய்வோம்”. முரளி தொடர்ந்தான்.

“அப்படி இல்லையென்றால் உங்களை இப்பயிற்சியில் இருந்து இடைநிறுத்த வேண்டிய நடவடிக்கையில் இறங்குவோம். நாம் எல்லோரும் சம்பளம் பெறுகிறோம். படிப்பு விடுவிப்பிப்பில் இரண்டாண்டுகள் பயிற்சி பெற வந்திருக்கிறோம். உங்களைப்பற்றிய நடத்தைகளை கல்வி அமைச்சுக்கு அறிவித்தால் என்ன நடக்கும் என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள். இங்கே நிற்கும் நண்பர் நாகநாதனின் அண்ணன் கல்வி அமைச்சில் செயலாளராக இருக்கிறார். இதை அறிவித்தால் போதும். நாளையே கல்லி அமைச்சில் இருந்து அவர்கள் வந்திறங்குவார்கள். தயவுசெய்து அமைதியைப் பேணுங்கள். உங்கள் சுயகௌரவத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள்.” முரளி கூறிவிட்டு நடந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து மற்றவர்கள் வரிசையாக விடுதியை நோக்கி நடந்தனர். இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் பெட்டிப்பாம்பாக அடங்கினர்.

பெண்கள் வாயடைத்து நடப்பதை மேலிரிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்குள் ஒரு சந்தோசம். “ஆசிரிய பயிற்சிக்கு வந்துவிட்டு அடாவடித்தனத்தில் இறங்குவது அசிங்கமானது. கற்றவர்க்கும். கல்லாதவர்க்கும் ஒரு வித்தியாசம் வேண்டும்” மாதூரி கூறிக் கொண்டாள். “இந்த முறை சரியான ரௌடிகூட்டம் வந்திருக்கு. இவங்களுக்குப் பாடம் பாடிப்பிக்க வேணும்.”

இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவியர் குசுகுசுத்தனர். முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவியர் சந்தோசித்து அதனை வெளிக்காட்டாமல் மௌனம் காத்தனர். முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் அமைதியாக தமது படிப்பறையில் இருந்து தம் கடமைகளைக் கவனித்தனர். விடுதி மேற்பார்வையாளர் மெதுவாக வந்தார். அவரைக் கண்டதும் அனைவரும் எழுந்து வணக்கம் சொன்னார்கள். அவருக்காக ஒதுக்கப் பட்டிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

விடுதி மேற்பார்வையாளர் இராஜதுரை வழமையான புன்னகையுடன் அனைவரையும் பார்த்தார். “ஏதும் பிரச்சினைகள் இருந்தால் என்னிடம்

கூறுங்கள். நான் இங்கிருப்பது உங்களின் நன்மைக்காகத்தான். பயப்படாமல் சொல்லலாம்.” எல்லோர்மீதும் தனது பார்வையைச் செலுத்தினார். அனைவரும் அமைதிகாத்தனர்.

“உங்களைப் பார்க்க எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது. நீங்கள் பொறுமைசாலிகள். இங்கு இரண்டு வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். உங்களுக்குள் ஒரு பாராளுமன்றம் இருக்கிறது. மாதம் ஒருமுறை அந்தப் பாராளுமன்றம் கூடும். கல்லூரியின் தேவைகள். கற்றல் கற்பித்தல் சார்ந்த செயற்பாடுகள் கலந்தாலோசிக்கப்படும். விடுதி முகாமைத்துவம் சம்பந்தமாகவும், சுத்தம், நீர்வசதி, போக்கு வரத்துச் சார்பான விடயங்கள் ஆராயப்படும்.

பாராளுமன்றத்தின் ஆளுநராக அல்லது முடிவெடுப்பவராக கல்லூரி முதல்வர் இருப்பார். பாராளுமன்றத்தின் சபாநாயகராக விடுதி மேற்பார்வையாளர் என்ற வகையில் நானிருப்பேன். உதவிக்கு பெண் விடுதி மேற்பார்வையாளர் இருப்பார். அவர் பெண்களுக்குரிய பாராளுமன்றத்தைக் கவனிப்பார்.

கல்லூரி நடவடிக்கைகளைக் கையாள வசதிக்கேற்ப அமைச்சர்கள் இருப்பார்கள். அமைச்சர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது உங்கள் வசமிருக்கும். இங்குதான் சில சம்பிரதாயங்களைக் கடைப்பிடித்து வருகிறோம். அமைச்சர்கள் இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களில் இருந்துதான் தெரிவு நடக்கும். உதவி அமைச்சர்களாக முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் இருப்பார்கள். அவர்களைத் தெரிவு உங்களது கடமையாகும்.

அடுத்த கிழமை உங்களுக்கான பாராளுமன்றம் நடைபெறும். அதற்கான விளம்பரங்கள் விளம்பரப் பலகையில் போடப்படும். ஒவ்வொருவரும் உண்மையில் கல்லூரிக்காகக் கடமையாற்றக் கூடியவர்களாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

முதலமைச்சர் எனக்கு அடுத்தபடியாக இருப்பார். அதாவது நானில்லாதபோது ஏதும் அவசர ஏற்பாடுகள் செய்வதற்குப் பொறுப்பாக இருப்பார்.

கல்லூரி முகாமைத்துவம் மிகமுகக்கியமானது. அதன் கற்றல் செயற்பாடுகளுக்குக் கல்வி அமைச்சர் பொறுப்பாக இருப்பார். உணவு, குடிநீர் போன்ற வசதிகளுக்கு உணவு அமைச்சர் இருப்பார். அந்த அமைச்சர் ஒவ்வொரு மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு குழுவீதம் தேர்ந்தெடுப்பார். எந்தக் குழு சிறந்த நிறையுணவை வழங்குகிறதோ அதனை மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கலாம். அத்துடன் செலவினைக் குறைக்கும் குழுவினரை அனைவரும்

வரும்புவார்கள். இப்போது இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர் குழுவினரே நடத்துகின்றனர். அவர்கள் நன்றாக நடத்தாவிட்டால் மாற்றும் அதிகாரம் உங்களுக்கு உண்டு” பெரியதொரு பேச்சினை யோசித்து யோசித்து முன்வைத்தார்.

அடுத்த கிழமை யாவும் வழமைபோல் தொடங்கி நடைபெறும். உங்களுக்குப் பொருத்தமானவர்களை இன்றிலிருந்தே தேர்ந்தெடுத்து வைப்புகள். இதேபோல் பெண்களுக்கும் அறிவுறுத்தல் வழங்கப் படும். இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களது தேர்வு நடந்து விட்டது. புதிய உணவுக்குழு நாளைக் கலையிலிருந்து செயற்படும்” விடுதி மேற்பார்வையாளர் விளக்கினார்.

பஞ்சாட்சரம் எழுந்து “ஒரு சந்தேகம். கேட்கலாமா?” என்றான்.

“தாராளமாக” மேற்பார்வையாளர் புன்னகையுடன் எதிர்பார்த்தார்.

“உணவுக்குழுவின் செயற்பாடுகளை மாற்றி அமைக்கும் திட்டத்தை முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவரிடம் தந்தால் நயத்தைக் காட்டுவோம். அதற்கான பொறுப்பை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறோம்.” பஞ்சாட்சரம் வேண்டுகோளை விடுத்தான்.

“நீங்கள் நேற்றுத்தான் வந்தீர்கள். அதற்குள் இப்படிக் கேட்பது நியாயமற்றது. ஒரு மாதம் முடிந்தபின் கேட்பது நியாயமானது. அதுவரை பொறுத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்” கேட்டுக் கொண்டார்.

கல்வி அமைச்சருக்குப் பாரிய பொறுப்புக் காத்திருக்கிறது. கற்பித்தற் பயிற்சி தொடங்கியதும் பாடசாலை அதிபர்களைக் கண்டு பாடத்திட்டங்களை விசாரித்து, வகுப்பு ஆசிரியர்களது ஒத்துழைப்புடன் பாடங்களைக் கற்பிக்க வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். இந்த மாதம் முடியும்வரை இரண்டாம் வருட மாணவர்கள்தான் பொறுப்பாயிருப்பார்கள். இதனையே இக்கல்லூரி பின்பற்றி வருகிறது. இதனையே இம் மாத முடிவுவரைக் கடைப்பிடிப்போம். அடு த்தமாதம் மாற்றத்தைக் காணலாம். இன்று போதும். நீங்கள் களைத்திருப்பீர்கள். நன்றாகப் படிக்கவும் வேண்டும். மிகுதியை நாளை பார்ப்போம். 'குட் நைற்' நல்லாசிகள்.. நாளை பார்க்கலாம் “ என்று திரு.இராஜதுரை விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

பத்தரை மணிவரை கற்பித்த பாடங்களின் குறிப்புக்களைப் பார்த்து எழுதிக் கற்றார்கள். பதினொரு மணிவரை இருபகுதிகளிலும் இருந்து பேசும் சத்தம்

வந்தது. வெளிச்சம் மெதுவாக அணைந்தது. ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தாலும் உசாராகவே இருந்தார்கள். ஒவ்வொரு மணித்தியால இடைவெளியில் இருவர் வீதம் விழிப்பாக இருந்தார்கள். இரண்டாம் வருட மாணவர்களும் பயத்துடனே இவ்வாறுதான் இருந்தார்கள்.

“நாகநாதன்! நீ சமாதானமாக இருக்க விரும்புகிறாயா? அப்படியானால் சண்டைக்கு ஆயத்தமாக இரு. என்று மாசேதுங் கூறியிருக்கிறார். நாமும் எதற்கும் முன்னெச்சரிக்கையாக இருப்பது நல்லதுதானே”? முரளி விளக்கினான். நண்பர்கள் அதனை ஏற்றுக் கொண்டனர்.

இரண்டு கிழமைகள் முடிவுற்றன. இப்போது இரண்டு வருட மாணவர்களும் ஒருவரை ஒருவர் ஓரளவு புரிந்து கொண்டனர். முதற்போல் முறுகல் நிலை இல்லை.

ஆனாலும் பெண்கள் பக்கம் சிக்கலாகவே இருந்தது. எவ்வாறு இதனைச் சுமுகமாக்கலாம் என்று ஆண்கள் யோசித்தனர். ஒருநாள் இரவு பன்னிரண்டு மணிவரை ஆலோசித்தனர். முரளியின் ஆலோசனை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. ஆண்கள் விடுதியின் முன்னால் பல மாமரங்கள் நின்றன. அதில் ஒரு மாமரத்தின் காய் வித்தியாசமானது. நல்ல ருசியாக இருக்கும்.. அந்த மரத்தில் நிறையக் காய்கள் தொங்கின. அவை பெரிய மாங்காய்கள். அதன் செங்காய்கள் அதிகம் சுவையுடையன. அவற்றை ஆய்வதற்கு இதுவரை யாரும் துணியவில்லை. மாமரங்களை விடுதி மேற்பார்வையாளர் குத்தகைக்குக் கொடுத்திருப்பார். காய்களை வெளியார் வாங்கிச் செல்வார்கள். இதனை மாணவ ஆசிரியர்கள் கண்டு கொள்வதில்லை.

இதற்கு ஒரு முடிவு கட்டவேண்டும். மாங்காய்களை ஆசிரிய மாணவர்கள் அனுபவித்தால் என்ன?

அன்றிரவு மாணவர் சிலர் மாங்காய்களைப் பறித்து இரண்டாம் வருட மாணவியரின் விடுதியினுள் பரத்தி விட்டார்கள். விடுதியினுள் எங்கும் மாங்காய். இதனை யாரும் பொருட்படுத்த வில்லை.

5

விடிந்ததும் முதலாம் வருட மாணவியர் மாங்காய்கள் கிடப்பதைக் கண்டு கொண்டனர். யோகேஸ்வரி இந்த மாங்காயில் ஆசை கொண்டவர். அவர்தான் இரண்டாம் வருட மாணவியரின் வில்லியுமாக வலம் வருபவர்.

மாங்காய்களை இரண்டாம் வருட மாணவியர் விடுதியினுள் அணைவரினது கட்டில்களின் கீழும் தள்ளிவிட்டார். இரண்டாம் வருட மாணவியரின் விடுதிக்குள் மாங்காய்கள் கிடக்கும் செய்தி எங்கும் பரவியது. யாரின் வேலையாக இருக்கும்.? யாருடையதென்றாலும் பரவாயில்லை. மாங்காய் நல்லதுதானே? அவர்கள் சந்தோசத்துடன் எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

செய்தி பரவாமல் இருக்குமா? இவர்கள் ஆசிரியர்கள் என்றால் விதிவிலக்கா என்ன? இரண்டு பெண்களுக்குத் தெரிந்தால் சந்திக்கு வந்துவிடுமே. மனதுக்குள் வைத்திருந்தால் தலை வெடித்துவிடும். ஆளுக்காள் குசுகுசுக்கத் தொடங்கி செய்தி எங்கும் கசியத் தொடங்கியது. செய்தி சந்தைக்கு வந்துவிட்டது. முதலில் மாமரத்தைப் பார்த்தது சவரிதான். அவன்தானே தண்ணீர்த் தாங்கிக்குப் பொறுப்பு. இயந்திரத்தை இயக்கும்போது அவனது கண்கள் தற்செயலாக மாமரத்தில் மொய்த்தன. முதல்நாள் தொங்கிய காய்களைக் காணாதது அவனது முளையைத் தாக்கியது. அதனை விடுதி மேற்பார்வையாளரிடம் தெரிவிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவனுக்குத்தானே தண்டனை. அவன் தனது கடமையை முடித்ததும் விடுதி மேற்பார்வையாளரிடம் தெரிவித்தான். அவர் மௌனம் காத்தார்.

காலைநேர வகுப்புக்கள் தொடங்கியதும் ஆண்களின் விடுதிகளைப் பரிசோதித்தார். ஒரு தடயமும் கிடைக்கவில்லை. பெண்களின் விடுதி மேற்பார்வையாளர் திருமதி.சுப்பிரமணியத்தோடு மந்திராலோசனை நடத்தினார். இருவருமாக முதலாம் வருட மாணவியரின் விடுதியினுள் சென்று பரிசோதித்தனர். ஒரு தடயமும் இல்லை. இரண்டாம் வருட மாணவியரின் விடுதியினுள் சென்றனர். யோகேஸ்வரி விடுதியினுள் எதோ எடுக்கும் சாட்டில் அங்கே வந்தார். விடுதி மேற்பார்வையாளர்கள் நிற்பதைக் கண்டு தடுமாறினார்.

“யோகேஸ் நீர்தானே விடுதித் தலைவி. எப்படி மாங்காய்கள் கட்டில்களின் கீழ் வந்தன?”

“மாங்காயா? கட்டில்களின் கீழா? எனக்கு எப்படித் தெரியும். எனது கட்டிலுக்குக் கீழும் கிடக்கிறதா? இது வேண்டுமென்றே முதலாம் வருட மாணவியர் செய்துள்ளனர். அவர்களை விசாரியுங்கள். உண்மை தெரியும்.”

“முதலாம் வருட மாணவியர் செய்ததாக எப்படி நீர் கூறமுடியும்? அவர்கள் உங்களது விடுதியினுள் வரமாட்டார்களே. அப்படியென்றால் உமக்கு இது தெரியும். அப்படித்தானே?”

யோகேஸ்வரிக்கும் தெரியாது. “உண்மையில் எனக்குத் தெரியாது. சத்தியமாகச் சொல்லுறன். இது யாருடைய வேலையென்று என்னால் கூறமுடியாது”. யோகேஸ்வரி அழுதழுது கூறினார்.

இச்செய்தியைக் கல்லூரி முதல்வருக்குத் தெரிவிக்கக் கூடாதென்று இரண்டு விடுதி மேற்பார்வையாளர்களும் தீர்மானித்தனர்.

மாலையில் பந்து விளையாடும் போது உயர்த்தி அடிக்கும் பந்து மாங்காய்களை வீழ்த்தும். விழும் மாங்காய்களை இருவருட மாணவர்களும் உடைத்துச் சாப்பிடுவார்கள். பலவற்றை பெண்கள் பக்கம் வீசுவார்கள். அவர்களும் விரும்பி உண்பார்கள்.

இப்போது ஒற்றுமை உருவாகிவிட்டது. மாங்காய் விடயம் மழுங்கடிக்கப் பட்டது. முதலாவது தவணைப் பரீட்சை தொடங்கிவிட்டது. எல்லோரும் கற்றலில் கவனம் செலுத்தினார்கள்.

முரளியும் நாகநாதனும் விளையாடி முடிந்ததும் வெளியில் சென்று வருவார்கள்.

ஒருநாள் வெளியில் சென்று வரும்போது கல்லூரி முதல்வர் கல்லூரி வாயிலில் நின்றார். முரளியின் கையில் உளவியல் நூல் இருந்தது. நாகநாதனின் கையில் கறிபித்தல் முறை தொடர்பான நூல் இருந்தது.

“இருவரும் எங்கு வெளியில் சுற்றி விட்டு வருகிறீர்கள்?”

“சேர்! மன்னிக்க வேண்டும். பொது நூலகத்துக்குச் சென்று நூல்களைத் தேடி எடுத்துத் திரும்பச் சற்று நேரமாகிவிட்டது”.

“எங்கே அந்த நூல்களைத் தாருங்கள். பார்ப்போம்”

கொடுத்தார்கள். இரண்டு நூல்களையும் வாங்கிப் பிரித்துப் பார்த்தார். அவருக்குச் சந்தோசம். “நூலகத்துக்குச் சென்று வருவது நல்ல விசயம். நன்றாக வாசியுங்கள். அதேநேரம் நமது கல்லூரி நூலகத்துக்கு நூல்களைச் சேகரிக்கும் வழிமுறைகளையிட்டும் யோசியுங்கள்”. கூறிவிட்டு அவர் சென்றுவிட்டார்.

அப்படியே தாமரைக்கேணியில் இருக்கும் அறிஞர் பண்டிதர் சபாபதிப்பிள்ளை வீடுவரை சென்றார்கள். சபாபதி நல்லதொரு தமிழறிஞர். தமிழ் பாடங்களில் சந்தேகங்கள் இருந்தால் அவர் தீர்த்து வைப்பார். தவரத்தினம் என்ற இயற்பெயரைக் கொண்டவர்தான் கற்கையாளன். கற்கையாளன் நல்ல கவிஞன். கற்கையாளன் அடிக்கடி அங்கு செல்வார். அவர்தான் இவர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். பலமுறை முரளியும் நாகநாதனும் சென்று உரையாடி வருவார்கள்.

அவரிடம் கல்லூரி முதல்வரது நூலக விரிவாக்கம் பற்றிய கருத்தறியும் நோக்கத்தை முன் வைத்தனர். அறிஞர் சபாபதி “இதல்லவோ கல்விக்குச் செய்யும் கைங்கரியம். இதோ எனது அலுமாரியில் உள்ள அத்தனை நூல்களையும் ஆசிரிய பயிற்சிக்குக் கல்லூரிக்குத் தருகிறேன். நாளையே வந்து எடுத்துச் செல்லுங்கள். நான் தேடிய அருஞ்செல்வங்கள் இவை. ஆசிரியர்களுக்குப் பயன் தருபவை”. உணர்வு பூர்வமாகச் சொன்னார்.

முரளியும் நாகநாதனும் நன்றியுடன் மலைத்து நின்றனர். இப்படியான மனிதர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அடுத்த நாள் காலை வந்து எடுத்துச் செல்வதாகக் கூறி விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

நல்ல வாழ்த்தோடு நூலக விரிவாக்கற் பணி தொடங்கிற்று. இனிமையான காலை உதயமாகியது. தனது கடமைகளை முடித்ததும் முரளியும். நாகநாதனும் கல்லூரி முதல்வரிடம் சென்றனர். தங்கள் அனுபவத்தைக் கூறினர். முதல்வருக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

“இவ்வளவு அக்கறையுடன் செயற்படுத்துவீர்கள் என்று நான் யோசிக்கவில்லை”

“நல்லனவற்றைப் பின்போடுவது மடத்தனம். பிற்போட்டால் அவ்வளவுதான். அது நடக்காது. ஆறிய சோறு பழுஞ்சோறு என்று நீங்கள்தானே கூறினீர்கள்” முரளி முதல்வருக்கு நினைவுபடுத்தினான்.

“சரி, இப்போதே சென்று அவற்றைக் கொண்டு வாருங்கள். அதோ திரு.சிவானந்தநாயகம் வருகிறார். அவர் மிகவும் நல்லவர். சமாதானப் பிரியர். அவர் உங்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வார். அவரிடம் கூறுகிறேன்”. என்றார்.

திரு.சிவானந்தநாயகம் தனது வருகையைக் குறிப்பேட்டில் குறத்ததும் முதல்வர் அவரிடம் முரளியும் நாகநாதனும் எடுத்துள்ள முயற்சியினை விளக்கினார். அனைத்தையும் மிக அவதானமாகக் கேட்டார்.

“இது என் பொறுப்பு. கவலையை விடுங்கள். எல்லாம் நன்றாகவே நடக்கும்.” கூறிவிட்டு வெளியில் வந்தார். அவரது கார் வெளியே நின்றது.

“முரளியும் நாகநாதனும் வாங்க. ஏறுங்க காரில். புத்தகங்கள் எடுத்து வருவோம். எங்கே தவரத்தினம்? அவரையும் கூப்பிடுங்க” தவரத்தினமும் வந்தார். அவர்கள் ஏறியதும் தாமரைக்கேணி வீதியால் காரை ஓட்டினார். திரு.சபாபதிப்பிள்ளையின் வீடு வந்ததும் கார் நின்றது. இறங்கிக் கொண்டனர். காரின் சத்தத்தைக் கேட்டதும் திரு.சபாபதி வெளியே வந்தார்.

“யாரது? நீங்களா. வாங்க” அன்போடு வரவேற்றார்.

“ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் நல்ல தரமான நூல்கள் இல்லை என்று நீங்கள் எல்லோரும் கவலையடைந்ததை இவர்கள் கூறினார்கள். நான் சேர்த்து வைத்திருக்கும் அரும்பெரும் பொக்கிஷம் இவைதான். இவற்றை எவரிடம் ஒப்படைக்கலாம்? அதனால் ஏற்படும் பலாபலன் பற்றிச் சிந்தித்தேன். ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிதான் சிறந்த இடம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். இன்று அவற்றை நமது கல்லூரிக்குத் தருகிறேன். எடுத்துச் செல்லுங்கள்”. கனிவோடு கூறினார்.

கற்றாருக்கே கல்விசார் நூல்களின் பெருமை புரியும். பழந்தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண நூல்களைக் கண்டனர். அருமையான நூல்கள். எத்தனை கல்விமாமான்களின் அரிய நூல்களைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்துள்ளார். கார் நிறைய நூல்களை ஏற்றினார்.

“நீங்கள் நூல்களை வெளியில் எடுத்து வையுங்கள். நான் இவற்றை இறக்கி வைத்துவிட்டு வருகிறேன்” திரு.சிவானந்தநாயகம் காரில் சென்றார். முதல்வர்

மு.வரதராசனின் கரித்துண்டு அருமையானதொரு நூல். அதனை கல்லூரி முதல்கரே ஒருநாள் தனது விரிவுரையில் சித்திரம் பற்றிக் கூறுகையில் இதனைக் குறிப்பிட்டார். முதல்வரது விரிவுரைகளில் நல்ல நூல்களின் பகுதிகளை உதாரணங்களுக்குக் கூறுவார். தமிழ்ப்பாட வேளையில் திருமதி கங்கேஸ்வரி கந்தையா சங்ககால நூல்களை நினைவுபடுத்தவார். கவிதை அனுபவம் என்றொரு நூலை அவர் அறிமுகம் செய்து பலவிடயங்களைக் கற்பித்தார். அவற்றையெல்லாம் அந்த இளைஞர் ஸ்ரீதர்சிங் எடுத்துத் தந்தார். அந்தக்காலத்தில் நாற்பதாயிரம் ரூபாய் என்றால் அது பெரிய தொகை. நூலகத்துக்கு நூல்கள் பெறும்போது ஓரளவு கழிவு கொடுப்பார்கள். அக்கழிவுக்கும். அதில் வரும் கழிவுக்கும் புத்தகங்களைப் பெற்றாகி விட்டது. கல்லூரி முதல்வருக்குத் தொலைபேசியில் அவரது வீட்டுக்கு ஸ்ரீதர்சிங் அறிவித்தார். தான் வந்து பணத்தைக் கட்டுவதாகவும் மாலை பேருந்து நிலையத்தில் சந்திப்பதாகவும் அறிவித்திருந்தார். கனகசபை நேரத்தைப் பார்த்தார். இரண்டு மணியாகிவிட்டது. இருக்கும் நேரத்தில் யாழ்ப்பாணத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கலாம் என்று தீர்மானித்தனர். “ஐந்து சைக்கிள்கள் இருக்குதானே? “ஒரு சுற்று சுற்றிவிட்டு வரலாம். போவோமா”? தணிகாசலம் மலர்ந்த முகத்தோடு கருத்தை வெளியிட்டார். ஸ்ரீதரிடம் நன்றிகூறிப் புறப்பட்டார்கள்.

9

தணிகாசலம் முரளியைத் தனது சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டார். யாழ்நகர் வீதிகளைக் கடந்து கிராமப்புறங்களை நோக்கிப் பயணம் தொடங்கியது. பிரதான வீதிகள், ஒழுங்கைகள் எனப் பல இடங்களையும் கடந்து சென்றார்கள். “இதுதான் நீர்வேலி” மகாதேவன் கூறினார். நீர்வேலி வாழைத் தோட்டங்கள் நிறைந்த பகுதியாகத் தெரிந்தது. வாழைகள் அணியணியாகச் செழித்து வளர்ந்திருந்தன. வாழைகள் குலைகளோடு கலைகளோடு அசைந்தன. தரைக்கீழ்நீர் பம்பிகள் மூலம் வாழை நிரைகளுக்கு ஊடாக உள்ள வாய்க்கால் வழியாகப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. கடின உழைப்பினைக் கொண்ட மக்கள் தமது கடமைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

அவனது கண்கள் வேலிகளில் மொய்த்தன. பழுத்துக் காய்ந்த வாழையிலைகளை வெட்டிக் அவற்றை அளவாக இரண்டாக மடித்து ஐந்து பட்டுமுட் கம்பிகளில் கீழ்பட்டு முட்கம்பி யிலிருந்து ஐந்து பட்டுக் கம்பிகளிலும் கொழுவிக்கொண்டு மதில்களாகப் பரப்பி இருந்தது. முரளியை

“அதோ அங்கேதான் பார்ப்போமா. வாங்க”?

முரளி ஆர்வமாக எழுந்தான். மகாதேவன் முன்னே நடக்க முரளி பின் தொடர்ந்தான். “இதோ நிற்கிறது” காட்டினான். முரளிக்கு வியப்பாக இருந்தது. பிரமித்துவிட்டான். முரளியின் வீட்டில் நாலைந்து பசுக்கள் உள்ளன. அந்தப் பசுக்களில் ஒன்று வெள்ளைநிறம். அப்பசுவைப் போன்றே தெரிந்தது. திருகோணமலையிலும், மட்டக்களப்பிலும் இவ்வகையான ஆட்டினை முரளி கண்டதில்லை. பெரியது. காலையும். மாலையும் அந்த ஆடுதான் வீட்டுக்குரிய பாலைத் தருகிறது. அவ்வகை ஆடுகளின் விலையும் ஒரு பசுவின் விலைக்குக் சமனானது. அந்த ஆட்டினைத் தங்களது குடும்ப அங்கத்தவர்களில் ஒருவராகவே கணிக்கிறார்கள். நல்ல உணவு, தண்ணீர், தூய்மையான தொழுவம். நல்ல கவனிப்பும் கிடைக்கிறது. ஆட்டின் ஒருபுறம் இளம் பனையோலையை வெட்டி அதன் ஈர்க்கிலைக் கிழித்து வேறாக்கி ஓலையை மட்டும் உணவாகக் கொடுக்கிறார்கள். பலவகையான இலைகளையும் கொடுக்கிறார்கள். அந்தப் பராமரிப்பு முரளியைக் கவர்ந்தது.

“இறைச்சிக்காக இந்த ஆட்டை அடிப்பதில்லை. பாலுக்காகவே இங்கு வளர்க்கிறார்கள்.” மகாதேவன் வாஞ்சையோடு ஆட்டினைத் தடவிவிட்டான். முரளியும் ஆட்டின் பக்கத்தில் சென்று தடவினான். “எனக்கும் உன் பால் கிடைத்தது”. மனதினில் நன்றியுடன் நெக்குருகினான். தேனீரைக் குடித்ததும் புறப்பட்டார்கள். வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு நன்றி கூறிவிட்டு நிமிர்ந்தான். ஈஸ்வரி ஓடிவந்தாள். “வழியனுப்ப வந்தேன்.” என்று களைப்போடு கூறினாள். விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார்கள்.

யாழ்நகரில் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலைக்கு வந்துவிட்டனர். அந்தப் புத்தகசாலை அவனைப் பிரமிக்க வைத்தது. எவ்வளவு புத்தகங்கள். புத்தகங்களுக்காக எவ்வளவு முதலீடு செய்துள்ளனர். புத்தகங்களைப் பட்டியல்படுத்தி பிரித்து கண்ணாடி அலுமாரியினுள் அடுக்கியிருந்தனர். அங்கே முரளிக்காகப் பல நண்பர்கள் காத்திருந்தனர். எல்லோரும் சேர்ந்து நல்ல தரமான நூல்களைத் தேர்ந்து எடுத்துக் குவித்துவிட்டனர். ஒவ்வொரு பெறுமதிமிக்க நூல்களில் இவ்விரண்டு பிரதிகளை எடுத்தனர். கல்வியியல் சார்ந்த நூல்கள். சங்க இலக்கிய நூல்கள் எனப் புகழ்பெற்ற நூல்களை எடுத்து விட்டனர். பகல் உணவை புத்தகசாலையின் உரிமையாளர் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். மகாதேவனோடு ஆறுபேர் இருந்தனர்.

புத்தகசாலையின் உரிமையாளரின் மகன் அறிவுடைய இளைஞர். அவரும் வாசித்துச் சுவைத்த சிறந்த நூல்களை எடுத்துக் கொடுத்தார். டாக்டர்

“கட்டாயம் வருவோம். எங்களைப் பார்க்க வந்ததற்கு நன்றி.”

“நானல்லவா என் தங்கைக்கு நன்றி கூறவேண்டும்.”

“எதற்கு”?

“என்னை எவ்வளவு அன்பாக அனுசரித்தீர்கள். மகாதேவன் உதவியால் உங்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக்கிடைத்தது. எனக்கு எங்கள் வீட்டில் இருந்ததுபோலவே இருந்தது. எல்லோருக்கும் எனது நன்றியையும் அன்பையும் கூறிவிடுங்கள். கல்லூரியில் சந்திப்போம்.”

“அப்ப நான் போய்வாறன். மாதூரி எப்படி இருக்கிறா?”

“யாரந்த மாதூரி”?

“என்ன முரளி. தெரியாததுபோல் கேக்கிறீங்க”?

“அதுதான் உங்கள மிகவும் கவர்ந்த வடிவழகி மாதூரி. தெரியாததுபோல் நடிக்காதிங்க. எங்களுக்குத் தெரியும்”.

“உங்களுக்கு என்ன தெரியும்”?

“நீங்க மாதூரிய விரும்புறது எங்கள் அனைவருக்கும் தெரியும்.”

“ஐயையோ ஏதோ உளறிவிட்டேனோ”? மனதுக்குள் தன்னை நொந்து கொண்டாள். “நான் சும்மா கேலிசய்தேன். பெரிது படுத்தாதீங்க. நான் போய்வாறன்”. ஒரு புன்னகையை வீசிவிட்டு ஈஸ்வரி சென்றுவிட்டார்.

“நேரமாகிவிட்டது. உறங்கலாமா?. மகாதேவன் அழைத்தார். முரளி மகாதேவனிடம் வந்தான். சற்று நேரம் உரையாடிவிட்டு அப்படியே உறங்கிவிட்டார்கள்.

பனைகளுக்கூடாக இளஞ்சூரியன் எட்டிப்பார்த்தான். பனிப்படலம் புகைமண்டலமாகப் படிந்து கிடந்தது. வெள்ளைக் கம்பளத்தைப் பரப்பியதுபோல் இருந்தது. எழுந்து கிணற்றடியில் சென்று குளித்தார்கள். உடைகளை மாற்றிக் கொண்டதும் தயாராக இருந்த உணவை உண்டார்கள். பால்தேநீர் இருந்தது. “மகாதேவன் இது என்ன பால்”? “ஆட்டுப்பால். ஏன் நல்லாஇல்லையோ”?

“நான் ஆட்டுப்பால் தேநீர் குடித்ததில்லை. நாங்கள் நேற்று வந்ததும் இதைத்தானே குடித்தோம் சுவையாகத்தான் இருந்தது. இதுவும் சுவைதான்.” சுவைத்துக் குடித்தான். இந்த ஆடு எங்கே இருக்கிறது? பார்க்கலாமா”?

பனையோலைப் பெட்டிகளைக் கட்டி வாளியாகப் பயன்படுத்துவார்கள். பனங்கிழங்கு சத்துள்ளது. அதனை அவித்து உணவாகவும், ஓடியலாகவும் பயன்படுத்துவார்கள். அதனை மாவாக்கிப் பிட்டு அவித்து உண்பார்கள். ஓடியல் கூழ் உடம்புக்கு தெம்பைத் தரும். இளம் பனையோலைகள் விலங்குகளின் உணவாகிறது. பனையோலைகளில் தூக்கணாங்குருவிகள் கூடு கட்டி வாழும். அக்கூடுகள் காற்றில் ஆடும்போது அழகாக இருக்கும். பனையினால் பெறும் பயன் ஏராளம். அதனாலேயே பனையைக் கற்பகதரு என்பார்கள்.

கிழக்கு மாகாணத்தில் தென்னையைப் பயன் படுத்துவார்கள். தென்னங்களை தவறணைகளில் விற்பதற்காகவே பயன்படுத்துகிறார்கள். கள்ளுக்கடைகள் இன்று குறைந்து விட்டன. தென்னை மரங்களை வீடுகள் கட்டுவதற்கு இன்று பயன்படுத்துகின்றனர். இன்று விஞ்ஞான யுகம். பழையன மெல்ல மெல்லக் கழிந்து வருகின்றன. யாழ்ப்பாணத்தில் இன்று நீர் இறைப்பதற்குப் பம்பிகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

“முரளி என்ன பனையையே பார்த்துக் கொண்டு நிக்கிறீங்க.” ஈஸ்வரி கேட்டவாறே முரளியை நோக்கி வந்தார்.

“இந்தக் கற்பக தருவை பார்க்கும்போது நமது மூதாதையரின் வாழ்க்கை முறையினை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். சூழலை மதித்து அதனை எவ்வளவு பக்குவமாக, மாசுமறுவிலாது பயன்படுத்தியுள்ளார்கள். இயற்கையின் அருங்கொடைகளை எவ்வளவு நாசுக்காகப் புரிந்து வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். நமது காலத்தை நவீனயுகம் என்பார்கள். ஆனால் நாம் வாழும் வாழ்க்கை ஒரு வாழ் க்கை யா? நவீன கண்டுபிடிப்புகளால் நாம் சோம்பேறிகளாகிவிட்டோம். சத்துள்ள உணவுகளையும் மறந்து வருகிறோம்.” முரளி ஏக்கப் பெருமச்சோடு வெளிப்படுத்தினான்.

“உண்மதான் முரளி. நாங்க சிறுவயதில் சாப்பிட்ட உணவுவகைகளை இன்று கற்பனையில்லாதான் பார்க்கமுடியும். சரி எப்போது மட்டுநகர் செல்கிறிகள்”?

“காலையில் பூபாலசிங்கம் புத்தக சாலையில் வேலைளை முடித்ததும் இரவு பேருந்தில் கல்லூரி முதல்வருடன் சென்றுவிடுவோம். நீங்கள் புதன்கிழமை வந்துவிடுங்கள். அதன்பின் கடமைலீவு முடிந்துவிடும். புதன்கிழமை வந்துவிடுவீர்கள்தானே?”

சூழலில் கிடைக்கும் பொருட்களை எவ்வாறு பயன்படுத்தி இயற்கையோடு ஒட்டி வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஆனால் நாகரிகம் என்ற போர்வையில் நமது இருப்புக்களை இழந்து வருகிறோம். இப்போது சிமென்றும் இரும்பும் சேர்ந்த கட்டிடங்களாக மாறி வருவதுபோல் மனிதர்களின் மனங்களும் அப்படியே ஆகிவருகின்றனவா?

8

நமது நாட்டின் காலநிலைக்கு ஏற்றாற்போல் வாழ்க்கையை வாழ்ப்பழகிக் கொண்டார்கள். சூழலை நேசித்தார்கள். சூழல் மாசடையாதிருந்தது. நிலத்தின் தன்மையைப் புரிந்து அதற்கேற்றவாறு பயிரிட்டார்கள். உணவுறுபத்தி தன்னிறைவாக இருந்தது. அன்பும் பாசமும் இறுக்கமாக இருக்கும். பெரியவர்களிடம் மதிப்பும் மரியாதையும் இருக்கும். அதனை யாழ்ப்பாணத்தில் கண்ணார்க்கண்டான். அவனது உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது.

மகாதேவன் வீட்டின் முன் நின்ற பனைமரத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தான். அது வானுயர வளர்ந்திருந்தது. ஒருபுறம் பனையோலைகளை வெட்டி ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அழகாக அடுக்கி அழுக்கம் வைத்திருந்தார்கள். இவ்வாறு பதப்படுத்திய பனையோலைகளால் வீடுகளை வேய்ந்திருப்பார்கள். அவற்றைப் பனை நாரினாலேயே இறுக்கிக் கட்டியிருப்பார்கள்.

இளமோலைகளைக் கிழித்துக் கால்நடைகளுக்கு உணவாகக் கொடுப்பார்கள். பனம்பழங்களில் இருந்து பாணியைப் பிழிந்தெடுத்துப் பனாட்டாகத் தயாரிப்பார்கள். அதிலொன்று பாணிப்பனாட்டு. அதில் மிளகு இன்னும் சில பொருட்களைக் கலந்து பதப்படுத்துவார்கள்.

பனங்குருத்து மிகவும் பயனுடையது. அவற்றை வெட்டியெடுத்துச் சற்று வெயிலில் காயவிட்டு பெட்டிகள். பாய், சளகு, அஞ்சறைப் பெட்டிகள் செய்வார்கள். இத்தொழில் சிறுகைத்தொழிலாகி வருவாயைக் கொடுக்கிறது. பனை ஈர்க்குகளை வெங்காயம் அடையும் சிறிய கூடைகளாகச் செய்வார்கள். பனங்கள் பலவழிகளில் நன்மைகளைத் தருகிறது. பதநீராக, பனங்கற்கண்டாக. பனஞ்சீனியாக பயனளிக்கிறது. பனையின் அடிமரம் வைரமானது. வீடுகளுக்குக் கைமரமாக. சலாகைகளாக தளபாடங்களும் செய்வதற்கும் பயன்படுத்துகிறார்கள். தோட்டங்களில் துலாமரங்களாகவும் பயன்படுகிறது. துலாக்கொடியில் தண்ணீர் இறைப்பதற்கு பெரிய

“உங்கட முயற்சியால எங்களுக்குக் கடமை லீவு கிடைத்தது. அத்தோடு எங்களையும் பார்க்க உங்களுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. உங்கட துணிவால்தான் மட்டக்களப்பு ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி சற்று முன்னேற்றம் அடைகிறது” ஈஸ்வரி புகழ்ந்து தள்ளினார்.

“ரீச்சர் ஐஸ் வைக்காதிங்க”.. மகாதேவன் சீண்டிவிட்டான். “அண்ணே! உண்மையைச் சொன்னால் ஏன் கடுப்பேறுது.”

“மகாதேவன் நீ ஏனடா அவளோட தனவுறாய்? சரி எல்லாரும் சேர்ந்து சாப்பிடுங்க” மகாதேவனின் அம்மா அந்த இடத்துக்கு வந்து விட்டார்.

அன்று மகாதேவனின் நண்பர்களும் அழைப்பின்பேரில் வந்திருந்தனர். அவர்களும் சேர்ந்து உணவருந்தினர். “போதும் போதும் என்று கூறினாலும் நல்ல வடிவாச் சாப்பிடுங்க. மகாதேவனும், ஈஸ்வரியும் உங்களப் பற்றி நிறையவே சொல்லியிருக்காங்க. சாப்பிடுங்க” மகாதேவனின் அம்மாவும், ஈஸ்வரியும் முரளியின் பக்கத்தே நின்று அவனைத் தனியே கவனித்துக் கொண்டனர். திருகோணமலையில் மகாதேவன் படிப்பித்தவர். இலக்கிய ஆர்வலர். அதனால் முரளியுடன் நெருக்கமாகப் பழகியவர்.

உணவு முடிந்ததும் நண்பர்கள் மண்டபத்தினுள் சென்றனர். விடிய விடிய கதைகள்தான். மெல்லிய காற்று அவர்களைத் தழுவிச் சென்றது. பனைமரங்களைப் பிளந்து கைமரங்களாக்கி, வீட்டுக் கூரைக்கான வடிவமைச் செய்திருந்தனர். அதனைப் பார்த்து முரளி வியந்தான்.

தண்ணீரையும் மோரையும் பற்றிப் படித்த பழம்பாடல் நினைவுக்கு வந்தது. பனைமரங்களையும் அவற்றை இந்த மக்கள் பயன்படுத்தும் வழிமுறைகளையும் எண்ணிப் பெருமைப்பட்டான். உருக்கு இரும்பு ஆணிகள் பாவியாது அனைத்துப் பொருத்துக்களையும் பனைமரத்தின் பகுதிகளில் இருந்தே செய்திருந்தனர். மண்டபத்தின் கூரையைப் பனையோலையினால் வேய்ந்திருந்தனர். அந்தக் கைவண்ணத்தைக் கண்டு பூரித்தான். திருகோணமலை. மட்டக்களப்பு மாவட்டங்களில் தென்னைகள் இருப்பதால் அவற்றையே பயன்படுத்துகின்றனர்.

தனது வீட்டைத் தென்னோலைக் கிடுகுகளினால் வேய்ந்திருப்பதையும் நினைந்து கொண்டான். வெயில், மழைக் காலங்களிலும் அவை மனிதனுக்குப் பாதுகாப்பைத் தருகின்றன. மனிதர்கள் தாங்கள் வாழும்

'செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே - இன்பத் தேன் வந்து பாயுது காதினினிலே' என்று பாரதி இவற்றை எண்ணித்தான் பாடினானோ? முரளி மனதில் நினைந்து கொண்டான்.

மகாதேவனின் வீடு ஒப்பீட்டளவில் முரளியின் வீட்டினைவிடப் பெரியது. முரளியைக் கவர்ந்த விடயங்கள் பல காத்திருந்தன. வீட்டின் கூரையின் அமைப்பு முறை அவற்றுள் ஒன்று. மனிதனின் கைவண்ணத்தை எண்ணி வியந்தான். மனிதன் தான் வாழும் சூழலைப் புரிந்து கொண்டு அவனைச் சூழவுள்ள அத்தனையையும் தனது பாவனைக்காகப் பயன்படுத்திக் கொண்டான். முரளி வாழும் பிரதேசம் வித்தியாசமானது. திருகோணமலை நகரிலிருந்து இருபது கிலோமீற்றர் தூரத்தில் உள்ள ஒரு குக்கிராமம். அவனது சிறியதொரு ஊராகும். தென்னையும் மா, பலா. வாழை போன்ற கனிதரும் மரங்களும் சூழ்ந்த பிரதேசம். கிழக்கே கடலும். மேற்கே வயலும் நன்செய் நிலங்களும் பரந்து விரிந்த பிரதேசம். ஆனால் மகாதேவன் வாழும் பிரதேசம் யாழ்ப்பாணத்தில் தட்டையான நில அமைப்பைக் கொண்டு பனைகளை அதிகமாகக் கொண்டமைந்த கிராமம்.

அவன் மகாதேவன் வீட்டுக்குச் செல்லும்போது இருண்டு விட்டது. எனினும் மின்சார வசதியிருந்தது. முரளியைத் தங்கள் வீட்டுப் பிள்ளையாகக் கவனித்தார்கள். மகாதேவனின் தாய் தந்தையரை அப்பா, அம்மா என்றே முரளி அழைத்தான். அவனது பேச்சினில் கனிவும் பணிவும் இருந்தது. முரளியைச் சூழ்ந்து மகாதேவனின் உறவினர்கள் நின்றார்கள். எவ்வளவு அன்பான மனிதர்கள். முரளி அவர்களது அன்பினில் திளைத்தான்.

“முரளி முதலில் குளிப்போம். வாங்க” மகாதேவன் அழைத்தான். பம்பியை இயக்கிவிட்டதும் தொட்டி நீரினால் நிரம்பி வழிந்தது. தொட்டியில் இருந்து அள்ளிக் குளிப்பதற்குச் சிறிய வாளியிருந்தது. பகல் முழுவதும் புத்தகசாலையில் வேலை. அந்தக் களைப்பைக் குளிர்ந்த நீர் தீர்த்தது. நன்றாகக் குளித்தான். உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு இருவரும் வந்தார்கள்.

உணவு தயாராக இருந்தது. உணவு மேசைக்குச் சென்றதும் முரளி அதிசயித்து விட்டான். அங்கே உணவு பரிமாறுவதற்காக ஈஸ்வரி நின்றார்.

“ரீச்சர் நீங்க எப்படி இங்கே? முரளி வியந்தான். மகாதேவனின் ஒன்றுவிட்ட தங்கைதான் ஈஸ்வரி என்பதை அன்றுதான் முரளி அறிந்து கொண்டான். மகாதேவனின் சின்னம்மாவின் மகள். எப்போதும் அன்பாகவும் அடக்கமாகவும் பேசிப் பழகுவார். ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் ஈஸ்வரிக்கு நல்ல மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது.

விடுங்கள். எட்டு மணி பேருந்தில் கல்லூரி செல்லலாம். நாங்கள் காத்திருப்போம்” கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

மாலை ஐந்து மணிக்கு மகாதேவன் வந்தார். தன்னுடன் வீட்டுக்கு அழைத்தார். பயிற்சிக்கல்லூரி நண்பர்கள் அழைத்தபோதும் தனது நெடுங்கால நண்பனோடு வருவதாகக் கூறிவிட்டதை விநயத்துடன் விளக்கினான். அவர்களும் ஏற்றுக்கொண்டனர். முரளி மறுப்பின்றி மகாதேவனுடன் சென்றான். முரளி இரண்டு தடவைகளில் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருக்கிறான். ஆனாலும் யாழ்ப்பாண நகரின் தங்கியிருந்திருக்கிறான். ஏனைய பகுதிகளுக்குச் செல்லவில்லை. கிராமப்புறங்களின் எழில் அவனை ஈர்த்து உள்ளத்தில் பதியத் தொடங்கின. வடலிகளும், நெருக்கமாக உயர்ந்து வளர்ந்த பனந்தோப்புக்களுமாக அழகூட்டின.

ஒருகாட்சியை ஒவ்வொரு நாளும் பார்த்தால் அதில் சுவையிருக்காது. எப்பொழுதாவது பார்த்தால்தான் சுவைக்கும். அதனையும் விரும்பிப் பார்த்தால்தான் அதிலொரு பிடிப்பு இருக்கும். அவை தானாகவே நம்மை ஈர்த்துவிடும்.

வானில் சந்திரன் நாளுக்குநாள் வித்தியாசமாகக் காட்சி தருவதைப் பலர் உணர்வதில்லை. கவிஞர்களின் கற்பனைக்குச் சந்திரனே உரமூட்டுகிறான். பனைகளுக்குக் காற்று நடனம் பழக்குகிறதா? ஓலைகளைச் சரசரத்துத் தாளமிடுகிறதா? அற்புதக் காட்சி. கிழக்கில் பனைகள் உள்ளன. ஆனால் அவற்றின் பயனை நன்றாகப் பயன்படுத்துவது யாழ்ப்பாண மக்களே.

மகாதேவன் முரளியோடு சில காலம் பழகியவர். வெவ்வேறு பாடசாலையில் கற்பித்தாலும் ஓய்வான நேரத்தில் இலக்கியம் பற்றி உரையாடுவார்கள். அவர்களுடன் தாமரைத்தீவானும் கலந்து கொள்வார். அந்த நினைவுகளில் மிதந்தனர். மகாதேவனின் நண்பர்கள் ஒரு ஏழுமணிபோல் வந்துசேர்ந்தனர். என்பது மணிவரை இன்னிசைக்கச்சேரிதான். அன்பான நண்பர்கள், இன்முகத்துடன் அனுசரிக்கும் மகாதேவன் குடும்பத்தவர் முரளியைக் கவர்ந்தன.

யாழ்க்குடா நாடு வித்தியாசமான இயற்கைத் தாவரங்களைக் கொண்டிருந்தது. எங்கும் பனைமரங்கள் உயர்ந்து வளர்ந்திருந்தன. பனையோலைகளின் சரசரப்பு ஒருவித இசையை முரளியின் செவிகளில் தேனைப் பாய்ச்சின.

வருங்காலச் சிந்தனைச் சிற்பிகளைச் செதுக்கியெடுக்க வந்தவர்கள். ஆனால் சிந்தனை யற்ற சிற்பிகளை உருவாக்க வந்தவர்களாகி விட்டனர்.

இவர்கள் எப்படி நல்லதொரு சமுதாயத்தை உருவாக்குவார்கள். சிந்தனையோடு சாப்பிட்டு முடித்தான். வெளியில் பயணிகள் பேருந்தினுள் ஏறிக்கொண்டிருந்தனர்.

முரளியும் பேருந்தினுள் ஏறி தனது இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டான். பேருந்து தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தது. அவன் கண்விழித்தபோது பேருந்து யாழ்ப்பாணப் பேருந்து நிலையத்தில் தரித்திருந்தது. பயணிகள் இறங்கிக்கொண்டிருந்தனர். முரளி தனது பயணப்பொதியுடன் வெளியில் வந்தான். ஓடோடி வந்து அவனது பயணப்பொதியை நண்பன் மகாதேவன் பெற்றுக் கொண்டான். முரளி முதல்வரிடம் தனது நண்பனைப் பற்றிக் கூறி அவருடன் சென்று ஒன்பது மணிக்குப் புத்தகசாலைக்கு வருவதாகக் கூறி அனுமதி பெற்றான். அவரும் அனுமதியளித்தார்.

மகாதேவன் நல்லூர் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் பயிற்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்தார். அவருடன் கல்லூரியினுள் நுழைந்தான். குளித்து உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு நண்பர்களுடன் உணவருந்தினான். வகுப்புக்கள் தொடங்குமுன் முரளிக்கு நண்பர்கள் பெருகிவிட்டனர். ஒரு பயிற்சிக் கல்லூரியில் இருந்து இன்னொரு பயிற்சிக்கல்லூரிக்கு வருபவர்களை அன்புடனும் மகிழ்வுடனும் வரவேற்பார்கள். முரளிக்கும் அந்த அனுபவம் கிடைத்தது. வகுப்புத் தொடங்கும் மணியொலித்தது. முரளியிடம் விடைபெற்று அனைவரும் அணிவகுத்துச் சென்றனர்.

மகாதேவன் மாலை புத்தகசாலையில் சந்திப்பதாகக் கூறினார். முரளி ஒரு வாடகைக்கான வண்டியை 'ராக்சியை' அமர்த்திக் கொண்டு குறிப்பிட்ட புத்தகசாலைக்குச் சென்றான். தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். தான் கொண்டு வந்த புத்தகப்பட்டியலைப் பார்த்து புத்தகங்களைத் தெரிவு செய்து வேறுபடுத்தினான். யாழ்ப்பாணத்தில் நின்ற ஆசிரிய மாணவ நண்பர்களும் வந்து சேர்ந்து கொண்டனர். ஒரு பத்து மணியளவில் முதல்வர் வந்து புத்தகசாலை உரிமையாளரோடு உரையாடினார்.

உரிய நூல்களுக்குரிய பற்றுச்சீட்டையும் சேர்த்து அனுப்பும்படி அறிவுறுத்தினார். முரளியிடம் வந்தார். புத்தகங்களில் சிலவற்றைத்திறந்து வாசித்தார். புன்னகைத்தார். “நல்ல நூல்கள். நாளைக்கும் நூல்களைத் தெரிவு செய்யுங்கள். நாளை மாலை பேருந்து நிலையத்துக்கு வந்து

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. முரளி மட்டக்களப்பு பேருந்து நிலையத்துக்கு வந்தான். நாகநாதனும் பஞ்சாட்சரமும் வழியனுப்ப வந்திருந்தனர். மாலை யாழ்ப்பாணம் புறப்படும் வஸ்வண்டியில் ஏற்றிவிட்டனர். நடத்துனர் முரளிக்கு ஒரு இருக்கையைக் காட்டினார். அதனாலேயே நடத்துனர் முரளியை அந்த இருக்கையில் அமருமாறு வற்புறுத்தி இருக்கச் செய்தார். அவ்விருக்கையில் இருந்தான். கல்லூரி முதல்வர் தனது துணைவியாருடன் வந்தார். அவர் ஏற்கனவே பதிவுசெய்த இருக்கைகள் மூன்று காத்திருந்தன. அவர்களது இருக்கைகளின் பின்னிருக்கையில் முரளிக்கும் பதிவு செய்திருந்தார். முரளி தனக்கொரு நண்பன் யாழ்ப்பாணத்தில் இருப்பதாய் யாரிடமும் கூறவில்லை. ஆனால் அந்த நண்பனுக்குத் தன் வருகையை அறிவித்திருந்தான்.

பஸ்வண்டி மட்டக்களப்பில் இருந்து எட்டு மணிக்குப் புறப்பட்டது. நன்றாக இருண்டு விட்டது. எவ்விடத்தால் வஸ்வண்டி செல்கிறது என்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை. ஒரு இடத்தில் வஸ்வண்டி நின்றது. “சாப்பிடலாம் இறங்குங்கோ” நடத்துனர் சத்தமிட்டார்.

முதல்வரும் துணைவியாரும் இறங்கினர். முரளியையும் அழைத்தனர். அவன் தனது பயணப்பையில் இருந்து ஒரு பொதியுடன் சென்றான். அது செல்லா தயார் செய்து கொடுத்தனுப்பியதாகும்.

பொதியுடன் முதல்வர் பின்னால் சென்றான். முதல்வர் முரளியைப் பக்கத்தில் வந்து அமருமாறு அழைத்தார். அவன் தனது உணவுப் பொட்டலத்துடன் அவருட்கே சென்று பொட்டலத்தைக் காட்டி விளக்கினான். முதல்வர் சைவஉணவுக்காரர். அவருக்கு அருவருப்பாக இருக்கும். அதனால் அவருகில் அமர்வதற்குக் கூச்சப்பட்டான். முதல்வர் தனது துணைவியாருக்கு நாசுக்காகத் தெரிவித்தார். அவர் புன்னகையோடு அனுமதித்தார். முரளி அடுத்திருக்கும் மேசையில் போயமர்ந்தான்.

செல்லாவை நன்றியுடன் நினைவு கூர்ந்தான். முரளிக்காக அவன் கொடுத்த உணவினைப் பிரித்து உண்டான். தொழில் ரீதியாக மனிதருக்குள் பிரிவுகள் இருக்கலாம். ஆனால் உள்ளத்தில் அன்பு காட்டுபவர்கள்தான் உயர்ந்த மனிதர்கள். செல்லாவும் பத்தாம் வகுப்பு வரை படித்துள்ளார். ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிக்கு பயிற்சிபெற வந்துள்ளவர்கள் ஆசிரியர்கள்.

கல்லூரி முதல்வர் தாவர உணவையே உண்பவர். மதுபானம் அவருக்கு எதிரி. மதுபானம் அருந்தியவாறே அலுவலகத்தில் வேலைசெய்யும் எழுதுவினைஞர் முதல்வருக்கு மரியாதை கொடுப்பதில்லை. அவர் ஏதும் வேலை சொன்னாலும் செய்வதில்லை. எழுதுவினைஞருக்கு இரண்டாம் வருட மாணவர் சிலரின் ஒத்தாசையும் இருந்தது. முரளியும் நாகநாதனும் இதனைக் கவனித்து வந்தனர். அதற்குரிய நடவடிக்கைக்கான காலத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர்.

அவசர தேவையை நிறைவேற்றவென பயிற்சி ஆசிரியர்கள் பயன்படுத்துவதற்காக ஒரு மதிவண்டி இருந்தது. அதனை அலுவலக தேவைகளுக்காகவும் பயன்படுத்துவர். நாகநாதன் அவசரமாக அஞ்சல் அலுவலகம் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அதனை எழுது வினைஞரிடம் கேட்டார். அவர் கொடுக்க மறுத்துவிட்டார். அதேவேளை மதிய உணவுக்காக எழுதுவினைஞர் மதிவண்டியைப் பயன்படுத்தி தனது வீட்டுக்குச் சென்றார். மதிவண்டியின் பின்னால் உள்ள கரியரில் தேயிலைப் பொதியும் இருந்தது. பஞ்சாட்சரம் எழுத்தில் பதிந்தார். கண்ணால் கண்டவர்களின் ஒப்பத்தினையும் பெற்றுக் கொண்டனர்.

எழுதுவினைஞரின் இச்செயலுக்கு உடனடித்தீர்வு காணவிழைந்தனர். சகல ஆவணங்களையும் தயார் செய்து கல்வித் திணைக்களத்துக்கு அனுப்பிவிட்டனர். அத்துடன் பிரதிகளை கல்வி அமைச்சருக்கும் அனுப்பினர். ஒரு பிரதியை நாகநாதனின் அண்ணருக்கும் அனுப்பி உதவி கேட்டனர். அடுத்தகிழமையே கல்வி அமைச்சில் இருந்து அலுவலர்கள் வந்துவிளக்கம் மேற்கொண்டனர். அவர்கள் வரும்போதே எழுதுவினைஞர் சற்றுப் போதையில் இருந்தார். பயிற்சி ஆசிரியர்களின் வாக்கு மூலங்களைப் பதிவு செய்தனர். அப்படியே கல்வி அலுவலகம் சென்றார்கள். உரிய அறிக்கையினை கையளித்து உடனடியாக இடமாற்றத்தைக் கையளிக்குமாறு பணித்துச் சென்றனர். அடுத்தநாளே இடமாற்றக் கடிதம் வந்துவிட்டது. இதில் அதிகம் மகிழ்ந்தவர் கல்லூரி முதல்வர்தான். முரளி அணியினருக்கு நன்றி கூறினார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை பெயர்பெற்றது. நல்ல நூல்கள் அங்கிருப்பதைப் பலர் கூறினர். அப்புத்தகசாலையில் இருந்து நூற்பட்டியலைப் பெற்றனர். லங்கா புத்தகசாலையில் இருந்தும் நூற்பட்டியல் பெறப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து பத்து ஆசிரியர்கள் பயிற்சிபெற வந்திருந்தனர். அவர்களுள் மூவர் யாழ்ப்பாணத்தில் நின்றனர். கல்லூரியில் இருந்து முரளியை மட்டுந்தான் முதல்வர் அனுமதித்தார். அதற்கான ஏற்பாட்டினை கல்லூரி முதல்வர் செய்துவிட்டார். வெள்ளிக்கிழமை மாலை அவரும் முரளியுடன் செல்வதாக ஏற்பாடானது.

படக்காட்சிக்கு முதல்நாள் ஆசிரிய மாணவர்களுக்கான விடுமுறையை அகற்றிவிட்டார். அனைவரையும் படக்காட்சிக்கு வருமாறு வற்புறுத்தினார். “நமது கல்லூரியில் உங்களிடையே முரண்பாடுகள் இருக்கலாம். ஆனால் அவை கல்லூரிக்குள்ளேயே இருக்க வேண்டும். வெளியில் தெரியவே கூடாது. உங்கள் ஒற்றுமையைக் காண்பியுங்கள். நமது கல்லூரியின் நற்பெயரைக் காப்பாற்றுங்கள்.” மாணவர்களால் வேறாக நிற்க முடியவில்லை. மனச்சாட்சி இடமளிக்கவில்லை. அவர்கள் அனைவரும் புறப்பட்டார்கள். அனைத்து மாணவ ஆசிரியர்களையும் கல்லூரி முதல்வரே முன்னின்று அனுப்பி வைத்தார்.

பலருக்குக் குற்ற உணர்வு பிடரியைத் தொட்டது. வரிசையாகிப் படமாளிகையை நோக்கிச் சென்றனர். மக்கள் திரளாக வந்திருந்தனர். இதனை பலர் எதிர்பார்க்கவில்லை. மூன்று காட்சிகளுக்கும் மக்கள் கூட்டம் நிறைந்திருந்தது. வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு விடுதிக்குச் செல்லும்போது நேரமாகிவிட்டது. இவர்களுக்கான உணவினை செல்லா எடுத்து வைத்திருந்தார். முரளியின் நண்பனாகவும் மெய்க்காப்பாளனாகவும் செல்லாவே இருந்தான்.

உணவினை முடித்துக் கொண்டு உறங்கினார்கள். விடிந்ததே தெரியவில்லை. கல்லூரி முதல்வரே அவர்களை ஓய்வெடுக்குமாறு கேட்டிருந்தார். எனினும் உரிய நேரத்துக்கு வகுப்புக்களுக்குச் சென்றனர். பாடங்களில் கவனமாக இருந்தனர். இந்த உடலுக்குச் சற்று ஓய்வு கொடுத்தால் பின்னர் தானே இயங்கும் சக்தியை இறைவன் வழங்கியுள்ளதை எண்ணி வியந்தனர். இளமைத்துடிப்பும் எதனையும் சாதித்துக் காட்டும் ஆர்வமும் பெற்ற இளைஞர்கள் அவர்கள்.

அதனாலேயே நூல்நிலையத்துக்கான நூல்களைப் பெறும் திட்டத்தில் குதித்தனர். அதில் வெற்றியும் பெற்றுவிட்டனர். திரு.சிவானந்தநாயகம் கணக்கின் அறிக்கை கொண்ட பதிவுப் புத்தகத்தையும் பணத்தினையும் கல்லூரி முதல்வரிடம் கொடுத்தார். நுழைவுச்சீட்டின் அடிக்கட்டைகளையும் ஒப்படைத்தார்.

கல்லூரி முதல்வர் மிக நேர்மையானவர். இதனை அனைத்துப் பேராசிரியர்களும் ஏற்றுக்கொள்வர். அதேபோல் திரு.சிவானந்த நாயகத்தையும் பேராசிரியர்களுக்குப் பிடிக்கும். மிக நேர்மையான மனிதர் என்ற பெயரெடுத்தவர்.

உங்கள் இருப்பைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளப் பாருங்கள்”. கூறிவிட்டுச் சென்றதை நினைத்துக் கொண்டான்.

அந்தப் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த கனவான் முரளியின் உள்ளத்தில் விஸ்வரூபம் எடுத்திருந்தார். நன்றியோடு அவரை நினைந்து நெக்குருகினான். திரு.சிவானந்தநாயகத்திடம் நடந்தவற்றை விளக்கினார்கள். “இதெல்லாம் உங்களுக்கு நல்ல பயிற்சிகள். இவைதான் நீங்கள் கற்றுக் கொள்ளும் உண்மையான அனுபவமான பாடங்களாகும். மனந்தளரக்கூடாது. இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையில் நிச்சயம் வரும்.” புன்னகையுடன் கூறிவிட்டு மெல்ல நடந்தார்.

அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். சென்றவர் திரும்பி வந்தார். “அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழமை படக்காட்சி. அதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்ய வேண்டும்”.

“அதெல்லாம் தயார் சேர். உங்கள் மேற்பார்வைதான் தேவை. இதற்கு எதிரான விரிவுரையாளர்களைச் சமாளித்தால் போதும். அத்துடன் அவர்களுடன் சேர்ந்த ஆசிரிய மாணவர்களையும் கட்டுப் படுத்த வேண்டும் ” அவரிடம் சாந்தராஜன் முன்வைத்தான்.

“அதைப்பற்றிய கவலை வேண்டாம். நுழைவுச் சீட்டில்லாதவர்கள் உள்ளே செல்லமுடியாது. இதற்குப் படக்காட்சி அலுவலர்கள் பொறுப்பாக இருப்பார்கள். நுழைவுச் சீட்டில்லாதவர்கள் அவற்றைப் பெற்றே உள்ளே செல்லலாம்.” திரு.சிவானந்தநாயகம் உறுதி யளித்தார்.

படக்காட்சி தொடங்கியது. பேராசிரியர்களுக்கு மதிப்பளித்தார்கள். அவர்களுக்கு தனியாக இருக்கைகளை ஒதுக்கியிருந்தார்கள். நுழைவுச் சீட்டு எடுக்காத பேராசிரியர்களையும் படக்காட்சிக்காக அழைப்பிதழ்களை நேரில் சென்று கொடுத்திருந்தார்கள். அவர்கள் அதனை எதிர்பார்க்கவில்லை. அதனை கல்லூரி முதல்வரிடம் கூறினார்கள். அவர் முதலில் முகம் சுளித்தார். எனினும் அச்செயல் அவரை வெகுவாகக் கவர்ந்துவிட்டது. அவர் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். அதனையே திரு. சிவானந்தநாயகத்திடமும் தெரிவித்தார்கள்.

அவருக்கு மட்டில்லாத மகிழ்ச்சி. “இதைப்பற்றி உங்களோடு பேசத்தான் இருந்தேன். நீங்களே முந்திவிட்டீர்கள்”. சிரித்தவாறே ஏற்றுக் கொண்டார். அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்தார். பேராசிரியர்கள் படமாளிகைக்கு வருவதற்கான பிரயாண ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்தார்.

“இல்ல மச்சான். நாங்க கல்லூரிக்கு வந்த முதல்நாள் நமக்கு அறிவுரை தந்த மாமனிதரையும் இந்தத் கல்லோயாத் திட்டச் செயலணித்தலைவரையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தேன். அந்த மனிதருக்கு மாலை மரியாதை செய்து அவரது பேச்சைக் கேட்டோம். கல்வி மனிதனை சான்றோனாக்குகிறது. வாசிப்பினால் மனிதன் தனது அறிவை விரிவுபடுத்துகிறான். ஆசிரியர்கள் நன்கு வாசிக்கவேண்டும். அறிவைப் பெருக்கி நல்ல மாணவரை உருவாக்கவேண்டும். என அவர் பல உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டி கைதட்டல்களைத் தட்டிக்கொண்டார். அவரைப் பற்றிய ஒரு பெரிய அபிப்பிராயம் நம்மிடையே உருவாகிவிட்டதல்லவா? என்ன நடிப்புச்சுதேசிகள். அதுதான் கண்கள் பனிக்கின்றன. அந்த மாமனிதர் ஒரு தமிழ் அதிகாரி. தவிரவும் கல்விச் சேவை செய்பவர். கல்வித்திணைக்களத்தின் தலைவர். அவர் நமக்கு சொன்னதை நினைவுபடுத்திப்பார்”. என்றான்.

அப்போதுதான் முரளியின் நெற்றிப்பொட்டில் பொறித்தட்டியது. “சாந்தராஜன் நம் முன்னோரின் பழமொழிகளை நினைத்துப்பார். ஊருக்குத்தான் உபதேசம். உனக்கல்ல என்று சும்மாவா சொன்னார்கள். அதை இப்போதே விட்டுவிடு. அடுத்த கட்டத்தை யோசிப்போம்” எனினும் அந்த நிகழ்ச்சி முரளியின் மனதைவிட்டு அகலவில்லை. படமாக ஓடியது.

சாந்தராஜனும் முரளியும் அந்த அலுவலகத்தினுள் சென்று அந்த அதிகாரியின் முன்நின்றார்கள். அவர்கள் அவரைச் சந்தித்து வணக்கம் சொன்னார்கள். அவர் பயிற்சிக்கல்லூரிக்கு வருகை தந்து ஆற்றிய உரைபற்றி புகழ்ந்தார்கள். ஒரு புன்னகையை வீசினார். “நன்றி” என்ற சொல்லும் வெளிவந்தது. தாங்கள் வந்த நோக்கத்தையும் திட்டத்தை விளக்கினார்கள். அவர் இவர்களை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். அவரது முகம் மாறிக்கொண்டு வந்தது. அவர்களை அமரவும் சொல்லவில்லை. “உங்களுக்கு ஆர் இப்படியான திட்டங்களுக்கு அனுமதி தந்தது? ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிக்குப் பயிற்சிபெற வந்தீர்களா? அல்லது இப்படி ஊர்சுற்றி பணம் கறக்க வந்தீர்களா? உங்கள பயிற்சியை விட்டே அனுப்பிவிடுவேன். போங்க வெளியே.” என்றார். முரளிக்கு வந்த கோபத்துக்கு எல்லையில்லை. அவன் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

“ஐயா! நீங்கள் பெரிய மனிதர் என்று உங்களிடம் வந்தது எங்கள் தவறு. உங்களைப் போன்ற கனவான்களைக் கல்விச் சமூகம் எப்படி ஏற்றுக் கொண்டது.?. இந்தக் கதிரைக்கு உங்களால் அவமானமே. எங்களுக்கும் ஒரு காலம் வரும். அப்போது நாங்கள் யார் என்பதைக் காட்டுவோம். முடியுமானால் எங்களை பயிற்சியில் இருந்து வெளியில் அனுப்பிப் பாருங்கள். அதற்குமுன்

6

ஒரு நாள் முரளி நாகநாதனுடன் கொழும்பு சென்றான். திரு.குணரத்தினம் அவர்களைச் சந்தித்தார்கள். தங்களது திட்டத்தை விளக்கினார்கள். திரு.குணரத்தினம் பரந்த உள்ளம் கொண்டவர். 'பெரிய இடத்துப் பெண்' என்ற திரைப்படத்தை ஒருநாள் காட்சிப்படுத்த ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார். அந்த மகிழ்ச்சியுடன் கல்லூரிக்குத் திரும்பினார். திரைப்பட மாளிகை உரிமையாளரை திரு.சிவானந்தநாயகம் சந்தித்து உரையாடினார். அவர்களும் உதவ முன்வந்தார்கள்.

நான்கு காட்சிகளை நடத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். அதற்கேற்ப நுழைவுச் சீட்டுக்களும் அச்சடிக்கப்பட்டன. அடிக்கடி வீடுகளுக்குப் போகிறவர்கள் பலர் இருந்தனர். வீடுகளுக்குப் போகிறவர்களுக்கு மேலதிகமாக மூன்று நாட்கள் கடமை லீவு வழங்கப்படும். ஆனால் அவர்கள் அதற்கேற்ற நுழைவுச் சீட்டுக்களை விற்றுப் பணமாகத் தரவேண்டும் என்ற நிபந்தனை விதிக்கப் பட்டது. பலர் நுழைவுச் சீட்டுக்களைப் பெற்றுக் கொண்டனர். முரளியுடன் சாந்தராஜன் சேர்ந்து கொண்டான். சாந்தராஜன் சமூகசேவையில் ஆர்வம் கொண்டவன். ஓய்வு நேரங்களில் நுழைவுச் சீட்டுக்களை நண்பர்களுக்கும், எணையவர்களுக்கும் விற்கத் தொடங்கினர். மட்டக்களப்பு முதல் அம்பாறை வரை சென்று நுழைவுச் சீட்டுக்களை விற்றனர்.

பலர் மனமுவந்து பெற்றுக் கொண்டனர். சிலர் முகஞ்சுழித்துக் கழற்றிவிட்டனர். பெரிய பதவிகளில் இருந்த கனவான்கள் பலர் புறந்தள்ளினர். ஆனால் அம்பாறையில் கல்லோயா அபிவிருத்தித் திட்டச் செயலணித்தலைவர் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர்களைக் கனிவுடன் வரவேற்று தேநீரும் கொடுத்து நூறு நுழைவுச்சீட்டுகள் கொண்ட புத்தகத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு பணத்தையும் கொடுத்தார். 'உங்கள் முயற்சி வெற்றிபெற வாழ்த்துகிறேன். நீங்கள் செய்யும் இந்தச் சேவையினால் கல்வி உலகம் விழிப்படையும். ஆசிரியர் சேவை தனது கடமையை உணர்ந்து சேவைசெய்யும். அப்படிச் செய்தால் பல சிறைச்சால்கள் நமது நாட்டில் மூடப்படும். எனது மனமாற்ற நன்றி." வாழ்த்துடன் தனது இருக்கையைவிட்டு எழுந்து வந்து வழியனுப்பினார்.

சாந்தராஜன் கண்கள் பனித்தன. "என்ன சாந்தன் சென்ரிமென்ரா"? முரளி முறுவலுடன் கேட்டான்.

மற்ற ஆசிரிய மாணவர்களைக் கொண்டு இறக்கச் செய்தார்.

முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் பலர் அவற்றைக் காரிலிருந்து இறக்கினார்கள்.மாணவியர் நூல்களை வகைப் படுத்தினார்கள். மாதூரி சில பதிவேடுகளை கொண்டுவந்தார். அப்பதிவேட்டில் நூல்களை ஈஸ்வரியும் அருணியும் பதிந்தனர். நூல்களை வகைப்படுத்தி எழுதி இலக்கமும் இட்டார்கள். முதல்வருடைய முகத்தில் மகிழ்ச்சி குடிகொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு நூலாக விரித்து மேலோட்டமாகப் படித்தார்.

“அருமையான நூல்கள்”. அவர் முணுமுணுத்தார்.

மாதூரி எவ்வாறு ஒரு நூலகம் இருக்கவேண்டும் என்று அறிந்திருந்தாள். தனது சகநண்பிகளுக்கும் விளக்கம் கொடுத்தாள். நூல்களை வகைப்படுத்தியதும் பதிவேட்டில் இலக்கமிட்டு எழுதினார்கள். சிலர் இலக்கங்கள் எழுதி நூல்களில் ஒட்டினார்கள். மூன்று அலுமாரிகள் வெறுமனே கிடந்தன. அவற்றைக் கல்லூரி முதல்வர் எடுத்துப் பயன்படுத்துமாறு அனுமதியளித்தார். புத்தகங்கள் மூன்று அலுமாரிகளையும் நிறைத்தன. முதல்வர் வந்து பார்த்தார். சில புத்தகங்களை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தார். கல்விசார் நூல்கள் நிறையவே இருந்தன. டாக்டர் மாணிக்கனார் எழுதிய கவிதை அனுபவம் என்ற நூலை எடுத்தார். “இந்த நூலை ஒவ்வொருவரும் படிக்கவேண்டும்” என்று அறிவுறுத்தினார்.

“சுவாமி விபுலானந்தரின் யாழ்நூல் கிடைத்தற்கரிய நூலாகும். இதனைக் கட்டாயம் எல்லாரும் படிக்க வேண்டும்.” அறிவுரை வழங்கினார். அன்று காலைப் பொழுது நூல்களைச் சேகரிப்பதிலேயே கழிந்தது. ஒரு சாதனையைச் செய்த மனநிறைவில் முதலாம் வருட மாணவர்கள் திருப்தியுற்றனர்.

முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களின் இந்த முயற்சி இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர் சிலரின் மனங்களிலே சகுனித்தனத்தை ஏற்படுத்திவிட்டதில் வியப்பில்லை. பேராசிரியர்கள் மத்தியில் பெரும் மதிப்பை ஏற்படுத்திவிட்டது. இலங்கை அரசாங்கம் போயா தினங்களை விடுமுறைகளாகக்கிச் சட்டம் கொண்டு வந்திருந்தது. போயா நாட்கள் விடுமுறை தினமாகிவிட்டது. கொழும்பில் சிலோன் தியேட்டர்ஸ் கொம்பனி அதிபர் திரு.குணரத்தினம் இருந்தார். அவரைச் சந்தித்து ஒருநாள் படக்காட்சியை தந்துதவுமாறு கேட்கும் திட்டம் உருவாகியது. திரு.சிவானந்தநாயகம் அத்திட்டத்தினை வரவேற்றார்.

வியப்பில் ஆழ்த்தியது. இதுதான் நீர்வேலியின் சிறப்பா? நீர்வேலி என்றதும் பிரபல கவிஞர் முருகையனின் நினைவு பளிச்சிட்டது. “அவரைச் சந்தித்துப் பேசிவிட்டுப் போகலாமா?” முரளி ஆர்வமாகக் கேட்டான். சைக்கிள்கள் கவிஞர் முருகையன் வீட்டுக்கு அண்மையில் நின்றுது. சைக்கிள்களை நிறுத்திவிட்டு வீட்டினை எட்டிப்பார்த்தார்கள். அவர்களைக் கண்டதும் முருகையன் எட்டிப்பார்த்தார்.

“ஆரது வாங்க உள்ளே”

கவிஞர் வெளியே வந்து அழைத்தார். வீட்டினுள் சென்றார்கள். இருக்கையைக் காட்டினார்.

“அப்படி இருங்க. வந்த விஷயத்தை அறியலாமா”? ஒரு முறுவலோடு கவிஞர் வினவினார்.

நாங்கள் மட்டக்களப்பு ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் இருந்து வருகிறோம். கல்லூரி நூலகத்துக்காகச் சில நூல்களை வாங்குவதற்காகப் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலைக்கு வந்தோம். வேலைகள் முடிந்து விட்டன. இரவுக்குப் புறப்படவுள்ளோம். நீர்வேலி என்றதும் உங்கள் நினைவு மனதில் எட்டிப்பார்த்தது. ஒருக்காப் பார்த்துவிட்டுப் போனால் மனசுக்குச் சந்தோம். அதுதான் வந்தோம்.” முரளி விளக்கினான்.

“அப்படியா சந்தோசம்.. உங்கள் அதிர்ஸ்டம் மகாகவியும் இதோ இருக்கிறார்.” சுட்டிக்காட்டினார். உள்ளே மகாகவியும் இருந்தார். இருவரும் கவிதை உலகில் பிரசித்தமானவர்கள்.

“மகாகவியை நேரில் பார்த்திருக்கிறோம். அவர் திருகோணமலைக் கச்சேரியில் சேவையாற்றும்போது சந்தித்திருக்கிறோம். அவரது குறும்பா எங்களுக்கு மிகவும் பிடித்தது” முரளி விளக்கினான்.

மகாகவி புன்னகைத்தார். “உலகத்தின் நடப்புகளை நையாண்டியுடன் அருமையாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அதில் ஒன்றக் கூறட்டுமா”? முரளி நெளிந்தான்.

“கூறுங்கள்”. மகாகவி ஆர்வமாகக் கேட்டார்

‘ பஞ்சலிங்கம் பென்சனிலே போனார். அவர் கொஞ்ச நாளில் பஞ்சியாலே செத்துமே போனார்’

“அருமை அருமை” முருகையன் துள்ளிக் குதித்தார்.

“கவிஞர் முருகையன் ஐயா! 'மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு' என்ற உங்கள் கவிதையின் அழகும் பொருளும் யாழ்ப்பாணம் வந்து பார்த்த பின்னர்தான் புகிறது. பல வீதிகளால் சைக்கிளில் உலா வரும்போது மக்களது உழைப்பையும், நிலத்தின் தன்மையையும் கண்டபின் உங்களது கவிதையின் பொருள் புகிறது. கவித்துவம் துள்ளுகிறது. எனவே இன்றைய நாள் எங்களுக்கு மறக்கமுடியாததாக உள்ளது.” அவர்கள் கூறிமுடிக்குமுன் தேநீர் வந்து விட்டது. “குடியங்கள்” கவிஞர் அன்போடு உபசரித்தார். சற்று நேரம் உரையாடிவிட்டு விடைபெற்றார்கள். வாசலடிவரை வந்து இருவரும் வழியனுப்பினார்கள்.

சைக்கிள்கள் வீதி உலா வந்தன. எங்கும் புகையிலைத் தோட்டங்கள். பல்பயிர்த்தோட்டங்கள். ஏழைகள் துலாவை மிதித்து நீரிறைத்துக் கொண்டிருந்தனர். யாழ்க்குடாநாட்டின் வாழ்வாதாரம் தரைக்கீழ் நீரினை நம்பியிருப்பதை உணர்ந்து கொண்டனர்.

“நிலாவறை நீருற்றையையும் பார்த்துவிடுப் போகலாமா”? தயக்கத்துடன் முரளி கேட்டான்.

“கொஞ்சம் விரைவாக சைக்கிளை மிதித்தால் பார்த்துவிட்டு வரலாம். செல்வோம்.” தணிகாசலம் உற்சாகமானார்.

“முரளி நான் அவசரமாக வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். உங்களை பேருந்து நிலையத்தில் சந்திக்க வருவேன். நான் வரட்டுமா”? பதிலுக்காகக் காத்திராது மகாதேவன் விரைந்தார். நிலாவறையைப் பார்த்ததும் முரளிக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அயலிலுள்ளவர்களிடம் அதனைப்பற்றிக் கேட்டறிந்தான். எப்போதும் நீர் வற்றாது தேங்கி நிற்பதை விபரித்தார்கள். கலாநிதி குணராசா தனது புவியியல் நூலில் நிலாவறையைப் பற்றி எழுதியிருந்தார். அதன் உண்மையை இன்று அறிந்து கொண்டான்.

“நேரமாகிவிட்டது. இனியும் தாமதிக்கேலாது. வந்த வழியே போவோம். முதல்வர் பேருந்து நிலையத்தில் காத்திருப்பார்.” முரளி விரைவு படுத்தினான்.

“முரளி உங்கள பேருந்து நிலையத்தில் விட்டபின் முதல்வர் வருமுன் வீடுகளுக்குப் போய்விடுவோம்” கனகசபை கூறினானார். முரளி கனகசபையை உற்றுப்பார்த்தான். “எனக்குப்புரியுது. நீங்கள் புதன்கிழமை வந்தால்போதும்.

சரிதானே. ஆனால் பணத்தினைக் கொண்டு வந்துவிடுங்கள்.” அறிவுறுத்தினான்.

கனகசபை அருமையாகப் பாடுவார். அவர் சீர்காழி கோவிந்தராசனின் சாயலில் இருப்பார். அவரது குரலும் சீர்காழி போல் இனிமையாக இருக்கும். அவரை சீர்காழி என்றே சகநண்பர்கள் அழைப்பார்கள். அவர்கள் அனைவரையும் வழியனுப்பிவிட்டு முதல்வரை எதிர்பார்த்திருந்தான். கல்லூரி முதல்வர் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு வந்தார். ஆனால் அவர் பயணம் மேற்கொள்ளும் ஆயத்தத்தோடு வரவில்லை. “முரளி நீங்கள் புறப்படுங்கள். உங்களுக்கு மட்டும் இருக்கை பதிவுசெய்துள்ளேன். நான் நாளை புத்தகசாலைக்குச் சென்று பற்றுச் சீட்டுக்கள், அனுப்பவேண்டிய வசதிகளை மேற்கொண்டு விட்டு புதன்கிழமை வருகிறேன். உங்களுக்குச் சொன்னால் என்ன? அம்மாவுக்கும் கொஞ்சம் சுகமில்லை. அதனால்தான் உங்களோடு வர முடியவில்லை. நான் திரு.சிவானந்தநாயகம் சேருக்கு அறிவித்துவிட்டேன்.”

முதல்வர் சற்று வேதனையுடன்தான் கூறி பேருந்தின் இருக்கைக்குரிய ஆவணத்தைக் கொடுத்து ஒரு பொதியையும் கொடுத்தார்.

“இதனுள் எங்கள் வீட்டு மாம்பழங்கள் இருக்கின்றன. நண்பர்களோடு சேர்ந்து சாப்பிடுங்கள்”. என்று கொடுத்தார். அவன் நன்றியுடன் பெற்றுக் கொண்டான். “நான் உங்களை எங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்து ஒருநேர உணவு கொடுக்க முடியாத சூழ்நிலை. மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்”. வேதனை தொனித்தது. அவரது ஆதங்கத்தைப் புரிந்து கொண்டான்.

“பரவாயில்லை சேர். உங்களுக்கு என் நன்றி. நான் சமாளித்துக் கொள்கிறேன்.. நீங்கள் ஆறுதலாக வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு வாருங்கள். நீங்கள் இப்போது வீட்டுக்குச் செல்லுங்கள்” என்று விடைகொடுத்தான். அவர் வந்த வாகனத்தில் ஏறிச் சென்றுவிட்டார். முரளி பேருந்து நிலையத்தில் நின்றான்.

“தனிய நிக்கிறியள். எத்தனை மணிக்காம் பேருந்து”?. மகாதேவன் முறுவலோடு முன்னே நின்றார். “இந்தாருங்கள். இரவுச் சாப்பாடு. பேருந்து சாப்பாட்டுக்காக நிற்பாட்டும் இடத்தில் இறங்கிச் சாப்பிடுங்கள். வீட்டில் எல்லோரும் உங்கள் கதையையே கதைத்தார்கள். இனி எப்போது யாழ்ப்பாணம் வருவதாக எண்ணம்.”?

“சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது வருவேன். உங்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றி.

“எதற்கு இதெல்லாம்?

இது எனது கடமை. ஒரு நண்பனுக்கு இதுகூடச் செய்யாது விடலாமா? நலமாகச் சென்று வாருங்கள். விரைவில் சந்திப்போம். கவிஞர் தாரைத்தீவானுக்கு எனது நலத்தையும் நன்றியையும் தெரிவியுங்கள்.

மகாதேவன் நெக்குருகினான்.

“கவிஞர் தாரைத்தீவானுக்குக் கட்டாயம் உங்களைப் பற்றித் தெரிவிப்பேன். சரி நேரமாகிறது நீங்கள் வீட்டுக்குப் புறப்படுங்கள். நான் போய் வருகிறேன். அதோ பேருந்தும் வந்திற்று. நான் சென்று வருகிறேன்.” விடைபெற்று பேருந்தினுள் நுழைந்தான். முரளி இருக்கையில் அமர்ந்தபின்தான் மகாதேவன் கையசைத்து விட்டுச் சென்றார்.

தனது இருக்கையின் இலக்கத்தைத் தேடி அந்த இருக்கையில் முரளி அமர்ந்து கொண்டான். மகாதேவன் சென்றுவிட்டதை உறுதிசெய்து கொண்டான். மகாதேவனையிட்டுப் பெருமைகொண்டான். தனது கிராமத்தின் பக்கத்துக் கிராமந்தான். ஈச்சந்தீவு. அக்கிராமத்தில் விபுலானந்த வித்தியாலயம் இருக்கிறது. அவ்வித்தியாலயத்தில் மகாதேவன் கடமையாற்றினார். கவிஞர் தாரைத்தீவான்தான் அவ்வித்தியாலயத்தின் தலைமையாசான்.

திருக்குறளையும் பழம்பாடல்களையும் மனனம் செய்து வைத்திருப்பார். திருவள்ளுவர் கூறியதற்கேற்ப வாழ்பவர். அவரிடம் திரு.வி.க, டாக்டர்.மு.வு. அறிஞர் அண்ணா, ஈ.வ.ரா, டாக்டர் உ.வே.சாமிநதையர், பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் அனைத்தும் உள்ளன. சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ப திருக்குறளைக் கையாளுவார். நகைச்சுவையை அள்ளி வீசுவார். மாலைப் பொழுதில் பாடசாலை, ஊர் வளர்ச்சி பற்றி விவாதிப்பார்கள். அப்போது ஏற்பட்ட நட்புதான் அவர்களுடையது.

தமிழர் ஒற்றுமையாகச் சேர்தொன்றாய் வாழ்ந்ததாக வரலாறு இல்லை. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றபின் பல போராட்டங்கள் வெடித்தன. சாதி, இன, சமயச் சச்சரவுகள் ஏற்பட்டன. சிறுபான்மையாக வாழும் தமிழ் மக்களை ஒன்று சேர்க்க வேண்டும். இரண்டு கிராமங்களையும் இரண்டறக்கலக்கச் செய்து கிராம மக்களிடையே ஒரு ஒற்றுமையை உருவாக்கவல்லது கலைதான். நாம் முனைந்தால் அதனை நடத்திக்காட்டலாம் என்று முரளி சொன்னபோது அதற்கு உரமாக இருந்த மகாதேவனை நினைந்து நெக்குருகினான்.

பாரதி விழாவினை ஒழுங்கு செய்து அதில் பழைய மாணவர்கள், பாடசாலை மாணவர்களையும் இயக்கி நாடகம், நடனம், கும்மி, கோலாட்டம், கவிதையரங்கு என நடத்திப் பாராட்டினைப் பெற்றார்கள். கவிதையரங்கு கவிஞர் தாரைத்தீவானின் தலைமையில் களைகட்டியது. நாடகம் பற்றி கலந்துரையாடப்பட்டது. அந்நிகழ்வுக்காக யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து இசைக்கருவிகளையும், அதனை இயக்கும் வல்லுனர்களையும் மகாதேவன் தனது செலவிலேயே தருவித்திருந்தார். அந்த நிகழ்ச்சியினால் மகாதேவன் இரண்டு கிராம மக்களின் மனங்களிலும் இடம் பிடித்துவிட்டார். கேணிச்சுடர் என்ற கையெழுத்துப் பத்திரிகையை நடத்தி இரண்டு கிராமங்களின் இளைஞர்களிடையே ஒளிந்து கிடந்த ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு வித்திட்டார்கள். நல்லொரு நண்பனாக மகாதேவன் முரளிக்குக் கிடைத்துவிட்டார்.

சிந்தித்தவாறே உறங்கிவிட்டான். அவனது கண்கள் மூடியிருந்தனவேதவிர மனம் யோகத்தில் ஆந்திருந்தது. "ஊருக் குழைத்திடல் யோகம் - பிறர் ஓங்கிடுமாறு வருந்துதல் யாகம்"

என்று பாரதி பாடியுள்ளான் அல்லா? அதனை மனதில் நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டான். மகாதேவன் அவன் உள்ளத்தில் விஸ்வரூபம் எடுத்து நிறைந்திருந்தார். அப்படியே அறிதுயிலாகிவிட்டான்.

முறிகண்டியில் பேருந்து நின்றது. "சாப்பிடறவங்க சாபிடலாம்" நடத்துனரின் குரல் முரளியை உசிப்பிவிட்டது. பொதியை எடுத்துக் கொண்டு சனங்கள் சாப்பிடும் கடைக்குள் நுழைந்தான். மகாதேவன் கொடுத்த உணவினைச் சுவைத்து உண்டான். மனதினில் மகாதேவனை நினைத்துக் கொண்டான். நன்றி உணர்வினில் மூழ்கித் திளைத்தான். நடத்துனர் குரல் கொடுத்ததும் பயணிகள் பேருந்தினுள் இருக்கைகளில் அமர்ந்தனர். முரளியும் தனது இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டான். பேருந்து தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தது.

10

மட்டக்களப்பு வந்துவிட்டதை நடத்துனர் அறிவித்தார். ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்து விடுபட்ட முரளி கல்லூரி விடுதியை நோக்கி நடந்தான். கல்லூரி விடுதி வாயிலில் நாகநாதன் பதற்றத்துடன் நின்றான். "ஏய் முரளி! உனக்காகத்தான் காத்திருக்கிறேன். வரும்போது எனது பொதியை யாரோ

மாறி எடுத்துச் சென்றுவிட்டார்கள். இது தவறுதலாகத்தான் நடந்திருக்கிறது. ஜெயந்திபுரத்தில்தான் மாறுபட்டிருக்க வேணும். எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவரின் பொதிகளும் ஒன்றாகவே ஒரு இடத்தில் இருந்தன. அவசரத்தில் பொதி மாறுபட்டிருக்குது. இப்ப என்ன செய்வது”?

“ஒரு பிரச்சினையும் இல்ல பதட்டப்படத் தேயில்லை. அது கிடக்கும். வாங்க. எடுத்தவரின் பொதியைக் கொண்டு வந்தியா”?

“அது என்னிடம்தான் உள்ளது.”

“அது சரி புகையிரத நிலைய அதிபரிடம் முறையிட்டாச்சா”?

“இன்னும் இல்லை”

“அது முதல் செய்வம். சரி வா போகலாம்”. கூறிக்கொண்டு புகையிரத நிலையத்துக்கு நாகநாதனுடன் முரளி சென்றான். உள்ளே சென்றதும் நிலைய அதிபர் திரு.பூரணச்சந்திரன் வேலையில் ஆழ்ந்திருந்தார். ஓய்வு நேரத்தில் திரு.பூரணச்சந்திரனோடு அன்பாகப் பழகி நல்ல நண்பராக்கிக் கொண்டான். நூலகவிரிவாக்கம் பற்றி அவரிடம் விவாதித்தான். அவருக்கும் முரளியின் பணிவும், விவாதிக்கும் புரட்சிகர எண்ணங்களும் பிடித்துக் கொண்டது. அவரும் நூலக விரிவாக்கத்துக்கான உதவிகளைச் செய்தார். அவரை அணுகினான். முரளியைக் கண்டதும் புகைவண்டி நிலைய அதிபர் புன்னகைத்தார்.

“வணக்கம் ஐயா”

“வணக்கம் வாங்க. நூலகவேலைகள் எப்படிப் போகுது”?. வேலையோடு வேலையாக வினவினார்.

“உங்கள் ஆசீர்வாதத்தால் வெற்றிகரமாகப் போகுது. புத்தகங்களை நீங்கள் கூறியதுபோல் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையில் எடுத்துவிட்டோம். அடுத்தகிழமை லொறியில் வந்துவிடும்.” முரளி விளக்கினான்.

“ஐயா ஒரு உதவி தேவை”?

“சொல்லுங்க. என்ன செய்ய வேணும்.”

“இவர் இரவுக் கோச்சியில் வந்தவர். வரும்போது ஜெயந்திபுரத்தில் பொதியை யாரோ ஒருவர் தனது பொதியை விட்டுவிட்டு இவரது பொதியை

தவறுதலாக எடுத்துக் கொண்டு இறங்கி விட்டார். அதை அவரும் கவனிக்கவில்லை. இவரும் கவனிக்கவில்லை. நானும் இப்போதுதான் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வருகிறேன். இதற்கு என்ன செய்யலாம்”?

பூரணச்சந்திரன் கலகலத்தார். “இப்போதுதான் ஜெயந்திபுரத்தில் இருந்து புகையிரதநிலைய அதிபர் திரு.பண்டார தொடர்பு கொண்டவர். ஜெயந்திபுரத்தில் ஒருவர் தவறுதலாக வேறொருவரின் பொதியை எடுத்து வந்ததாகவும், தனது பொதியைப் பெற்றுத் தருமாறும் கேட்டுக் கொண்டராம். பொதி புகையிரத அதிபரிடம் இருப்பதாகவும் கூறினார். இப்பவே போய் எடுத்து வாங்க. நான் அவருக்குச் செய்தி அனுப்புறேன். அந்தக் கோச்சியில் ஏறிச் செல்லுங்கள். இந்தாங்க இந்த ரிக்றறை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இவை இன்று மாலைவரை செல்லுபடியாகும். ஏறுங்கள்”. அவசரப்படுத்தினார். வந்திருந்த நண்பர்களிடம் செய்தியை விளக்கினான். தான் கொண்டு வந்த பொருட்களையும் அவர்களிடம் கொடுத்தான்.

“திரு.சிவானந்தநாயகத்திடம் இதனைக் கூறிவிடுங்கள்.” புகைவண்டி மெதுவாக நகர்ந்தது. கைகளையசைத்து விடைபெற்றான். புகைவண்டி வழமையான வேகத்தில் விரைந்தது. முரளியின் உள்ளத்தில் பூரணச்சந்திரன் முழுமதியாகவே நிறைந்துநின்றார். நாகநாதன் தனது பொதி கிடைக்கவேணும் என்று மனதினுள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தான். அதே வேளை திரு.பூரணச்சந்திரனின் உதவும் மனப்பாங்கினையும் எண்ணி வியந்தான்.

“நாகா! பயம் வேணாம் நல்லதே நடக்கும். என்ன இன்னும் யோசனை”? நாகநாதனுக்கு புகைவண்டி மெதுவாக ஊர்ந்து செல்வதாகவே இருந்தது. வாழைச்சேனையில் வண்டி நின்றது. அப்பம் விற்போரிடம் நாகநாதன் இரண்டு சோடி அப்பம் வாங்கினான். இருவரும் உண்டதும் பால்தேநீர் வாங்கி அருந்தினர். வண்டி தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தது.

புகைவண்டி யன்னல்வழியாக அடிக்கடி நாகநாதன் எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான். சற்றுத்தாங்கிக் கொண்டிருந்தவன் கண்களுக்கு ஜெயந்திபுரம் பெயர்ப்பலகை தெரிந்தது. “அதோ! ஜெயந்திபுரம்” ஒரு துள்ளலோடு நாகநாதன் எழுந்தான். புகைவண்டி மெதுவாக நின்றதும் இருவரும் இறங்கினார்கள்.

பயணிகள் இறங்கியதும் பலர் ஏறிக் கொண்டனர். வண்டி நிலையத்தைவிட்டுக் கூவிக் கொண்டு புறப்பட்டது. புகைவண்டி நிலையம்

வெறிச்சோடி விட்டது. திரு. பண்டார தனது இருக்கையில் இருந்தார். இருவரும் அவரை நோக்கி நடந்தார்கள். முரளி அவரது அறைக்கதவில் தட்டினான்.

“உள்ளே வாங்க”, தமிழிலேயே அழைத்தார். உள்ளே சென்று அவரது மொழியில் 'ஆயுபோவன்' என்று வணக்கம் சொன்னார்கள். “உங்களுக்குச் சிங்களம் தெரியுமா? நல்லது. முரளி ஆர், நாகநாதன் ஆர்? எல்லாம் மிஸ்டர் பூரணச்சந்திரன் சொல்லிப் போட்டார். பயணம் செய்யும்போது கவனமாக இருக்க வேண்டும். அதோ இருப்பவர்தான் அப்புகாமி. அவர்தான் உங்கட பொதியைத் தவறுதலாக எடுத்தவர். உடனே என்னிடம் வந்து நடந்ததைச் சொன்னார். பொதியையும் தந்தார். தனது பொதியை பெற்றுத் தருமாறு வேண்டிக்கொண்டார். அதுதானே உங்கட பொதி”? சுட்டிக் காட்டினார்.

நாகநாதன் தான் கொண்டு வந்த பொதியை நிலைய அதிபரிடம் கொடுத்தார். அப்புகாமிக்குப் போனையிர் திரும்பிய திருப்தி. அவரது முகத்தில் சந்தோசம் துள்ளிக் குந்தியிருந்ததை நிலைய அதிபர் காணத் தவறவில்லை. நாகநாதனையும் நோக்கினார். நாகநாதனின் முகத்தில் முழுநிலவு பிரகாசித்தது.

ஜெயந்திபுரத்தில் தொலைத்த மகிழ்ச்சி ஜெயந்திபுரத்திலேயே கிடைத்து விட்டது. நாகநாதனுக்கு நன்றாகவே சிங்களம் தெரியும். அவன் பலமுறை சிங்களத்தில் நிலைய அதிபருக்கு நன்றி சொன்னான். அப்புகாமியிடம் சென்று தன்னை அறிமுகம் செய்து நன்றி தெரிவித்தான். பின்னர் புகையிரத நிலைய அதிபரிடம் வந்தான்.

நான்கு பால்தேநீர் நிலைய அதிபரின் மேசையில் இருந்தது. “வாங்க ரீ சாப்பிடலாம். 'அப்புகாமி ஓயாத் என்ட்' அப்புகாமியையும் அழைத்தார். நால்வரும் ஒன்றாகவே அமர்ந்து தேநீர் அருந்தினர். நிலைய அதிபர் நேரத்தைப் பார்த்தார். நண்பகல் தாண்டி இரண்டு மணியைக் காட்டியது.

“நீங்க சாப்பிடல்லையே, சாப்பாடு எடுப்பிக்கட்டா?” பண்டார கேட்டார்.

“நாங்க சமாளித்துக் கொள்கிறோம் சேர்” முரளி சமாளித்தான். அப்புகாமி தனது பொதியைத் திறந்தார். அதற்குள் தான் வைத்த நகைகளும், பணமும் அப்படியே இருந்ததை அவதானித்தார். 'ஹொந்த மினிசு' மனம்நிறைந்தவராக நிலைய அதிபர் பண்டாரவின் அருகில் சென்று முணுமுணுத்தார். அவரும் சந்தோசத்துடன் 'சரி, சரி' என்றார்.

முரளி உங்கள் இருவரையும் என்னையும் தனது வீட்டுக்கு அப்புகாமி அழைக்கிறார். மட்டக்களப்பு வண்டி வருவதற்கு இன்னும் இரண்டு மணிநேரம் இருக்கு. போய்வருவோம். கூறிக்கொண்டே வெளியில் வந்தார். கூப்பிடு தூரத்திலேயே அப்புகாமியின் வீடு இருந்தது. நடந்தே சென்றார்கள்.

இந்து சமுத்திரக் கடற்பரப்பு சோழர்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்தது. சோழர்கள் அனுராதபுரத்தைக் கைவிட்டு பொலன்னறுவாவை இராசதானியாக்கிச் சோழர்கள் ஆண்டார்கள். அப்போது பல இந்து ஆலயங்களைக் கட்டினார்கள். பொலன்னறுவ இராச்சியத்துக்கு ஜனநாதபுரம் என்று பெயரிட்டு செவ்வனே ஆட்சி செய்தனர். சோழர்கள் தமிழர்கள்தான். எனினும் இலங்கையில் தமிழருக்கான இருப்பை எவரும் தக்க வைக்கவில்லை.

“ஒரு காலத்தில் சோழரின் சாம்ராச்சியத்தினுள் பொலன்னறுவை இருந்தது. குளங்களும், ஆலயங்களும் தோற்றம் பெற்றன. சைவமும், பௌத்தமும் ஒருங்கே வளர்ச்சி கண்டன. சோழரின் வீழ்ச்சியின்பின் இலங்கையில் இருந்த சிற்றரசுகளின் மண்ணாசை. பதவியாசைகளினால் ஆளையாள் காட்டிக்கொடுத்துப் படிப்படியாக ஐரோப்பியரின் பிடயில் சிக்கிச் சீரழிந்தன. அன்றிருந்த வளமான பிரதேசங்கள் வனங்களாகின. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றபின் குடியேற்றத்திட்டங்கள் தொடங்கப்பட்டு பல கிராமங்கள் தோன்றி வளர்ச்சிபெற்று வருகின்றன.

அப்படியான கிராமங்களில் ஒன்றுதான் ஜெயந்திபுரம். இலங்கையில் வாழும் அனைத்து மக்களும் மனிதநேயம் உடையவர்களே. அவர்களை ஒன்று படவிடாமல் தடைபோடுபவர்கள் அரசியல்வாதிகளே.

அப்புகாமியின் வீடு சிறியதுதான். ஆனால் மிக நேர்த்தியானது. அழகான பூந்தோட்டம். வாலை ஆட்டியவாறு குழைந்து கொண்டு அவரது நாய். ஓடித்திரிந்தது. அப்புகாமியின் மனைவியும் பிள்ளைகளும் வாசலில் வந்து வரவேற்றனர்.

“மெனிக்கே! மாத்தயாலா இக்மன்ட யன்டோன. தங் கோச்சிய எனவா. காம லாஸ்திகறன்ட” அப்புகாமி தனது மனைவிடம் துரிதப்படுத்தினார்.

“அப்புஹாமி உங்க பொதி பாதுகாப்பாக இருக்கிறது. இப்ப வரும் கோச்சியில் இரண்டுபேர் வருகிறார்கள். அவர்கள் கொண்டு வந்து

தருவார்கள். பயம் வேண்டாம்.. உங்கள் பொதி நல்ல ஆசிரியர்களிடம் உள்ளது.. மட்டக்களப்புப் புகையிரத நிலைய அதிபர் எனக்குக் கூறினார்.” ஜெயந்திபுர புகையிரத நிலைய அதிபர் கூறினார். அப்போதுதான் அப்புகாமிக்குப் போன உயிர் வந்ததற்கான நிம்மதிப் பெருமூச்சு வந்தது.

மட்டக்களப்புப் புகையிரத நிலைய அதிபர் பூரணச்சந்திரன் விபரமாக இங்கு செய்தி அனுப்பியதும் அப்புகாமிக்கு ஜெயந்திபுர நிலைய அதிபர் பண்டார அப்புகாமிக்குத் தெரியப் படுத்தினர்.

“மாத்தையோ ஏ மினுசின்ட அப்பி மொனவதஹறி கறண்ட ஓன. தவல்காம லாஸ்தி கறண்டத”?. அப்புஹாமி குழைந்தார்.

“ ஏக்கனம் ஹொந்த அதஹஸ்தமாய். புளுவன்னம் கறண்ட” பண்டார அனுமதித்தார். அதனை அப்புஹாமி செயலில் காட்டினார்.

“காம லாஸ்தி. என்ட கமு” அப்புகாமியின் மனைவி உணவு மேசையின் பக்கத்தில் நின்றார்.

காலையில் இருந்து பசியோடு இருந்தவர்களுக்கு அறுசுவையோடு உணவு கிடைத்தது. அப்புஹாமி குடும்பத்தினருக்கு நன்றி கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டனர். மட்டக்களப்புக்குப் புறப்படும் கோச்சி நிலையத்தில் நின்றது. நிலைய அதிபர் திரு.பண்டாரவுக்கு நன்றி கூறிவிட்டு வண்டியினுள் ஏறினர். மிகவும் நல்ல மனிதர்கள். சாதாரண மக்களுக்கு இனமத மொழி பேதம் கிடையாது. அவர்கள் மனிதநேயம் மட்டுந்தான் உள்ளது. மக்களிடையே முரண்பாடுகளை அரசியல் வாதிகளே ஏற்படுத்தி இலாபத்தை அடைகின்றனர்.

இருவரும் களைத்துக் காணப்பட்டனர். கோச்சி புறப்பட்டதும் இருவரும் உறங்கிவிட்டனர். மாலை ஐந்து மணிக்கு மட்டக்களப்பு வந்தடைந்தது. வந்திறங்கியதும் மட்டக்களப்பு புகையிரத நிலைய அதிபர் திரு.பூரணச்சந்திரனைச் சந்தித்து நன்றி தெரிவித்தார்கள். பிறகு சந்தித்து உரையாடுவதாகக் கூறிச் சென்றனர்.

விடுதியை அடைந்ததும் கழுவவேண்டிய உடைகளை எடுத்துக் கொண்டு குளிக்கச் சென்றனர். உடைகளைக் கழுவிக்காயவைத்துவிட்டுக் குளித்தனர். விடுதி கலகலத்தது. அதிகமானவர்கள் வந்துவிட்டார்கள். நாளை அனைவரும் வந்துவிடுவார்கள். நேரம் விரைந்தோடியது.

உணவுக்கான மணியொலித்தது. முரளி நேரே செல்லாவைச் சந்தித்து உணவைப் பற்றிக் கூறி நன்றியையும் தெரிவித்தான். அத்துடன் தான் கொண்டு வந்த மாம்பழங்களில் சிலவற்றைக் கொடுத்தான். செல்லாவுக்கு சொல்லமுடியாத சந்தோசம்.

“தம்பி நீங்க வித்தியாசமானவர். மற்றவர்கள் அப்படியில்லை. தாங்கள்தான் படித்தவர்களாகத் தங்களை நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். நான் என்ற சேவைக்காலத்தில் எத்தனை பேர்களைக் கண்டிருப்பன். உங்களோடு இன்னும் சில நல்லவர்கள் இருக்கிறார்கள். என்னாலான உதவிகளைக் கட்டாயம் செய்வன்”. செல்லா நெகிழ்ந்தான்.

“அண்ணன் உங்களுக்கு எங்கட நன்றி. இப்ப நல்ல களைப்பு. அதோடு பசியும். சாப்பாடு தந்தால் போதும்.” முரளி ஜெயநிபுரம் போய்வந்ததை விபரித்தான்.

“தம்பி! உங்களுக்கு நல்ல களைப்புத்தான். சாப்பிட்டுவிட்டு நல்லா ஓய்வெடுங்க. இதோ இன்றைய உங்களுக்கான ஸ்பெசல் சாப்பாடு. நல்ல இறால்கறி. சாப்பிடுங்க.” மற்றவர்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆளாயாள் நலம் விசாரித்தபடி உண்ணத்தொடங்கினர். உண்டு முடிந்ததும் செல்லாவிடம் கூறிவிட்டு விடுதிக்குள் சென்றனர்.

11

கதிரவன் கதிர்கள் கிழக்கைக் கிழித்துக் கொண்டு எட்டிப்பார்த்தன. இருள் மெல்ல மெல்ல விலகத் தொடங்கியது. பயிற்சிக்கல்லூரி பழையபடி களை கட்டியது. பயிற்சி ஆசிரியர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்துவிட்டனர். ஒன்றுகூடல் மண்டபத்தில் அனைவரும் கூடியிருந்தனர். அதிப்ர மேடையில் இருந்தார். அவரைச் சூழ்ந்து ஏனைய பேராசிரியர்களும் அமர்ந்திருந்தனர். இரண்டு கிழமைகளுக்குப் பின் பயிற்சிக் கல்லூரி பழையபடி தொடங்கியிருந்தது.

வழமையான நிகழ்வுகளைத் தொடர்ந்து கல்லூரி முதல்வர் தொடக்கவுரையை நிகழ்த்தினார். அவரே இன்றைய நிகழ்வுகளுக்குத் தலைமையினையும் தாங்கினார்.

இன்று நமது கல்லூரியில் மிக முக்கியமான நாள். இந்த ஆண்டுக்கான முன்மொழிவினை முழுமையாக நிறைவேற்றிய நாளாகும். நமது கல்லூரியில் நல்லதொரு நூலகம் இல்லாத குறையை நீங்கள் அனைவரும் ஒன்றாகக் கைகோர்த்து நிறைவேற்றியுள்ளீர்கள். இரவு நமக்கான நூல்கள் வந்து விட்டன. உங்கள் முன் பெரிய சவால்கள் உள்ளன. அதற்கு உங்கள் அனைவரதும் ஒத்துழைப்பும் தேவை. உங்களுக்கு ஒத்தாசையாக உங்கள் பேராசிரியர்கள் இருக்கின்றனர். அவர்களினது ஒத்துழைப்பைப் பெற்று நூல்களைத் தரம்பிரித்து பொருட்பதிவேட்டிலும் பதியவேண்டும். அப்படிப் பதியா விட்டால் நம் எல்லோருடைய முயற்சிகளும் வீணாகிவிடும். வருங்கால சந்ததியினருக்கு நீங்கள் செய்து காட்டியவை புரியாதுவிடும். இல்லையா?" வினாவைத் தொடுத்து அனைவரையும் பார்த்தார். திரு.சிவானந்தநாயகம்

“முதல்வரின் ஆதங்கத்தைப் புரிந்திருப்பீர்கள்தானே? அவரும் சபையினரிடம் இருந்து பதிலை எதிர்பார்த்தார். “உண்மைதான் சேர். அவற்றை நாங்கள் ஒற்றுமையாகச் செய்வோம்” ஏகமனதாகக் குரலெழுப்பினர்.

கல்லூரி முதல்வருக்குச் சந்தோசம் பொங்கியது. நூல்கள் நமக்கு நிறையவே அறிவுக்கண்ணைத் திறந்து சிந்திக்க வைக்கின்றன. வாசிப்பதால் மனிதன் முழுமனிதன் ஆகுகிறான். நமக்கு நல்ல நண்பர்களாக நூல்களே உதவுகின்றன. உங்களுக்கு வேண்டிய நூல்கள் நமது நூலகத்திலேயே உள்ளன. இனிமேல் உங்களுக்குக் கவலையே இல்லை. இந்த நூலகம் உருவாக உழைத்த உங்கள் அனைவருக்கும் நன்றி. சிறப்பாக திரு.முரளிக்கும், சாந்தராசனுக்கும் நன்றி கூறவேண்டும். இருவரும் அம்பாறை மாவட்டம் வரை சென்று நுழைவுச் சீட்டுக்களை விற்று வந்தனர். அம்பாறை கல்லோயா அபிவிருத்திச் சபைச் செயலாளர் பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்குத் தனது நன்றியினைத் தெரிவித்து வாழ்த்துச் செய்தி அனுப்பியுள்ளார்” சற்று இடைநிறுத்தி மீண்டும் தொடங்கினார்.

“அத்துடன் முரளி யாழ்ப்பாணம் சென்று நூல்களைத் தெரிவு செய்தார். அவருக்கு உதவியாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்துள்ள முதலாண்டு ஆசிரியர்களும் உதவினர். திரு.சிவானந்தநாயகம் அனைவரையும் வழிநடத்தி உதவினார். அனைத்துப் பேராசிரியர்களும் நூல்களின் பெயர்களை எழுதிக்கொடுத்தனர். அனைத்து நல்ல உள்ளங்களுக்கும் மனமாந்த நன்றி.” முதல்வரின் உரையில் அனைவரும் குளிர்ந்தனர்.

முதலாம் ஆண்டு ஆசிரிய மாணவர்கள் சந்தோசித்தனர். அதேவேளை இரண்டாம் ஆண்டு ஆசிரிய மாணவர்களிற் சிலர் மனதுள் குமைந்தனர்.

“நீங்கள் அனைவரும் பின்தங்கிய கிராமங்களில் இருந்து பயிற்சிபெற வந்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் செல்லும் இடங்களில் எல்லாம் ஏழைச்சிறார்கள் இருப்பார்கள். அவர்களை நல்வழிப் படுத்தும் ஆசான்களாக சேவைசெய்ய வேண்டும். பாரதி சொன்னதுபோல் பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் மக்களுக்குப் பள்ளிப் படிப்பை ஊட்டி அவர்களை நல்லவராகவும் வல்லவராகவும் ஆக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு பாடசாலையிலும் ஒரு நூலகம் தொடங்கும் வேலைத்திட்டத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டும். இத்திட்டத்தை ஒவ்வொருவரும் நிறைவேற்ற இன்றே வாக்குறுதியை இங்கே தரவேண்டும். செய்வீர்களா?” கேட்டுவிட்டு நின்றார்.

“கட்டாயம் செய்வோம்” ஏகோபித்த குரலில் அனைவரும் உறுதியளித்தனர். கல்லூரி முதல்வருக்கு மட்டில்லா மகிழ்ச்சி. அவர் அமர்ந்து கொண்டார். பிரதி அதிபர் எழுந்தார். “உங்கள் வாக்கினைக் காப்பாற்றுவீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு உண்டு. இனி உங்களது கவனம் பயிற்சியில் இருக்கவேண்டும். பாடங்கள் ஒழுங்காக நடக்கும். அடுத்த கிழமை கற்பித்தல் பயிற்சி நடபெறும். கல்வி அமைச்சரும் அவரது குழுவும் அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வார்கள். அதற்கு ஆயத்தமாகுங்கள்” கூறிவிட்டு அமர்ந்து கொண்டார்.

வகுப்புக்கள் வழமைபோல் தொடங்கி நடந்தன. வகுப்புக்கள் முடிந்ததும் நூலக வேலை, உடற்பயிற்சி என நேரம் விரைந்தோடியது. கற்பித்தல் பயிற்சிக்கான கால அட்டவணையும் கற்பிக்கும் பாடசாலகளும் விளம்பரப் பலகையில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டன. இந்த செயற்பாட்டுக்கு இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களே பொறுப்பாக இருந்து தயாரித்திருந்தார்கள். அட்டவணையைப் பார்வையிட்ட சில முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவியர்களின் முகங்களில் வாட்டம் தெரிந்தது.

ஆசிரியைகளுக்குத் தூரத்தில் உள்ள பாடசாலைகள் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. அவர்களுக்கு கல்லூரி முதல்வருக்கு முறையிட அச்சமாக இருந்தது. மதிய உணவுக்குப் பின் விளம்பரப் பலகை காட்சிப்படுத்திய இடத்துக்குச் சென்றனர். மாதுரி வந்து சேர்ந்தாள். தூரத்துப் பாடசாலைகளுக்கு சிலரின் பெயர்கள் இருந்தை அவதானித்தாள். மாதுரி, ஈஸ்வரி, கவிதா, புனிதா, எழிலி, மனோன் மணி ஆகியோருக்குத் தூரவுள்ள பாடசாலைகள் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. மூன்று கிலோமீற்றருக்கு அப்பால் இப்பாடசாலைகள் இருந்தன.

இவர்கள் திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். பெண்களுக்கு பயிற்சிக் கல்லூரிக்கு அண்மையில் உள்ள பாடசாலைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுப்பது வழக்கமாக இருந்தது. அந்த வழக்கம் இங்கு மாற்றப்பட்டிருந்தது. பயிற்சிக்கல்லூரிக்கு அண்மையில் உள்ள பல பாடசாலைகள் இருந்தன. அப்பாடசாலைகளுக்கு ஆண்களின் பெயர்களே குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன.

நாகநாதன் அதனைகண்டுகொண்டான். முரளிக்குச் சுட்டிக் காட்டினான். கல்லூரி முதல்வரின் அலுவலகத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். முரளியுடன் நாகநாதன், பஞ்சாட்சரம், தணிகாசலம் தொடர்ந்தனர். முதல்வர் இவர்களைக் கண்டதும் ஒரு புன்னகையை வீசினார். அவர் உளவியல் நிபுணர். கதையை மெல்ல மாற்றி அன்பாகத் தொடங்கினார்.

“உங்கள் முகங்களில் ஒரு அறிகுறியையும் காணவில்லையே? பெரிய பிரச்சினையும் தெரியவில்லை. அடுத்த கிழமை கற்பித்தல் பயிற்சி தொடங்குகிறது. அது பற்றிய சந்தேகம் ஏதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்படி இருந்தால் சொல்லுங்கள். சரி ஒன்று கூடல் மண்டபத்துக்குச் செல்வோம். வாருங்கள்.” கூறிக்கொண்டே எழுந்தார். கூடவே அவர் மேசையில் இருந்த கற்பித்தல் பயிற்சி தொடர்பான அட்டவணையையும் எடுத்துக் கொண்டார். சவரிமுத்துவை அழைத்தார். கல்வி அமைச்சர், முதலமைச்சரும், கல்விக்குழுவும் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களை மேடைக்கு வரச்சொன்னார். கல்வி அமைச்சரிடம் கற்பித்தல் பயிற்சி தொடர்பான ஒழுங்கு விதிகளை உரத்து வாசிக்குமாறு கூறினார். கல்வி அமைச்சர் வடிவேல் அதே போல் உரத்து வாசித்தார்.

“சரி நீங்கள் தயாரித்த அட்டவணையையும் அப்படியே வாசியுங்கள்”. என்றார். வடிவேல் அதையும் வாசித்தார். “இந்த அட்டவணை கற்பித்தல் பயிற்சி தொடர்பான ஒழுங்கு விதிகளுக்கு ஏற்றதாக உள்ளதா? பாருங்கள்.” வடிவேல் தயங்கினார். “இதனை மாற்றி அமையுங்கள். தூரத்தில் உள்ள பாடசாலைகளுக்குப் பெண்களை அனுப்புவதை இனியும் தொடரக்கூடாது. பக்கத்துப் பாடசாலைகளுக்கு மாற்றுங்கள். ஆண்கள் எங்கும் போகலாம். பெண்களால் கற்றற் சாதனங்களை அவர்கள் எவ்வாறு கொண்டு செல்வார்கள்? யோசித்தீர்களா? மாற்றி அமைத்து என்னிடம் காட்டி அனுமதியைப் பெற்றபின்தான் விளம்பரப் பலகையில் போடவேண்டும்.” கூறிவிட்டு முதலாம் ஆண்டு ஆசிரிய மாணவர்களைப் பார்த்து “நீங்களும் செல்லலாம்”. என்றார்.

நடப்பது கனவா? வந்திருந்த ஆசிரிய மாணவியர் ஆளையாள் பார்த்து வியந்தனர். முரளியும் நண்பர்களும் முதல்வரிடம் சென்றனர். “நாங்கள் சொல்லாலேயே பிரச்சினையைத் தீர்த்துவிட்டீர்கள். மிகவும் நன்றி சேர். எப்படி சேர் இது...?”

“இவற்றையெல்லாம் அறியாமலா இங்கே இருக்கிறேன்.? இப்போது சந்தோசந்தானே? போய் உங்கள் கடமைகளைக் கவனியுங்கள்.” அவர் விடைகொடுத்தார். அவர்களது வருகைக்காக ஆவலோடு காத்திருந்த ஏனையவர்கள் ஓடோடி வந்து பாராட்டினார்கள்.

“எப்படி உங்களால் முடிந்தது?”

“என்ன முடிந்தது?”

“நம்மை எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது என்று யோசனையில் இருந்தோம். ஆனால் ஒரு நொடிப்பொழுதில் எல்லாம் இலகுவாக முடிந்ததே. அதுதான்” மாதூரி துணிச்சலோடு விபரித்தாள்.

“உங்களை நினைத்துக் கொண்டு போனேன். இலகுவாக முடிந்தது.”

“உங்களுக்கு எல்லாம் வேடிக்கைதான். கூறுங்கள்”.

“நமது முதல்வர் எல்லாமுணர்ந்தவர். இக்கல்லூரியில் நடப்பவற்றை மிகவும் அவதானத்தோடு நோக்கி, ஏற்படவுள்ள அத்தனை பிரச்சினைகளுக்கும் தீர்வையும் வைத்திருப்பார். அதனால் நாங்கள் அவரிடம் சென்றபோது உடனடித் தீர்வை முன்வத்தார். அவர் உண்மையில் மாமனிதர்தான். அவருக்கு நாம் எல்லோரும் நன்றி கூறுவோம்”. முரளி நன்றியுணர்வோடு கூறினான்.

12

திரு. கபிரியேல் அவர்கள் கூடியிருந்த இடத்துக்கு வந்தார். அவரது முகத்தில் அந்த வசீகரப் புன்னகை ஓடியது.

“வாங்க பிரதர்.”

“சரி எல்லாம் நல்லபடியாக முடிந்தது. அடுத்த கட்டமாக நமது கற்பித்தல் பயிற்சிக்காக ஆயத்தங்களைச் செய்வோம். உங்கள் பாடங்களை நன்கு

வாசித்துக் குறிப்புரை எடுத்துப் பாடக்குறிப்பு, பாடத்திட்டம் ஆகியவற்றைத் தயாரித்து உரிய பேராசிரியர்களிடம் காட்டி அவர்களின் ஒப்புதலைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். அதற்கேற்ற கற்றல், கற்பித்தல் சாதனங்களைத் தயாரித்துக் கொள்ளுங்கள். எங்கள் உதவி தேவைப் படும்போது தயக்கமில்லாமல் கேளுங்கள். பிரதர் முரளி நான் பிறகு சந்திக்கிறேன்.” கூறிவிட்டு அவர் சென்றுவிட்டார்.

மாதூரி முரளியைப் பார்த்தாள். “உங்கட பிறன்ட் மிச்சம் நல்லவர். என்ன?”
 “அதிலென்ன சந்தேகம்? நாங்க படிக்கிற காலத்திலேயே நண்பர்கள். அவர் நோமன் கத்தோலிக்கர். ஒரு கிறிஸ்தியன் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று அவரிடம் இருந்துதான் மற்றவர்கள். கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அவரது கடவுள் கொள்கையும் அப்படியே. ஒரே ஒரு இறைவன்தான் உள்ளான். அனைத்தையும் படைத்தளித்துக் காக்கும் பரம்பொருளை அவரவர் மொழியில் பல பெயர் கொண்டு அழைப்பார்கள். நமது தாயையும் தந்தையையும் தமிழில் அம்மா, அப்பா என்று அழைப்பதுபோல் அனைத்து மொழி மக்களும் அந்தப்பரம்பொருளை தத்தம் மொழியில் பெயரிட்டு அழைப்பார்கள். அதனையே ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருட்பெருஞ் சோதி' என்பார்கள்.’

'வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி
 ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்
 கோனாகி நான் எனது என்று அவரவரைஆட்டுவிப்பான்
 தானாகி நின்றாயை என் சொல்லி வாழ்த்துவனே'

இந்த மணிவாசகர் எவ்வாறு சிந்தித்து நமக்குத் திருவாசகத்தைத் தந்துள்ளார். இறைவன் பஞ்ச பூதங்கள் அனைத்திலும் அடங்கியுள்ளான். சமயங்கள் அனைத்தும் நல்லனவற்றையே இடித்துரைத்துள்ளன. ஆனால் அதனைப் பின்பற்றிய சமயவாதிகள் தவித்த முயலடிக்கும் சந்தர்ப்பவாதியானார்கள். மக்களை ஏமாற்றிச் சுகபோக வாழ்க்கை வாழச் சமயங்களைக் கையில் எடுத்தனர்.

நமது நாயன்மார்கள் நமக்கு வழிகாட்டியுள்ளார்கள். நாம்தான் தடுமாறிக் கிடக்கிறோம்.”

மாதூரி கைகளைத் தட்டிப் பாராட்டினாள்.

“ஐயா போதும் தங்களது விளக்கவுரை. நாங்கள் நமது பாடங்களை

ஆயத்தப் படுத்துவோமா?” அவள் ஒருவாறு முடிவினை நோக்கி காயை நகர்த்தினாள்.

“நாங்கள் சென்று வருகிறோம்” விடைபெற்றுக் கலைந்தனர். தங்கள் விடுதிகளுக்குச் சென்று பாடசாலை அதிபர்களிடம் இருந்து பெற்ற பாடத்திட்டங்களுக்கு ஏற்பப் பாடக் குறிப்புக்களை எழுதத் தொடங்கினர். உரிய கற்றல் சாதனங்களையும் தயாரிக்கத் தொடங்கினர். அடுத்து வரும் திங்கள் தொடக்கம் இரண்டு கிழமைகளுக்குத் தொடர்ந்து கற்பித்தல் பயிற்சி நடைபெறும்.

இதுவே இவர்களது முதல் பயிற்சியதனால் சற்றுப் பதற்றத்தோடுதான் இருந்தனர். குறிப்புக்களைத் தங்களுக்குள்ளேயே மாற்றி மாற்றிப் பார்வையிட்டனர். உணவின் பின் குழுக்களாகப் பிரிந்து கற்பித்தல் செயற்பாட்டினை ஒத்திக்கை பார்த்தனர். பார்வையாளர்களாகச் சிலர் இருந்து நெறிப்படுத்தினர்.

பேராசிரியர்களிடம் காண்பித்து அவர்களின் கூற்றுக்களுக்கு ஏற்ப குறிப்புக்களைச் சிலர் மாற்றி எழுதினர். கற்பித்தல் சாதனங்களையும் காண்பித்து ஒப்புதலும் பெற்றாகிவிட்டது. அவர்வர்களுக்கு ஒதுக்கிய பாடசாலைகளுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றனர். ஆசிரியைகள் வெண்ணிறச் சேலைகளை அணிந்திருந்தனர். கற்றல் சாதனங்களைச் சுமந்து கொண்டு நடந்து சென்றனர்.

ஆண்கள் தேசியப் பாரம்பரிய உடைகளுடன் மணமகன்கள் போல் மடிப்புக்குலையாத சால்வை தோள்களை அலங்கரிக்கச் சென்றனர்.

ஆசிரிய பயிற்சிக்கல்லூரியில் இருந்து பயிற்சிக்காக வரும் ஆசிரியர்கள் கோபிக்காது எப்படிக்கேலி செய்தாலும் அவற்றைப் பொறுத்துக் கொண்டு கற்பிப்பார்கள் என்பது இப்பாடசாலைகளின் மாணவர்களுக்கு நன்கு தெரியும். அதனால் எவ்வித சேட்டைகளும் விடலாம் என்பது ஒரு கணிப்பாக இருந்தது.

“போறிங்களா? போங்க உங்களுக்குக் காத்திருக்குது விளையாட்டு. அந்தப் பாடசாலைப் பொடியன்கள் போடுற அட்டகாசத்தில் உங்கட கொட்டமெல்லாம் அடங்கும்” இரண்டாம் ஆண்டு ஆசிரிய மாணவியர் கொட்டமடித்தனர்.

இன்று வியாளக்கிழமை. பகல் உணவின் பின் கற்பித்தல் மாதிரி வகுப்புக்களை ஒத்திக்கை பார்ப்பதற்கான திட்டம் தீட்டி கல்லூரி முதல்வரிடம் அனுமதி பெற்றிருந்தார்கள். ஒன்று கூடல் மண்டபம் அதற்காக ஒதுக்கப்பட்டது. கல்லூரி முதல்வரும் வருகை தருவதாக வாக்களித்தார். அத்துடன் திரு.சிவானந்தநாயகமும், திருமதி.கங்கேஸ்வரி அம்மையாரும் வந்திருந்தனர்.

சரியாக மூன்று மணி. கல்லூரி அதிபர் ஒன்று கூடல் மண்டபத்துக்கு வருகை தந்தார். இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களில் சிலர் வந்திருந்தனர். முரளி அனைவரையும் வரவேற்று உரைநிகழ்த்தினான். இது எங்களது முதல் அனுபவமாகும். எங்களுக்கு அனைத்து அன்புள்ளங்களின் நல்லாசிகளும் வேண்டும். அதற்காகவே இந்த ஒழுங்கினை மேற்கொண்டோம். எங்கள்மேல் குறை காணாது உங்கள் நல்லாசிகளைத் தந்தருளுமாறு வேண்டி நிற்கிறோம்.” முரளி கைகளைக் கூப்பி வணங்கி நின்றான்.

“அன்புள்ள மாணவர்களே! உங்களைப் பார்க்கும் போதும், நினைக்கும் போதும் மனம் நிறைவு பெற்றுச் சந்தோசம் பொங்குகிறது. இதுவரை இங்கு பயிற்சிபெற வந்த எந்தவொரு பயிற்சி ஆசிரியர்களும் இவ்வாறு செய்யவில்லை. முதலாம் வருட ஆசிரிய பயிற்சியாளர்கள் இந்தக் கல்லூரிக்கு முன்மாதிரியாகத் திகழ்கிறீர்கள். எந்தவொரு பயிற்சி ஆசிரியர்களும் நடத்தாத இந்த நிகழ்ச்சி சிறியதாக இருந்தாலும் உங்களது மனப்பக்குவத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது. இறுதிப் பரீட்சைக்குச் செல்பவர்களுக்கு திருமதி. கங்கேஸ்வரி அம்மையார்தான் இவ்வாறான ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டு நல்லாசியினை வழங்குவார். ஆனால் நீங்கள் முதலாவது கற்பித்தல் பயிற்சிக்கு செல்லும்போதே நல்லாசி வேண்டி எங்களை அழைத்துள்ளீர்கள். உங்களது கற்பித்தல் பயிற்சிகள் இனிதே நிறைவேற எனது நல்வாழ்த்துக்கள்”. முதல்வர் வாழ்த்தினார்.

திருமதி. கங்கேஸ்வரி ஒரு புன்முறுவலோடு எழுந்தார். “இந்த முரளி எல்லாருடைய மனங்களையும் கவர்ந்து புதுமைகளைச் செய்து விடுவதில் கெட்டிக்காரர். நல்லதொரு நூலகத்தைத் தனது நண்பர்களுடன் சேர்ந்து உருவாக்கிவிட்டார். அவருக்கு உதவியாக பலர் இருந்தனர். திரு.சாந்தராஜன் போன்றோரும், நீங்களும் உதவியாக இருந்தீர்கள். கல்லூரி முதல்வர் முதல் சிற்றூழியர் வரை முரளிக்கு உதவுகின்றார்கள். முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களை முதல் நாளே தங்களை அறிமுகம் செய்வதற்காக ஒரு புரட்சியையே செய்தார். இவர் படிக்கும் போதும் இப்படித்தான் என்று எனது கணவர் சொல்வார். அவரின் மாணவர்தான் இந்த முரளி. தனக்காக எதையும்

எதிர்பார்க்காது பிறருக்காகப் பாடுபடுபவர். அவரின் நண்பர் திரு. கபிரியேல். மிகவும் நல்லவர். அவரே முரளியைப்பற்றி ஏற்கனவே எல்லோருக்கும் கூறிவிட்டார்.” திருமதி கங்கேஸ்வரி புகழ்ந்து கொண்டே சென்றார்.

மாதூரி காற்றறில் பறப்பதுபோன்ற உணர்வில் மிதந்தாள். அவளது கவனத்தை திருமதி. கங்கேஸ்வரி அவர்களின் உரை மீண்டும் நிலத்துக்குக் கொண்டு வந்தது. “நீங்கள் எல்லோரும் புதியவர்கள் என்பதால் நீங்கள் கற்பிக்கச் செல்லும் பாடசாலைப் பிள்ளைகள் சேட்டைகள் செய்ய முற்படுவார்கள். அவர்களை உங்கள் பக்கம் ஈர்ப்பது உங்களது சமார்த்தியத்தில் தங்கியுள்ளது. அந்தச் சிறார்களை உங்கள் பக்கம் ஈர்த்தெடுத்துக் கற்பிக்க வேண்டும். அதனைச் செய்து உங்களது கற்பித்தல் செயற்பாட்டினை முன்னெடுத்துச் செல்ல எனது வாழ்த்துக்கள்.” திருமதி. கங்கேஸ்வரி அம்மையார் அறிவுறுத்தினார்.

ஈற்றில் திரு.சிவானந்தநாயகம் ஒரு புன்னகையை வீசினார் உங்களுக்குச் சொல்வதற்கு என்னிடம் ஒன்றுமில்லை. உங்களிடம் தன்னம்பிக்கையும், தந்துணியும் உண்டு. உங்களை நீங்கள் நம்புங்கள். உங்கள் வெற்றிப்பாதை திறக்கப்படும். எனது நல்லாசிகள் என்றும் உங்களுக்கு உண்டு.” அவர் எதனையும் கண்டு உணர்ச்சிப் படாதவர். “சரி உங்களது கடமைகளைச் செய்யுங்கள்” கூறிவிட்டுச் சென்றனர்.

13

திரு. கபிரியேல் எல்லோருக்கும் வாழ்த்துக் கூறினார். அவர் அப்படி வாழ்த்தும்போதும் சகல இரண்டாம் வருட மாணவர்கள் சார்பிலேயே வாழ்த்தினார். நாகநாதன் அனைவருக்கும் நன்றி சொன்னார். அனைவரும் வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றபின் குழுக்களாகப் பிரிந்தனர்.

சிலர் மாணவர்களாக இயங்கினர். சிலர் பார்வையாளர்களாக இருந்தனர். சிலர் கற்பித்தனர். திருத்தங்கள் தேவைப்படும் இடங்களில் தெரிந்தவர்கள் கூறினர். தங்கள் பாடங்களில் திறமையைக் காட்டினர். மாதூரி கற்பிக்கத் தொடங்கியதும் குழப்படி செய்யும் மாணவராக முரளியும், தனிகாசலமும் இயங்கினர்.

மாதூரிக்குக் கோபம் கோபமாக வந்தது. அவள் கண்கள் சிவந்து கண்ணீர் குளம் கட்டியது. “நீங்க இப்படிக் குழப்படி செய்யக் கூடாது.” ஈஸ்வரி எழுந்து கூறினாள்.

“மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். இரண்டாம் வருட ஆசிரியர்கள் கிண்டலடித்ததைக் கேட்டீர்களா? கேட்டிருந்தால் உங்களுக்கு இந்தக் கோபம் வந்திருக்காது. நமது முதல்வரும், ஏனைய பேராசிரியர்களும் நமக்கு ஏன் வாழ்த்துக் கூறினர். நாம் இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களை வகுப்பு மாணவரிடம் எதிர்பார்க்க வேணும். அவர்களை எவ்வாறு ஈர்த்தெடுப்பீர்கள்? அதற்காகத்தான் இப்படி ஒரு விளையாட்டைப் போட்டோம்.” முரளி விளக்கினான்.

“சரி நான் ஒரு பாடத்தை எடுத்துக் காட்டுறேன். பாருங்கள். நீங்கள் தான் பிள்ளைகள் சரியா? இப்போது தொடங்குவோம். பிள்ளைகளே! நாம் இன்றைக்கு முதலில் ஒரு விளையாட்டைப் பார்ப்போம். விளையாடிவிட்டுப் படிப்போம் சரி நான் செய்வது போல் உங்கள் உள்ளங்கைகளை விரித்து எனக்குக் காட்டுங்கள். அதில் துளை தெரிகிறதா? பாருங்கள்.

இல்லையல்லவா, நாம் இப்போது உள்ளங்கையில் ஒரு துளையை உருவாக்கி அதனுடாக ஒரு பூவைப் பாருங்கள். தெரிகிறதா? பாருங்கள்”.? மாணவர்களாகப் பாவனை செய்தவர்கள் தங்களை மறந்து கைகளை கண்ணில் வைத்து அப்படியும், இப்படியும் பார்த்தனர்.

“உங்களால் முடியுமா? முடியாதா? சொல்லுங்கள்” கேட்டு நின்றான். உங்களால் முடியாவிட்டால் நான் சொல்லித் தருகிறேன். ஆனால் நான் சொல்வதைச் செய்ய வேண்டும். நல்ல பிள்ளைகளாகக் கவனிக்க வேண்டும். செய்வீர்களா?

“எங்களால் முடியாது. நீங்க செய்து காட்டுங்க. அப்படிச் செய்து காட்டினால் நீங்க சொன்னபடி செய்வோம்.” ஒருமித்துக் கூறினார்கள்.

“அப்படியா? சரி என்னைப் போல் ஒரு தாளை எடுங்கள். நான் செய்வதுபோல் ஒரு குழல்போல் சுற்றிக்கொள்ளுங்கள். அதனை இடது கையில் பிடியுங்கள். இடது கண்ணில் வைத்து அதனுடாகப் பாருங்கள். இப்போது கவனியுங்கள். வலது கையை விரித்து உள்ளங்கையை உங்கள் பக்கம் பிடித்தபடி குழாய் பிடித்த கையுடன் இணையுங்கள். அப்படியே கண்களில் வைத்து குழாயுடாக

இரண்டு கண்களாலும் பாருங்கள். உங்கள் உள்ளங்கையில் துளை தெரிகிறதா? அதனுடாக என்ன தெரிகிறது?” கேட்டு நின்றான்.

சிலர் தெரிகிறது. ஒருசிலர் மட்டுமே தெரியவில்லை. என்றனர். அவர்களுக்கு பக்கத்தில் போய் செய்து காட்டினான். “ஹாய்...தெரியுது” என்றனர். சரி மற்றக்கையால் குழலைப் பிடித்து மற்றக்கண்ணில் வைத்துப் பாருங்கள். எப்படி இருக்கிறது? இவ்வாறு செய்யும்போது உங்களிடம் வேறு ஏதாவது எண்ணங்கள், குழப்பங்கள் தோன்றினவா?” கேட்டு நின்றான்.

“எங்களுக்கு எப்படி குழப்பம் செய்யும் எண்ணம் தோன்றும்? நாங்கள் புதுமையை அறிவதற்குக் காத்திருந்தோம்” தேவன் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான். மாதூரி புன்னகைத்தாள்.

“இப்போது புகிறது. ஆசிரியர் முதலில் பிள்ளைகளைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கேற்ப அவர்களைக் கவர்ந்து பாடத்துக்குரிய செயற்பாடுகளைக் கொடுக்க வேண்டும். அவ்வளவுதானே”

“அதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்ய வேண்டும். ஆசிரியர்கள் பலவற்றை அறிந்திருக்க வேண்டும். நம்மை மேற்பார்வை செய்யவரும் பேராசிரியர்கள் மெச்சும் விதத்தில் நாம் செயற்பட வேண்டும். அதனால் நமது பேராசிரியர்களுக்கும், நமது முதல்வருக்கும் நற்பெயர் கிடைக்க வேண்டும்.” முரளி விபரித்தான்.

ஒவ்வொரு குழுவாக செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டனர். குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டித் திருத்தியும் கொண்டனர். நல்ல மனதோடும் நாளை நமதே என்ற முடிவோடும் நிறைவேற்றிக் கொண்டனர். எல்லோரும் கலையத் தொடங்கினர். மெதுவாக நடக்கத் தொடங்கினர்.

“மாதூரி! உங்களோடு சற்றுப் பேசலாமா?” முரளி விளித்தான். “

“அதற்கென்ன? பேசலாமே”. மாதூரி நின்றாள்.

நான் உங்களப் பகுடி பண்ணியதாக நீங்க நினைக்கலாம். நான் அப்படிச் செய்தது தவறுதான். நீங்க என்றபடியினால் சற்று உரிமையுடன் நடந்து கொண்டேன். வேறு யாராவதென்றால் அப்படிச் செய்திருக்க மாட்டன். நீங்கள் கற்பிக்கும்போது நமது பேராசிரியர்கள் பிழை கண்டுகொண்டு ஏதாவது கூறினால் உங்கள் மனம் தாங்காது. அதனாலேயே அப்படிச் செய்தேன்.

என்னை மன்னித்து விடுங்க” முரளி நிலத்தைப் பார்த்தவாறே சொன்னான்.

“என்ன சேர்! யாரிடம் மன்னித்து விடுங்க என்று சொல்லுநீங்க” ஒரு புன்முறுவலுடன் தனது ஒலியை பரவவிட்டாள்.

அப்போதுதான் மாதூரியின் முகத்தைப் பார்க்கத் துணிந்தான். அவனுக்கு அவளது செயல் குற்றவுணர்வாகத் தோன்றியது. இப்போது அவளது முகத்தை நேராகவே பார்த்தான். அந்த முகத்தில். ஒரு பொலிவுடன் கூடிய மலர்ச்சி தெரிந்தது. புன்னகைத்தான்.

“மாதூரி! நீங்க கற்பித்தற் செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டபோது உங்கள் கவனமெல்லாம் கற்பித்தலில் மட்டுமே இருந்தது. முதலில் மாணவரை நமது பக்கம் ஈர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆசிரிய மையக் கற்றலும், மாணவர் மையக் கற்றலும் சங்கமிக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்தவே அப்படிச் செய்தேன். கோபமில்லத்தானே?”

நீங்க செய்தது எனக்கு மட்டுமில்ல. எங்கள் எல்லோருக்கும் பயனுடையதாக இருந்தது. பயமெல்லாம் பறந்தோடிவிட்டது. உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்வதென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தம்.”

“உண்மையாகவா? நான் நீங்க கோபிச்சிற்றிங்க என்று கவலயோட இருந்தன். இப்ப நிம்மதியாயிருக்கு”. முரளி சொல்லிக் கொண்டே நடந்தான். அவர்களின் உரையாடல் நடையை தாமதப்படுத்தியது. தான் முரளியிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டும் என்று மனதினுள் நினைத்துக் கொண்டான். அவள் கால்கள் நடக்கத் தயங்கின. அவளது நிலையைப் புரிந்து கொண்ட ஈஸ்வரி அவளை விட்டு முன்நகர்ந்தாள்.

மாதூரி தயங்குவதை உணர்ந்த முரளி நின்றான். “மாதூரி! ஏதும் சொல்ல நினைக்கிறீங்களா”? முரளி அமைதியைக் கலைத்தான். “முரளி! உங்கள என்னால் மறக்கவே முடியாது. என் மனதைப் புரிந்து கொண்டு எவ்வளவு உதவி செய்யிறீங்க. உங்கட நண்பர்களின் துயரையும் துடைப்பதற்கு முன்னால் நிற்கிறீங்க. உங்கள நினைச்சால் எனக்குப் பெருமையாக இருக்கு. முரளி! நான் ஏதாவது தவறு செய்திருந்தால் என்னை மன்னியுங்கள்.” அவளை அறியாமலேயே அவளது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

முரளி சூழலைப் புரிந்து கொண்டான். “மாதூரி! யாராவது பார்த்தால் தவறாகப் புரிந்து கொள்வார்கள். நமது செயற்பாட்டால் காலங்காலமாகக்

கட்டிக்காத்த பண்பாட்டுக்குத் தீங்கு வந்துவிடும். நீங்க போங்க. நாளைய வேலையை இன்றே தொடருங்க நாளை சந்திப்போம்.” முரளி கூறிவிட்டு மாதுரிக்காக வழி விட்டு நின்றான். அவள் போனதும் தன்னை மறந்து நின்றான். முரளியைத் தேடிக்கொண்டு நாசநாதன் வந்தான்.

“முரளி! வா..வா. நிறைய வேல கிடக்குது. நாளைக்கு கற்பித்தல் பயிற்சி. நீ இல்லாட்டி இஞ்ச ஒண்டும் நடக்காது.” முரளியைக் கையோடு கூட்டிக் கொண்டு சென்றான். போனதும் இருவரும் குளித்துவிட்டு உடைமாற்றி 'ஸ்ரடி ரூம்' பக்கம் வந்தனர். வந்ததும் எல்லோரும் இருவரையும் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

தாங்கள் எழுதி பேராசிரியர்களின் ஒப்புதலைக் காட்டிக் கையெழுதினைப் பெற்ற பாடங்களைக் கற்பித்துக் காண்பித்தனர். கபிரியேல் எட்டிப் பார்த்தார். முரளியைச் சூழ்ந்து மற்றவர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். கபிரியேல் வந்து முரளியுடன் சேர்ந்து கொண்டார். கபிரியேலைக் கண்டதும் அவரை வரவேற்றனர். “எப்படி நாளைக்கு உங்கட கற்பித்தல் செயற்பாடுகள்? ஆயத்தமா? ஒன்றுக்கும் பயப்படத் தேவையில்ல. வழமைபோல் செயற்படுங்க. பதட்டப்படாமல் வகுப்பை நடத்துங்க. மேற்பார்வை செய்யப் பேராசிரியர்கள் வருவார்கள். நாங்க விடும் குறை, நிறைகளைக் குறித்து வந்து அடுத்த கிழமைகளில் அவற்றை எவ்வாறு தீர்க்கலாம் என்று அறிவுரை தருவார்கள். சோ...ஓல்த பெஸ்ஸ்” கூறிச் சென்றார்.

நாளை முதன்முறையாகக் கற்பித்தற் செயற்பாட்டுக்குப் போதையிட்டுச் சிலருக்கு நெஞ்சம் படபடத்தது. சிலர் நமது திறமையைக் காட்டவேண்டும் என்ற துடிதுடிப்பு. ஒவ்வொருவராக உறங்கச் சென்றனர். கனவினிலும் சிலர் கற்பித்தார்கள்.

பொழுது விரைந்து புலர்ந்தது. அன்றைக்குத் தேவையான பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டனர். ஆறு மணிக்கே கல்லூரி முதல்வர் வந்து விட்டார். அறுபது முதலாம் வருட ஆசிரியர்களும் வரிசையாக முதல்வரிடம் சென்றனர். அவர்களைக் கண்டதும் முதல்வர் தனது அறையைவிட்டு வெளியில் வந்தார்.

“சேர்! நாங்கள் கற்பித்தல் பயிற்சிக்குச் செல்கிறோம். உங்களின் ஆசியினையும், வாழ்த்தினையும் வேண்டி நிற்கிறோம்.” கைகளைக் கூப்பிய வண்ணம் நின்றனர்.

ஒரே குரலில் ஒப்புவித்தார்கள். முதல்வருக்கு இன்ப அதிர்சி. என்னுமில்லாமல் இவர்கள் மட்டும் இப்படி நிற்கிறார்களே. “உங்கள் அனைவருக்கும் எனது மனம்நிறைந்த வாழ்த்துக்கள். சென்றுவென்று வாருங்கள்.” கை கூப்பி வாழ்த்தினார். பயிற்சி ஆசிரியர்கள் வரிசையாக நடந்தனர்.

14

அவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பாடசாலைகளை நினைத்துக் கொண்டனர். அதற்கேற்பப் பிரிந்து குழுக்களாகி நடந்தனர். ஆண்களுக்கு தூரத்தில் அமைந்த பாடசாலைகள் கொடுபட்டிருந்தன. அவர்கள் புறப்பட்டனர். வெள்ளைக் கொக்குகள் கருந்தார் வீதியில் நடக்கும் காட்சியை நாகநாதன் கற்பனையில் பார்த்தான். பெண்கள் தங்களை இளம் வெயிலில் இருந்து மறைப்பதற்காகப் பல வண்ணக் குடைகளை விரித்து நடந்தனர். கைகளில் கற்றல் கற்பித்தல் சாதனங்களை ஏந்திய வண்ணம் நடப்பது அழகாகத்தான் இருந்தது.

வெள்ளை உடைக்கு ஒரு சிறப்பு இருக்கத்தான் செய்தது. 'வெள்ளைக்கில்லைக் கள்ளச்சிந்தை' என்பார்கள். ஆசிரியைகளும், ஆசிரியர்களும் வெள்ளை உடையினில் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறார்கள். மாணவர்களும், மாணவியர்களும் வெள்ளைச் சீருடையில் வீதியில் போவது ஊர்கோலமாக இருக்கும். காலை எட்டரை மணி வரைக்கும் ஊரெல்லாம் குதூகலிக்கும்.

பாடசாலைகள் தொடங்கிவிட்டன. கற்பித்தல் செயற்பாடுகள் தொடங்கின. பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்குக் கொண்டாட்டந்தான். வகுப்பறைகள் தொடராக அமைந்திருந்தன. வகுப்புகளுக்கு நுழையும் சுவர்கள் அரைச்சுவர்களாகவே இருந்தன. ஆசிரியர்கள் தங்களுக்குரிய இருக்கைகளை வாசலில் இருந்து அளவளாவக் கூடியதாக ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். பிள்ளைகள் குழப்படி செய்தால் மேசையில் தடியால் தட்டி அவர்களை அச்சுறுத்துவதற்காக பிரம்புகளையும் வைத்திருந்தனர்.

தங்களது வேலைகளைச் செய்யத்தான் பயிற்சி ஆசிரியர்கள் வந்து விட்டார்களே. “இன்னும் இரண்டு கிழமைகளுக்கு நிம்மதிதான். நல்ல ஓய்வ்தான். அரட்டையடித்துக் கொறிப்பதற்காகத் தீன்பண்டங்களும் கொண்டு வந்திருந்தனர். ஆனால் தமது வகுப்பு வாலுகள் பயிற்சி ஆசிரியர்களைப்

படாதபாடு படுத்துங்களே. தாங்கதானே போலிஸ் வேலை பார்க்கவேணும் என்ற ஆதங்கத்தோடு அரட்டையடிக்கத் தொடங்கினர்.

வழமைக்கு மாறாகப் பிள்ளைகள் ஆர்வமாகக் கற்றலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். வகுப்பு மேற்பார்வைக்காகப் பாடசாலை அதிபர் வந்தார். வகுப்புக்களில் பயிற்சி ஆசிரியர்கள் புன்னகை தவழும் முகத்தோடு, பிள்ளைகளின் தாயாக, நண்பனாக நடந்து கொண்டு பாடங்களை நடத்தினர். அதிபருக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது. வகுப்புக்கள் முடிந்ததும் மறுநாளைக்குரிய பாடக்குறிப்புக்களை எழுதி ஒப்புதல் பெறவேண்டும். இரண்டு கிழமை கற்பித்தல் பயிற்சிக் காலங்கள் மிகவும் கடினமானதாகும்.

“என்ன மாயப் பொடி போட்டாங்க. ஒரு குழப்பமும் செய்யாமல் மகுடிக்குக் கட்டுப்பட்ட நாகங்களாக, அங்குசத்துக்கு அடங்கிய யானைகளாக பிள்ளைகள் கட்டொழுங்குடன் இயங்கு கிறார்கள்” வகுப்பாசிரியர்களுக்கும் ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. அதேநேரம் பயிற்சிக் கல்லூரியிலிருந்து ஒரு பேராசிரியர் வருகை தந்தார். அவர் வந்ததும் பாடசாலை அதிபரைச் சந்தித்துக் கலந்துரையாடினார். அவரைக் கண்டதும் அதிபர் மரியாதையாக வரவேற்றார்.

“சேர், இந்தமுறை வருகை தந்த பயிற்சி ஆசிரியர்கள் திறமைசாலிகள். வகுப்புக்களைத் திறமையாகக் கையாளுகிறார்கள். நல்ல பயிற்சிகளை வழங்கியுள்ளீர்கள். உங்களுக்கு எனது பாடசாலையின் சார்பில் நன்றி கூறுகிறேன். மாணவரைத் தம்பக்கம் ஈர்த்து அவர்களை இயக்குகிறார்கள். இவ்வாறு ஆசிரியர்கள் செயற்பட்டால் நல்லதொரு மணவர் உலகம் உதயமாகும்.” பெருமையுடன் அதிபர் கூறினார். பேராசிரியர் தனக்குள் சந்தோசப்பட்டுக் கொண்டார்.

பேராசிரியர்கள் தமக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் கற்பித்தல் செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டுள்ள ஆசிரியர்களை மேற்பார்வை செய்தபின் பயிற்சி ஆசிரியர்களது கற்பித்தல் தொடர்பான குறிப்புகளைத் தங்கள் குறிப்புப் புத்தகத்தில் குறிப்பு எழுதி, பின்னர் அதுபற்றி அறிவுரைகளை வழங்கலாம். விரும்பினால் நல்ல விடயங்களை ஆசிரியர்களது பாடக்குறிப்புக் கொப்பியிலும் எழுதலாம். இதனைப் பயன்படுத்திப் பல பேராசிரியர்கள் பயிற்சி ஆசிரியர்களைப் பயமுறுத்தி வந்தனர். சில பேராசிரியர்கள் தங்கள் வீட்டு வேலைகளை முடித்து விட்டு அவசர அவசரமாக வந்து ஏதாவது எழுதவேண்டும் என்பதற்காக ஆசிரியர்களது பாடக் குறிப்புப் புத்தகத்தில் கிறுக்கிவிட்டுச் செல்வார்கள்.

உண்மையில் பேராசிரியர்களுக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட குறிப்புப் புத்தகத்தில் குறிப்பினை எழுதிப் பின்னர். அடுத்தடுத்து வரும் கிழமைகளில் அதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட நேரத்தில் குறைநிறைகளையிட்டு ஆசிரியர்களுக்கு விளக்கவேண்டும். இதுதான் விதி.

இம்முறை சில பேராசிரியர்களுக்கு எதிர்பாராத அதிர்ச்சிகள் காத்திருக்கும் என்பதை பேராசிரியர் சிவானந்தநாயகம் உணர்ந்திருந்தார். பேராசிரியர்களுடன் இவற்றையிட்டுக் கலந்துரையாடினார். சிலரை அவர்களது நிலைப்பாட்டில் இருந்து மாற்றுவது சுலபமல்ல. மாற்றம் ஒன்றுதான் மாறாதது என்பதை எப்போது இவர்களுக்குப் புரியப்போகிறது. அவர் புன்னகைத்தவாறே நடந்தார்.

பேராசிரியர்களுக்கும், பாடசாலை அதிபர்களுக்கும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. கல்லூரி முதல்வரும் அதிபர்களின் அபிப்பிராயங்களைக் கேட்டறிந்தார். இம்முறை வந்துள்ள பயிற்சி ஆசிரியர்கள் சற்று வித்தியாசமானவர்கள். நன்றாக வகுப்புக்களைக் கையாளுகிறார்கள்.. ஒவ்வொரு அதிபர்களும் இவ்வாறே கூறினார்கள். முதல்வருக்கு ஒரு புளகாங்கிதம். அவர் வெளிக்காட்டவில்லை.

ஒரு கிழமை உருண்டோடியது. ஒரு கிழமை முடிந்ததும் அடுத்த கிழமை வகுப்புகள் மாறும். ஒவ்வொரு நாளும் பாடங்களுக்குரிய பாடக்குறிப்புக்களை எழுதி அந்தந்த பேராசிரியர்களின் ஒப்புதலைப் பெறவேண்டும். கற்பித்தல் பயிற்சிகளைச் செவ்வை பார்க்க வேண்டும். பயிற்சிக் காலத்தில் இந்தக் கற்பித்தல் பயிற்சிகள்தான் மிகவும் கடினமான பகுதியாகும். முதல் வருடத்தில் ஆறுகிழமைகள் பாடசாலைகளில் கற்பித்தல் பயிற்சிகளில் ஈடுபடவேண்டும். இரண்டாம் வருடத்தில் நான்கு கிழமைகள் கற்பித்தல் பயிற்சிகள் கட்டாயமானதாகும். இரண்டாம் வருட இறுதியில் கற்பித்தலில் பரீட்சை நடைபெறும். மூன்று பேராசிரியர்கள் மதிப்பெண்களை வழங்குவார்கள்.

முரளி கற்பித்தற் பயிற்சிகளின் போது பல கல்விமான்கள் கையாண்டு வெற்றி பெற்ற முறைகளை தனது பயிற்சி ஆசிரியர்களிடம் கேட்டு அவர்களைச் சிந்திக்க வைத்துவிடுவான். ஒவ்வொருவரிடமும் உள்ள அனுபவங்களைக் குறித்துக் கொண்டு அவற்றை வகுப்பறைகளில் பயன்படுத்தச் சொல்வான். அவை பயனுள்ளவையாக அமைந்ததைப் பயிற்சி ஆசிரியர்கள் அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்தார்கள்.

பயிற்சி தொடங்குமுன் மாணவர்களைத் தம்பக்கம் ஈர்க்கும் கலையைக் கற்றுக் கொண்டார்கள். பாடம் தொடங்குமுன் ஒரு ஐந்து நிமிடங்கள் சிறிய விளையாட்டைக் கொடுத்து அவர்களின் கற்றல் ஆர்வத்தைத் தூண்டிவிடுவார்கள். தாள்களை மாணவர்களிடம் கொடுத்து அதிலிருந்து இசை எழுப்புதல். தாள்களைச் சுருட்டி உருட்டிப் பந்தாக்கி, இருவர் குனிந்து நிற்க அவர்கள் நெற்றியில் வைத்து கைகளால் தொடாது அசதல். தென்னோலைகளைக் கிழித்து வால்கள் கட்டிப் பிடுங்குதல், வளைந்த புத்தகம் செய்து எழுதத் தூண்டுதல் போன்ற பல்வேறு விளையாட்டுக்களைப் பயன்படுத்தி மாணவரைச் சந்தோசமாகக் கற்றலில் கவனம் செலுத்தச் செய்தார்கள்.

பேராசிரியர் சிலருக்குத் தங்களின் மேதாவித்தனத்தைக் காட்டச் சந்தர்ப்பங்கள் கடைக்க வில்லையென்ற ஆதங்கம். இந்தவாரம் முரளி, பஞ்சாட்சரம், தனிகாசலம், மாதூரி, ஈஸ்வரி, திருச்செல்வி, பவானி, ஜானகி ஆகியோர் இந்தப் பாடசாலைக்கு கற்பித்தல் பயிற்சிக்கு வந்திருந்தனர். அவர்கள் பிள்ளைகளைக் கவர்ந்து பாடம் நடத்திக் கொண்டிருந்தனர். பாடங்களை முடித்தவர்கள் கைகளை உயர்த்துவார்கள். ஆசிரியர் மாணவரிடம் சென்று அவர்களது பயிற்சிகளைப் பார்வையிட்டு மதிப்பிடுவார்.

தலைமையாசிரியர் சின்னத்துரை இவர்களது கற்பித்தல் முறைகளைப் பார்வையிட்டுப் பாராட்டுத் தெரிவித்தார்.” நாங்களும் உங்களைப் போல்தான் பயிற்சியின் போது பாடசாலைகளுக்குச் சென்று கற்பித்தல் பயிற்சியில் ஈடுபட்டோம். ஒரு ஆசிரியர் தொப்பி வியாபாரியும் குரங்குகளும் கதையை விளங்கும்படி சொன்னார். கதையை நடித்துப் பார்ப்போமா என்றார். பிள்ளைகளும் விருப்பத்தோடு ஆயத்தமானார்கள் குரங்குகள் மரத்தில் ஏறியிருந்தன. தொப்பி வியாபாரி களைத்து வந்து தொப்பிப் பொதியை மரத்தின் கீழ் வைத்துவிட்டு உறங்கிவிட்டான். குரங்குகள் தொப்பிகளை எடுத்துத் தலையில் போட்டுக் கொண்டு மரத்தில் ஏறிவிட்டன.

கண்விழித்த வியாபாரி தொப்பிகளைப் பார்த்தார். குரங்குகளின் தலையில் தொப்பிகள் இருந்தன. ஏய் வானரங்களே! தொப்பிகளைக் கீழே போடுங்கள் என்றார். அவை போடவில்லை. தனது தொப்பியை எறிந்தார். குரங்குகள் தொப்பிகளை எறியவே இல்லை. அந்த நேரம் பார்த்து மேற்பார்வைக்கான பேராசிரியர் வந்துவிட்டார். குரங்குகளாக மரத்தில் ஏறியிருந்த மாணவர்கள் இறங்க மறுத்து விட்டார்கள். பேராசிரியரும் கெஞ்சிப்பார்த்தார். அவர்கள் இறங்கவே இல்லை. ஈற்றில் பாடசாலை அதிபர் வந்துதான் இறங்கச் செய்தார்.

பேராசிரியர் பயிற்சி ஆசிரியரின் கற்பித்தல் முறை தவறானது என்று குறைகூறி ஆசிரியரின் குறிப்புக் கொப்பியிலும் எழுதிவிட்டுப் போனார். இதுதான் ஆசிரிய பயிற்சி அனுபவங்கள்” அதிபர் சின்னத்துரை சிரிப்பின் மத்தியில் கூறினார். “ஆனால் உங்கள் கற்பித்தல் முறை வித்தியாசமாக இருக்கிறது. எனது வாழ்த்துக்கள். இடைவேளையின் போது எனது அலுவலகத்துக்கு அடுத்து இருக்கும் அறையில் சிற்றுண்டிகளை எடுத்துக் கொள்ளலாம்” கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

மாதூரி முதன்முதல் வகுப்பறையினுள் நுழைந்ததும் பிள்ளைகளுக்குத் தன்னை அறிமுகப்படுத்தினாள். பிள்ளைகளையும் அறிமுகம் செய்யும்படி அறிவுறுத்தினாள். “ஒவ்வொருவரும் வித்தியாசமாகச் செய்ய வேண்டும்”. அவளே செய்து காட்டினாள். “திறமையாகச் செய்பவருக்குப் பரிசும் கிடைக்கும். சரி வகுப்புக்கு வெளியே சென்று செய்வோம். வாருங்கள்.” அழைத்துக் கொண்டு வெளியில் வந்தாள்.

“இப்போது நானே செய்து காட்டுகிறேன். பாருங்கள்” சொல்லியபடியே என் பெயர் மாதூரி’ என அபிநயத்துடன் இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தில் ஆடலுக்குக் காட்டிய ‘கைவழி நயனம் செல்லக் கால்வழி மனமும் செல்ல’அபிநயத்துடன் பாடி ஆடி அறிமுகத்தைச் செய்து காட்டினாள். பிள்ளைகளுக்குக் கொண்டாட்டம். போட்டிபோட்டுக் கொண்டு தங்களை அறிமுகம் செய்தார்கள். மாதூரியின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு இயங்கினார்கள். ஒவ்வொரு பாடத்தையும் விளையாட்டின் ஊடாகவே செய்வித்தாள். ஈஸ்வரியும், தணிகாசலமும். பஞ்சாட்சரமும், முரளி, திருச்செல்வி, பவானி, ஜானகியும் அவ்வாறே தங்கள் வகுப்புக்களை நடத்தினார்கள். ஒருவர் செய்த விளையாட்டை மற்றவர் செய்யவில்லை.

பக்கத்தில் வகுப்புக்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. கற்பித்தற் பயிற்சிக்காக வரும் ஆசிரியர்களின் வகுப்புக்கள் அல்லோல கல்லோலப் படும். ஆனால் இம்முறை வித்தியாசமான முறையில் வகுப்புக்கள் நடைபெறுவது பாடசாலை அதிபர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. பேராசிரியர்களும் மேற்பார்வைக்காக வந்து ஆச்சரியப்பட்டனர். முரளி வழமைபோல் பாடத்தை விளையாட்டு முறையூடான கற்றற் செயற்பாட்டை நடத்திக் கொண்டிருந்தான். பக்கத்து வகுப்பில் பஞ்சாட்சரம் வகுப்பை நடத்திக் கொண்டிருந்தான். பிள்ளைகள் விளையாடிக் கற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். சூழலில் காணப்படும் (பயன்படுத்த முடியா வெற்றுப்பெட்டி, போன்ற) மீளாக்கற்பொருட்களான, இலை, பூக்கள்,

காய்கள், விதைகள், சுள்ளிகள், கற்கள் போன்ற பொருட்களைச் சேகரிக்கச் செய்தனர். பொருட்களைத் தொட்டளைந்து அவற்றின் பெயர்களையும் சொல்ல வைத்தனர்.

தொட்டளைந்தால் பொருட்களின் உருவங்களை உணர்வர். வட்டம், சதுரம், முக்கோணம், நிறங்கள், உயரம், கட்டை, பெரிது, சிறிது போன்ற எண்ணக் கருக்களை உணர்ந்து கொள்வர். பொருட்களின் பயன்பாடுகள் பற்றியும் புரிந்து கொள்வர். பிள்ளைகளைக் குழுக்களாக்கி வேலைகளைப் பகிர்ந்து செயற்படுத்தத் தூண்டினர். பிள்ளைகள் ஆர்வத்தோடு செயற்பட்டார்கள். குழுக்களின் செயற்பாடுகளை மதிப்பீடு செய்து மதிப்பெண்கள் கொடுத்தனர். ஒரு பேராசிரியர் பாடம் முடியும் நேரத்தில் அவசரமாக வாடகைக் காரில் வந்திறங்கினார். கார்ச் சாரதியிடம் சற்று தாமதிக்குமாறு கூறிவிட்டு ஆசிரியர்களிடம் வந்தார்.

“என்ன பாடம் நடக்கிறது? எங்கே பாடக்குறிப்பைக் காட்டுங்கள்”. என்றார். முரளியும், பஞ்சாட்சரமும் பாடக்குறிப்புக் கொப்பியைக் கொடுத்தனர். அவரே பாடக்குறிப்புக் கொப்பியில் செவ்வை பார்த்துக் கையெழுத்திட்டிருந்தார். முரளியின் அந்தப் பாடக் குறிப்புக் கொப்பியில் “பிள்ளைகள் செயற்பட்டனர். ஆசிரியர் செயற்படவில்லை” என்று எழுதித் தனது கையெழுத்தினை இட்டார்.

பஞ்சாட்சரத்தின் கொப்பியிலும் அவ்வாறே எழுதினார். முரளி பேராசிரியர் எழுதியதை வாசித்ததும் அவனால் பொங்கி வந்த கோபத்தை அடக்க முடியவில்லை. அவரின் முன்னே சென்றான். தனது கொப்பியில் அவர் எழுதிய பக்கங்களைத் தனது கொப்பியில் இருந்து கிழிதெடுத்து அவரின் கைகளில் திணித்தான்.

” மடம், இதப்பிடியுங்க. இதுக்காக உங்களுக்குத் தரப்பட்ட உங்கட கொப்பியில் எழுதிக் கொள்ளுங்க. இது என்ற காசில இருந்து வாங்கிய கொப்பி. இதுல எழுதுவதற்கு உங்களுக்கு உரிமயில்ல. தவிரவும் அடுத்து வரும் மேற்பார்வையாளர்கள் இதனைப் பார்த்துவிட்டு எங்களைக் குறை கூற இடமுண்டு.” அவரின் கைகளில் கொடுத்து விட்டுச் சென்றான். பேராசிரியர் அதிர்ந்து போனார். பேயறைந்ததுபோல் முரளி போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பஞ்சாட்சரம் செய்வதறியாது நின்றான். அதிபர் சின்னத்துரை பேராசிரியர் வந்ததை அறிந்து அந்த இடத்துக்கு வந்தார். பேராசிரியர் தான் வந்த காரில் ஏறிவிட்டார். அவருக்கும் பேராசிரியரின் செயல் ஆத்திரத்தை ஊட்டியது. அவர் வந்ததும் அதிபரையே சந்தித்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர் அப்படிச் செய்யவில்லை. அது அதிபர் சின்னத்துரைக்கும் வேதனையாக இருந்தது. அதிபர் சின்னத்துரை ஆசிரியர்களிடம் வந்தார்.

“தம்பி இவர்கள் இப்படித்தான். பரந்த மனப்பக்குவம் இல்லாதவர்கள். தங்கள் குற்றங்களை மறைப்பதற்காக பயிற்சி ஆசிரியர்களைப் பற்றிக் கல்லூரி முதல்வரிடம் குறைகூறிக் கொண்டே இருப்பார்கள்”. அவர் மனவருத்தத்துடன் கூறினார்.

“இவற்றைப் பற்றிக் கவலைப் படாதீர்கள். உங்களது இறுதிப் பரீட்சை, பரீட்சைத் திணைக்களத்தினால் நடத்தப்படுவதால் இவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. இவர்களது அடக்குமுறை என்றோ முடிந்துவிட்டது. தாங்கள் தங்களது வேலைகளை முடித்துவிட்டு முதல்வரிடம் நல்ல பெயர் எடுப்பதற்காக இவ்வாறு நடந்து கொள்வார்கள். ஆனால் கல்லூரி முதல்வர் மிகவும் நல்லவர். அவருக்கு எல்லோரையும் தெரியும். உங்கள் கடமையைச் செவ்வனே செய்யுங்கள்.” சின்னத்துரை அவர்களுக்கு அறிவுரை வழங்கினார்.

பாடசாலை முடிந்ததும் களைப்பை மறந்து நடந்து சென்றார்கள். மாதுரிக்கு முரளியின் செயல் அதிசயமாகத் தெரிந்தது. அவளுக்கு ஒருபுறம் பயம் கௌவிக் கொண்டது. விளைவு என்னவாக இருக்குமோ என்ற கவலை ஒருபுறம். களைப்பும் பசியும் அவளுக்கு விளங்கவில்லை. பாடசாலை முடிந்ததும் பிள்ளைகளை வரிசையாக வெளியே அனுப்பிவைத்தாள். முரளி தனது கடமையை முடித்ததும் வெளியில் வந்தான். மாதுரி முரளியின் பக்கம் சென்றாள்.

“இன்றைக்கு நீங்கள் செய்தது சரியா? நாமேன் பேராசிரியரைப் பகைக்கவேணும். மற்றவர்களைப் போல் நாமும் அனுசரித்துப் போகலாமே” அவள் தயக்கத்துடன் கூறினாள். முரளி தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

“மாது! நான் நீங்க மனவறுதியுள்ள புரட்சிப் பெண் என்று நினைத்தன். ஆனால் என்னையே கோழயாக்கப் பாக்கிறீங்களே. 'என்னை இயக்கும் சக்தி நீ' என எண்ணியிருக்கிறன். இந்தச் சின்னச்சின்னத் தவறுகளைச் சுட்டிக்கட்டாவிட்டால் இவர்களைத் திருத்துவது யார்?” முரளி மாதூரியைப் பார்த்துக் கேட்டான். மாதூரி அதிர்ந்து போனாள். அதற்குள் இருந்த ஒரு புதையலையும் கண்டு கொண்டாள். அவளுக்கு ஒருபுறம் சந்தோசம். அது அவனை இயக்கும் சக்தியா அவள்? அது தேனாக இனித்தது. மறுபுறம் இனி என்ன நடக்குமோ என்ற பயம்.

கல்லூரிக்கு விரைந்து பசி இழுத்துச் சென்றது. நேரே உணவு மண்டபத்துக்கே சென்றார்கள். இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்கள் ஏலவே உணவருந்திவிட்டு வகுப்புகளுக்குச் சென்றுவிட்டனர். அதனால் உணவறையில் தாராளமாக இடமிருந்தது. தட்டில் உணவு காத்திருந்தது. அனைவரும் உணவை எடுத்துக் கொண்டு இருக்கையில் இருந்து உண்டார்கள். சாப்பிடும்போது தமது அனுபவங்களை மெதுவாகப் பரிமாறிக் கொண்டார்கள்.

இன்று பேராசிரியர் திருமதி. ஜோன்சன் சடுதியாக வகுப்பறையினுள் வந்ததை விவாதித்தார்கள். “திருமதி. ஜோன்சன் சடுதியாக வந்தார். கற்பித்தலை மேற்பார்வை செய்யவும் இல்லை. எங்கட பாடக்குறிப்புக் கொப்பிகளை எடுத்து தேவையில்லாத வற்றை எழுதினார். காத்திருந்த காரில் ஏறிப் போய்விட்டார்”.. தமக்குள் கவலையுடன் பேசிக் கொண்டனர்.

“இன்டக்கித்தான் அந்தப் பேராசிரியரின் கொட்டம் அடங்கியிருக்கும்.” தணிகாசலம் தங்கள் பாடசாலையில் நடந்ததை விளக்கினார். அனைவரும் முரளியைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

“பேராசிரியர் எழுதியதை முரளி கிழித்து அவரிடமே குடுத்தாரா? நினைக்கவே பயமாக இருக்கிறது.எப்படி இந்தத் துணிவு வந்தது?”

மாதூரிக்கு அந்த நிகழ்வு எரிச்சலைக் கிளறியது. அந்தப் பேராசிரியரின் செயல் அடிக்கடி மனதில் வந்து போனது

“இதிலென்ன பயமிருக்கு? என்ற கொப்பியில் எழுத அவருக்கு என்ன உரிமை இருக்கு? எங்கட குறைபாட்டை பாடம் தொடங்குமுன் வந்திருந்து பாடம் நடத்துவதை அவதானித்து, நாங்க விடுற குறைகளைக் குறித்துக் கொண்டு,

கிழமை முடிவில் அவற்றையிட்டு விவாதித்துச் சீர்செய்ய வேண்டும். இவர்கள் அதவிட்டு தேவையில்லாம எங்கட கொப்பியில எழுதி, மற்றப் பேராசிரியர்கள் எங்களத் தவறாக நினைக்க வைப்பது சரியா? அதுதான் என்ர கொப்பியில அவர் எழுதியதை அவர் முன்னாலேயே கிழித்தெடுத்து அவரின் கைகளில் திணித்தன்”. சாந்தமாகவே முரளி கூறினான்.

“இதனால் என்ன நடக்குமோ தெரியாது. பேராசிரியர்கள் நம்மைப் பழிவாங்குவார்கள். என்பது மட்டும் நிச்சயம்” நாகப்பன்பயங்காட்டினான்.

“இவங்களால ஒன்றுஞ்செய்யேலாது. நமக்கும் உதவிக்குப் பேராசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். நமது முதல்வர் நேர்மையானவர். நமக்கு உதவுவார். நாளைக்குரிய குறிப்புக்களைத் தயார் செய்யவேண்டும். விரைந்து சென்று முடிப்போம்.” கூறிக் கொண்டு சென்றார்கள்.

“ஒன்றை மட்டும் கவனியுங்கள். நாங்கள் செய்வதைச் சரியாக மனநிறைவோடு செய்தால் போதும். ஆருக்கும் பயப்படத் தேவையில்லை. அதற்காகப் பேராசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கும் மதிப்பையும், மரியாதையையும் கொடுக்கவேண்டும். எங்களுக்கு இறுதியாண்டில் செய்முறைப் பயிற்சி நடைபெறும். அப்போது கவனமாகச் செய்ய வேண்டும். பரீட்சைக் குழுவில் மூன்று பேராசிரியர்கள் இருப்பார்கள். பயப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. சரி போவோம் முரளி எழுந்தான். உணவுண்ட தட்டுகளைக் கழுவி வைத்துவிட்டு ளெளியில் வந்தனர்.

பேராசிரியர்கள் கூடியிருந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். மாதூரி தனது பாடக்குறிப்புக்களை எழுதி உரிய பேராசிரியரிடம் ஒப்புதலுக்காகக் கொடுத்தாள். அப்பேராசிரியர் பாடக்குறிப்புக் கொப்பியைப் பார்த்தார். “நீர் என்ன இப்படிச் செய்திருக்கிறீர்? வகுப்பில என்ன செய்யிறீங்க”? அந்தப் பேராசிரியர் சிடுசிடுத்தார். “இல்ல சேர், நாங்க கற்பித்தலை முடித்து மற்றப்பாடத்துக்கு ஆயத்தம் செய்யும்போது அவர் வந்தார். பாடக்குறிப்புக் கொப்பியக் கேட்டார். கொடுத்தோம். ஏதோ கிறுக்கிவிட்டுப் போனார். ஆர் அவர் எழுதின குறிப்பைக் கிழித்துக் கொடுத்தது?” மாதூரி தயங்கினாள்.

“மாதூரி! எல்லாரும் ஒரே மாதிரி இல்ல. அவரவரைப் பார்த்து அதற்கேற்ப நடந்து கொள்ளப் பழகிக் கொள்ளுங்க. நான் சொன்னது விளங்கியதா”? அவர் கேட்டார். “ஓம் சேர்” மாதூரி கொப்பியைப் பெற்றதும் வெளியில்

வந்தார். பேராசிரியர்கள் சிலர் கல்லூரி முதல்வரிடம் முறையிட்டுள்ளனர். சவரி முரளியையும், பஞ்சாட்சரம், தணிகாசலத்தையும் தேடி வந்தான்.

“கல்லூரி முதல்வர் தனது அறைக்கு உங்கள் மூவரையும் வரும்படி அழைக்கிறார்.” என்றான்.

“என்ன ஆபத்துத் தேடி வருதுபோலத் தெரியுது.”? குழநின்றவர்கள் பயக்குரலில் குசுகுசுத்தனர்.

“வீணான கற்பனையை விடுங்கள். நித்தம் நித்தம் பயந்து சாவதற்காகவா இங்க வந்தோம்? உள்ளத்துக்கு உரத்தைச்சேர்த்து நமது கல்வி உலகை உயர்த்த வேண்டியது நமது கடமை. உள்ளத்தில் உண்மை யொளி உண்டாக வேண்டும். அப்போதுதான் பள்ளத்தில் வீழ்ந்து கிடப்போர் எல்லாம் எழுச்சியுற்று ஏற்றம் கொள்வர். அதற்காக நாம் பாடுபடுவோம். இதற்கான குரல் கொடுத்த பாரதியை எண்ணிப்பாருங்க” முரளி கூறிவிட்டு முன்னே நடந்தான். மற்றவர்கள் அவனைத் தொடர்ந்து நடந்தார்கள். மாதூரி, திருச்செல்வி. ஜானகி, ஈஸ்வரியும் அவர்களைத் தொடர்ந்தார்கள்.

கல்லூரி முதல்வர் ஏதோ அலுவலாக இருந்தார். சவரி முதல்வரின் அறையினுள் நுழைந்து நின்றான். முதல்வர் அலுவலை முடித்து நிமிர்ந்தார். சவரி தனது கடமையை முடித்ததற்கான குறிப்பை முகத்தில் காட்டினான். அவரும் குறிப்பாலே உணர்த்தினார். சவரி வெளியில் வந்தான்.

“உங்கள உள்ளே வரச்சொன்னார். போங்க”. அவன் தனது கடமையைத் தொடர்ச் சென்றான். முரளி முதல்வரின் கதவில் தட்டினான். “சேர்! உள்ளே வரலாமா”? அனுமதிக்காக நின்றான்.

“வாங்க” பதில் வந்தது. அவர் வேலையைச் செய்து கொண்டே தொடங்கினார், “எப்படி கற்பித்தல் பயிற்சியெல்லாம் போகுது.”? முதல்வர் முகத்தில் ஏதும் கலவரமற்றவராக ஒரு புன்முறுவலோடு கேட்டார். “பரவாயில்ல சேர்”. பஞ்சாட்சரம் கூறினான். “உங்கள மேற்பார்வை செய்யும் பேராசிரியர்களின் ஒத்துழைப்பு எப்படி”? வேறெங்கோ பார்த்தபடி கேட்டார்.

“எல்லாரும் நன்றாகவே ஒத்துழைக்கிறார்கள். நாங்கள் தவறு செய்யும்போது அறிவுரை தந்து உதவுகிறார்கள்.” முரளி எல்லோரையும் முந்திக் கொண்டு பதிலிறுத்தான்.

“அப்படியா? நான் தவறாகப் புரிந்து கொண்டேன். உங்கட கற்பித்தல் முறைமை பற்றிக் குறைகூறினார்கள். நான் நம்பவில்லை. நாளைக்குரிய பாடங்களை ஆயத்தப் படுத்துங்கள். பேராசிரியர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதம்.. அவர்களைப் புரிந்து கொண்டு செயற்படுங்கள்.” முதல்வர் கூறிவிட்டுத் தன் கடமையில் முழுகினார். முரளி அப்படியே நின்றான்.

“சேர்! என்னை மன்னியுங்கள்.”

“எதற்கு?”

“நேற்று அந்தப் பேராசிரியர் எனது கொப்பியில் எழுதியதைக் கிழித்து அவரிடமே கொடுத்ததற்கு”

“அப்படியா? அவர் உங்கட கொப்பியில் அப்படி என்ன எழுதினார்?”

“அவர் பாடம் முடிந்து மற்றப்பாடம் தொடங்கும்போது வந்தார். என்ன பாடம் நடந்தது என்றார். நான் விளக்கினேன். எனது பாடக்குறிப்புக் கொப்பியைக் கேட்டார். கொடுத்தேன். அதில் ஆசிரியர் மட்டும் இயங்கினார். பிள்ளைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். என்று எழுதிக் கொப்பியைத் தந்தார். அதேபோல் பஞ்சாட்சரத்தின் கொப்பியையும் வாங்கி கதிரையில் இருந்தவாறே எழுதினார். அந்தப்பாடசாலையில் பயிற்சிக்காகச் சென்ற அத்தனை ஆசிரியர்கள் கொப்பிகளிலும் ஒரே இடத்தில் இருந்தவாறே எழுதினார். நாங்க பாடங்களை ஆயத்தப்படுத்தி எப்படிக்க கற்பிக்கப் போகிறோம் என்று காட்டி அந்தப் பேராசிரியரிடம் ஒப்புதல் பெற்றபின்தான் கற்பிக்கின்றோம். அந்தப் பாடசாலை அதிபர்களும் ஆசிரியர்களும் பாராட்டுகிறார்கள். ஆனால் எங்கட குறிப்புக் கொப்பியில் எழுதினால் மற்றப் பேராசிரியர்கள் எங்களப் பற்றித் தவறாக நினைப்பார்கள் அல்லவா? அதனால் கிழித்ததை அந்தப் பேராசிரியரிடமே கொடுத்தேன். அது தவறென்றால் எங்கள் மன்னியுங்கள்.” கூறிவிட்டு முரளி அமைதியாக நின்றான்..

“சரி அதையெல்லாம் ஒரு கெட்ட கனவாக எண்ணுங்கள். போய் உங்கட வேலயப் பாருங்க” முதல்வர் கூறினார்.. அவர்கள் சென்றார்கள். முதல்வர் அவர்கள் போவதைப் பார்த்தபடி இருந்தார். “என்ன பேராசிரியர்கள்..இவர்கள்?. பயிற்சி ஆசிரியர்களின் கற்பித்தலை நெறிப்படுத்தி அவர்களை உற்சாகப் படுத்தினால்தானே அவர்களும் மனம் முறியாமல் பயிற்சியை மேற்கொள்வார்கள்.” தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டார்.

பேராசிரியர்கள் சிலர் கையெழுத்திட்டு முதல்வரைச் சந்திக்கக் கடிதம் அனுப்பியிருந்தார்கள். முதல்வர் சிரித்துக் கொண்டார். நாளை சந்திக்கலாம் என்று அறிவித்தார். ஆசிரியர்கள் பயிற்சி முடிந்து பாடக்குறிப்புகளை எழுதிப் பேராசிரியர்களிடம் ஒப்புதலைப் பெறுவதற்காக முண்டியடித்துக் கொண்டு நின்றார்கள். சிலர் வேண்டா வெறுப்பாக ஒப்புதல் அளித்தார்கள். முரளி அணியினர் விஞ்ஞானம், கணித பாடங்களுக்கான குறிப்புக்களை எழுதி திரு.சிவானந்தநாயகத்திடம் ஒப்படைத்தார்கள். அவர்தான் கணிதத்துக்கும், விஞ்ஞான பாடத்துக்கும் பொறுப்பானவர். பாடசாலைப் பாடத்திட்டத்தின்படி அன்றய தினம் கணிதமும் விஞ்ஞானமுமே கற்பிக்கப்பட வேண்டும்.

சில பேராசிரியர்கள் கூடியிருந்து ஆலோசித்தார்கள். அவர்களுடன் சில இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களும் கூடியிருந்தனர். அந்தப் பேராசிரியர் துள்ளிக் குதித்தார். “அந்த முதலாம் ஆண்டு பயிற்சி ஆசிரியர் நான் எழுதிய குறிப்பைத் தனது கொப்பியில் இருந்து கிழித்து என் கையிலேயே திணித்து விட்டார். இவ்வளவு காலமும் நடக்காத விடயங்கள் இப்ப நடக்குது. இவங்களுக்கு நாங்க யார் என்று காட்டவேணும்.” அவர் கெம்பிக் கொண்டிருந்தார்..திரு.சிவானந்தநாயகமும் வந்து சேர்ந்து கொண்டார்.

“முதல்வரிட்ட முறையிட்டால் எங்கட குட்டுகள் எல்லாம் வெளிச்சத்துக்கு வரும். இதெல்லாவற்றையும் கண்டும் காணாததுபோல் விட்டால் எல்லோருக்கும் நல்லது. நாங்க நமது வீட்டு வேலயெல்லாம் முடிச்சுப்போட்டு அவங்கட பாடங்கள் முடிந்த பிறகு போய் ஆசிரியர்களது கொப்பியில் கிறுக்கிவிட்டால் என்னாகும்?. இப்ப ஆசிரியர்களின் இறுதிப் பரீட்சை பரீட்சைத் திணைக்களத்தினால் நடத்தப்படுகிறது என்பதை மறக்க வேண்டாம். நமது பயிற்றுவிக்கும் தன்மை சறுகிப்போனால் நம்மீது வினா தொடுக்கப்படும். இது நமக்குத் தேவைதானா?” சிவானந்தநாயகம் வினாவை முடுக்கிவிட்டார்.

கூடியிருந்தவர்கள் திக்குமுக்காடினர். “கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட கதையாகிவிடும். நாளை முதல்வர் சந்திக்க நேரம் ஓதுக்கியிருக்கிறார். என்ன ஆராயலாம் என்று தீர்மானித்துக் கொள்ளுங்கள்” சிவானந்தநாயகம். கூறிவிட்டு அங்கிருந்து நகர்ந்தார்.. பயிற்சி ஆசிரியர்களின் பாடக்குறிப்புகளைப் பார்வையிட்டு ஒப்புதலை அளித்துவிட்டுச் சென்றார்.

16

நேரம் ஐந்து மணியாகிவிட்டது. விடுதியினுள் சென்று உடையை மாற்றிக் கொண்டு விளையாட்டுத் திடலுக்கு வந்தான். நண்பர்களை அழைத்து விளையாடினான். விளையாட்டு எல்லாவற்றையும் மறக்கச் செய்யும் மருந்து. அன்று நடந்தவைகளை மறந்துவிட்டார்கள். சந்தோசமாக விளையாடினார்கள். அவர்கள் விளையாடுவதைப் பார்த்து மாதிரி குழுவினருக்கு ஆச்சரியம். “இவர்கள் எதையும் பெரிதாக மனதில் கொள்வதில்லை. ஆனால் எங்களால் அவற்றை எளிதில் ஜீரணிக்க முடிவதில்லையே, ஏன்?”

ஈஸ்வரி மாதிரியை விநோதமாகப் பார்த்தாள். இவளுக்கு எப்படி இப்படியெல்லாம் தோன்றுகிறது. மாதிரியின் கேள்வியும் சரியானதுதான். அவர்கள் காலையில் நடந்தனவற்றை எவ்வாறு ஜீரணித்தார்கள்.? “மாதிரி! அவங்க ஆண்கள். எல்லாவற்றையும் இலகுவாக எடுத்துக் கொள்வார்கள். நாங்கதான் எல்லாத்தையும் மனதுக்குள்ளே போட்டுக் குழம்பிக் கொண்டிருக்கிறம்” தான் உணர்ந்ததைக் கூறினாள்.

“சரி, நமக்கு வேலயிருக்கு. நாளைக்கு என்ன நடக்குமோ தெரியாது..வாங்க நாளைய வேலயப் பார்ப்பம்.” மாதிரி அங்கிருந்து நகர்ந்தாள். களைப்பும் மனவுளைச்சலும் தீரக் குளித்தார்கள். ஒரு புத்துணர்ச்சி அவர்களுள் புகுந்து கொண்டதை உணர்ந்து கொண்டார்கள். சந்தோசத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு நாளைய பாடங்களுக்கான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டனர். கற்றற்சாதனங்களை ஒழுங்குபடுத்தினார்கள். இரவுணவின் பின்னரும் பாட ஆயத்தம் செய்தார்கள்.

ஆண்கள் விடுதியும் சுறுசுறுப்பாக இயங்கியது. எட்டு மணிக்கு ஆண்கள் அனைவரும் உணவுக்காகச் சென்றார்கள். விரைந்து உணவை முடித்துக் கொண்டு விடுதிக்குச் சென்றனர். “என்ன பிறதர் முரளி! ஏதோ பிரச்சினை என்று கேள்விப்பட்டன். உண்மையா? கேட்டவாறே கபிரியேல் வந்தார். “வாங்க பிறதர், ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. முதல்வரும் விசாரித்தார். விளக்கம் கொடுத்தோம். அதையெல்லாம் பெரிதுபடுத்த வேண்டாம் என்று அறிவுறுத்தினார். அவ்வளவுதான்”. முரளி எடுத்துரைத்தான்.

”பிறதர் இதெல்லாம் இங்கே சாதாரணமானவை. இதற்காக மனதைத் தளரவிடக்கூடாது. அதேவேளை பேராசிரியர்களையும் மதிக்க வேண்டும்.”

“உங்கட அறிவுரையை ஏற்கிறேன். ஆனால் பேராசிரியர்கள் இப்படி நடக்கலாமா? பயிற்சிபெற வந்த ஆசிரியர்களைச் சடங்களாக எடைபோடுகிறார்கள். உற்சாகப்படுத்தி வழிகாட்டிகளாக இருக்க வேண்டும். நாங்கள் மிகவும் பின்தங்கிய பிரதேசங்களில் இருந்து பயிற்சிக்காக வந்திருக்கிறோம். இங்க பெறும் பயிற்சி பின்தங்கிய கிராமப்பிள்ளைகளின் கல்விக்கும், எழுச்சிக்கும் அடித்தளமாகிறது. ஆனால் இங்க நடக்கும் நடவடிக்கைகள் எதிர்மாறாக இருக்கிறது. அதுதான் கவலை”. முரளி ஆதங்கப்பட்டான்.

“பிறதர், நமது கைகளைப் பார்த்தீர்களா? எல்லா விரல்களும் ஒரேவிதமாக உள்ளனவா? ஆனால் அனைத்து விரல்களும் இணைந்துதான் ஒரு செயலைச் செய்யத் துணையாகின்றன. இது நமது சமூகக் கட்டமைப்பு. துணைவராதவர்களை விட்டு மற்றவர்களின் உதவியினால் நமது இலட்சியப் பாதையில் செல்வோம். உங்களக் குழப்பக்கூடாது. நான் வாறன்.” என்று கபிரியேல் சென்றுவிட்டார்.

தவரத்தனம் உதவி கேட்டு வந்தார். தவரத்தினம் சிறந்த கவிஞன். அவரது வகுப்பை யாரும் மேற்பார்வை செய்யப் போவதில்லை. கற்றல் கற்பித்தல் சாதனம் என ஏதும் எடுத்துச் செல்வதில்லை. பக்கத்தில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களிடம் இருந்து பெற்றுவிடுவார். தவரத்தினம் கேட்ட உதவியைக் கொடுத்து அனுப்பினான். நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. அடுத்த நாள் கற்பித்தற் பயிற்சி. நித்திரை அழைத்தது. நல்ல உறக்கம் இருந்தாந்தான் அடுத்த நாளுக்கான வேலைகளைச் செய்ய உடலியந்திரம் தன்னைத் தயார்ப் படுத்திக் கொள்ளும்.

விடிந்ததும் கற்பித்தற் பயிற்சிக்காகப் புறப்பட்டு வீதியால் நடந்து போனார்கள். வீதி வெள்ளையுடுத்து நடந்தது. அவர்கள் தினமும் போகும் நேரத்தில் வீதிகள் நிறைந்து சனங்கள் நின்று பார்த்து ரசிப்பார்கள். குழுக்களாகப் பிரிந்து அவர்களுக்காக ஒதுக்கப் பட்ட பாடசாலைகளுக்குச் செல்லும்வரை மக்கள் நிற்பார்கள்.

பயிற்சி ஆசிரியர்கள் பாடசாலைகளுக்குப் பயிற்சிக்காக வந்தபின் பிள்ளைகளின் வரவு கூடியிருப்பதை அதிபர்கள் தெரிந்து கொண்டார்கள். பவனந்தியின் கூற்றுக்கு ஏற்ப கற்பித்தலும் 'கொள்வோன் கொள்வகை' அறிந்து பிள்ளைகளின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகி சமுன்று கற்பித்தார்கள்.

வகுப்புக்களில் ஆசிரிய மையக் கல்வியும், மாணவர் மையக் கல்வியும் சங்கமித்திருந்தது. வகுப்புக்களில் பாடங்களையும் பங்கு போட்டு விளையாட்டுகள் ஊடாக ஒன்றிணைந்த கற்றல் அணுகுமுறையினைக் கையாண்டு கற்பித்தார்கள். இதனையிட்டுப் பயிற்சிக் கல்லூரியின் முதல்வருக்கு எழுதியிருந்தார்கள்.

கல்லூரி முதல்வர் நேரில் சென்று பார்த்து வந்தார். அதிபர்களையும், பாடசாலைகளில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களையும் செவ்வி கண்டார். பிள்ளைகளுடன் கலந்துரையாடினார். அவர்களது கொப்பிகளையும் பார்வையிட்டார். முதல்வருக்குச் சந்தோசம். ஆனால் அவர் அதனைக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. கல்லூரிக்குச் சென்றுவிட்டார். பாடசாலை விட்டதும் பயிற்சி ஆசிரியர்களும் அதிபர்களிடம் விடைபெற்றுக் கல்லூரிக்குச் சென்றார்கள். நேரே உணவுண்ணும் மண்டபத்துக்குள் சென்றார்கள். உணவு தட்டில் தயாராக இருந்த உணவினை எடுத்துக் கொண்டு அனுபவக் கருத்துப் பரிமாற்றம் நடைபெற்றது. ஒவ்வொருவரும் தத்தம் அனுபவங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

“பெரிய அதிசயம் ஒன்று எங்கள் பாடசாலையில் நடந்தது. கல்லூரி முதல்வர் வந்தார். அதிபரோடும், ஆசிரியர்களுடனும் உரையாடினார். பிள்ளைகளுடன் உரையாடினார். அவர்களின் கொப்பிகளையும் பார்வையிட்டார். நாங்கள் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தோம். “புதிய முறைகளைக் கையாண்டு கற்பித்துக் கல்லூரிக்கு நற்பெயரைத் தந்துள்ளீர்கள். என்று பாராட்டிவிட்டுச் சென்றார்”. தவரத்தினம் புகழ்ந்து தள்ளினான். உணவு முடிந்ததும் அடுத்த நாளுக்கான பாடக்குறிப்புகளைத் தயாரிக்கத் தொடங்கினர்.

மூன்று மணிக்கு பேராசிரியர்களுக்கு முதல்வர் நேரம் குறித்துக் கொடுத்திருந்தார். பேராசிரியர்கள் ஒன்று கூடியிருந்தனர். முதல்வர் வந்து அமர்ந்ததும் பேராசிரியர்களை ஒவ்வொருவராக தமது கருத்துக்களை விளக்குமாறு கோரினார். சிலநிமிடங்கள் அமைதி நிலவியது. “ஒன்றை மட்டும் நினைவில் கொள்ளுங்கள். நான் கற்றுக்கொண்ட விடயங்களை ஆங்கிலத்தில் அப்படியே சொல்கிறேன். அதன் தாற்பரியங்களை நீங்களே புரிந்து கொள்ளுங்கள். **'Behind us are the thoughts and experiences of our forfathers, In front of us are the eyes of our children and in between we. What are we going to do to these future children?'** நமக்குப் பின்னால் நமது முன்னோர்களின் அனுபவங்களும் எண்ணங்களும் உள்ளன. நமக்கு முன்னால் எதிர்காலக் கனவுகளுடன் விழித்து நோக்கும் நம் சிறார்கள். இவர்களுக்கு நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம் என்பதை நினைவில்

கொள்ளுங்கள். அதற்கேற்ப நமது கடமையைச் செய்வோம்.” முதல்வர் தனது குறிப்புரையைத் தொடக்கிவிட்டார்.

திருமதி. கங்கேஸ்வரி எழுந்து பயிற்சி ஆசிரியர்கள் இம்முறை எவ்வருடத்து ஆசிரிய மாணவர்களைவிடவும் திறமையாகக் கற்பித்ததை நான் நேரில் பார்வையிட்டேன். அதிபர்களும், பாடசாலை ஆசிரியர்களும் அவ்வாறே தெரிவித்தனர். நமது கல்லூரிக்கு நல்லபெயர் பெற்றுத் தந்துள்ளார்கள். அவர்களை நாம் பாராட்டவேண்டும்.” அவர் வாழ்த்திவிட்டு அமர்ந்தார்.

முதல்நாள் பயிற்சி ஆசிரியர்கள்மேல் புகார்கெடுத்த பேராசிரியர் எழுந்தார். “நமது கல்லூரியின் கட்டொழுங்கு குலைந்துவிட்டது. பேராசிரியர்களிடம் காட்டவேண்டிய மதிப்பும் மரியாதையும் இன்றுள்ள முதலாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களிடம் இல்லை. நேற்று நான் மேற்பார்வைக் குறிப்பை எழுதிக் கொடுத்ததை ஒரு ஆசிரியர் கிழித்து மரியாதை இல்லாமல் என்னிடமே எண்கைகளில் திணித்துவிட்டார். இவர்களை உடனடியாக கல்லூரியை விட்டு நீக்க வேண்டும்.” ஆத்திரத்தோடு பேசினார். உடந்தையாகப் பகுதிநேரப் புவியியல் பேராசிரியரும், சங்கீதப் பேராசிரியரும் ஒத்தாதினார்கள்.

“நம்மிடம் உள்ள குறைகளை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். நமது பலம் என்ன? பலவீனம் என்ன? அவற்றைப் பயன்படுத்தவும், திருத்திக்கொள்ளவும் உரிய சந்தர்ப்பங்கள் என்ன? அதற்கான தடைகள் என்ன? அவற்றுக்கான தீர்வுகள் எவை? அவற்றை எவ்வாறு தீர்த்து வைக்கலாம் என்பதையும் ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து செயல்படவேண்டும்.” முதல்வர் விளக்கினார்.

திரு.சிவானந்தநாயகம் பொதுவாக பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கும், பேராசிரியர்களுக்கும் இடையில் நிலவவேண்டிய நெருக்கத்தை வலியுறுத்தினார். “நமது பயிற்சி ஆசிரியர்கள் அனுபவம் அற்றவர்கள். தவிரவும் அனைவரும் கிராமப்புறங்களில் இருந்து வந்தவர்கள். அவர்களுக்கு நாங்கள்தான் வழிகாட்டிகளாக விளங்கவேண்டும். நாம் எப்படி அவர்களோடு பழகுகிறோமோ அப்படியே பாடசாலைகளுக்குப் போய் பிள்ளைகளோடு பழகுவார்கள். அவர்களுக்குப் புத்திசொல்லி வழிப்படுத்துவதுதான் நமது கடமையாகக் கொள்வோம்.” கூறிவிட்டு பலசான்றுகளை முன்வைத்தார்.

அவர் பேசியதும் பிரதி அதிபர் சம்பந்தர் “திரு.சிவானந்தநாயகத்தின் அறிவுரைகளை நான் வரவேற்கிறேன். இவ்வளவு காலமும் வந்த பயிற்சி

ஆசிரியர்களுள் இம்முறை வந்துள்ள முதலாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்கள் சிறந்தவர்கள். எந்தப் பாடசாலைக்குச் சென்றாலும் அதிபர்கள் அவர்களது கற்பித்தலைப் புகழ்வது இதுதான் முதல்தடவை. இது நம்மெல்லோருக்கும் கிடைத்த வெற்றிதானே. அதை ஏன் நீங்கள் ஒதுக்குகிறீர்கள்”? திரு.சம்பந்தர் வினாவாகத் திருப்பினார்.

முதல்வர் தனக்குக் கிடைத்த அதிபர்களது கடிதங்களை பேராசிரியர்களிடம் கொடுத்தார். அவர்கள் அவற்றை வாசித்தார்கள். பேராசிரியர்கள் நடந்து கொண்ட முறையினையும் எழுதியிருந்தார்கள். சில பேராசிரியர்கள் பாடசாலை அதிபரின் அனுமதியின்றி வகுப்பறைக்குள் நுழைவதையும், பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கு இடைஞ்சல் கொடுப்பதாகவும் கடிதங்கள் அமைந்திருந்தன.

“தமது பாடங்களுக்குப் பொறுப்பான பேராசிரியர்கள் பாடசாலைகளுக்குப் பயிற்சி ஆசிரியர்களுடன் செல்ல வேண்டும். பாடம் முடியும் வரை இருந்து பயிற்சி ஆசிரியர்களை மேற்பார்வை செய்ய வேண்டும். உங்களது மேற்பார்வைக் குறிப்புகளை உங்கள் கொப்பியில் எழுதுங்கள். அதன் ஒரு பிரதியை என்னிடம் தந்தால் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்கலாம். கற்பித்தல் பயிற்சி முடிந்ததும் ஆசிரியர்களுக்கு உங்களது அவதானிப்புக்களை விமர்சிக்கலாம். வழிகாட்டலாம். புவியியல் கற்பிக்கும் பேராசிரியர் பற்றி பயிற்சி ஆசிரியர்கள் பலர் முறையிடனர். பயிற்சி ஆசிரியர்கள் விளங்காதவற்றைக் கேட்பதில் என்ன தவறு இருக்கிறது?. இலகுவான முறையியலை அறிமுகம் செய்யலாமே” முதல்வர் அறிவுறுத்தினார். “நானை நானும் உங்களுடன் பாடசாலைகளுக்கு வரவிருக்கிறேன். இந்தக் கூட்டத்தை முடித்துக் கொள்வோம்.” கூறிவிட்டு முதல்வர் தனது அறைக்குச் சென்றார். பேராசிரியர்களுக்குச் சங்கடமாகப் போய்விட்டது.

“என்ன எல்லோரும் யானை தன்தலையில் தானே மண்ணைவாரிக் கொட்டிக் கொண்டதுபோல் இருக்கிறீர்கள். இது தேவைதானா? இந்தப் பயிற்சிக் காலத்தில்தான் நமக்கு வீட்டு வேலைகளைச் செய்வதற்கு ஓய்வாகக் கிடைத்து வந்தது. இனிமேல் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று நேரம் பதியவேண்டும். போகும் நேரத்தையும், பாடசாலையை விட்டு நீங்குவதையும் குறிப்பிட வேண்டும். பட்டிமுத்துப் பாருங்க” எச்சரித்துவிட்டுச் சென்றார்.

17

இந்தச் சூரியன் நேரம் பார்க்க யாரிடம் கற்றுக் கொண்டான். யார் சூரியனை சரியான நேரத்துக்கு எழுப்பி விடுவது. சிவந்த கோளமாக வேளைக்கே எழுந்து மெல்ல மெல்ல வெயிலைப் பரப்பி உலகை இயங்கச் செய்கிறான். சரியாக ஆறரை மணி. கல்லூரியில் இருந்து ஊர்வலம் புறப்பட்டது. மக்கள் வெள்ளுடை ஊர்வலத்தைப் பார்வையிட வீதிகள் தோறும் நின்றுருந்தனர்.

இன்று பாடசாலை அதிபர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் அதிசயம் காத்திருந்தது. பாடசாலை தொடங்கியது. பாடங்கள் தொடங்கிவிட்டன. பேராசிரியர்களும் அந்தப் பாடசாலைகளுக்கு வந்திருந்தனர். பாடசாலை அதிபர்களிடம் உரையாடி அவர்களின் கருத்துக்களைக் கேட்டறிந்தனர். கல்லூரி முதல்வரும் பாடசாலைகளைப் பார்வையிட்டு அதிபர்களுடனும், ஆசிரியர்களுடனும் உரையாடி வந்தார்.

பயிற்சி ஆசிரியர்கள் தங்கள் கடமைகளில் முழுகியிருந்தனர். வகுப்புக்களில் பாடங்கள் தொடங்கும் போது பேராசிரியர்களும் தத்தம் பாடங்களுக்கு உரிய வகுப்புக்களின் பின்வரிசையில் அமர்ந்து அவதானித்தனர். தங்கள் குறிப்புக் கொப்பியில் குறித்தனர். பாடம் முடிந்தபின் தமது கருத்துக்களை ஆசிரியர்களிடம் கூறினர். இவற்றை அவதானித்த அதிபர்களும் ஆசிரியர்களும் ஆச்சரியப் பட்டார்கள்.

அன்று இரண்டு கிழமைகள் கற்பித்தற் பயிற்சி நிறைவு நாள். பாடசாலை வகுப்புக்கள் குதூகலித்தன. வகுப்புக்களில் பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கு பரிசுகளும் பாராட்டுக்களும் கிடைத்தன. அதிபர்களும், ஆசிரியர்களும் வாழ்த்தி வழியனுப்பினர். கல்லூரி முதல்வரின் முயற்சிக்கு நன்றி தெரிவித்தார்கள்.

கல்லூரி வளாகத்தில் நுழைந்ததும் உணவறையை நோக்கி விரைந்தனர். உணவை எடுத்துக்கொண்டனர். வழமைபோல் அனுபவப் பகிர்வுடன் உண்டார்கள். மாதூரி உணவினை உண்டுகொண்டே விம்மினாள். “என்ன மாதூரி கண்கலங்கிறீங்க. நீங்க கலங்கலாமா? பாடசாலைகள் தூரவா உள்ளன? முதல்வரிடம் அனுமதி பெற்று அடிக்கடி சென்று வரலாம். உங்களத் தாக்கிய காரணங்கள் என்ன? சொல்லுங்க. தீர்த்துவைக்க முயலுவோம்.” முரளி அவள் பக்கம் வந்திருந்து உறுதியளித்தான்.

“முரளி! ஐந்தாம் வகுப்புப் படிக்கும் சில பிள்ளைகள் எந்தவித உதவியும் கிடைக்காமல் பாடசாலைப் பக்கமே வராதிருந்தனர். நாங்க பயிற்சிக்காகச் சென்ற பின்னர் செய்தி பரவி இப்போது பாடசாலைக்கு வரத்தொடங்கியுள்ளனர். அவர்களை நினைத்தேன். அவர்களுக்கு எவ்வாறு உதவலாம் என்றுதான் யோசிக்கிறேன்.” கவலை அவளைக் கெளவிக் கொண்டது. அவளைப்போல் பலரும் கவலை வெளியிட்டனர்.

“சரி அந்தப் பிள்ளைகளின் பெயர்கள் முகவரி, பாடசாலை, வகுப்புக்களை பெற்றீர்களா”? முரளி வினா எழுப்பினான்.

“பெற்றிருக்கிறோம். திங்கள் காலை அந்தந்த வகுப்பாசிரியர்கள் சேகரித்துத் தருவார்கள்”. ஜானகி கூறினாள்.

“மாதுரி ஆசிரியைகள் பகுதியிலுள்ள விபரங்களை சேகரித்துத் தாருங்கள். ஆசிரியர் பகுதியிலிருந்து சாந்தராசன் சேகரிப்பார். அடுத்த புதன்கிழமை எல்லா விபரமும் கிடைக்க வேண்டும். உதவி தேவைப்படும் பிள்ளைகளின் பெயர்களைத் தவறவிட வேண்டாம்.” முரளி விளக்கம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

சவரி உணவு மண்டபத்துக்குள் வந்தாள். “உணவு முடிந்ததும் முதலாம் வருட பயிற்சியாளர்களை முதல்வர் ஒன்று கூடல் மண்டபத்துக்கு வரச்சொன்னார்” சொல்லிவிட்டு அவன் சென்று விட்டான். விரைந்து தட்டுக்களைக் கழுவி உரிய இடத்தில் வைத்துவிட்டு ஒன்று கூடல் மண்டபத்துக்குள் நுழைந்தார்கள். மேடையில் பேராசிரியர்கள் கூடியிருந்தனர். இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்கள் ஒன்று கூடல் நேரத்தில் கூடுவதுபோல் ஒருபுறம் இருந்தார்கள். கல்லூரி முதல்வர் வந்ததும் எல்லோரும் எழுந்தார்கள். அவர் கதிரையில் அமர்ந்ததும் அனைவரும் இருக்கைகளில் இருந்தார்கள்.

“இரண்டு கிழமைகள் கற்பித்தல் பயிற்சியில் ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறீர்கள். முதலாம் வருடப் பயிற்சி யாளர்களை ஓய்வெடுக்கவிடாது இங்கு அழைத்தது மனதுக்குச் சற்றுச் சங்கடமாக இருக்கிறது. என்றாலும் சுடச்சுட உங்களது செயற்பாடுகளைக் கூறினாந்தான் நன்றாக இருக்கும். இந்த நிகழ்வு உங்களைக் குறைகூறுவதற்காக நடைபெறவில்லை. அனுபவங் களைப் பகிர்ந்து கொள்வது மிகவும் பொருத்தமானது என அனேகமான பேராசிரியர்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதனால்தான் இரண்டாம் வருடப்

பயிற்சியாளர்களையும் கலந்து கொள்ளச் செய்துள்ளோம். முதலில் பேராசிரியர்களின் பக்கமிருந்து அனுபவப் பகிர்வை எதிர்பாப்போம்.” முதல்வர் விளக்கமாகத் தொடங்கினார்.

பேராசிரியர்கள் பக்கமிருந்து குரல் ஒலித்தது. “என்றுமில்லாதவாறு இம்முறை பயிற்சி ஆசிரியர்களில் சிலர் பேராசிரியர்களை மதிக்காமல் அவமானப் படுத்திவிட்டார்கள். நாங்கள் கற்பித்த விடயங்களை உதாசினப்படுத்தி தாங்கள் விருப்பியவாறு கற்பித்தலில் செயற்பட்டார்கள்...”. அந்தக் குரலை நீடிக்கவிடாது முதல்வரே குறுக்கிட்டார்.

“மன்னிக்கவேண்டும். சில விடயங்களை அன்றே பேசி முடிவு கண்டுவிட்டோம். இவர்களுடைய கற்பித்தற் பயிற்சியினால் நாம் அல்லது நமது கல்லூரி பெற்ற அனுகூலங்களைச் சொல்லுங்கள். கற்பித்தல் முறை தவறு என்று சொன்னால் எந்தப் பாடத்தில் எங்கே தவறு, அதனை எவ்வாறு சீர செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கூறினால் நன்றாக இருக்கும்.” முதல்வரின் குறுக்கீட்டைப் பொறுக்காத அந்தப் பேராசிரியரின் குரல் அடங்கியது.

“முதல்வரின் வேண்டுகோளை ஆங்கிலத்தில் 'Out come' என்பார்கள். நமது கல்லூரி மட்டுமல்லாது பயிற்சியாளர்கள், பாடசாலைகள், பிள்ளைகள் பெற்ற பயன்கள் என்ன? என்றும் கூறலாம். அப்படிப் பார்க்கும்போது பாடசாலைகள் நல்ல பயனைப் பெற்றுள்ளதை அவதானிக்க முடிந்தது. தங்கள் பாடசாலைகளில் வரவு கூடியுள்ளமை, வகுப்பறை ஒழுங்காகப் பேணப்படுகின்றமை, பாடசாலைக்கு வராமல் நின்ற பிள்ளைகளும் தொடர்ந்து வருதல், பிள்ளைகளின் பின்னணி, வீட்டுச்சூழல் பற்றிய தகவலைச் சேகரிக்க வைத்தமை, எழுத்துக்களைக் கண்டறியும் பொறிமுறை போன்றவற்றைக் கூறலாம்.

ஆங்கிலத்தில் LCWC என்றொரு கற்பித்தல் முறையுண்டு. பார், மறை, எழுது, சரிபார்த்துத் திருத்து எனத் தமிழில் கூறலாம். எழுத்துக்களைப் பல பிள்ளைகளுக்கு எழுதமுடியாதிருந்தது. அந்த எழுத்துக்களை இந்த முறையைக் கையாண்டு இலகு படுத்தினார்கள். நமது புதிய பயிற்சியாளர்களில் நவீன கற்பித்தல் முறைகளைக் கையாண்டதால் அந்தப் பிள்ளைகள் இந்த இரண்டு கிழமைகளில் கற்றுக் கொண்டார்கள். இப்போது பிள்ளைகளுக்கு எழுதவும் வாசிக்கவும் முடிகிறது. அதற்கான சான்றாக அதிபர்கள் எழுதிய கடிதங்கள் நமது கல்லூரி அதிபருக்கு அனுப்பியுள்ளார்கள்.” சிவானந்தநாயகம் விளக்கினார்.

திருமதி. கங்கேஸ்வரி புதிய பயிற்சியாளர்களைப் புகழ்ந்து அடுக்கிக் கொண்டே போனார். “எனக்கு ஆச்சரியம் என்னவென்றால் எவ்வாறு அத்தனை ஆசிரியர்களும் அவர்கள் கற்பித்த பாடசாலைப் பிள்ளைகளும், அதிபர்களும் இவர்களைப் புரிந்து கொண்டனர். நாங்கள் விரிவுரைகளை மட்டும் நடத்தினோம். குறிப்புக்களையும் கொடுத்தோம். ஆனால் அவற்றைப் புரிந்து செயற்படுத்துவது சிரமம். அவற்றைச் செயற்படுத்த எவ்வாறு பயிற்சி பெற்றார்கள் என்பதுதான் எனக்கு ஆச்சரியம். எனது வாழ்த்துக்கள்.” அவர் பேசும்போது இரண்டாம் வருட பயிற்சியாளர்களுக்கு எரிச்சலை ஊட்டியது.

“இவங்க மட்டுந்தான் கற்பித்தார்களா? நாங்களும் இவங்களவிடத் திறமையாகச் செய்வோம்”. யோகேஸ்வரி பக்கத்தில் இருந்தவர்களிடம் குசுகுசுத்தார். பிரதி முதல்வர் திரு.சம்பந்தர் பயிற்சிக்கு வந்தபோது தங்களை அறிமுகம் செய்தவிதம் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. அத்துடன் ஒரு புதிய வழிமுறையையும் காட்டி வழிகாட்டினார்கள். தமிழாசிரியர் என்றால் சமூகத்தில் அவ்வளவு மரியாதை இல்லை. அந்தக் கூற்றை உங்களால் எதிர்காலத்தில் ஓடித்தெறிய உங்களைப் போன்றவர்களால் முடியும். இதை நான் சொல்லவில்லை. நமது கல்லூரி முதல்வரே எங்களிடம் பலமுறை கூறியிருக்கிறார். அவரின் எதிர்பார்ப்பு உங்களால் நிறைவேற எனது வாழ்த்துக்கள். அத்துடன் இன்னும் இரண்டு கிழமைகளால் நீங்கள் கல்விச் சுற்றுலா செல்லவிருப்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்”. அவரே தொடர்ந்தார்.

”இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்கள் ஏதும் கூறவிரும்பினால் கூறலாம்” அவரின் அறிவிப்பு முடிந்ததும். இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களின் பக்கமிருந்து குரல்கள் ஒலிக்கத்தொடங்கின.

“சேர் நாங்கள் கற்பித்தல் பயிற்சி முடித்து வந்ததும் இவ்வாறான ஒன்றுகூடலைக் கூட்டி யாராவது பாராட்டினீர்களா? இல்லையே.. இவர்களை மட்டும் தலையில் தூக்கி வைத்து ஆடுறீங்க. இது ஏன்”? வடிவேலும், கிருபையும், யோகேஸ்வரியும் எழுந்து நின்று கேட்டார்கள்.

“மன்னிக்கவேண்டும். இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்கள் பயிற்சிக்காகச் சென்றோம். ஆனால் எங்கள் முதலாம் வருடச் சகோதர, சகோதரி கள்போல் அர்ப்பணிப்புடன் செயற்படவில்லை. நாங்கள் கற்பித்தற் பயிற்சியை ஒரு கடமைக்காகவே முடித்தோம். அதனால் அவர்களுடைய மனங்களை எங்களால் ஈர்க்கமுடியவில்லை. எந்தப் பாடசாலை அதிபர்களும் ஆசிரியர்களும் எங்களைக் கவனிக்கவே இல்லை. வகுப்பு மாணவர்களும்

எங்கள் சொற்கேட்டதில்லை. ஆனால் இம்முறை எங்கள் முதலாம் வருடச் சகோதர, சகோதரிகள் நல்ல பெயரைத் தட்டிக் கொண்டனர்.

அவர்கள் பாடக்குறிப்புகளை எழுதி, அதற்கேற்ப ஆயத்தங்களைக் குழுக்களாகச் சேர்ந்து பலமுறை கற்பித்தல் பயிற்சிகளை ஒத்திக்கை பார்ப்பதைப் பலமுறை கண்டிருக்கிறேன். பாடங்களுக்கு ஏற்ப பொருத்தமான விளையாட்டுக்களைத் தேடி அதனூடாக கற்பித்தார்கள். என்னிடம் பலமுறை எங்களது அனுபவங்களைக் கேட்டறிந்தார்கள். கற்பிதல் பயிற்சிக்குச் செல்லுமுன் அப்பாடசாலைகளுக்குப் போய், அதிபர், ஆசிரியர்களுடன் உரையாடி பாடசாலையின் நிலையை அறிந்து கொண்டார்கள். அதற்கேற்பத் திட்டங்களைத் தீட்டி நடைமுறைப் படுத்தினார்கள். அதனால் அவர்களால் நமது கல்லூரிக்குப் பெருமையைத் தேடித் தந்துள்ளார்கள். அவர்கள் எல்லோருக்கும் நன்றியையும் வாழ்த்துக்களையும் இரண்டாம் வருடப் பயிற்சி ஆசிரியர்கள் சார்பில் தெரிவிக்கின்றேன்". கபிரியேல் தனது உரையை முடித்தார்.

18

திரு.கபிரியேலை அனைவரும் நன்கறிவார்கள். அவரது உரைக்கு மாற்றுக் கருத்துக்கள் தெரிவிக்க யாரும் துணியவில்லை. "சேர் நாங்கள் சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க அனுமதி தருவீர்களா?" முரளி எழுந்து நின்றுருந்தான். அனைவரின் கண்களும் அவனையே மொய்த்திருந்தன. உப முதல்வர் திரு. சம்பந்தன் அனுமதித்தார். "உங்களின் கருத்துக்களை அறியத்தானே இந்த ஒன்றுகூடல். கூறுங்கள்.

பெண்களில் இருந்து இருவரும் ஆண்களில் இருந்து இருவரும் எங்களது அனுபவப் பகிரவைப் பகிரவுள்ளோம். தயவு செய்து காதுகொடுத்துக் கேளுங்கள். அவற்றில் உள்ள கருத்துக்களில் தவறுகண்டால் அதற்கேற்ற மாற்று வழிகளைத் தெரிவிக்க வேண்டுகின்றோம். பெண்கள் வரிசையில் இருந்து அருணியும், மாதுரியும் முதலில் கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பார்கள்". முரளி முன்மொழிந்து விட்டு அமர்ந்தான்.

"அன்பார்ந்த முதல்வர் அவர்களே! பேராசிரியர்களே! எங்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக இருந்து உற்சாகப் படுத்தும் இரண்டாம் வருடச் சகோதர, சகோதரிகளே உங்கள் அனைவருக்கும் பணிவான வணக்கம்". மிகப் பணிவுடன் அருணி தொடங்கினள்.

“நாங்கள் இந்தப் பயிற்சிக்கல்லூரிக்கு வந்ததன் நோக்கம் பின்தங்கிய கிராமங்களில் இருக்கும் பிள்ளைகளை நல்வழிப்படுத்தி கல்விக் கண்களைத் திறந்து தங்களை உணரச் செய்து நல்வாழ்க்கை வாழச்செய்வதே. பணத்தைத் தேடும் சமூகக் கட்டமைப்பை உடைத்து நல்ல பாசமும் பற்றுமுள்ள சமூகத்தை உருவாக்குவதற்காகத்தான். அதனைப் பேராசிரியர்கள் உணர்த்தினார்கள். அவர்களது அறிவுரையைக் கேட்டு உள்வாங்கினோம். வகுப்புக்களில் சென்று பிள்ளைகளின் குணம்சங்களைப் புரிந்து கொள்ள சிறிய விளையாட்டைக் கொடுத்து அவர்களை உற்சாகப் படுத்துவோம். பிள்ளைகளின் பின்னணியைப் புரிந்து அதற்கேற்ப பாடங்களை இலகுவாக்கி அவர்கள் விரும்புவதற்கு ஏற்ப பாடத்தைக் கற்கவிடுவோம். அவர்களும் விரும்பிக் கற்பார்கள். வகுப்புக்கள் சுறுசுறுப்பாக இயங்கும். பாடசாலைக்கு வராதிருந்த பிள்ளைகளும் வந்தார்கள். அதிபர், ஆசிரியர்களும் பாராட்டினார்கள். எங்கள் பேராசிரியர்கள் காட்டிய வழியையே பின்பற்றினோம்” அருணி அழகாக விளக்கினாள்.

பஞ்சாட்சரம் எழுந்து எல்லோருக்கும் வணக்கம் சொன்னான் “இந்த அனுபவப்பகிர்வு மிகவும் பயனுள்ளது. இதனை ஏற்பாடு செய்த முதல்வருக்கும் ஏனைய பேராசிரியர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். எங்கள் கிராமங்களில் உள்ள அத்தனை வகைப்பிள்ளைகளும் இந்த நகர்ப்பாடசாலைகளில் உள்ளனர். எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு எவ்வாறு கற்றற் செயற்பாட்டை மேற்கொண்டோமோ அவ்வாறே இவர்களோடும் செயற்பட்டோம். நாங்கள் பாடசாலைகளில் ஏல்வே பெற்ற தகவல்கள் அடிப்படையில் பிள்ளைகளுக்கு ஏற்ற வகையில் பல்வேறு விளையாட்டுக்களை பாடங்களுக்கு ஏற்ப ஆயத்தப்படுத்தினோம். விளையாட்டு என்பது வெறும் விளையாட்டல்ல. இது ஒரு கற்றல்முறையாகும். ஆங்கிலத்தில் இதனை **Learning process** என அழைப்பார்கள்.” பஞ்சாட்சரம் விளக்கும்போது இரண்டாம் வருடப் பயிற்சியாளர்களிடம் இருந்து வினாக்கள் தொடுக்கப்பட்டன.

“பிள்ளைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தால் பாடத்திட்டம் எவ்வாறு முடிவடையும்.? பிள்ளைகள் எவ்வாறு கற்பார்கள்”?

“பாடத்திட்டத்தில் என்ன உள்ளதோ அதனையே இலகுவாக்கி, அதற்கேற்றவாறு செயற்பாட்டை விளையாட்டாக்கி செயற்படுத்தினோம். நான் கற்பித்த பல பிள்ளைகளுக்கு எழுத்துக்களை இனங்காணுதலில் சிக்கல், சிலருக்கு எழுதத் தெரியாது. அந்தப்பாடத்தில் உள்ள

சொற்களையும், எழுத்துக்களையும் கண்டுபிடிக்கும் விளையாட்டைப் பயன்படுத்தி அவர்கள் எழுதவும் வாசிக்கவும் உதவினோம். விரைவிலேயே கற்றுக்கொண்டு விட்டார்கள். LCWC முறை இதற்கு இலகுவானது. இன்னும் பல அனுபவங்களைப் பெற்றோம். சுருக்கமாகச் சொன்னால் அப்பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு புத்தகம் என்று சொல்லலாம். அவர்களிடம் குழந்தை உளவியலையும், கற்பித்தல் முறையினையும் கற்றுக் கொண்டோம். எங்களை வழிநடத்தும் முதல்வருக்கும், அத்தனை பேராசிரியர்களுக்கும் எங்கள் நன்றி” கூறிவிட்டு அமர்ந்து கொண்டான். சில பேராசிரியர்கள் அதிர்ந்து வெயர்த்தனர்.

முதல்வருக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது. திரு. சிவானந்தநாயகத்தைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார். அப்போது மாதூரி தனது உரையைத் தொடர்ந்தாள். “அன்பும் அறிவும் அனுபவமும் வழிநடத்துவதில் அவாவும் கொண்ட முதல்வருக்கும், பேராசிரியர்களுக்கும் எங்களுக்கு எப்பொழுதும் வேண்டும்போது உதவும் இரண்டாம் வருட உடன்பிறப்புக்கள் உங்கள் அனைவருக்கும் எங்கள் நன்றியும் வணக்கமும். உங்கள் வழிகாட்டுதல்கள்தான் எங்களுக்கு அத்திவாரமும், உரமுமாக இருந்தன. இந்தக் கற்பித்தற் பயிற்சியிலிருந்து கற்றவை அனந்தம். நாங்கள் கற்பித்த பாடசாலைகளின் அதிபர்களும், ஆசிரியர்களும், மாணவ மணிகளும் எங்களுடன் அன்பாகவும், பண்பாகவும் நடந்து கொண்டார்கள். நாங்கள் கற்பிக்கும்போது வகுப்பின் பின்னால் இருந்து குறிப்புக்களை எடுத்தார்கள்.

பழங்காலத்தில் நமது இலக்கணகாரர்கள் சொல்லி வைத்த அற்புதமான வழிகாட்டல்களையும், மேல்நாட்டு கல்வி மேதைகளின் கருத்துக்களையும் ஒப்பிட்டுப் பாடங்களை வேண்டிய இடங்களில் விளையாட்டுக்கள் ஊடாகக் கற்பித்தோம். மாணவர்கள் ஆர்வத்துடன் கற்றார்கள். அவர்கள் ஆடிப்பாடிக் கற்றதை ஆசிரியர்களும், அதிபர்களும் வெகுவாகப் பாராட்டினார்கள். கல்லூரி முதல்வரிடம் அனுமதி பெற்று இன்னும் இரு கிழமைகளுக்குக் கற்பிக்க வரமுடியுமா என்று கேட்டு நின்றனர். நாங்கள் எங்கள் கல்லூரி முதல்வரிடம் அனுமதி பெற்றுத் தந்தால் வருவோம். என்றோம்.”

“அலுமாரிகளினுள் காட்சிப் பொட்களாக இருந்த விஞ்ஞான கற்றல் சாதனங்களை மாணவர்கள் மிக ஆர்வமாகவும், ஆர்வத்துடனும் கையாண்டனர். பாடம் முடிந்ததும் மிகக் கவனமாக இருந்த இடத்தில் வைத்தனர். ஆசிரியர்களுக்கும், அதிபர்களுக்கும் ஆச்சரியத்தை ஊட்டியது. ஒன்றிணைந்த கற்றல் அணுகுமுறை நன்மைகள் பல கொண்டது.”

“ஒன்றிணைந்த கற்றல் முறை என்றால் என்ன? எங்களுக்குத் தெரியாதே”. இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர் வடிவேல் எழுந்து கூறினான். கல்லூரி முதல்வர் எழுந்தார்.

“நல்லது. இதனை விளக்க இப்போது நேரம் போதாது. தவிரவும் அவர்கள் இப்போதுதான் கற்பித்தற் பயிற்சியை முடித்துவிட்டு வந்துள்ளார்கள். அவர்களும் களைத்து விட்டார்கள். நமது ஆசிரியர்கள் கற்பித்தற் பயிற்சிக்காகச் சென்றார்கள். அவர்களைப் பற்றி ஒவ்வொரு பாடசாலை அதிபர்களும் தங்கள் கருத்துக்களை எழுதிக் கொண்டே இருந்தார்கள். அதிபர்களிடம் மதிப்பீட்டுப் படிவம் வழங்கியிருந்தேன். ஆசிரியர்களிடமும் அதிபர்கள் ஊடாக வழங்கியிருந்தேன். அனைவரது அறிக்கைகளும் மிகத் திருப்தியாக இருந்தன.” சில படிவங்களை எடுத்துக் காண்பித்தார்.

இந்தமுறை பயிற்சி ஆசிரியர்களால் நமது கல்லூரி பேராசிரியர்களுக்கும், கல்லூரிக்கும் பெருமை சேர்ந்திருக்கிறது. அந்த ஆசிரியர்களை வாழ்த்துவோம். அனைவரும் கைகளைத் தட்டி ஆரவாரம் செய்தனர். அப்படியே விடைபெற்றுத் தேநீர் குடிப்பதற்காக உரிய இடத்துக்குச் சென்றனர். முடிந்ததும் தங்கள் விடுதி களுக்குச் சென்றனர்.

உடற்பயிற்சிப் பேராசிரியர் விளையாட்டுத் திடலில் காத்திருந்தார். உடைகளை மாற்றி விளையாட்டுத் திடலில் நுழைந்தனர். விளையாட்டு மனதை ஈர்த்தது. கவலையை மறக்கச் செய்வது விளையாட்டு. இறைவனே விளையாட்டின் தலைவனாவான். அவனது விளையாட்டுக்கள் அனந்தம். அவற்றைத் திருவிளையாடல் என்பர். அவன் அசைந்தாற்தான் இந்த உலகமே இயக்கம் கொள்ளும்.

அருவமும் உருவமும் இல்லாத இறைவன் பிரபஞ்சத்தில் அடக்கம். பிரபஞ்சமே அவனுள் அடக்கம். இவற்றை எல்லாச் சமயங்களும் ஏற்று விளக்கங்கள் கொடுத்துள்ளன. ஆனால் சமயத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள் தத்துவத்தைத் தவறவிட்டு விட்டு சடங்குகளைக் கடைப்பிடித்து மாய்கின்றனர். நமது உடலை உறுதியாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சிறுவர்களின் உடல்நலம் பேணப்பட வேண்டும். ஆசிரியர்கள் உடல்நலத்தைப் பேணும் வகையில் சிறுவர்களுக்குப் பழக்க வழக்கங்களைக் கற்பிக்க வேண்டும். அதற்கான பயிற்சிகளை ஆசிரியர்கள் பெறவேண்டும். திரு.தியாகராசா விளக்கம் கொடுத்தார்.

கரப்பந்தாட்டம் விளையாடும் இடத்தில் கிறேவல் போடப்பட்டிருக்கும்.

கால்பந்தாட்டம், வலைப்பந்தாட்டம் போன்ற இடங்களிலும் கிறேவல் போடப்பட்டிருந்தது. மல்யுத்தம், தேசிய விளையாட்டு விளையாடும் இடங்கள் மணற்பாங்கானது. விழுந்து புரண்டாலும் காயங்கள் ஏற்படாது. வளமான அமைப்புக் கொண்டது மட்டக்களப்பு மண்ணமைப்பு.

“என்ன எல்லாரும் ஞானநிலையில் இருக்கிறீர்கள். நமது உடலமைப்பே கோயில்போன்று. ஐம்பூதங்களால் ஆனது. அதனை நன்கு பேணினால் வாழ்க்கை இன்பமாக இருக்கும். கத்தியைத் தீட்டினால்தான் அது கூர்யாக இருக்கும். நமது புத்தியைத் தீட்டினால் புதுமைகளைக் காணலாம்.

உங்களது கற்பித்தற் பயிற்சிகளை மேற்பார்வை செய்ய வந்த பேராசிரியர்கள் மெச்சினார்கள். அப்படி எந்த வருட ஆசிரிய மாணவரும் மெச்சப்படவில்லை. சில பேராசிரியர்கள் வெறுமனே வெற்றுக்குடங்கள்தாம்.. அவர்கள் குறைகளை மட்டும் கண்டு முதல்வரிடம் குறைகூறி தமக்கு நல்ல பெயரைத் தேடிக் கொள்வார்கள். இது இங்கு தொடரும் அருவருக்கத் தக்க விடயமாகும். சுகாதாரம், உடற்கல்வியில் இவ்வகைக் குறைபாடுகள் இல்லை. கல்விச் சுற்றுலாவில் எல்லோரும் ஒன்றாக இயங்கி நல்ல பெயரைப் பெறவேண்டும். வேலைகளைச் சமமாகப் பகிர்ந்து அசத்துங்கள். கல்விச் சுற்றுலா முடிந்ததும் உங்களது விடுமுறை தொடங்குகிறது. அடுத்த தவணையில் சந்திப்போம்”. அவர் அறிவுரை கூற விடைகொடுத்தார்.

19

கற்பித்தற் பயிற்சி முடிந்ததும் கல்விச் சுற்றுலா ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. பிரதி முதல்வர் திரு. சம்பந்தர் தலைமையில் அதற்கான ஒழுங்குகளை நெறிப்படுத்தினார். தங்குமிடங்கள் பாடசாலைகளில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன. சமையலுக்குரிய பொருட்களைப் பொதி செய்தாகி விட்டது. ஐந்து நாட்களுக்கான பொருட்கள் ஆயத்தமாகிவிட்டன. தங்கும் இடங்களில் உணவினைத் தயாரித்துக் கொள்ள வேண்டும். சமையலுக்குப் பொறுப்பாகச் செல்லாவையே தேர்ந்தெடுத்தனர். செல்லாக்குக் கொண்டாட்டம். முரளியை அண்மித்து நன்றி தெரிவித்தான்.

கொழும்புவரை புகையிரமூலம் சென்று அங்கிருந்து பேருந்தில் பயணிப்பதென முடிவெடுக்கப் பட்டது. முரளியும் நாகநாதனும் வெள்ளி மாலை புறப்படுவதற்காக புகையிரத நிலைய அதிபர் பூரணச்சந்திரனைச் சந்தித்துத் தனியான புகையிரதப் பெட்டியை பதிவுசெய்திருந்தனர். வெள்ளி

மாலை புகையிரத நிலையம் களைகட்டியது. இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களும் வழியனுப்ப வருகை தந்தனர்.

புகைவண்டி புறப்படும் நேரத்துக்கான அறிவித்தல் மணியொலித்தது. பூரணச்சந்திரனுக்கு நன்றி கூறியதும் முரளியும் நாகநாதனும் வண்டியினுள் ஏறினார்கள். புகைவண்டி கூவியபடி புறப்பட்டது. ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி விரைந்து பின்னால் ஓடி மறைந்தது. பயிற்சி ஆசிரியர்களாக இருந்தவர்கள் இப்போது பயிற்சிக்காக வந்த மாணவர்களாகி விட்டனர். அறுபது ஆசிரியர்களும் இப்போது அறுபது மாணவர்களாகி விட்டனர். சந்தோசம் அவர்களைச் சூழ்ந்து விட்டது. அவர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட புகைவண்டிப் பெட்டி பூட்டப் பட்டு விட்டது. அதற்குள் வேறுயாரும் செல்லமுடியாது.

தலைமைப் பண்பு உள்ளவர்களிடந்தான் கடமைகளை ஒப்படைப்பார்கள். அவர்கள் எல்லாச் செயல்களிலும் முன்னணி வகிப்பார்கள். ஆறுகுழுக்களாகப் பிரிந்து ஆகவேண்டிய அனைத்து வேலைகளையும் செய்ய வேண்டும் என்று ஏலவே திட்டமிடப்பட்டிருந்தது.

ஒவ்வொரு புகையிரத நிலையமும் வரும்போது சாந்தராஜன் நிலையத்தின் அமைவிடம் பற்றிக் கூறி அறிவித்தான். இப்பேது திரு. நாகநாதன் தனது பொதியை தவறவிட்டு அழுது புலம்பிப் பின்னர் திரும்பவும் போய்த் தடவி நிலைய அதிபரின் உதவியினால் பொதியைப் பெற்ற நாகநாதன் புகைவண்டி நிலையமான ஜெயந்திபுரம் வருகிறது. நீங்களும உங்கள் பொதிகளைப் பறிகொடுத்துத் திண்டாடாமல் விழிப்புடன் இருக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம். அப்படி ஏதும் நடந்தால் திரு.முரளியுடன் தொடர்பு கொண்டால் அவை உங்களிடம் வந்து சேரும்” நகைச்சுவையுடன் அறிவித்தான்.

“இன்று போயா தினம் இல்லையே. போயா தினத்தில்தான் சித்தம் கலங்கும். சாந்தராஜனுக்கு இன்றைக்குப் போயாவா”? பெண்கள் பகுதியில் இருந்து குரலொன்று ஒலித்தது. சாந்தராஜன் பலமாகக் கைதட்டிச் சிரித்தான். எனக்குத் தெரியும் இன்னும் எத்தனை போயாக்கள் இருக்குதென்று அறியவேணும்”

சத்தம் அடங்கியது. புகையிரதம் நிலையத்தில் நின்றது. ஏற்கனவே ஜெயந்திபுரத்தில் சந்திப்பதாகத் தொலைபேசி மூலம் அந்நிலைய அதிபர் பண்டாரவுக்கு முரளி அறிவித்திருந்தான். முரளி இறங்கும் முன்னரேயே பண்டார நின்றுருந்தார். கூடவே அப்புகாமி தனது குடும்பம் சூழக்

காத்திருந்தார். முரளியைக் கண்டதும் அப்புகாமி குடும்பம் வணங்கி வாழ்த்துக் கூறினர். அப்புகாமி முரளியிடம் பெரியதொரு பொதியைக் கொடுத்தார்.

அவன் அதனை ஏற்க மறுத்தும் அப்புகாமி முரளியின் கைகளில் திணித்தார். பண்டார எல்லோருக்கும் கொடுத்துச் சாப்பிடச் சொன்னார். உல்லாசப்பயணத்தை மேற்கொண்ட ஆசிரிய மாணவர்களுக்கு அதிர்ச்சியும் மகிழ்ச்சியும் நிறைந்த இனிமையான காட்சியாக இருந்தது. தமிழாசிரியர்களுக்குச் சிங்களக் குடும்பம் புடைசூழ வந்து காத்திருக்கிறது. நிலைய அதிபர் பண்டார அற்புதமான மனிதர். அப்புகாமியின் குடும்பத்தாரை பயிற்சி ஆசிரியர்கள் இருந்த பெட்டிக்குள் ஏறிப்பார்க்க அனுமதித்தார்.

அப்புஹாமியின் மனைவியும் பிள்ளைகளும் ஆசிரியர்களைக் கைகூப்பி வணக்கம் தெரிவித்தனர். எங்களுக்குத் தமிழ் தெரியாது. உங்கட பயணம் நன்றாக அமைய எங்களது வாழ்த்துக்கள். அந்தப் புத்தபெருமானின் அருள் உங்கள் பக்கம் இருக்கும். எனச் சிங்களத்தில் கூறினர். அதனை முரளியும், நாகநாதனும் தமிழில் மொழிபெயர்த்து விளக்கினர். ஆசிரியர்கள் எழுந்து நின்று புன்னகையுடன் கைகூப்பி “ஆயுபோவன்” என்றனர்.

வாழ்த்த வந்தவர்கள் மகிழ்ந்து போனார்கள். புன்னகையுடன் கூப்பிய கைகளுடன் விடைபெற்று வெளியேறினார்கள். புகையிரதம் இருளைக் கலைத்துக் கூவியபடி புறப்பட்டது. பிள்ளைகள் கைகளை அசைத்தபடியே நின்றார்கள்.

“இந்தச்சனங்கள் எவ்வளவு நல்லவர்கள். நமது நாட்டில் உள்ள அனைவருக்கும் தமிழையும், சிங்களத்தையும் கற்பித்தால் முரண்பாடுகள் இல்லாது போகும். இலங்கையர் என்ற ஒருமைப்பாடு தோன்றும். நமது அரசியல்வாதிகள் இதற்குத் தடை போடுகிறார்கள்”. பெண்கள் பக்கம் இருந்து கருத்தால்கள் தொடங்கிவிட்டன. அப்புஹாமி குடும்பம் கொடுத்த பொதியைப் பிரித்து அனைவரும் பகிர்ந்து உண்டனர். “சா.... நல்ல ருசி.” சுவைத்தக்கொண்டே உரையாடினர். அவர்கள் மனமெங்கும் அப்புஹாமியின் குடும்பமே நிறைந்து உரையாடலுக்கு அவலாகியது.

ஆங்கிலேயர் ஆண்டபோது இருந்த ஒருமைப்பாடு எங்கே போயிற்று. சிங்களவர்களும், தமிழ் முஸ்லிம் மக்களும் ஒன்றாகச் சந்தோசமாக வாழ்ந்தார்களே. இப்போது அது ஏன் தொலைந்துபோனது.? சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் தலைவர்கள் தமக்கெனக் கட்சிகளை அமைத்துக் கொண்டனர்.

சாகும்வரை அவர்களே தலைவர்களாக இருந்து மக்களை ஏமாற்றி நாட்டைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தி விட்டனர். இது தொடரகதையாகத் தொடரும். இந்த நாட்டின் தலைவிதியை மாற்ற நல்ல தலைவர்கள் என்று தோன்றுவார்களோ? கல்லோயாச் சந்திவரை அனைவரது குரல்களும் ஒலித்தன. பின்னர் ஓய்ந்துவிட்டன. அவர்களது கண்களில் நித்திராதேவி தாலாட்டத் தொடங்கிவிட்டாள். கல்லோயா அடர்காடு சூழ்ந்த பிரதேசம். யானைகள் இரவினில் உலா வரும் தனியுலகம்.. கல்லோயா நெருங்கும் தூரத்தில் றெயில் பெருஞ்சத்தத்தோடு கூவி நின்றது. தூரத்தில் யானைக் கூட்டம் தெரிந்தது அவை ஆற்றினுள் இறங்குமட்டும் றெயில் நின்றது. யானைகள் தெளிவாகத் தெரிந்தன. றெயிலின் பிரகாசமான வெளிச்சத்தில் அவைகளின் கண்கள் பளிங்குக் குண்டுகளாக மின்னின. அனைவரினதும் நித்திரை கலைந்துவிட்டது. யன்னல் ஊடாக எட்டிப் பார்த்தனர். யானைகள் ஆற்றினுள் வரிசையாக இறங்கின. இறுதியாகப் பெரிய யானை இறங்கியது.

றெயில் கூவியபடி கல்லோயா புகையிரத நிலையத்தில் நின்றது. திருகோணமலைக்குப் பயணிக்கும் பயணிகள் இறங்கிக் கொண்டனர். அரைமணித்தியாலயத்தின் பின் மீண்டும் புறப்பட்டது. கொழும்புக் கோட்டையை நோக்கி விரைந்தது. அனைவரும் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் மூழ்கினர். றாகமையில் புபைவண்டி நின்றது. அந்நிலையத்தில் புகைவண்டி நிறுத்தப்படும் இடங்கள் அறிவிக்கப் பட்டது. முரளியும் சாந்தராஜனும் அனைவரையும் உசார்ப்படுத்தினர். அனைவரும் உசாரானார்கள். கொழும்புக்கோட்டை றெயில் நிலையத்தில் றெயில் நின்றது.

திரு. சம்பந்தர் ஒழுங்காக வருமாறு கட்டளையிட்டு நடந்தார். நமது ஆசிரியர்கள் பின்னால் நடந்தனர். நாகநாதன் அனைவரையும் வரவேற்றான். அவர்களை ஏற்றிச் செல்வதற்கான பேருந்து தயாராக நின்றது. அனைவரையும் ஏற்றியதும் பேருந்து வெள்ளவத்தை றீஇராமக்கிருஷ்ணர் மண்டபத்தை நோக்கி விரைந்தது. நாகநாதன் சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்தார்.

பயிற்சி ஆசிரியர்கள் காலைக்கடன்களை முடித்தார்கள். குளித்துப் புறப்பட்டார்கள். காலை உணவும் பரிமாறப்பட்டது. உணவினை உண்டதும் பேருந்தில் தமது பொருட்களுடன் ஏறிக்கொண்டனர். திட்டமிட்டபடி அரும்பொருட்காட்சியகம், விக்ரோறியாப் பூங்கா, மிருகக்காட்சிச்சாலை, காலிமுகத் திடல் எனக் கொழும்பைப் பார்த்தாகிவிட்டது. முன்னேஸ்வரத்தில் இரவைக் கழிப்பதாக திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. பேருந்து முன்னேஸ்வரம் நோக்கிப் புறப்பட்டது.

20

முன்னேஸ்வர மகாவித்தியாலயத்தில் நாகநாதனின் அண்ணன் சோமஸ்கந்தர் அதிபராகக் கடமையாற்றினார். அவர் விலுப்பாட்டில் வல்லவர். அவர் அனைத்து ஒழுங்குகளையும் செய்திருந்தார். குறித்த நேரத்துக்கு உரியவர்கள் வரவில்லை. சோமஸ்கந்தருக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. பாடசாலையின் வாசலிலேயே காத்திருந்தார்.

இருள் எங்கும் பரவியிருந்தது. மின் விளக்குகள் இருளை விரட்டிக் கொண்டிருந்தன. வீடுகளில் ஆங்காங்கே பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. பாடசாலை வளாகத்தினுள் பேருந்து வந்து சேர்ந்தது. சோமஸ்காந்தர் தனது ஆசிரியர்களுடனும், பல மாணவர், பெற்றார்களுடன் அனைவரையும் வரவேற்று தேநீர் பரிமாறினார். வந்தவர்களுக்கு ஆச்சரியம். இவ்வளவு வரவேற்பா? கனிவான மனிதர்கள். ஈழத்தின் ஐந்து ஈஸ்வரங்களில் முன்னேஸ்வரமும் ஒன்று.

“இந்தத் தலத்தில் தங்கவும் நாளைக் காலை முன்னேஸ்வரத்தைத் தரிசிக்கவும் நமக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது நமது அதிர்ஷ்டம் என்றே சொல்லவேண்டும்.” பதில் முதல்வர் திரு.சம்பந்தர் நெக்குருகி மனந்திறந்தார். அவர் சமயத்தில் ஈடுபாடுகொண்டவர். சமயம் மனிதனை நல்வழிப்படுத்தவேண்டும். சமயம் மதமாக மாறிவிடக் கூடாது. நமது மக்கள் சமயத்தின் உட்பொருளைக் கைவிட்டு வெறுமனே சடங்கினைக் கடைப்பிடித்து அலைக்கழிகிறார்கள். இந்த மடமை என்று மறையும். சம்பந்தர் தன் மனதினுள் நினைந்து கொண்டார்.

“சரி எல்லாரும் களைப்பைப் போக்கக் குளித்துவிட்டு வாங்க. நமக்காக மற்றவர்களைக் காத்துநிற்க வைக்கலாமா? காலையில் நான்கு மணிக்கு எழுந்திருக்க வேண்டும்” நாகநாதன் நினைவு படுத்தினான்.

“பெண்களுக்கான பகுதியில் தொட்டிறையத் தண்ணீர் உள்ளது. ஆண்கள் இரண்டு கிணறுகளில் அள்ளிக் குளிக்கலாம். குளித்து வந்ததும் சாப்பிடலாம்.” சோமஸ்காந்தர் அன்பான கட்டளையை இட்டார். அனைவரும் விரைந்தனர். பெண்கள் முப்பது பேரும் மிக நெருக்கமாகப் பழகினர். கல்லூரிக்கு வந்தது முதலே அவர்களுக்கு இடையில் அதிக நெருக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது. மிகவும் நெருங்கிய தோழியர் ஆகிவிட்டனர்.

தங்கள் உள்ளத்தில் ஒளிந்து கிடக்கும் இரகசியங்களை ஆளுக்காள் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். மாதூரியும் ஈஸ்வரியும் மிகவும் நெருங்கிவிட்டனர். மாதூரியின் உள்ளத்தில் முரளி இடம்பிடித்துள்ளதை ஈஸ்வரி புரிந்துகொண்டார். ஈஸ்வரியின் உள்ளத்தில் நாகநாதன் நிரம்பியிருந்தான். பெண்கள் தேவதைகளாக வெளி வந்தார்கள். ஆண்கள் விடுதியில் இருப்பதுபோல் சாரும், சேட் அணிந்து வந்தார்கள். உணவு அறையில் பாடசாலை ஆசிரியைகளும், ஆசிரியர்களும் , மேல்வகுப்பு மாணவ, மாணவியரும், சில பெற்றோர்களும் உணவு வகைகளைப் பகிர்ந்தார்கள். சோமஸ்கந்தரும் திரு.சம்பந்தர் அருகில் அமர்ந்து கொண்டார்.

உணவை உட்கொள்ளமுன் அதிபருக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் பிரதி முதல்வர் சம்பந்தர் ஒரு நகைச்சுவையான கதையைக் முன்வைத்து நன்றி தெரிவித்தார். ஏதென்ஸ் நகரத்தில் ஆண்டான் அடிமை என இருவகுப்பார் இருந்தனர். விளையாட்டரங்கில் சுற்றிவர பணக்கார வர்க்கம் இருக்கும். அரங்கின் நடுவில் ஒரு அடிமையை விடுவார்கள். அரங்கம் ஆராவரிக்கும். பின்னர் சிங்கத்தைக் கூண்டில் இருந்து விடுவிப்பார்கள். சிங்கம் அந்த அடிமைளையை வேட்டையாடி உண்பதை ரசித்து மகிழ்வார்கள். இது தொடர்ந்து நடக்கும் கேளிக்கையாகும். ஒருநாள் அடிமையை அரங்கினுள் விட்டார்கள். சிங்கத்தைக் கூண்டில் இருந்து திறந்து விட்டார்கள். சிங்கம் பாய்ந்து வந்தது. அடிமை பயந்து நடுங்கினான்.

அரங்கினுள் நுழைந்த சிங்கம் சூழ்ந்திருந்தவர்களைப் பார்த்ததாம். வந்ததுபோல் அப்படியே குந்தியிருந்ததாம். சிங்கம் ஏன் அப்படி இருந்ததென்று யோசித்தார்களாம். அதனிடம் அந்த நாட்டின் தலைவன் “இப்படி இருப்பதற்கு என்ன காரணம் என்று கேட்டானாம்.” அதற்குச் சிங்கம் கூறியதாம். “நான் இந்த மனிதனை சாப்பிடுவேன். அதற்குமுன் நீங்கள் எல்லோரும் எனக்கொரு வாக்குறுதி தரவேண்டும்” என்றதாம்.

“என்ன வாக்குறுதி” என்று கூச்சலிட்டனராம். “நான் இந்த உணவை உண்டபின் என்னிடம் கதை கூறும்படி யாரும் கேட்கக் கூடாது. சரியா”? என்றதாம். சூழ இருந்தவர்கள் “அப்படியே ஆகட்டும்” என்றனராம். அதன் பின்னர்தான் இரையை சிங்கம் சாப்பிட்டதாம்”. என்று ஒரு பீடிகையைப் போட்டு தனது நன்றியுரையைக் கூறினார். அனைவரும் கலகலத்தனர்.. உணவினை அமைதியாக உண்டனர். அதேபோல் விரைந்து ஓய்வெடுக்கச் சென்றனர்.

அதிகாலை முரளியும் நாகநாதன், தணிகாசலம் எழுந்துகொண்டனர்.

சாந்தராசன் குழுவினர் பின்தொடர்ந்து வந்தனர். சோமஸ்கந்தர் தனது ஆசிரியர், பெற்றார் குழாத்துடன் சமையலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். கந்தப்பு நளபாகாகத்தில் சலித்தவரல்ல. சுறுசுறுப்புடன் தனது கடமையிள் மூழ்கியிருந்தார். அவர்களுடன் முரளியும் நாகநாதன், தணிகாசலமும் சேர்ந்து கொண்டனர். மாதுரி ஈஸ்வரியும் ஓடிவந்தனர். ஒத்தாசை புரிந்தனர். இவர்களைத் தொடர்ந்து சுற்றுலாவுக்கு வந்தவர்கள் பதறியடித்து வந்தனர்.

“வாங்க, சமையல் முடிந்துவிட்டது. அதோ இலைகள் இருக்கு. எடுத்துக் கொண்டு உங்களுக்கு அளவாக உணவினை பகிர்ந்து உண்ணுங்கள். உணவினைச் சிந்தவேண்டாம். இந்த உலகத்தில் உணவின்றி ஏராளமான மக்கள் வாடுகின்றனர்”. சோமஸ்கந்தர் வேலையோடு வேலையாகக் கூறிவைந்தார்.

“நீங்கள் கூறிய வார்த்தைகள் உண்மையானவை. இதனை உணராத மக்களாகப் பலர் உள்ளனர். மக்களிடையே பரப்புரை செய்யவேண்டும். பாடசாலைகளில் மாணவரிடை விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவோம்”. மாதுரி இலைகளை மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்தவாறே பதிலளித்தாள். பேருந்துச் சாரதிக்கும், நடத்துநருக்கும் நாகநாதன் உணவினைக் கொடுத்தனர். அவர்கள் உண்டதும் பேருந்து இயங்கியது. ஆசிரியர்கள் விரைந்து உண்டனர். பின்னர் சோமஸ்கந்தருக்கும். கூடியிருந்த பெற்றோருக்கும், மாணவகுழாத்துக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்தனர். அவர்களது உபசரிப்பால் நெகிழ்ந்து போயினர். பேருந்து புறப்பட்டது.

21

யன்னல் வழியாக வெளியில் மேய்ந்தன. கடைகள், பேருந்துகள், சனங்கள் என யாவும் காலி வீதியால் பின்னேக்கி விரைந்தோடின. வீதியில் நின்றவர்களும் மரங்களும் விரைந்து மறைந்தன.. ஏன் அப்படி மறைகின்றன.? இதனை யாரும் கவனத்தில் கொள்வதில்லை.. நமது வாழ்க்கை எவ்வளவு இனிமையானது? மனிதனுக்கு மட்டுந்தான் வாழும் வல்லமையையும், உணர்வுகளையும் இறை என்னும் பரம்பொருள் கொடுத்துள்ளதா?. முற்ற உயிரினங்களும் வாழ்கின்றனதான். ஆனால் அவை பிறந்த பிறவிக்குரிய தத்துவங்களைப் புரிவதில்லை. உலகத்தில் உள்ள உயிரினங்களை ஒன்று முதல் ஆறவகையாக அறிவைக் கொடுத்து, மனித இனத்துக்கு மட்டும் ஆறாமறிவைக் கொடுத்தான். அதன்பொருள் அவனருளாலே அவன்தான் அறிந்து வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து அவனது பாதம் சரணடைவதற்கே.

ஆனால் அந்த மனித இனம் இவற்றை மறந்து இயற்கைக்கு மாறாக நடக்கிறது.

இயற்கையின் சமநிலைத் தன்மையைக் குலைத்து அழிவைத் தேடிக்கொள்கிறான். சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த முரளியின் தோளில் விழுந்த கையை உணர்ந்து கொண்டான். பின் பக்கம் திரும்பாமலேயே கேட்டான்.

“என்ன வேணும் மாதா?”

“எப்படி பார்க்காமலே பெயரைச் சொல்கிறீர்கள்”.

“இப்போதுதான் உங்களை நினைத்தேன். நீங்கள் தொட்டதும் நீங்கள் தீண்டும் உணர்வினைப் பெற்றேன். உங்கள் தொடுகை சுகமானது. ஏன் மாதைத்தவிர வேறு யார் எனைத் தொடுவார்?”

மாதூரி குளிர்ந்து போனாள். ஏப்படித் தொடங்குவது? சிந்தித்தாள். அவளுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. “நாங்கள் எழுந்து வருவதற்கு முன் நாகநாதனின் அண்ணரும் அவரது ஆசிரியர்கள், மாணவ மாணவியர் சமையல் வேலைகளைச் செய்து விட்டார்கள். நீங்களும் உங்கள் நண்பர்களும் எங்களை முந்திவிட்டீர்கள். எங்களுக்கு வேலை வைக்காமலே எல்லாவற்றையும் முடித்து விட்டீர்கள். எப்படி இதற்கெல்லாம் நன்றி சொல்வது?”

“யாருக்கு யார் நன்றி சொல்வது? நாம் அறுபது பேர் சேர்ந்து வந்தோம். இதில் எல்லோரும் சேர்ந்து வேலைகளைப் பகிர்ந்து செய்வோம். இனித்தான் வேலைகள் இருக்கு. பெண்கள் தமது பங்கினைச் செய்யட்டும். ஆண்கள் தங்கள் பங்கினைச் செய்வார்கள். எல்லோரும் ஒரேவிதமாக இருக்க மாட்டார்கள். இது மனித இயல்பு. சமூகத்தில் அக்கறை உள்ளவர்கள்தான் சேவைசெய்ய முன்னிற்பார்கள். நமது கடமையை நாம் செய்வோம்.” முரளியின் மாதூரியின் பக்கம் திரும்பியபடி கூறினான்.

பேருந்து விரைந்து கொண்டிருந்தது. களுத்துறை தொடக்கம் ஒரே கள்ளின் மணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. கள்ளில் இருந்து பதனீரும், கருப்பணியும் எடுப்பார்கள். கள்ளில் இருந்து மதுசாரமும் பெறுவார்கள். அதிலிருந்து சாராயம் வடிப்பர். இலங்கையின் பொருளாதாரத்தில் கணிசமான அந்நிய செலாவணியைத் தருவது தெங்குப் பொருட்களாகும். கொழும்பு, குருநாகலை, சிலாபம் ஆகிய மூன்று இடங்களையும் இணைக்கும் முக்கோணப் பிரதேசம் தெங்கு விளையும் பகுதியாகும்.

“நாம் இப்போது எங்கு போகிறோம்.”? மாதூரி வினவினாள்.

“கதிர்காமம் நோக்கிய பயணம் இதுவாகும்.”

“கதிர்காமக் கந்தன் வள்ளி, தெய்வயானை இன்று பெரும்பான்மை இனத்தவரின் தெய்வங்களாகி விட்டார்களே”?

“தெய்வங்கள் எல்லாம் எல்லாருக்கும் சொந்தந்தானே? கடவுள் எல்லோரையும் காக்கின்றார். அருவமும் உருவமும் இல்லாத சோதிவானவன் அனைவருக்கும் சொந்தந்தானே? அவரவர் மொழியில் அவனை இறைஞ்சி வணங்குவார்கள்”. மாதூரிக்கு ஆச்சரியம். முரளியின் பெருந்தன்மையை மெச்சிக்கொண்டாள். அவனது விளக்கம் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

“இன்று இப்போது கதிர்காமக் கந்தனின் திருத்தலத்தில் நிற்கிறோம். இன்று இரவை இங்கேயே கழிக்கிறோம். ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண சங்கத்தில் தங்குவோம். அதற்குரிய ஏற்பாடுகளை ஏலவே செய்தாகிவிட்டது” அவன் விளக்கினான்.

“இவற்றையெல்லாம் எப்போது எப்படிச் செய்தீர்கள்.”? மாதூரி வினவினாள். நான் சுவாமி விபுலானந்தர் தொடக்கி வைத்த சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் கற்றவன். எனக்குத் தெரிந்தசுவாமி ஒருவர் கதிர்காமத்தில் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண சங்கத்தில் சேவையில் இருக்கின்றார். அவருடன் தொடர்பு கொண்டு ஒழுங்கினைச் செய்தேன்”.

“நீங்க பெரிய ஆள்தான்”

“ஐயோ அப்படியெல்லாம் எண்ணி ஏமாறவேண்டாம்”.

“என்ன அப்படி சொல்றீங்க”.

“பின்ன எப்படி சொல்வதாம்”

“உங்கட ஊகம்தான் பிழையாக இருக்கிறது. நான் தனிமனிதனல்ல. அறுபது பேர் கொண்ட படையணியுடன் மாதூரி என்ற சக்தியால் இயக்கப் படுபவன். பலரது உதவியுடன் இவற்றைச் செய்யும் துணிவுள்ளவன்”.

“அப்படியா? அந்த மாதூரிக்கு அவ்வளவு சக்தியிருக்கா”? “எனக்குத் தெரியாது. மாதூரி என்றதும் ஒரு சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே”.

“ஆகா எனக்குத் தெரியாது விட்டதே.”

“உங்களுக்குத் தெரிந்தாலென்ன, தெரியாவிட்டால் என்ன? எனது இதயத்துக்கு அது தெரிந்தால் போதும். எனது வாழ்க்கையில் எந்தவித துன்பங்கள் வந்தாலும் அவற்றை வெற்றி கொள்ள மாதூரி என்ற சக்தி என்பக்கம் இருந்தால் போதும். அது கிடைப்பதும், கிடையாது போவதும் மாது உங்கட கையில்தான் .இருக்கிறது”.

மாதூரியின் கண்கள் குளமாயின. அவளது பிடி முரளியின் தோள்களை வருடியது. அந்த வருடலின் இங்கிதத்தை முரளி புரிந்துகொண்டான் அதில் பொதிந்துள்ள ஆழமான அன்பையும் அவளது உறுதியையும் உணர்ந்து கொண்டான்.

“எப்போதும் உங்கட பக்கமே இருப்பேன். இது உறுதி.”

“மாது கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ளுங்கள். கதிர்காமம் வந்துவிட்டது. இறங்க வேண்டும்”

ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியின் பேருந்தைக் கண்டதும் சுவாமி சதானந்தர் முகமலர்ந்து வரவேற்றார். அவர் முரளியோடு அளவளாவினார். முரளி பிரதி முதல்வரை அறிமுகம் செய்து வைத்தான். சுவாமி கை கூப்பி வணக்கம் தெரிவித்தார். அதேநேரம் ஆசிரியர்கள் விரைவாக இறங்கி வந்து வணக்கம் தெரிவித்தனர். சுவாமி அனைவருக்கும் வணக்கம் தெரிவித்தார். பின் ஆசிரியர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுங்குமுறைகளை விபரித்தார்.

பெண்களுக்காக ஒரு மண்டபம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. பெண்கள் இறங்கி அவர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தனர். சுவாமியின் கட்டளைக்கு ஏற்பச் செயற்பட்டனர்.

உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றனர். களைப்பாற நீராடினர். குதித் தோடும் தண்ணீர் கதிர்காமக் கந்தன் பெயரைக் கூறிக்கொண்டு ஓடுவதுபோல் கலகலத்து ஓடியது. கந்தன் குடிகொண்ட திருத்தலத்ததின் ஆற்றின் குளிர்நீரை ஆளுக்காள் பிசிறி அடித்து நீராடிச் சந்தோசித்தனர். ஆற்றின் மீன்கள் அவர்களின் உடல்களைத் தீண்டிப் போயின. அவர்கள் கூச்சலிட்டுக் கூவினர். சிரித்து மகிழ்ந்தனர். உடல் அலுப்புக் காணாமல் போனது. குளித்ததும் தங்குமிடத்தை நோக்கி நடந்தனர்.

உடைகளை மாற்றியதும் கோயிலுக்குச் சென்றனர். பிரதி முதல்வர் வழிநடத்தினார். கோயில் பூசைமுறைகளை நேரில் கண்டனர். கல்விச் சுற்றுலா நேரில் அனுபவங்களைத் தருவது. கற்றவிடயங்களை அனுபவமாக்குவதுதான் கல்வி. கற்றதை அனுபவமாக்கி மாணவர்க்கு அனுபவம் பெறவழி வகுப்பதே ஆசிரியர்களின் கடமையாகும். கதிர்காமத்தில் எந்தமொழியும் பூசையின்போது பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. பூசகர் தனது வாயை வெள்ளைத் துணியால் கட்டியிருப்பார். தீபாலங்காரம் செய்வார். இது காலங்காலமாக நடந்து வரும் கிரியைமுறையாகும். பக்தர்கள் விரும்பிய பூசைப் பொருட்களைப் பூசைத்தட்டில் வைத்து வரிசையில் நின்று கொடுப்பார்கள்.

இனமத சாதி அங்கு இல்லை. பூசைத் தட்டுகள் வரிசையாகப் பெறப்படும். அதேபோல் பூசை முடிந்ததும் அவரவர் பூசைத்தட்டுகள் அவரவரிடம் கொடுபடும். பெறப்பட்ட பூசைத்தட்டில் உள்ள பிரசாதத்தைப் பெற்று வெளியில் வந்து அங்கு நிற்பவர்களிடையே பகிர்ந்து கொடுப்பது சந்தோசத்தைக் கொடுக்கும்.

பூசைமுடிந்ததும் தங்குமிடத்தை நோக்கி நடந்தனர். அப்படியே உணவு பரிமாறும் மண்டபத்தை அடைந்தனர். சுவாமி சதானந்தர் புன்முறுவலோடு உணவு பரிமாறப்படுவதை மேற்பார்வையில் ஈடுபட்டிருந்தார். உணவினை முடித்துக் கொண்டு ஆசிரியர்கள் தங்கள் இருப்பிடங்களை நோக்கிப் பயணித்தனர். பிரதி முதல்வரும் முரளியும் நாகநாதனும் அடுத்தநாளுக்கிரிய நிகழ்ச்சி நிரலை ஒப்புவித்தனர்.

“செல்லக்கதிர்காமம் சென்றுவிட்டு திரும்பி வந்து காலைஉணவினை முடித்துச் செல்லும்படி கேட்டுக் கொண்டார். உங்களுக்கிரிய பகல் உணவுப்பொதிகளும் தயாராக இருக்கும். நேரத்துக்குச் சென்று வாருங்கள்”. விடைகொடுத்தார். அவர்கள் சென்றதும் சுவாமி தனது கடமையில் ஈடுபட்டார்.

22

மயிலின் அகவலுடன் குயில்களின் கூவல்களும் விடியலைக் காட்டின. விரைந்து எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்ததும் பேருந்தில் ஏறினர். செல்லக் கதிர்காமம் வரவேற்றது. மாணிக்க கங்கை வருபவர்களின் உடல் அழுக்கோடு உள்ளத்தின் அழுக்கையும் நீக்கி அடியில் படியவைத்தது

சலசலத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. குளிர்ந்த நீர் பக்தர்களின் மனங்களை மகிழ்வித்துக் கொண்டு தடையாகக் கிடக்கும் கற்களைப் புரட்டும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு நுரையெழுப்பி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. மக்களைக் கண்டதும் வழிகாட்டிகள்போல் குரங்குக் கூட்டம் வழிநடத்தின. அவை ஒரு கல்லில் இருந்து மற்றொரு கல்லுக்குப் பாய்ந்து விளையாடின. அவற்றைப் பார்த்து ஆசிரியர்கள் மெய்மறந்தனர்.

“நமது முன்னோர்களின் செயலில் ஈடுபாடு அதிகம் போல் தெரிகிறது. நீங்களும் முயற்சிக்கலாமே”? தவறெத்தினம் கிண்டலடித்தான். “சா...எங்க எங்கட கவிஞரைக் காணல்லயெண்டு தேடினனாங்க. இதுகளைப் பார்த்ததும் உங்கட நினைவு வந்திற்று. இந்தக் கவிக்கூட்டத்தில் எங்கட கவியில்லாதது எங்களுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.” பகவதியின் வாயில் இருந்து வார்த்தைகள் துள்ளின. அந்த அருவிபோல் அவர்கள் கலகலத்துச் சிரிப்பை உதிர்த்தனர்.

“நமக்கெல்லாம் ஒரு குறையிருக்கிறது.”

“என்ன குறை”? ஒருமித்த குரலில் சத்தமிட்டனர்.

“வால் இல்லாத குறைதான். வால்மட்டும் இருந்தால் நாமும் அதுகளைப் போல் பாய்ந்து துள்ளி மகிழலாமல்லவா”? தவறெத்தினம் சிரித்துக் கொண்டே நீரினுள் மூழ்கியெழுந்தான். பிரதி முதல்வர் கொல்லென்று சிரித்துக் கொண்டார். பக்தர்களின் மேலேறித் தோளிலும் அமர்ந்தன. பலர் இந்தக் குரங்குகளின் சேட்டைகளுக்குப் புதியவர்கள். அவர்கள் அலறியடித்துப் பயந்தனர். கையில் உள்ள தின்பண்டங்களைப் பந்தாடிச் சென்றன.

மாணிக்க கங்கையில் விலாங்குகளைக் கண்டனர். “அதோ பாருங்கள். அவைதான் நமது அரசியல் வாதிகள். நம்மிடையேயும் இவைபோன்றவர்கள் இருப்பார்கள்”. சாந்தராசன் விலாங்குகளைக் காட்டிச் சொன்னான். மாதுரிக்குச் சந்தேகம்.

“முரளி! சாந்தராசன் சொன்னது எனக்கு விளங்கல்ல. அது என்னென்று விளக்க முடியுமா”? முரளி சிரித்தான். பிரதி முதல்வர் முந்திக்கொண்டார்.

“அந்த மீன்களைப் பாருங்கள். அவை எப்படித் தோற்றமளிக்கின்றன. சொல்லுங்கள்”? பிரதி முதல்வர் சோக்கரட்டில் பாணியில் கேட்டார்.

விலாங்கு மீன்னினத்தைப் பலர் கண்டிருக்கவில்லை. தெரிந்தவர்கள் அமைதியாக இருந்தனர். பிரதி முதல்வரே தொடங்கினார்.

“அவற்றைநன்றாக உற்றுப்பாருங்கள். தலையையும் வாலையும் பாருங்கள். எப்படி இருக்கிறது.”? ஆர்வத்துடன் பார்த்தனர்.

“சேர்! இது பாம்புபோல் தெரிகிறதே. பயமாகவும் அருவருப்பாகவும் இருக்கிறது” புனிதா கூறினாள்.

“சேர்! தலையும் வாலும் ஒரேமாதிரியாக இருக்கிறது. ஏனப்படி இருக்கிறது”? பூரணி வினவினாள்.

“பூரணிக்கு மட்டுந்தான் புரிந்திருக்கிறது. இந்த அவதானிப்பு எல்லோரிடமும் இருக்க வேண்டும். சிறப்பாக ஆசிரியர்களிடம் அது அவசியம் தேவை. அப்போதுதான் நம்மைச்சூழவுள்ளச் சூழலைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். சூழலில் எத்தனையாயிரம் உயிரினங்கள் வாழ்கின்றன. அவற்றைப் புரிந்து அதற்கேற்றவாறு எங்களை நாங்கள் மாற்றிக் கொள்ளலாம். ஒவ்வொரு உயிரினத்துக்கும் ஏனைய உயிரினங்களிடமிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்து வாழும்.” பிரதிமுதல்வர் பிரசங்கம் செய்தார்.

சூழல் நமக்குக் கற்றற்சாதனங்களை வழங்குகிறது. அது பெரியதொரு களஞ்சியம். சூழலில் இருந்து கற்பதற்குப் புதுப் புது பொக்கிசங்கள் கிடைக்கின்றன.

“மாது பல்லியினங்களைப் பார்திருக்கிறீங்கதானே? அதனை எதிரிகள் துரத்தும்போது போது வாலைத் துண்டித்துவிட்டு ஓடிவிடும். அரணையும் அவ்வாறுதான். கணவாய் மீனினம் அவற்றின் எதிரிகளிடம் இருந்து தப்பித்துக் கொள்ள தன்னிடமுள்ள மையைக் கரைத்துவிட்டு மறைந்து தப்பித்திடும். விலாங்கும் அப்படித்தான். தலையைக் காட்டினால் பாம்புபோல் தெரியும். எதிரிகள் பயந்து பின்வாங்கிவிடும். ஒரு உயிரின் அழிவு இன்னுமொரு உயிரின் வாழ்க்கைக்கு உயிரூட்டுகிறது. இதனை பகவத்கீதையே கூறுகிறது.”. முரளி மேலதிக விளக்கம் கொடுத்தான்.

“இவற்றையெல்லாம் எங்கே கற்றீர்கள்”. அவனது பதிலை ஆர்வமுடன் எதிர்பார்த்தாள்.

இரண்டு மணி நேரம் எப்படிக்க கழிந்தது என்ற ஆச்சரியத்தில் நகரமண்டபம் கட்டுண்டு கிடந்தது. இரவாகி இருள் எங்கும் பரந்தது. இருளை விரட்டிக்கொண்டு நகரத்தின் மின்விளக்குகள் எரிந்தன. விடுதியை அடையும்பட்டும் நடந்தே சென்றனர். அவர்களுடன் பிரதி முதல்வரும் நடந்து சென்றார். அதனை முரளி இப்போது நினைத்துப் பார்த்தான்.

இந்த மண்ணில்தான் கந்தன் வள்ளி, தெய்வயானை வாழ்ந்ததாக ஐதீகம். அதோ தெரிகிறதே மலை அதுதான் சூரபத்மன் மலை. கந்தன் முருகன் என்றெல்லாம் நாம் அழைப்பதெல்லாம் அந்தப் பரம்பொருளையே சுட்டும்.

பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதி முருகன் பாட்டில் ஒரு உண்மையைக் கூறியுள்ளான்.

“எப்படி என்று கேட்கமாட்டாயா”? கேட்டுவிட்டு முரளியையே மாதிரி பார்த்தாள்.

“எப்படி...? அவள் நச்சென்று கேட்டாள். .

'வேடக் கனியை விரும்பியே - தவ
வேடம் புனைந்துமே திரிகுவான்

நாடு பெரும்புகழ் சேரவே - முனி
நாதனுக்கு இம்மொழி கூறுவான் -

.....
தேவர் மகளை மணந்திடத் - தெற்குத்
தீவில் அசுரனை மாய்த்திட்டான் - மக்கள்
யாவருக்கும் தலை ஆயினான் - மறை
அர்த்தம் உணர்த்து நல் வாயினான் - தமிழ்ப்
பாவலர்க்கு இன்னருள் செய்குவான் - இந்தப்
பாரில் அறமழை பெய்குவான் - நெஞ்சின்
ஆவலறிந் தருள் கூட்டுவான் - நித்தம்
ஆண்மையும் வீரமும் ஊட்டுவான்.

.....!
முரளி பாரதி பாடலை பாடலாகவே பாடினான். பாடி முடிந்ததும் “சூரபத்மன் எங்கிருந்தான் என்று சொல்ல முடியுமா?” என்றான்.

“எனக்குப் புரியல்ல”

“சூரபத்மன் தெற்குத் தீவில் இருந்தான். அதாவது தமிழகத்தின்

தெற்கில்தான் இலங்கைத் தீவு அமைந்திருக்கிறது. இலங்கையில்தான் இருந்து ஆண்டுள்ளான். இதனை பாரதியின் பாடல் 'தேவர் மகனை மணந்திடத் - தெற்குத் தீவில் அசுரனை மாய்த்திட்டான்.' இங்குதான் அவனை வென்று முருகன் தேவயானையை மணந்து கொண்டான். இதனையே பாரதி அடித்துக் கூறியுள்ளான். "முரளியின் விளக்கம் சூழவுள்ளோருக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. அவனை மெச்சினார்கள். சூரபத்மன் மலையையும் ஏறிப்பார்க்க எண்ணினர். மலைப்படிகளில் ஏறவேண்டும். அது எல்லோராலும் முடியாது. சிலர் படிவழியே நடந்தனர். சிலர் அங்குள்ள வாகனவசதியுடன் சென்றனர். அனைவரும் சூரபத்மனின் மலையில் சந்தித்தனர். அற்புதமான காட்சியாக இருந்தது.

காற்று குளிர்ந்தவிய மேகத்தைச் சுமந்து வந்து அவர்களைத் தழுவியது. சில்லென்று உடல் சிலிர்த்ததை உணர்ந்தனர். கதிர்காமக்கந்தனின் தோற்றம் அவர்களை மெய்சிலிர்த்த வைத்தது. இந்தக் குளிரில் எப்படி முருகன் இருக்கிறார்?

எல்லாம் கடந்த நிலையிலும், யாவுமாகி நிற்கும் அருட்பெருஞ்சோதிக்குக் குளிர்மா? குளிரும், வெப்பமும் அவனே. அவனருளாலே அவன்தான் வணங்கி மனமெல்லாம் ஒடுக்கி, உள்ளத்தால் உருகி அவனருளை நாடி நெக்குருகினர். அவர்களது கவனத்தை பிரதி முதல்வரின் குரல் ஈர்தெடுத்தது.

“அங்கே சுவாமி காத்திருப்பார். நேரத்துக்குப் புறப்பட வேண்டும். அனுராதபுரம் செல்லவேண்டும். அங்கு பாரப்பதற்கு நிறைய இடங்களுண்டு. நாங்கள் புறப்பட வேண்டும். வாருங்கள்.” பிரதி முதல்வர் கட்டளை வந்தது. தங்களைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு வந்தவழியே திரும்பினர்.

23

பிரதி முதல்வர் கூறியபடியே சுவாமி சதானந்தர் காத்திருந்தார். காலை உணவையும் உட்கொண்டார்கள். பகல் உணவு பொட்டலங்களாக அட்டைப்பெட்டிகளில் பொதிசெய்யப்பட்டு இருந்தது. அவற்றை பேருந்தினுள் ஏற்றினார்கள். பஞ்சாட்சரம் உபமுதல்வரிடம் ஒரு மடித்த உறையைக் கொடுத்தான். அதனை உபமுதல்வர் சுவாமியிடம் “எங்கள் சிறிய அன்பளிப்பு ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்”. என்று கொடுத்தார். சுவாமி அங்கு சேவையாற்றும் சகோதரர் தில்லைநாதனிடம் பதிவேட்டில் பதிந்து

வைக்கும்படி கொடுத்தார். தில்லைநாதன் கொடுத்த பணத்துக்கான பற்றுச் சீட்டை பிரதி முதல்வரிடம் கொடுத்தார். சுவாமியை வணங்கி நன்றி கூறி விடைபெற்றனர்.

பேருந்து இரைந்து புறப்பட்டது. செல்லா மிகச் சந்தோசமாகக் காணப்பட்டான். “என்ன செல்லாண்ணர் நீங்க மிகச் சந்தோசமாகத் தெரிகிறது போல் இருக்குது..” நாகநாதன் செல்லாவைப் பார்த்துக் கேட்டான். “இருக்காதா பின்ன? அதுக்குக் காரணம் இருக்குத் தம்பி. தம்பி முரளி முதலில் கூப்பிட்டதும் வருவதற்குக் கொஞ்சம் பின்னடிச்சனான். அவர்தான்

வற்புறுத்தினார். இப்ப சந்தோசமாக இருக்கு. இதுக்கு முதல் பலமுறை வந்து நல்லாக் கஸ்டப்பட்டிருக்கிறேன். இந்தமுறை எனக்குக் கரைச்சலே இல்லை. எல்லோரும் எங்கள் இருவரையும் உங்களில் ஒருவராகவே கவனிக்கிறீங்க. எங்களுக்கு வேலையே இல்லாமல் நீங்கள் எல்லாரும் உதவி செய்யிறீங்க. சந்தோமாக இருக்காதா”? செல்லா உற்சாகமாகச் சொன்னான்.

“மனிதர்களை அவர்கள் செய்யும் வேலையைக் கொண்டு கவனிக்கக் கூடாது. அவர்களது குணங்களை வைத்தே கணிக்க வேண்டும்.” பிரதி முதல்வர் விளக்கினார். தங்களது உரையாடலை பிரதி முதல்வர் கவனித்ததை அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. “நாங்கள் அனுராதபுரம் செல்கிறோம். மறந்துவிடாதீங்க. அங்கு முக்கிய இடங்களைப்

பார்வையிடவேண்டும்” வலியுறுத்தினார்.

பேருந்தின் சாரதிக்கு இலங்கையின் பாதைகள் அத்துப்படி. விரைவாகவும், விரைந்து செல்லக்கூடிய பாதைகளும் தெரியும். பேருந்து அனுராதபுரம் நோக்கி விரைந்தது. சாரதியின் நோக்கம் அனுராதபுரமாகவே இருந்தது. எதிரே திசவாவி விரிந்து கிடந்தது. தேவநம்பியதீசன் காலத்தில் கட்டப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

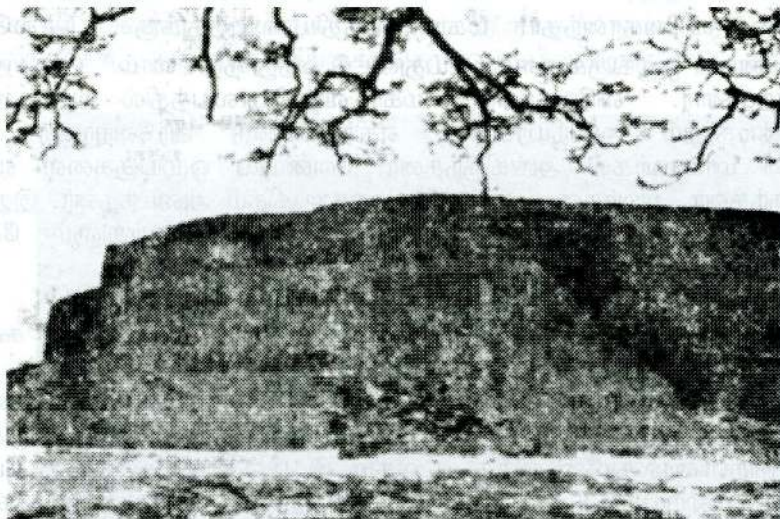
“முதலில் விவேகானந்தா மகா வித்தியாலயத்துக்குச் செல்வோம். தங்கவேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்துவிட்டு வந்து நீராடலாம்.” பிரதி அதிபர் அறிவுறுத்தினார். விவேகானந்தா மகா வித்தியாலயத்தில் அந்த அதிபர் ஞானபண்டிதனும் ஆசிரியர்களும் எதிர்கொண்டு வரவேற்றனர். பிரதி அதிபரின் மாணவர்கள் அங்கிருந்தனர். வேண்டிய ஒழுங்குகளை ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். அவர்களை எண்ணிப் புளகாங்கிதம் அடைந்தனர். இதுதான் ஒரு ஆசிரியருக்குக் கிடைக்கும் சந்தோசமாகும். அவர்களும் சேர்ந்து கொண்டு திசவாவிக்கு நீராடச் சென்றனர்.

இக்குளம் கி.மு.550 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கட்டப்பட்டதாகக் கூறினர். ஏராளமான மக்கள் குளித்துக் கும்மாளம் அடித்தனர். பெண்கள் வேறு இடத்தில் நீராடினர். ஆண்கள் வேறுஇடத்தில் நீராடினர். பிரயாணக் களைப்புத் தீர் நீராடினர். குளிர்ந்த நீரால் மனித உடல் எவ்வளவு தெம்பைப் பெறுகிறது. பஞ்சபூதங்களினால்தானே இந்த உலகம் இயங்குகிறது. சூரியன் மேற்கே விரைந்து மறையத் தொடங்கியது. குளித்து உடைமாற்றிக் கொண்டு தங்குமிடம் சென்றனர்.

அதிபர், ஆசிரியர்கள் பெற்றோரின் அனுசரனையுடன் உணவு தயாரித்து வைத்திருந்தார். பிரதி முதல்வர் அகமகிழ்ந்து போனார். “நமது பழைய மாணவர்கள் தாங்கள் படித்த கல்லூரியில் எவ்வளவு பற்று வைத்துள்ளார்கள் என்பதைக் கண்ணார்க்கண்டீர்கள். நீங்களும் இவ்வாறு செய்யவேண்டும். இதுதான் இங்கே இவர்களிடம் இருந்து கற்றுக் கொண்ட பண்பாடாகும். இதனை நீங்கள் மறந்துவிடக் கூடாது” நன்றி கூறிக்கொண்டு உணவை உட்கொண்டனர்.

“நாளைக் காலை அனுராதபுரத்தினைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு வெள்ளரசு மரத்தையும் எல்லாளனது கல்லறையையும் முடியுமானால் பார்க்கலாம். நேரத்துக்குப் புறப்பட்டால் தான் யாவற்றையும் திட்டமிடவாறு நிறைவேற்றலாம். புரிகிறதா”? கூறிவிட்டு ஓய்வெடுக்கச் சென்றார். அனைவரும் தங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த இடங்களில் தஞ்சமானார்கள்.

அதிகாலை நான்கு மணிக்கே ஆயத்தமாகத் தொடங்கினர் நாகநாதன் குழுவினர் செல்லாவோடு சேர்ந்து காலை உணவோடு பகல் உணவையும் தயார் செய்துவிட்டனர். சரியாக ஏழு மணிக்குப் பேருந்து புறப்பட்டது. ஆனால் அந்தக் கல்லறையைக் காணமுடியவில்லை. அக்காலத்தில் பெரிய நகராக விளங்கிய அனுராதபுரம் இன்று மண்மேடாகவும் மரஞ்செடி மண்டிய பிரதேசமாகவும் காட்சியாகியது.

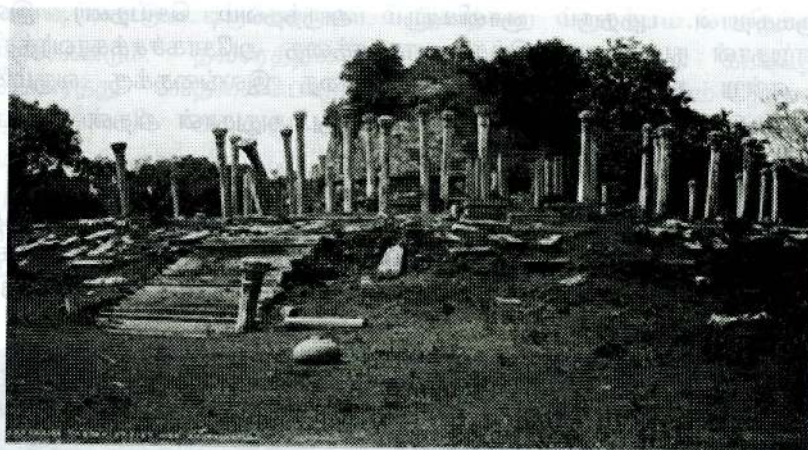

முதலில் எல்லாளானது கல்லறையைத் தேடினர். சிதைந்துபோகும் நிலையில் உள்ள சின்னத்தைக் கண்டனர். அது அழியும் நிலையில் உள்ளது.

“அந்த நினைவுச் சின்னத்தைக் கவனியுங்கள். அந்த நினைவுச்சின்னம் துட்டகாமினியின் உயர்ந்த உள்ளத்தைப் பறைசாற்றுவதைக் காணலாம். அவன் ஒரு சிறந்த வீரன். அரசர்கள் இருவர்களுக்கிடையில் நடந்த போர். எல்லாளன் மீது துட்டகாமினி வைத்திருந்த மதிப்பும் மரியாதையும் நம்மை நெக்குருக வைக்கும். ஆனால் அதனையே பின்னர் வந்தவர்கள் சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் நடந்த போராகச் சித்தரித்து அரசியல் நடத்துகின்றனர்” பிரதி முதல்வர் பிரசங்கம் செய்தார்.

“துட்டகாமினி எல்லாளனை மதித்து அவனுக்காக எழுப்பிய சின்னத்தை மதித்து அந்த வழியால் செல்பவர்கள் மரியாதை செலுத்திச் செல்ல வேண்டும் என்ற சட்டத்தையும் நிறைவேற்றினான். இந்த உயர்பண்பு அக்கால

அரசர்களுக்கு இருந்தது. பெரிய உள்ளம் அவனுடையது.” பிரதி முதல்வர் கூறிவிட்டுத் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். இப்போதுதான் பலருக்கு நமது நாட்டில் நிலவும் அரசியல் புரிந்தது.

அந்த வெள்ளரசு மரம் தெரிந்தது. அவ்விடத்தை நோக்கி பேருந்து சென்றது. பேருந்தை விட்டு இறங்கி வெள்ளரசு மரத்தைச் சுற்றி வந்து பார்த்து மரியாதை செலுத்தினார்கள். வெள்ளரசு மரத்தைப் பார்த்தனர். அதன் கிளைகளைத் தாங்குவதற்காக வேண்டித் தூண்களையும் அமைத்திருந்தனர். தங்கமுலாம் பூசிய வேலியையும் பார்வையிட்டனர்.

“சேர் இந்த வெள்ளரசு மரம் வருமுன் இலங்கையில் வெள்ளரசு மரங்களே இருக்கவில்லையா”? மாதூரி மெதுவாகக் கேட்டாள். “ஏன் இல்லை. ஆலும் அரசும் எங்கும் உள்ளன. அவற்றின் கீழ்தானே நமது யானைமுகன்

வீற்றிருக்கிறான். புத்தரும் ஞானிகளும் அருந்தவம் செய்தனர். இன்றும் அவ்வாறுதான் நடக்கிறது. இந்த அரசமரத்தை அசோகச்சக்கரவர்த்தியின் மகள் என்று அழைக்கப்பெறும் சங்கமித்தை இலங்கைக்கு வரும்போது தன்னோடு கொண்டு வந்ததாக நம்பப்படுகிறது. அதுதான் அதன் சிறப்பாம்.” பதிலிறுத்தார் பிரதி முதல்வர்.

பல பௌத்த துறவிகளும், பக்தர்களும் தியானத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அமைதியாக வணங்கிவிட்டு வெளியில் வந்தனர். அனுராதபுரக்காலக் கட்டிடங்களையும் அவற்றின் சிதைவுகளையும் பார்வையிட்டனர். சிலவற்றைப் படம்பிடித்தனர்.

பகல் உணவை தூபராம தாதுகோபத்தின் சோலையில் உண்பதாகத் திட்டமிட்டிருந்தனர். விரைந்து செயற்பட்டால்தான் மட்டக்களப்புக்குச் சென்றடையலாம். தூபராம தாதுகோபச் சோலையை நோக்கிப் பயணித்தனர். அதன் சூழலை வெகுவாக ரசித்தனர். அந்தச்சூழலில் அமர்ந்து உணவினை உண்டனர். சற்று இளைப்பாறிக் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொண்டனர்.

“இவ்வாறான சந்தர்ப்பம் நமக்குக் கிடைத்ததற்காக இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும்.” நாகப்பன் கூறினான்.

“இவ்வாறான கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்கு நமது அரசர்களும் மக்களும்

எவ்வளவு பாடுபட்டிருப்பார்கள். இவற்றை எல்லாம் பாதுகாத்துப் போற்றவேண்டும்.” தவரெத்தினம் சிதைவுற்றுக் கிடக்கும் கட்டிடத்தைத் தடவிப்பார்த்து வேதனையோடு சொன்னான். தவரெத்தினம் நல்லதொரு கவிஞனல்லவா? அவனது முகம் அவனது உள்ளக்கிளர்ச்சிகளைக் காட்டியது. நேரம் விரைந்து ஓடியது. பிரதி முதல்வரின் “புறப்படுவோமா? விரைந்து செயற்பட்டால்தான் நேரத்துக்குக் கல்லூரியை அடையலாம்.” என்ற ஒலி பிறந்ததும் பேருந்தை நோக்கி விரைந்தனர். பேருந்து புறப்பட்டது. கல்லூரியை அடையும்போது மாலையாகிவிட்டது.

24

இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களின் இரண்டு வருடப்பயிற்சி முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. இறுதிப்பயிற்சிக்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களை வாழ்த்தியும், நன்றியினையும் தெரிவிக்கவும் வைபவ ரீதியான நிகழ்வினை நடாத்த ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டனர். முறைப்படி இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கு உரிய அழைப்பிதழைத் தயாரித்து கல்லூரி முதல்வரிடம் அனுமதியைப் பெற்றனர்.

இரண்டாம் வருட மாணவருக்கான அழைப்பிதழ்களைத் தனித்தனியாகத் தயாரித்து அனைவருக்கும் வழங்கினார்கள். பேராசிரியர்களுக்கும் அழைப்பிதழ்களை வழங்கித் தவறாது சமூகமளிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டனர்.

அது ஒரு புதன்கிழமை அன்றுதான் இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவருக்கான பிரியாவிடை வைபவம் அவர்களைப் பாராட்டி வாழ்த்தவும் ஏற்பாடாகியிருந்தது. சரியாக நான்கு முப்பது மணிக்கு வைபவம் கல்லூரி முதல்வர் தலைமையில் தொடங்கியது.

நிகழ்ச்சி நிரலின்படி முதலாம் வருட மாணவ தலைவனான முரளிதலைமைதாங்கினான். அனைவரையும் வரவேற்றபின் கல்லூரி முதல்வரை உரையாற்ற அழைத்தான். அவர் எழுந்து தனது உரையை ஆற்றினார். இரண்டாண்டுகள் பெற்ற பயிற்சியின் பயனை நீங்கள் கடமையாற்றப் போகும் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்கும் மாணவர் பெறவிருக்கிறார்கள். உங்களால் நீங்கள் கடமையாற்றப் போகும் பாடசாலையும், பிள்ளைகளும், அந்தந்தக் கிராமங்களும் எழுச்சி கொள்ளும்.

ஆதனல் நமது கல்லூரிக்கும், பேராசிரியர்களுக்கும் நல்ல பெயருண்டாகும். கொள்வோன் கொள்வகை அறிந்து பாடம் நடத்தவேண்டும். நம் பின்னால் நமது மூதாதையரின் அனுபவங்களும், அறிவுரைகளும், நம் முன்னால் பிரகாசமான எதிர்காலத்தை நோக்கும் கண்களுடன் நமது பிள்ளைகள், இடையில் நாமெல்லோரும் நிற்கிறோம். இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம்? இதனை எல்லோரும் மனதில் கொள்ளுங்கள்” முதல்வர் உணர்வுபூர்வமாக உரையாற்றினார்.

ஆர்வமாக அனைவரும் மனங்கொண்டனர். இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்கள் பலரும் முதலாம் வருட மாணவர்கள் பற்றிப் புகழ்ந்து உரையாற்றினர். யோகேஸ்வரி மேடைக்கு வந்து உரையாற்றினார். “அன்புச் சகோதர சகோதரிகளே! உங்களை நாங்கள் சொல்லாலும், செயலாலும் வருத்தியிருக்கிறோம். ஆனால் அவற்றை எல்லாம் நீங்கள் பொருட்படுத்தாது மன்னித்துப் பல உதவிகளைச் செய்துள்ளீர்கள். நாங்கள் செய்த தவறுகளை எண்ணி மனம்வருந்துகிறோம். உங்களோடு ஒரு வருடம் பழகினோம். அதனை எங்களால் மறக்க முடியாது. எங்கிருந்தாலும் என்றாவது ஒருநாள் சந்திப்போம். எங்களை மன்னியுங்கள்”. கூறிவிட்டுத் தானிருந்த இருக்கையில் போய்மர்ந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து கபிரியேல் எழுந்து மேடைக்கு வந்தார்.

“அன்பார்ந்த முதல்வர் அவர்களே! எங்கள் மனங்கவர்ந்த பேராசன்களே! எனதன்புச் சகோதர, சகோதரிகளே! தங்கள் அனைவருக்கும் மனதார்ந்த வணக்கமும், நன்றியும். உங்களை எல்லாம் நினையும் தோறும் எங்களுக்குப் பெருமையாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கிறது. முதல் வருடப்பயிற்சி ஆசிரியர்கள் இப்போது நீங்கள் இரண்டாம் வருடம். அடுத்த வருடம் வரும் புதுமாணவர்களுக்கு உதாரணமாக விளங்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எனது அன்புச் சகோதரன் முரளிக்கும், நாகநாதன், பஞ்சாட்சரம் போன்றோர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களால் இக்கல்லூரிக்கு நிறையவே புகழ்கிடைக்கும். உங்கள் அனைவருக்கும் எங்கள் அனைவரதும் சார்பில் நன்றியை மீண்டும் கூறுகிறேன். நன்றி”. கூப்பிய கைகளுடன் மேடையை விட்டு வெளியேறினார்.

ஓவ்வொரு பேராசிரியர்களும் வாழ்த்தி நன்றி நவின்றனர். ஈற்றில் அனைவருக்கும் பொதுவாக விளங்கும் பேராசிரியர் சிவானந்தநாயகம் எழுந்து வந்தார். அவருக்கு எவருமே எதிரிகள் இல்லை. அனைவரும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர். “முதல்வர் அவர்களே! அன்பிற்குரிய பேராசன்களே! இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்குப் பிரியாவிடை அளிக்கும் முதலாம் வருட மன்னிக்கவேண்டும், அடுத்த வருட இரண்டாம்

வருடப் பயிற்சி ஆசிரியர்களே! உங்கள் அனைவருக்கும் நன்றியும் வணக்கமும். உங்களாடு இவ்வளவு காலமும் சேர்ந்து வாழ்ந்திருக்கிறோம். பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு கண்டிருக்கிறோம். நாமெல்லோரும் ஆசிரியர்கள். மிகவும் பின்தங்கிய கிராமங்களில் இருந்து பயிற்சிபெற வந்தோம். அதே கிராமங்களில் கடமையாற்றச் செல்லவிருக்கிறோம். பாடசாலைகளை எட்டிப்பார்க்காத பெற்றோர்களையே சந்திப்பீர்கள். அவர்களை உங்கள்பால் ஈர்த்தெடுத்து அவர்களை நமது சமூகத்துக்கு உதவும் சக்திகளாக ஆக்குவது உங்களது மகத்தான கடமையாகும். நல்லிணக்கமுள்ள மக்கள் வாழும் நாடாக மாற்றுவது உங்கள் அனைவரினதும் கடமையாகும். செல்லுமிடம் எள்ளாம் சிறப்பாகச் சேவைசெய்து வாழ எங்களது வாழ்த்துக்கள்.” கூறிவிட்டு அகன்றார்.

இப்போது முரளியின் சந்தர்ப்பம் வந்தது. அவன் மேடைக்கு வந்ததும் அமைதி நிலவியது. “மதிப்புக்கும் எங்கள் அனைவருக்கும் மரியாதைக்குரிய முதல்வர் அவர்களே! பெருமதிப்புக்குரிய பேராசான்களே! எங்களை விட்டுத் தங்கள் கடமையைச் செய்ய ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கும் எங்கள் சீனியர் ஆசிரியர்களே! எனதருமை சகோதர சகோதரிகளே! எங்களுக்கு வேண்டியபோது ஓடோடி வந்து உதவும் செல்லாண்ணன், சவரி மற்றும் உடன்பிறப்புக்களே! உங்கள் அனைவருக்கும் எனதன்பின் பணிவு”. கைகூப்பி வணங்கினான்.

“ஒரு ஆண்டு உங்களோடு சேர்ந்து சந்தோசித்தோம். தற்செயலாக ஒன்று சேர்ந்தோம். நிச்சயமாக ஒருநாள் பிரிந்து சென்று விடுவோம். இதுதான் வாழ்க்கை. மனிதர்கள் வருவார்கள் வந்த மாதிரியே சென்றுவிடுவார்கள். நாடகமாம் இந்த உலகம். இதனை ஆங்கில மேதை ஸேக்ஸ்பியர் கூறியுள்ளார். **'The world is a stage where men and women are merely players, They have their entrance and exit.'** ஆதலால் வந்தோம், நமது கடமையான பயிற்சியை நமது இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்கள் முடித்துள்ளார்கள். அடுத்து அவர்களது இறுதிப் பரீட்சை தொடங்கவிருக்கிறது. பரீட்சையில் அனைவரும் சித்தியடைய நாங்கள் வாழ்த்துகிறோம். அத்துடன் அனைவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து இரவு உணவினை உண்போம். நன்றி வணக்கம்.” முரளி வாழ்த்தினைத் தெரிவித்ததும் கைதட்டலினால் மண்டபம் குதூகலித்தது.

உணவு பரிமாறும் மண்டபம் ஜொலித்தது. யார் எங்கே அமர்வது என்று பெயர் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அங்கே சமத்துவம் பேணப்பட்டது. முதல்வர், பேராசிரியர்கள், முதலாம், இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்கள், சிறுநூழியர்கள் அனைவரும் தமக்குரிய இருக்கையில் அமர்ந்ததும் ஒரு நிமிட

அகவணக்கத்தோடு உணவினை உண்டனர். முதல்வரின் ஒரு பக்கத்தில் செல்லா இருந்தான். மறுபக்கத்தில் யோகேஸ்வரி இருந்தார். அனைவரும் தங்கள் இருக்கையின் பக்கத்தில் இருப்போரைப் பார்த்தனர். முரளியுடன் நாகநாதன், பஞ்சாட்சரம், தணிகாசலம், சாந்தராஜன் பம்பரமாகச் சுழன்று உணவுப் பரிமாற்றத்தில் ஈடுபட்டனர். உணவின் பின் பழக்கலவையைப் பரிமாறினர்.

முதல்வர் அனைத்தையும் அவதானித்துக் கொண்டார். செல்லா சாப்பிட்டு முடிந்ததும் ஒரு மேசையை ஒழுங்கு செய்தான். மற்றவர்கள் பழக்கலவையைச் சுவைத்த வண்ணம் இருந்தனர். செல்லா சமையல் அறைக்குள் நுழைந்தான். முரளியுடன் நாகநாதன், பஞ்சாட்சரம், தணிகாசலம், சாந்தராஜனையும் கைகாட்டி அழைத்தான். செல்லாவின் சைகையைக் கண்டதும் அந்த ஐவரும் வந்து அமர்ந்தனர். செல்லாவே பரிமாறினான். அவர்கள் சாப்பிடும்போது செல்லா ஒரு சிறிய மேசையில் ஏறிநின்று கொண்டான்.

“அன்பான எனது உறவுகளே! எனது இருபது வருச சேவையில் இப்படியொரு நாளை அனுபவித்ததே இல்லை. நூற்றியிருபது ஆசிரியர்களும், பதினெட்டுப் பேராசிரியர்களும் இருபது சிற்றாழியர்களும் ஒன்றாகக் கூடியிருந்து எதுவித வேற்றுமையும் இல்லாமல் உணவுண்டு மகிழ்ந்தது இதுவே முதல்முறையாகும். இதுவரை யாரும் சிற்றாழியர்களை மதிக்கவும் இல்லை. மரியாதை கொடுக்கவும் இல்லை. கல்விச் சுற்றுலா சென்றால் நாங்களும் கூடச் செல்ல வேண்டும். எல்லா வேலைகளையும் நாங்களே செய்ய வேண்டும். ஆனால் இந்த வருட முதலாம் வருட ஆசிரியர்களுடன் சென்றபோது நாங்கள் சந்தோசமாக இருந்தோம். அதற்குக் காரணம் தம்பி முரளியுடன் தம்பிமார் நாகநாதன், பஞ்சாட்சரம், தணிகாசலம், சாந்தராஜனும் தான். பெண்கள் பகுதியிலிருந்து தங்கைமார் மாதூரியும், ஈஸ்வரியும், மனோன்மணியும் உதவினார்கள். தங்கள் நலனைவிடவும் எங்கள் நலனில் அக்கறை காட்டினார்கள். இந்தவகையில் இவ்வளவு அழகாக இந்த மண்டபத்தையும், இருக்கைகளையும் ஒழுங்கு படுத்தி இவ்வாறு பெயர்களை எழுதி ஒட்டிக் கஸ்டப்பட்டார்கள்.' எந்தச் செயலையும் செய்யும்போது கஸ்டப்பட்டுச் செய்தால் அதில் பயன் இருக்காது. அதனை இஸ்டப்பட்டுச் செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் அதில் வெற்றிகாணலாம். மனதுக்கு நிம்மதியும் ஏற்படும்' என்று தம்பி முரளி சொல்வார்.

இந்தக் காட்சியைப் பார்க்கும்போது இனிவருங்காலங்களில் தொடருமா என்பது சந்தேகம்தான். எங்களை மதித்து மரியாதை செய்ததற்கு உங்கள்

எல்லோருக்கும் எங்கள் மனமார்ந்த நன்றி. நான் உணர்ச்சி வசப்பட்டு இவ்வாறு இந்த இடத்தில் கல்லூரி முதல்வரிடமும் அனுமதி பெறாது பேசியதற்கு என்னை மன்னிக்குமாறு தயவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.” கூப்பிய கைகளுடன் வணங்கியவாறே மேசையில் இருந்து இறங்கினான். அனைவரும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

முதல்வரின் முடிவுரை தொடங்கியது. “பேராசிரியர்களே! பயிற்சி ஆசிரியர்களே! கல்விசாரச் சகோதரர்களே! உங்கள் அனைவருக்கும் நன்றி கலந்த வணக்கம்”. கைகூப்பி வணக்கம் தெரிவித்தார். ‘கல்விசாரா சகோதரர்களே’ என்று முதல்வர் விளித்ததும் பலத்த கைதட்டல் எழுந்தது.

“உங்கள் எல்லோரையும் இப்படிப் பார்க்கும்போது எனக்கு மட்டுமல்ல, எல்லாப் பேராசிரியர்களுக்கும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. இங்கு நடப்பது கனவா அல்லது நிஜமா என்ற சந்தேகம் எழுகிறது. நமது சகோதரன் செல்லா மன்னிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அதற்கு அவசியமே இல்லை. அவர் உண்மையையே சொன்னார். ஆசிரியர் என்போர் பிறரின் மனதில் உள்ள இருளை அகற்றுபவர்கள். பிறரின் மனதில் அறிவு என்ற ஒளியை ஒளிவிடச் செய்பவர்கள். அகக்கண்ணைத் திறப்பவர்கள். அவர்கள் மனங்கள் தூய்மையாக இருந்தால் அவர்களால் நமது கிராமங்கள் விடிவைக் காணும். கிராமங்கள் விடிவு கண்டால் நமது நாடு விடிவு காணும். முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் உலகத்தை நன்றாக உணர்ந்தவர்கள். அவர்களிடம் எதிர்காலத்தின் ஒளி எனக்குத் தெரிகிறது. பாரதி பாடிய பாடல் நினைவுக்கு வருகிறது.

‘ஒளிபடைத்த கண்ணினாய் வா வா வா

உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வா வா வா’

என்ற பாரதி பாடிய பாடல் நினைவுக்கு வருகிறது. அந்தப் பாடலை உங்களுக்காகத்தான் பாரதி பாடினான் போல் தெரிகிறது. நீங்கள் மேலும் படித்துப் பட்டதாரிகளாகி உயர்பதவிகளில் அமர்ந்து கல்விக்காக உழைக்க வேண்டும். உங்களால் நம் நாடு நல்லறிஞர்கள் உருவாக வேண்டும். தெருவெங்கும் தமிழ் முழக்கம் செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு கிராமங்களில் இருந்தும் மருத்துவர், பொறியியலாளர்கள், விவசாயத்தை மேம்படுத்தும் அலுவலர்கள் உருவாக வேண்டும். அதற்காகப் பாடுபடுங்கள். இன்றுபோல் அடுத்த வருடமும் இவ்வாறான நிகழ்ச்சி நடைபெறவேண்டும் என்று இறைவனை ஆராதிப்போம். நன்றி வணக்கம்.” முதல்வர் அமர்ந்தார்.

நாகநாதன் நன்றியுரையைச் சுருக்கமாக முடித்தான். அனைவரும் கலைந்து சென்றனர். முரளியும் ஏனையவர்களும் விழா தொடங்குமுன் மண்டபங்களும், இருக்கைகளும், எப்படி இருந்தனவோ அப்படியே ஒழுங்கு படுத்திவிட்டு ஓய்வெடுத்தனர்.

25

காலைகல்லூரி முதல்வர் வேளைக்கே கல்லூரிக்கு வந்து ஒரு சுற்றுச் சுற்றிவிட்டு அலுவலகத்துக்குள் சென்று அடுத்த கிழமை நடைபெறவிருக்கும் இரண்டாம் வருட ஆசிரியருக்கான இறுதிப் பரீட்சைக்கான ஒழுங்குகளைக் கவனித்தார். சவரி வந்து கையெழுத்திட்டார். “சவரி! மண்டபம் எல்லாம் ஒழுங்கு படுத்தியாச்சா?” என்றார்.

“இல்லை சேர். இனித்தான் ஒழுங்குபடுத்தப் போறன்.” என்றான்.

“சவரி! அதெல்லாம் ஒழுங்காத்தான் இருக்கு. நீங்க உங்கட வேலயெல்லாம் முடிய போய்விடுவீங்க. ஆனால் மற்றவர்கள் உங்கட வேலையை இழுத்துப் போட்டுச் செய்யவேண்டும். அதுதானே உங்கட எண்ணம்?” முதல்வரின் வினாவுக்கு சவரியால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அவன் பார்வை நிலத்தில் படிந்தது. ஆசிரிய மாணவர்கள் ஒன்று கூடல் மண்டபத்தினுள் நுழைந்தனர். சமய ஆராதனை முடிந்ததும் முதல்வர் மண்டபத்தின் மேடையில் நின்றார். சூழ பேராசிரியர்கள் வந்து சேர்ந்தனர்.

“உங்கள் அனைவருக்கும் என் வணக்கம். அடுத்த கிழமை இரண்டாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களுக்கு இறுதிப் பரீட்சை வருகிறது. பரீட்சைத்திணைக்களம் பரீட்சையை நடத்தும். எந்தவித பிரச்சினைகளும் இன்றி நமது மாணவர்கள் பரீட்சை எழுத அனைவரும் ஒத்துழைப்பு வழங்க வேண்டும். இன்றிலிருந்து அவர்களுக்கு வகுப்புக்கள் நடைபெறாது. ஆனால் சந்தேகங்கள் இருப்பின் அந்தந்த பேராசிரியர்களின் உதவியினைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அவர்கள் அதற்குத் தயாராக இருப்பார்கள்.” முதலாம் வருட மாணவர்களைப் பார்த்தார்.

முதலாம் வருட மாணவர்கள் பாராட்டுக்குரியவர்கள். அவர்களை கல்விசாரா ஊழியர்களே பாராட்டினார்கள். அவர்களது எதிர்காலம் சிறப்பாக அமையும். அவர்களுக்கும் முதலாம் வருடத்துக்கான இறுதிப் பரீட்சை நடைபெறும். திரு. சிவானந்த நாயகம் எல்லா ஒழுங்குகளையும் செய்துவிட்டார். முதலாம்

வருடத்தார் இரண்டாம் வருடச் சகோதர ஆசிரியர்களுக்கு வேண்டிய உதவியைச் செய்வார்கள். நேற்றைய வைபவம் சிறப்பாக இருந்தது. கடந்த காலங்களில் கசப்பான அனுபவங்களை நாங்கள் காணவில்லை. இதில் உண்மையில் திருமதி. கங்கேஸ்வரி அவர்களுக்கு மனநிறைவு கிடைத்துள்ளது. அடுத்த வருடம் புது ஆசிரிய மாணவர்கள் வரவிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கான நேர்முகப் பரீட்சையும் அடுத்த கிழமை தொடங்குகிறது. அவர்களுக்கும் இவ்வாறான நல்ல வழிகளை அவர்களுக்கும் காட்டுங்கள்” விடைபெற்றார்.

பரீட்சை எதுவித இடைஞ்சலமின்றி நடந்தேறியது. முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களுக்குரிய பரீட்சையும் முடிந்து விட்டது. அந்த வருடத்துக்கான விடுமுறைவிடப்பட்டது. இரண்டாம் வருட ஆசிரியமாணவர்கள் முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்களுடன் கட்டித்தழுவி விடைபெற்றனர். உங்களோடு ஒரு வருடம் சந்தோசமாக இருந்தோம். சண்டையும், சமாதானமும் ஆளுக்காள் முரணாகித் திட்டித் தீர்த்தோம். எல்லாவற்றையும் நினைக்கும் போது சிரிப்பாகவும். அழகையாகவும் வருகிறது. இனி எங்காவது சந்திப்போம்தானே? அதுவரை விடைபெறுவோம்”. ஓத்த குரலில் சிலர் குதூகலித்தனர். திரு. கபிரியேல் முரளியின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார். “நான் அடிக்கடி வந்து சந்தித்தாலும் இன்று என் உணர்ச்சியைக் கட்டுப் படுத்தமுடியாமல் இருக்கிறது. அடுத்த வருடம் சந்திப்போம். எல்லோருக்கும் நல்வாழ்த்துக்கள்”. கைகூப்பி வணங்கினார். அவரது வீடு மட்டக்களப்பு நகரிலேயே இருந்தது. சென்றுவிட்டார்.

இரண்டாம் வருட ஆசிரியர்கள் சென்றபின் முதலாம் வருட ஆசிரிய மாணவர்கள் எஞ்சியிருந்தனர். முதல்வரின் அனுமதியோடு அடுத்த நாள் காலைவரை விடுதியில் தங்குவதற்கு அனுமதி பெற்றனர். செல்லா தனது உதவியாளர்களுடன் சுவையான உணவினைத் தயாரித்தான். சவரியும் சேர்ந்து கொண்டான். நூலகத்தில் அறுபது பேரும் நுழைந்து நூல்களைக் கண்கெடுத்துத் தரம் பிரித்துப் பதிந்து அடுக்கினர். முதல்வர் மெதுவாக வந்து எட்டிப்பார்த்தார். அவருக்கு சந்தோசமாக இருந்தது.

அவரும் நூல்களை எடுத்து தலைப்புகளைப் பார்த்து அடுக்கினார். “சேர்! இந்த நூலகவேலையை முடிப்பதற்காகத்தான் நாங்கள் இன்று நின்று செயற்படுக்கிறோம். அடுத்த வருடம் வரும் புதியவர்களுக்கு ஒரு புதுமையான அனுபவத்தை நமது கல்லூரி தரவேண்டும். கல்லூரிக்காகவும், நமது வருங்கால ஆசிரிய சமூகத்துக்காகவும் எங்களால் செய்யக்கூடிய சிறிய அர்ப்பணிப்புக்கள் இவைதான்.” முரளி பணிவுடன் முன்வைத்தான். முதல்வர்

புன்னகைத்தார்.

உணவு தயாரானதும் செல்லா வந்து அழைத்தான். “சரி நான் செல்கிறேன். நீங்கள் போய் சாப்பிடுங்கள்.” முதல்வர் சென்றுவிட்டார்.

“தம்பி விடுமுறை விட்டதும் ஆசிரியர்கள் பறந்து விடுவார்கள். ஆனால் நீங்கள் எல்லோரும் வித்தியாசமானவர்கள். கடமைக்காக வேலைசெய்யும் இந்த உலகில் மற்றவர்களுக்காக சேர்ந்து ஒற்றுமையாக சேவையென்று செய்துகொண்டே இருக்கிறீர்கள். இதய சுத்தியோடு ஆர் இப்பகதைக்கிறாங்க? உதட்டளவில் சிரித்து உள்ளத்தில் பொய்யாகச் சிரிப்பார்கள். உங்களுக்கு ஒரு மாதம் விடுமுறை. நானும் நாளைக்குத்தான் வீடு போவன். எப்ப வருவீங்க என்று காத்திருப்பன்.” என்று கூறிச் சென்றான். உணவு மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். மாதுரி முரளியின் பக்கமாக நடந்தாள். “உங்களோடு சேர்ந்திருப்பது எவ்வளவு சுகமாக இருக்கிறது. வீட்டு எண்ணமே இல்லை. இந்த விடுமுறைக்கு எங்கட வீட்டுக்கு வரலாமா?” “மாது! எனக்கு மட்டும் அந்த ஆசை இல்லையா? நாம் பயிற்சி பெறும் கல்லூரிக்கு நம்மால் எந்தவித அவப்பெயரும் வராமல் காப்பது நமது கடமை. இதை மனதில் கொள்ளுங்கள்.” முரளி கூறிக்கொண்டே நடந்தான்.

“கதைப்பதில் என்ன தப்பு இருக்கிறது?

“தப்பில்லைத்தான். ஆனால் உங்களோடு கதைக்கும்போது ஏதோ ஒருவித உறுத்தல் மூலையில் உதைக்கிறது.”

“அப்படித்தான் எனக்கும்”

“மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் நமது உறவை வைத்துள்ளதை அது காட்டுகிறது.”

“மார்கழி மாதம் மழையும் வெள்ளமுமாக இருக்கும். அடுத்த வருடம் விடுமுறை கிட்டும்போது உங்கள் வீட்டுக்கு வருவேன். கோபிக்காதிங்க.” கதைத்துக் கொண்டே உணவுக்குச் சென்றனர். “இன்றுதான் நாம் அறுபது பேரும் ஒன்றாக இருந்து உணவினை உண்கிறோம். சந்தோசமாக இருக்கிறது”. முருகப்பன் புன்னகையுடன் கூறினான்.

“அப்படிக்கூறுவது நல்லதல்ல. எப்படியென்றாலும் நம்மோடு ஒரு வருசம்

ஒன்றாக இருந்தவர்கள். நமது சகோதரர்கள். எங்களுக்குக் கொஞ்சம் கவலைதான்” திருமதி புண்ணியமூர்த்தி சொன்னார். அதனைப் பலரும் ஆமோதித்தனர்.

“கீரைக்கடைக்கும் எதிர்க்கடை வேண்டும். இரண்டாம் வருட ஆசிரியர்கள் இருந்தபடியால்தான் நமக்குள் ஒற்றுமை இறுகியது”. பஞ்சாட்சரம் கூறினான்.

“இன்டைக்கு சாப்பாடு நல்ல ருசி. செல்லாண்ணன் நல்லாச் சமைத்திருக்கிறார்.” மனோன்மணி ருசித்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே கூறினார்.

“இன்டைக்கு ஆக்களும் கொஞ்சந்தானே. நம்மட பிள்ளயள் என்று மனங்கோணாமல் செய்தனான் நல்லாச் சாப்பிடுங்க”. முகப்பொலிவோடு செல்லா சிரித்தார்.

“தம்பி பஞ்சாட்சரம் காலமைக்கு புட்டா, இடியப்பமா”?

உங்களுக்கு எது விருப்பமோ அதனைச் செய்யுங்கள்.” பஞ்சாட்சரம் வழமையான புன்னகையோடு எழுந்து சென்றான்.

உண்டு முடித்ததும் செல்லாக்கு நன்றி கூறிவிட்டுத் தங்கள் விடுதிகளுக்குச் சென்றனர். முரளி சற்றுத் தயங்கி நின்றான். புரிந்து கொண்ட மாதூரியும் உணவுத் தட்டுக்களைக் கழுவுவதுபோல் தயங்கி மெதுவாக வந்தாள்.

“என்ன மாதூரி! அவ்வளவு வேலையா? அல்லது கதைக்கவேண்டும் என்பதற்காகப் பின்னடித்தீர்களா”? முறுவலோடு முரளி மாதூரியைப் பார்த்தான். உங்களுக்காகத்தான் சற்று மெதுவாக வந்தேன். ஏதாவது கதைத்துவிட்டுப் போனால்தான் நிம்மதியாக இருக்கும். உங்களுக்கென்ன? ஒரு நாணத்தை முகத்தில் படரவிட்டபடி நின்றாள்.

“எனக்கு மட்டும் என்னவாம்? மாதூரி நீங்க என்ன நினைக்கின்றீங்களோ அதனையே நானும் நினைக்கிறேன். எதையும் திட்டமிடமுன் உங்களை முன்றிறுத்தி விவாதிக்கிறேன். சரி என்று உனது மனம் சொன்னால் அதனைச் செயற்படுத்துவேன். இல்லையெனில் விட்டு விடுவேன்.” அவளையே பார்த்தபடி நின்றான்.

“நான் பேசுவது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்.?”

“அதனைத்தான் மனதோடு பேசுதல் 'ரெலிபதி' என்பர். நேற்று மாலை சரியாக ஏழரை மணிக்கு நீங்க என்னை நினைத்தீர்களா? இல்லையா? உண்மையைச் சொல்லுங்க பார்ப்பம்”? அவளது முகத்தை உன்னிப்பாக நோக்கினான். சற்று நினைவுபடுத்திப் பார்த்தான். நினைவுக்கு வந்தது. முரளியும் அவளும் மனதளவில் உரையாடியது நிழலாடியது. சரியாகச் சொல்கிறாரே. எப்படியது. முகஞ்சிவந்தாள்.

“உங்கட முகமே அதற்குச் சாட்சி. இப்போதாவது நம்புவீங்களா”?

“நம்பத்தான் வேண்டும்.”

“என்னை இயக்கும் சக்தி நீ” என்பதை இப்போதாவது “ஏற்றுக் கொள்வீங்கதானே”?

“வேறு வழியில்லை. என்ன செய்வது.”?

சந்தோசத்துடன் ஆளுக்காள் விடை பெற்றுப் பிரிந்தனர்.

26

இருளை விரட்டிக்கொண்டு சூரியக் கதிரொளி வீசியது. வழமையான நேரத்துக்கு எழுந்து பழகிவிட்டது. குளித்து பல வர்ணப் பூக்களாய் ஆசிரியைகள் கலகலத்தனர். முரளியும், நாகநாதனும் முதல்வரின் வீட்டுக்கதவைத் தட்டினர். முதல்வரின் மகள் வெளியில் வந்தார். அவர் வந்து பார்த்ததும் உள்ளே சென்றார். முதல்வர் வந்ததும் உள்ளே அழைத்தார். அமரும்படி இருக்கைகளைக் காட்டினார். அமர்ந்தார்கள். முரளி கடிதத்தை நீட்டினான். அதிபருக்கு ஆச்சரியந்தான். காரணமில்லாமல் இப்படி இவர்கள் வரமாட்டார்கள். மனதில் நினைத்தவாறே கடிதத்தில் கண்களை ஓடவிட்டார்.

அவரது கண்கள் மலர்ந்தன. இப்படியும் ஆசிரியர்களா? எனது அனுபவத்தில் இவர்களைப் போல் ஆசிரியர்களை நான் கண்டதில்லை. எவ்வளவு பெரிய மனது.

“சரி உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்”?

“அடுத்த தவணை தொடங்குமுன்னர் இக்கடிதத்தில் குறிப்பிட்ட பெயர்களையுடைய நாங்கள் புது ஆசிரியர்களைப் புதுமையாக வரவேற்கச் சில ஒழுங்குகளைச் செய்ய வேண்டும். அதற்கு விடுதியில் தங்கி நிற்க அனுமதி தேவை. உங்கள் ஒப்புதல் இருந்தால்தான் விடுதிமேற் பார்வையாளர்கள் விடுதியினுள் அனுமதிப்பார்கள். எங்களை அனுமதிப்பதால் கல்லூரிக்கு

எந்தவித அவப்பெயர்களும் வராது. தவிரவும் சிரமதானப் பணிகளும் இருப்பதால் செய்து முடித்துவிடுவோம். கல்லூரி தூய்மையாகவும் விளங்கும்”. முரளி விளக்கினான். “நல்ல காரியங்களுக்குத் தடைகிடையாது. உங்கட விருப்பம் நிறைவேற எனது வாழ்த்துக்கள்”. அந்தக் கடிதத்திலேயே ஒப்புதலை அளித்தார். “நானே விடுதிமேற்பார் வையாளர்களுக்கு அனுமதிக்க கடிதத்தைக் கொடுக்கிறேன். சென்று வாருங்கள்”. விடை கொடுத்தார்.

நன்றி கூறிவிட்டு வெளியில் வந்தனர். அப்படியே உணவு பரிமாறும் மண்டபத்துக்குள் சென்றனர். அங்கே ஒரு பூந்தோட்டத்தினுள் நுழைந்த உணர்வைப் பெற்றனர். இவ்வளவு நாட்களும் வெள்ளைப் பூக்களாகக் காட்சியளித்தவர்கள் இன்று பலவண்ண உடைகளில் காட்சியாகினர். உணவினைத் தட்டுகளில் செல்லா வைத்துத் தானே பரிமாறினர்.

ஆசிரியைகள் அரட்டையடித்தபடி உண்டனர். செல்லா பஞ்சாட்சரம் பக்கம் வந்தார்.

”தம்பி! முதலாம் தவணை தைமாதம் ஏழாந்திகதி தொடங்குதாம். நீங்க எப்ப வருவீங்க? எத்தனபேர் வருவீங்க என்ற விபரத்தச் சொன்னால் நான் அதுக்கு ஏற்றதுபோல் ஆயத்தமாக இருப்பன். நல்லாச் சாப்பிடுங்க” என்று கூறிக்கொண்டே பரிமாறினர்.

“செல்லாண்ணே! ஒரு முப்பது பேரளவில் வருவோம். சிலநேரம் அது கூடலாம் ஆனால் குறையாது. நாங்கள் மூன்றாந்திகதி வந்து விடுவோம். முதல்வரின் அனுமதி கிடைத்து விட்டது. புதியதோர் கல்விச் சமுதாயத்துக்கு வித்திடுவோம். ஆண்களில் பத்துப்பேர் வரவிருக்கிறார்கள். பெண்களில் ஏழுபேர் கையெழுத்திட்டுள்ளார்கள். நானும், நாகநாதன், பஞ்சாட்சரம், சாந்தராஜன், துரைரத்தினமும் முதலில் வந்து விடுவோம்.” என்றான் முரளி. இதனைக் கேட்டதும் பலருக்கும் ஆச்சரியம். சிலர் முகம் சுழித்தனர். சிலர் முகம் மலர்ந்தனர்.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும் தங்களுக்குரிய உடமைகளை எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் புறப்பட்டனர். அவர்கள் விடுதியை விட்டு வெளியில் வந்ததும் சவரி விடுதியைப் பூட்டிவிட்டுத் திறப்புகளை முதல்வரின் அலுவலக அலுவாரியினுள் உள்ள லாச்சியினுள் வைத்தான். பார்வையாளர் அறையில் சிலர் தங்கள் உடமைகளை வைத்துவிட்டு நண்பர்களை வழியனுப்பச் சென்றனர்.

தங்கள் நண்பர்கள் சகிதம் பேருந்து நிலையத்தை நோக்கி நடந்தனர். பேருந்து நிலையத்தில் அவரவர் ஊர்களுக்குச் செல்லும் பேருந்துகளில் ஏறிக்கொண்டனர். பலர் புறப்பட்டு விட்டனர். இன்னும் சிலரே எஞ்சியிருந்தனர். யாழ்ப்பாணம் செல்லும் பேருந்து மாலை ஐந்து மணிக்கே புறப்படும். அதுவரை கல்லூரியின் விருந்தினர் அறையில் ஓய்வெடுத்தனர்.

புகைவண்டி இரவு எட்டு மணிக்கே புறப்படும். முரளி, நாகநாதன், பஞ்சாட்சரம், சாந்தராஜன், துரைரத்தினமும் புகையிரத நிலையத்திற்கு வந்தனர். புகையிரத நிலைய அதிபர் பூரணச்சந்தினுடன் தங்கள் பயணம் பற்றி விபரித்துவிட்டு விடுதிக்குச் சென்றனர். யாழ்ப்பாண பேருந்தில் ஈஸ்வரி, பசுபதி, திருமதி. புண்ணியமூர்த்தி, போன்றோரை ஏற்றிவிட வேண்டும். ஏனையோர் கொழும்பு செல்லும் புகைவண்டி மூலமே செல்ல வேண்டும்.

செல்லா தீர்க்கதரிசியாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அவருக்கு ஆசிரியர்கள் பயணிக்கும் பேருந்து, புகைவண்டி புறப்படும் நேரங்கள் பற்றிய தகவல்கள் நிறையவே தெரியும். அதனால் முன்னாயத்தமாக இருபது பேருக்கு உணவு தயாரித்திருந்தார். அதனை பஞ்சாட்சரத்துக்கும், முரளிக்கும் தெரியப்படுத்தினார். அத்துடன் தூரத்து இடங்களுக்குக்குச் செல்பவர்களுக்கும் சொல்லிவைத்தார்.

உரிய நேரம் வரும்வரை நூலகத்தைப் பயன் படுத்தினார்கள். முரளி கவிதை அனுபவம் என்ற சுப்புரெட்டியாரின் நூலை வாசித்து மாதுரியுடன் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தான். “மாது! எப்படி கவிதையை சுவைத்துப் படிப்பதை மட்டும் இந்நூலாசிரியர் கூறவில்லை. நமக்கு வேண்டிய உளவியலை நாசுக்காகக் கூறியுள்ளார். இந்நூலைப் படித்தால் நமது முதல்வர் வந்து நமக்கு உளவியல் பாடம் கற்பிப்பது போன்று இருக்கும். இந்தப் பக்கத்தைப் படித்துப் பாருங்கள்” நூலை அவள் கைகளில் திணித்தான்.

விரல்கள் முட்டிக்கொண்டன. இருவரும் மின்னல் தாக்கிய உணர்வினைப் பெற்றார்கள். மாதுரியின் முகம் மலர்ந்து சிவந்தது. முரளி சிரித்துக் கொண்டான். அவள் அவன் காட்டிய பக்கத்தினை வாசித்தாள். அடுத்த பக்கம் அவள் மனதில் பெரிய போராட்டம். எப்படித் தொடங்கி எதனைக் கதைப்பது. தனியாக இருக்கும்போது கதைப்பதற்கு அலையலையாக எண்ணவலைகள் எழுந்து உருண்டு வரும். ஆனால் அவர் பக்கத்தில் இருக்கும்போது ஒன்றுமே வருவதாக இல்லை. இது ஏன்? முதலில் விளங்கியது. “சரி மாது! நான் முன்றாந்தேதி வந்து விடுவேன். நீங்க எப்போது வரஉத்தேசம்.?”

“இது என்ன கேள்வி? இராமன் எங்கயோ அங்குதானே சீதைக்கு வேலை. நானும் வந்துவிவேடுன்”.

“இறுதிப் பரீட்சை முடிந்து நமக்குப் பாடசாலைகளுக்கு நியமனம் கிடைத்தபின் நமது பெற்றோர்கள் சம்மதத்துடன் திருமணக்கோலத்தைக் கண்டபின்தான் நீங்க சொல்லுறதுக்கு அர்த்தம் பொருந்தும்.” அவளைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டான்.

அவள் கண்கள் பனித்தன. “மாது! என்ன கலக்கம். வரும்போது வாங்க. நான் காத்திருப்பன். நமக்கு புகைவண்டி எட்டு மணிகுத்தானே? நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் செல்லும் சகோதரர்களை பேருந்தில் அனுப்பிவிட்டு வருகிறோம்”. செல்லா உணவுப் பொதிகளைத் தயார் செய்து வைத்திருந்தார்.

யாழ்ப்பாணம் செல்பவர்கள் தங்கள் உடமைகளை எடுத்துக் கொண்டனர். ஒரு வாடகைக் கார் வந்து நின்றுது. அதிலிருந்து சாந்தராஜன் இறங்கினான். “இது நமது நண்பனின் கார். இதில் யாழ்ப்பாணம் செல்லும் சகோதரர்கள் ஏறிக்கொள்ளுங்கள். பணம் கொடுக்க வேண்டியதில்லை. பேருந்தில் ஏறிக்கொள்ளுங்கள். நாங்கள் பின்னால் வந்து விடுவோம்”. கூறிக்கொண்டு சைக்கிளைத் தள்ளினான். அதில் முரளியும் சாந்தராஜனும் பேருந்து நிலையத்தை நோக்கி விரைந்தனர். அனைவரையும் வழியனுப்பி விட்டு வந்தனர்.

மட்டக்களப்பு புகையிரத நிலையம் பயணிகளால் நிறைந்து வழிந்தது. பயணிகளைவிடவும் அவர்களை வழியனுப்ப வந்தவர்களே அதிகம். அந்த புகைவண்டித் தொடரில் திருகோணமலை செல்வதற்காக ஒரு பெட்டி இணைக்கப்பட்டிருக்கும். கல்லோயச் சந்தியில் திருகோணமலைக்கான பெட்டியைத் தனியாக்கிவிட்டு கொழும்பு நோக்கிய புகைவண்டித் தொடர் சென்றுவிடும். கொழும்பில் இருந்து புறப்படும் புகைவண்டித்தொடர் கல்லோயச் சந்தியில் வந்து தரித்து நிற்கும்.

அதே நேரம் கொழும்பிலிருந்து திருகோணமலைக்குப் புறப்படும் புகைவண்டித் தொடரும் கல்லோயா சந்தியில் தரித்து நிற்கும். அத்தொடரில் மட்டக்களப்பில் இருந்து வரும் பெட்டியைத் தொடுத்து அதிகாலை நான்கு மணிக்குத் திருகோணமலை நோக்கிப் பயணிக்கும். நள்ளிரவு முழுவதும் திருகோணமலைப் பெட்டி கல்லோயச் சந்தியிலேயே தரித்து நிற்கும். இது காதலர்களுக்கு அருமையான சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும்.

கொட்டியார்க்குடாக் கடலின் காற்றினைச் சுவைத்துப் படுத்திருக்கும் சம்பூர் கிராமம் கலைவளர்த்துப் பரந்து கிடக்கிறது. அதன் இயற்கையழகை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்கவே முடியாது. மாதூரியின் உடலில் உதிரமாக ஓடுவது அக்கிராமத்தின் சக்திதான். அங்குதான் ஸ்ரீ பத்திரகாளி அம்மன் குடிக்கொண்டு அருளாட்சி புரிகிறாள்.

கோயிலின் முன்னாள் உள்ள வில் வடிவில் அமைந்த குளம் அழகூட்டும். அதனால் அதற்கு வில்லுக்குளம் என்ற பெயருண்டானதாகக் கூறுவாள். அந்தக் குளத்தில் குளித்து பத்திரகாளி அம்மனை வணங்கினாலே கோடி புண்ணியம் உண்டாகும் என்பது ஐதீகம். மாதூரி ஒவ்வொரு செவ்வாய், வெள்ளிக் கிழமைகளில் குளத்தில் தோழிகளுடன் நீராடி ஸ்ரீபத்திரகாளி அம்மனை மனதாரக் கும்பிட்டுக் கோயிலை வலம் வந்து வணங்குவாள்.

மாதூரி சம்பூர் மகாவித்தியாலயத்தில் படித்தவள். அதிபராக திரு.சோமசுந்தரம் கடயொற்றினார். மங்களம் அக்கா அவரது துணைவியார். இருவரும் சம்பூர் மகாவித்தியாலயத்தில் கடமொற்றினார்கள். அவர்களிடம் கற்ற அந்தக் காலத்தை நினைவுகூர்ந்தாள். அவர்களை மனதார வணங்கினாள். மாதூரியின் தோழி மனோன்மணியின் வீடு கொட்டியாபுரத்தின் நொக்ஸ்வீதியில் அமைந்திருந்தது. கொட்டியாரம் வந்தால் மாதூரி மனோன்மணி வீட்டில் ஒருநாளைக் கழிப்பாள். இருவரும் திருகோணமலை நகருக்குச் செல்வார்கள்.

கொட்டியாபுரம் திருகோணமலைக்குச் செல்வதற்குரிய துறைமுகமாக இருந்தது. ஐரோப்பியர் இந்நாட்டை விட்டுச் சென்றபின்னும் அது தொடர்ந்தது. இலங்கையின் பல பிரதேசங்களோடும் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. கொட்டியாபுரம் நெற்களஞ்சியமாக விளங்கியது. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து சிறிய மரக்கலங்கள் நெல்லினையும், வைக்கோலினையும் ஏற்றிச் செல்லும். அவற்றை வத்தைகள் என்றழைப்பார்கள். வத்தைகள் கொட்டியாபுரக் குடாக்கடலின் ஊடாக உப்புநீரேரிகள் ஊடாக கண்டற்காடு வரை செல்லும்.

கண்டற்காடு, தீநேரி, மாகாமம் சுங்காங்குழி, தம்பலகாமம் போன்ற நெல்வயல்கூழ் பிரதேசங்களில் வண்டி வண்டியாக வரும் நெல்லையும், வைக்கோலினையும் கொள்வனவு செய்தபின் சென்றுவிடும். ஒரே நேரத்தில் பல வத்தைகள் தரித்துநிற்கும். வடக்கில் இருந்து வரும் வத்தைகள் வெறுமனே வருமா? அங்குள்ள பொருட்களான பனைவிளை பொருட்களான பனாட்டு, பனங்குட்டான், பனையோலைப் பெட்டிகள், கடகம். சுளகு, பாய்கள், நல்லெண்ணெய், எள், சிப்பம் சிப்பமாகப் புகையிலைக் கட்டுக்கள். போன்ற பொருட்களைக் கொண்டு வரும்.

கொட்டியாபுரம் மட்பாண்டத் தொழிலில் புகழ் பெற்றது. மட்டக்களப்பு - திருகோணமலை வீதியின் இருபுறமும் கடைத்தெரு பலவிதப் பொருட்களைக் கொண்டிருக்கும். இளங்கோ அடிகள் எழுதிய சிலப்பதிகாரத்தில் குறிப்பிடும் பூம்புகார் வீதிகளைப் போன்றிருக்கும். மகாவலி நன்னீர் கொட்டியாரக் குடாக் கடலினுள் புகுந்து கடல் நீரின் கீழ் சுழியோடி கோணேசர் மலையடிவாரத்தில் பாறைகளில் மோதி நீர்த்திவலை மாலைகளைத் தொடுக்கும்.

கொட்டியாபுரம் என்று நினையும்தோறும் கம்பரையும், அம்பிகாபதி, அமராவதி காதல் காவியமும் நினைவுக்கு ஓடிவரும். அமராவதியின் காதல் அம்பலமாகியதும் அரசன் மனதில் போராட்டம். பேரின்பப் பாடல்கள் நூறு பாடவேண்டும் என அம்பிகாபதிக்குக் கட்டளையிடுகிறான். அதில் ஒன்று கூட சிற்றின்பத்தைக் குறிப்பிடும் பாடல் வரக்கூடாது என்ற வரையறையையும் இடுகிறான். அம்பிகாபதி சபையில் பாடுகிறான். முதலில் தெய்வப் பாடலைப் பாடுகிறான். அமராவதி திரைமறைவில் இருந்து பாடல்களைக் கணக்கிடுகின்றாள். தெய்வப்பாடலையும் சேர்த்து அவள் கணக்கிடுகிறாள். அது வினையில் வந்து முடிகிறது.

அம்பிகாபதி அமராவதியின் முகத்தைக் கண்டதும்

'இட்ட அடி நோக எடுத்த அடி கொப்பளிக்க வட்டில் சுமந்தே மருங்கசைய என்று பாடுகிறான். கம்பர் விக்கித்துப் போகிறார். மகனைக்காப்பாற்ற கம்பர் வாணியை நினைந்து நெஞ்சருகி வாணியை மனதில் நிறுத்தித் தொடர்கிறார்.

'இட்ட அடி நோக எடுத்த அடி கொப்பளிக்க வட்டில் சுமந்தே மருங்கசைய - கொட்டிக் கிழங்கோ கிழங்கென்று கூறுவாளின் நாவில் வழங்கோசை வையம் பெறும்.'

என்று பாடி முடிக்கிறார். சோழ மன்னன் கொட்டிக் கிழங்கு ஒரு பாட்டி விற்கிறாளாம். அவளைக் கூட்டி வாருங்கள் என்று ஏவலாளிகளை அனுப்புகிறான். ஏவலாளிகள் சென்றவேளை ஒரு பாட்டி கொட்டிக் கிழங்கினைக் கூவி விற்றுக்கொண்டிருந்தாள். அவளை அழைத்துச் சென்றனராம். எனக் கதை செல்கிறது. கொட்டிக்கிழங்கு விளையும் வண்டல் செறிந்த மண்தான் இந்த கொட்டியாபுர பற்று. இது எங்கள் தாயகம் என்று சொல்வதில் பெருமை எமக்குண்டு.

மனோன்மணி அடிக்கடி இதனைக் கூறிப் பெருமைப் படுவாள். மாதூரி மனோன்மணி வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருவாள். இருவரும் சேர்ந்தே திருகோணமலைக்குச் செல்வார்கள்.

திடீரென நாகநாதனும் முரளியும் மனோன்மணியின் வீட்டில் கதவைத் தட்டினார்கள். மனோன்மணி கதவைத்திறந்ததும் தன்னைக் கிள்ளிப் பார்த்துக் காண்டாள். “வாங்க, வாங்க. நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. எனக்குப் பெரும் அதிசயமாக இருக்கிறது.” மனோன்மணி அதிசயித்தோடு உளறினாள். வீட்டினுள் சென்றனர்.

“தங்கச்சி மனோ! இந்தமுறை இந்தப் பக்கம் வரக்கூடிய சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது”. முரளி அவளின் சந்தேகத்தைப் போக்கினான்.

“அண்ணன் உங்களுடன் இன்னொருவர் வந்திருக்கிறார். ஆரவர்?”

“அது நாகநாதன்.”

“அவரத் தெரியுந்தானே? மற்றவரைத்தான் கேட்டனான்.” மனோன்மணி இரகசியமாக வினவினாள். முரளியும் நாகநாதனும் புன்னகைத்தனர். முரளி அவளுக்குக் கண்ணால் சைகை காட்டினான். அவள் பின்பக்கமாக வந்தாள்.

“தங்கச்சி மனோ! அவர் உங்கள் அடிக்கடி புகைவண்டியில் பயணிக்கும்போது சந்தித்திருக்கிறார். உங்களோடு மனம்விட்டுக் கதைக்கவேணும் என்று எங்களிடம் பலமுறை வேண்டுகோள் விடுத்தார். அதுதான் அவரது வேண்டுகோளை ஏற்று வந்தோம். குறை எண்ண வேண்டாம். அவர எனக்கு நன்றாகாத் தெரியும்” முரளி விளக்கினான்.

மனோன்மணியின் கண்கள் பனித்தன. “என் அம்மாவைத்தவிர எனக்கென்று யாரும் இல்லை. உடன்பிறப்புகளும் இல்லை. அந்த இடத்தை நீங்கள் நிறைவேற்றியிருக்கிறீர்கள். நன்றி அண்ணன்.” மனோன்மணி உருகினாள். அவன் விக்கித்துப் போனான்.

காலை உணவினை மனோன்மணி தயாரித்திருந்தாள். உணவுண்டபின் சம்பூரை நாடி நால்வரும் பயணித்தனர். முரளி நாகநாதனிடம் குசுகுசுத்தான். அவன் புன்னகைத்தான். பேருந்து சம்பூர் ஸ்ரீபத்திரகாளியம்மன் கோவிலடியில் நின்றது. பேருந்தில் இருந்து இறங்கியதும் வில்லுக்குளத்தின் அழகில் தம்மை மறந்து இரசித்தனர். தாமரை மலர்களின் சிலிர்ப்பு. தாமரை இலைகளில் நடம்பயிலும் கானாங்கோழிகளின் அழகு இரசனைக்கு மெருகூட்டியது. அவர்களை அப்படியே விட்டுவிட்டு மனோன்மணி மாதுரியின் வீட்டுக்குள் புகுந்தாள்.

மனோன்மணியைக் கண்டதும் மாதுரிக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. “என்னடி மனோன் இன்டக்கி மழைவரப்போகுது. பெரிய அதிசயந்தான். தேனீர் குடிக்கிறாயா”? கேட்டாள். “மாது! பெரிய அதிசயந்தான். என்னோடு இன்னும் மூவர் உன்னைக் காண வந்திருக்கிறார்கள். உன்ரவரும் வந்திருக்கிறார். வா முதலில் வில்லுக்குளத்தில குளித்துக் காளிதேவியை வணங்கி விட்டுப் பிறகு வீட்டுக்கு வருவோம். அம்மா எங்கே”? கேட்டாள்.

“அம்மா பக்கத்து வீட்டுக்குக்குத்தான் போனவ. கூப்பிடுறன். வந்திருவா.” என்றவளுக்குக் கையும் காலும் ஓடவில்லை. அவளும் குளிக்க ஆயத்தமாகி விட்டாள். விசாலாட்சியம்மா வந்தார்.

“அம்மா என்னோடு பயிற்சிக் கல்லூரியில் படிக்கும் நண்பர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். பகல் உணவினை சுவையாகச் சமையுங்க. அப்பாவுக்கும் சொல்லுங்க. நான் குளத்தில் குளித்துவிட்டு அம்மனைக் கும்பிட்டுவிட்டு வருகிறேன். மனோன்மணியும் துணைக்கு இருக்கிறாள். சாப்பாட்டுக்கு வருவோம். நாங்க வருகிறோம்”. கூறிவிட்டுச் சிட்டுக்களாக வில்லுக்குளத்தை நோக்கிப் பறந்தனர்.

“மாது! என்னைத்தேடி இன்னும் மூன்றுபேர் வருவாங்க. என்ன சாப்பாடு கொடுக்கலாம்.”?

எப்ப வருவாங்க? ஆரார் வாறாங்க..? அதச்சொல்லன் முதலில்.”

“அவங்க வந்தா என்ன சாப்பாடு கொடுக்கலாம்? சொல்லு.”

“அம்மா இருக்கிறா. அவவிடம் சொன்னா ஏதாவது செய்வா. நீ வா போகலாம்.” மாதுரி புறப்பட்டாள்.

“ஏய் மாது! நமக்கு விரும்பிய நண்பர்கள் வருகிறார்கள். நாம் நல்லாக்கவனிக்க வேணும். அதுதான் சொல்ல வந்தன்.” மனோன்மணி இழுத்தாள்.

“இங்க பார் மனோ. என்னத் தேடி வெளியூர்ல இருந்து ஆர்வந்தாலும் நல்ல நாட்டுக் கோழிதான் கறி. நீ கவலப்படாத. அம்மா! மனோன் மணியும் கூடப்படிக்கிற இன்னும் மூன்றுபேரும் வந்திருக்கிறாங்க. நாங்க குளத்தில குளித்துவிட்டு கோவிலையும் கும்பிட்டுட்டு வாறம். சமைத்து வை.” மகளின் குரல் மாதுரியின் அம்மா விசாலாட்சியின் காதில் விழுந்தது. “சரி..சரி. நீ போய்ட்டுவா” பதில் வந்தது.

இருவரும் கோவிலடிக்குச் சென்றனர். குளத்தில் பெண்கள் குளிக்கும் பகுதிக்குச் சென்று நீராடினர். வெளி வந்ததும் மாதுரி அதிர்ச்சியில் அதிர்ந்து போனாள். அவள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. முரளி மாதுரியின் நேரெதிரே வந்து நின்றான். அவள் கண்களை ஏறெடுத்துப் பார்த்தான். “வரமாட்டேன் என்றா நினைத்தீர்கள்”? அவன் கண்கள் பேசின.

“ஓவ்வொரு நாளும் நீங்க எப்ப வருவீங்க என்று என்கண்கள் எதிர்பார்த்துக் காத்து ஏமாந்து போய்விட்டன.” இப்போது அவள் விழிகள் மலர்ந்து விரிந்து சிவந்தன.

“சம்பூரையும் பார்த்துவிட்டோம். நண்பர் குகதாசனுக்கு நன்றி சொல்ல வேணும். அவரின் தூண்டுதலால்தான் நாங்கள் இங்கே வந்தோம்”.

“இல்லாவிட்டால் வரமாட்டிங்களோ”? மாதுரி கடிந்து கொண்டாள்.

”நாகநாதன்! வில்லுக்குளம் நமது மாதுரியின் புருவங்கள்போல் அழகாகத் தெரியுதல்லவா”? என்றான்.

“மனோன்மணியின் புருவங்கள்போல் எனக்குத் தெரிகிறது.” குகதாசன் முன்மொழிந்தான்.

“நான் யாருக்கும் சார்பாக இல்லை. எனக்கு அம்மனைப் பார்க்க வேணும்போல் இருக்கிறது”. நாகநதன் முத்தாய்ப்பு வைத்தான்.

“மனோன்மணி இவர்கள் எப்ப போவார்கள்? கேட்டாயா?” “இல்லையே, இன்டைக்கோ, நாளைக்கோ தெரியாது “உதட்டைப் பிதுக்கினாள்.

“கேட்டுப்பாரன்”.

“ஏன் நீங்க கேக்கமாட்டிங்களோ?”

“என்னயா தேடி வந்தாங்க? நீதானே அழைத்து வந்தாய். நீதான் கேட்கவேணும். கேட்டுச் சொல்.” மாதூரி கெஞ்சினாள்.

“சரி கேட்டுப் பார்க்கிறன்.”

“அது சரி நம்ம ஆக்களோடு வந்திருக்கும் மற்றவர் யார்”?

“அது என்னாளாகவும் இருக்கலாம். ஏன் இருக்கக் கூடாதா”?

“தங்கச்சி ஆரிட்ட கரடி விடுறாய்? அது உன்ர ஆள்தான். பேர்கூட குகதாஸ்தானே”?

“ஏய்... ஏய்...என்ன சொன்னாய்”?

“எனக்கு எல்லாம் தெரியும். குகதாஸ் உன்ன விரும்புறத முரளி என்னிடம் கூறியிருக்கிறார். இதுகூட குகதாஸின் நெருக்குதல் காரணமாக இருக்கலாம் என்றுதான் நினைக்கிறன்”. வழமையான முறுவலோடு வார்த்தையை விசிறினாள்.

முரளி. நாகநாதன், குகதாஸ் மூவரும் வில்லுக் குளத்தில் நீச்சலடித்துக் குளித்தார்கள். அவர்கள் குளிப்பதைப் பார்த்தபடி இரசித்தார்கள். குளித்து உடைமாற்றி கோயிலுக்குள் சென்று கண்களை மூடி அம்மனை வணங்கினர். அவர்கள் எதிரே மாதூரியும் மனோன்மணியும் நின்றார்கள். மூவரும் ஒரேநேரத்தில் கண்களைத் திறந்தார்கள். மாதூரிக்கு மனவான் வீதியில் தேரோட்டும் உணர்வு. குகதாசன் மனோன்மணியின் அழகினை இரசித்தான்.

நாகநாதன் இக்காட்சியைப் பார்த்து வெகுவாக இரசித்தான். அவனது உதடுகளில் முறுவல் உருண்டது.

பூசாரி பூசையை முடித்துப் பிரசாதம் வழங்கினார். அதனைப் பெற்றுக் கொண்டு கோயிலை வலம் வந்தனர்.

“வாங்க வீட்டுக்குப் போய் சாப்பிட்டுவிட்டு மனதாரக் கதைக்கலாம்.” அழைத்தபடி மாதூரி முன்னால் நடந்தாள். கோவிலடியில் இருந்து கூப்பிடு தூரத்திலேயே மாதூரியின் வீடு இருந்தது. மந்திரத்தால் கட்டுண்ட கணங்களாக மூவரும் மாதூரியின் பின்னால் நடந்தனர். மாதூரியின் அம்மா விசாலாட்சியம்மா உணவினைத் தயாரித்துக் காத்திருந்தார். பிள்ளைகளைக் கண்டதும் “வாங்க..வாங்க.” என்று முகமலர்ந்து வரவேற்றார். விசாலாட்சியம்மாவின் நடையுடை பாவனை சம்பூரின் பண்பாட்டை எடுத்துக் காட்டியது. கிராமங்கள் தான் நமது பண்பாட்டையும் மொழிவழக்காற்றையும் காலங்காலமாகப் பாதுகாத்து வருகின்றன. மாதூரியின் தாயை வணங்கிவிட்டு இருக்கையில் அமர்ந்தனர். முரளியின் கண்கள் மாதூரியின் வீட்டுச் சூழலைத் துளாவினது. அவ்வீட்டின் அமைப்பு, அதன் சுற்றுப்புறச் சூழலின் தூய்மை அவனை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. பூந்தோட்டத்தில் மாதூரிக்கு இருக்கும் அக்கறை புலனாகியது. எங்கும் வண்ணப் பூக்கள் பூத்திருந்து கண்களப் பறித்தன. விழிகளாலே அதனை மாதூரிக்கு விளக்கினான். காதலர்கள் எவ்வாறெல்லாம் தங்கள் பரிபாசைகளைப் பரிமாறிப் புரிந்து கொள்கிறார்களோ தெரியாது. மாதூரியின் தந்தை தாமோதரம் வந்து சேர்ந்து கொண்டார். அவரது கண்கள் யாரையோ எதிர்பார்த்த வண்ணம் இருந்தன.

28

எதிர்பார்த்தவர் சைக்கிளில் வந்திறங்கினார். தாமோதரம் படலைவரை சென்று அவரை வரவேற்றார்.

“ஐயா! உங்களுக்காகவே காத்திருக்கிறம். வாங்க முதலில் சாப்பிடுவம். பிறகு ஆறுதலாக இருந்து கதைப்பம்” என்று வந்தவரைத் தாமோதரம் வரவேற்றார். எல்லோரும் எழுந்து அவருக்கு வணக்கம் தெரிவித்தனர். அவரும் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டார். மாதூரி முன்னால் வந்து அறிமுகம் செய்தாள். “ஐயா! இவர் முரளி, அவர் நாகநாதன், இவர்கள் இருவரும் எங்களோடு ஆசிரிய பயிற்சி பெறுகிறார்கள். அவர் குகதாசன். சிறையதிகாரியாக வேலை செய்கிறார். முரளி! இவர்தான் எங்கள் ஊர்

மகாவித்தியாலயத்தின் அதிபர் திரு.சோமசுந்தரம் ஐயா. இவரால்தான் நாங்க பலபேர் அரசாங்க உத்தியோகம் பெற்றோம். இவர் சகலகலா வல்லவர். இவரின் மனைவி திருமதி. மங்களம் அருமையான ஆசிரியர். எனக்கு அவர்தான் 'மொடல்.' திரு.சோமசுந்தரத்தை மாதூரி பார்த்தாள். "ஐயா!அக்கா வரல்லையா"

"அவவுக்கு இன்றைக்கு வெளியில வேலையிருக்கு. திருகோணமலைக்கு விடியவும் போய்விட்டார். நாளைக்குத்தான் வருவார்" சோமசுந்தரம் விளக்கினார்.

முன் மண்டபத்தில் பாய் விரித்து வாழையிலையில் உண்பது அருமையாக இருந்தது. அனைவரும் அமர்ந்து உணவருந்தினர். தாயோடு மாதூரியும் சேர்ந்து கொண்டாள்.

'உண்ணீர் உண்ணீர் என்று உபசரியார் தம்மனையில் உண்ணாமை கோடி பெறும்' என நமது ஓளவை முதாட்டி கூறிவைத்தார்.

இங்கு வித்தியாசமான உபசரிப்பினை அவதானித்தனர். விசாலாட்சியம்மையார் கடுமையான ஆனால் அன்பான கட்டளையை முன்வைத்தார். "வயிறு நிரம்பச் சாப்பிட வேணும். இலையில் கைவெச்சிப்போட்டு எழும்பக் கூடாது. சிந்தாமல் சிதறாமல் ஆறுதலாகச் சாப்பிடுங்க". இலைகளில் உணவு பக்குவமாகப் பரிமாறப்பட்டது. முரளியின் கண்கள் சமையல் பாத்திரங்களை நோட்டம் விட்டன. மட்பாண்டங்கள் பாவனையில் இருந்தன. சோற்றுப் பானை கழுவப்பட்டு அதற்குத் திருநீறு பூசப்பட்டிருந்தது. சோற்றுப் பானை, கறிச்சட்டிகள் திருகணிகளில் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

வேலிகள் காற்றோட்டத்தைத் தடைசெய்வனவாக இல்லை. பால்கொடி படர்ந்திருக்கும். வேலிப்பருத்தி, குன்றிமணிக் கொடிகள் படர்ந்து பந்தல் அமைத்திருக்கும். வெயிலை வடித்து நிழலைக் கொடுக்கும் உயர்மரங்கள் எங்கும் நிறைந்திருக்கும். தென்னை, பனையோலைகளை வங்காள விரிகுடாக் கடல் காற்று அசைத்து ஆரவாரிக்கும். மா,பலா, வாழை என கனிதருமரங்கள் காற்றில் அசைந்தவண்ணம் இருந்தன. அந்தக் கொடிகளை வெட்டியெடுத்து அளவான வளையங்களாகச் செய்து வைக்கோல்புரியினால் சுற்றியிருப்பார்கள். அவைதான் பானை சட்டிகளைத் தாங்கும் திருகணிகளாகும். முரளிக்கு இயற்கையோடு ஒன்றித்து நமது கிராமிய மக்கள் வாழ்வது மனதைக் கொள்ளை கொண்டது.

“இதற்கு முதல் இந்தப்பக்கம் வந்திருக்கிறீங்களா”? உணவினை உண்டவாறே திரு.சோமசுந்தரம் கேட்டார்.”

“நான் சிறுவனாக இருக்கும் போது வந்த நினைவு. அது இப்போது நினைவில் இல்லை. நாகநாதனுக்கு இதுதான் முதற்தடவை. குகதாசன் பலமுறை இங்கு வந்திருக்கிறார். இன்றே நாங்க மாலை கடைசி லோஞ்சைப்பிடித்து திருகோணமலைக்குப் போகவேண்டும். நாகநாதன் இரவு புகைவண்டியைப் பிடிக்கவேண்டும்.” முரளி சோமசுந்தரத்துக்குக் கூறிக்கொண்டிருந்தான். மாதூரிக்குச் 'சுள்' என்று இதயத்தில் முள்குத்திய உணர்வு ஊடுருவியது.

“இன்றைக்கு ஒருநாள் நின்று நாளைக்குப் போகலாமே” சோமசுந்தரம் கேட்டுக் கொண்டார். “நாகநாதன் விரும்பினால் நிற்கலாம். என்ன மிஸ்டர் நாகநாதன்?. அதிபரின் வேண்டுகோளுக்கு என்ன சொல்வது”? முரளி கேட்டான்.

“அது சரி நமது ஆசிரியைகள் அதற்கு விரும்பமாட்டார்கள். என்ன நான் சொல்வது? அவர்கள் நிற்கும்படி சொன்னால் இன்றுமட்டும் நின்று போகலாம். எப்படி”? சோகம் பொங்கி வழியும்போது பொங்கும் பாலுக்குச் சற்று நீர்நிறியதுபோல் இருந்தது. என்னமாதிரி மாதூரியின் முகம் இப்படி மலர்ந்தது? மாதூரியின் அப்பா குறுக்கிட்டார்.

“தம்பி நீங்க தாராளமாக நின்று போகலாம். ஒரு நாள்தானே. நில்லுங்கள். நாளை புறப்படலாம். இப்ப சாப்பிடுங்கள்”.

அப்பாவின் விருப்பமும் அறிந்தாயிற்று. மாதூரியின் மனம் வானில் தாவி நீந்தியது.

எத்தனை கறிவகைகள். தயிர், பழங்கள். என படைக்கப் பட்டிருந்தன. இந்த வயிறு பசியைத் தாங்காது. அளவுக்குமேல் உணவினை ஏற்றும் கொள்ளாது அதனால்தான் ஓளவையார் 'இடும்பை கூர் என் வயிறே என்றாரோ'?

முரளி நினைந்து கொண்டான்.

“ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் நீங்கள் நிகழ்த்தும் புரட்சிகரக் கதைகளை விடுமுறையில் வரும்போது மாதூரி விளக்குவார். அவற்றைக் கேட்கும்போது

ஆர்வம் பொங்கும். நானும் உங்களைப்போல் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரில் பல புரட்சிகளைச் செய்து அனுபவம் பெற்றவன்தான். அதனால் உங்களோடு பழையனவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்ளலாமல்லவா? அதனால்தான் உங்களைச் சந்தித்து அளவளாவ விரும்பி இன்றைக்குத் தங்கிச் செல்லுமாறு கேட்டுக் கொண்டேன்”. சோமசுந்தரம் தனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்.

“அவர்கள் இன்றைக்கு நம்மோடுதான் இருப்பார்கள். எப்படியும் ஒரு கிழமைக்கு இங்கே நிற்க உத்தேசமாம். ஆனால் நாங்க விடுமுறை தொடங்குமுன் சென்று சில கடமைகளில் ஈடுபடவேண்டும். அதனால் இன்று ஒருநாள் நின்றுதான் செல்வார்கள். என்ன மனோன் அப்படித்தானே”? மாதூரி மனோன்மணி பக்கம் காயை நகர்த்தி விட்டாள்.

“அது சரிதான். நான் அம்மாவிடம் சொல்லாமல் வந்துவிட்டேனே. என்ன செய்வது? அதுதான் யோசிக்கிறேன்.” மனோன்மணி முணுமுணுத்தாள்.

“அதப்பற்றி யோசிக்கத் தேவையில்லை. அப்பா உங்கட வீட்டுக்குச் செய்தியை அனுப்புவார்.” மாதூரி முடித்து வைத்தாள்.

விசாலாட்சி எட்டிப் பார்த்தார்.

“என்ன கதைதான் நடக்கிறது. சாப்பாடு வைத்தபடியே இருக்குது. நீங்களும் இருந்து சாப்பிடுங்க”. கணவனையும் வற்புறுத்தி சாப்பிட வைத்தார். இப்போது பந்தி நிறைந்துவிட்டது. கறிவகைகளை அள்ளி வைத்தார். போதும், போதும் என்றாலும் விடாது விசாலாட்சி பகிர்ந்தார். பலாப்பழத்தைப் பிளந்து சுளையெடுத்து அதிலிருந்து விதைகளை நீக்கி ஒரு தட்டில் அடுக்கியிருந்தார்கள்.

அது அவர்கள் வீட்டுத்தோட்டத்தில் விளைந்தது. மரத்திலேயே பழுத்து வெட்டியெடுத்த கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழங்களை இன்னொரு தட்டில் வைத்தார்கள். கப்பல் வாழைப்பழங்கள் தட்டுநிறைந்து இருந்தன.

வயிற்றில் இடமேயில்லை. “நமக்கு நோய் வரவேண்டுமானால் சம்பூருக்கு வரவேண்டும்” சிரித்தவாறே நாகநாதன் கூறினான். சாப்பிட்ட மயக்கம் கண்களைத் தடவின. மாமர நிழலில் கதிரைகள் காத்திருந்தன. உணவினை முடித்ததும் திரு.சோமசுந்தரம் மரநிலுலுக்கு அழைத்தார். அனைவரும் அங்கு சென்றனர். சோமசுந்தரம் கலகலப்பாக இருந்தார்.

“பிறகு, எப்படி கல்லூரி வாழ்க்கை? பயிற்சி முடிந்ததும் எந்த வசதியான பாடசாலைக்குச் செல்லத் திட்டம்”? வெற்றிலையை விரித்துச் சுண்ணாம்பைத் தடவியபடி பீடிகை போட்டார். அவரையே வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்தனர்.

“எந்தப் பாடசாலை கிடைக்கிறதோ அந்தப் பாடசாலையில் கற்பிப்பதுதான் எங்கட நோக்கம்.” முரளி பதிலளித்தான். “அட. நல்ல கெளகையாக இருக்கிறதே. இதில் எத்தனை பேருக்கு உடன்பாடாக இருக்கும்.? மீண்டும் பீடிகை போட்டார்.

“ஐயா உண்மையாகச் சொன்னால் மலையகத்தில் இரண்டு மூன்று வருடங்கள் சேவைசெய்து விட்டுவந்தால், மனது நிறைந்த மாதிரி இருக்கும் என்பது எனது தாழ்மையான விருப்பம். மற்றதெல்லாம் இறைவன்விட்ட வழி. அதற்கு இன்னும் ஒரு வருசம் இருக்குதே.” முரளி முடித்தான். என்றாலும் தம்பி எங்கட இந்தப் பகுதியும் மிகப் பின்தங்கிய பிரதேசந்தான். மனோன்மணியும், மாதூரியும் எங்கட பிரதேசத்தத்தான் விரும்புவாங்க. என்ன மனோன்மணி”. மாதூரி திணறிப் போய்விட்டாள். அதுதானே ஐயா. முரளியே இன்னும் ஒரு வருசம் இருக்குது என்றாரே. காலந்தான் பதில் சொல்லவேணும்.” மனோன் குகதாசனைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

“நான் இப்ப பாடசாலைக்குப் போறன். ஒரு ஐஞ்சி மணிபோல வாங்க. மாதூரி! எல்லாரையும் கூட்டிற்று வா மறக்காத என்ன? கொஞ்சநேரம் பொழுது போக்கலாம்” கூறிக்கொண்டே எழுந்து சென்றார்.

“சரி ஐயா. கட்டாயம் கூட்டிற்று வாறன்”. மாதூரி பதிலளித்தாள்.

அவர் சென்றபின் சற்று நேரம் இருந்து கதைத்தார்கள். “மாது! நாளைக் காலை நாங்க எந்நேரம் புறப்படலாம்?” என்ன திடீரென இந்தக் கேள்வி”? அவள் வினவினாள்.

“ஒன்றுமில்லை. உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே? நானும் நாகநாதனும் அடுத்த மாதம் மூன்றாந் திகதி பயிற்சிக்குப் போகவேணும். அடுத்த வருசம் வரவிருக்கும் பயிற்சி ஆசிரியர்களை பகிடிவதையற்ற புதியமுறையில் வரவேற்கத் திட்டமிட்டிருக்கிறோமல்லவா? அந்த ஒழுங்குகளைக் கவனிக்க வேண்டும். அதுதான்”. முரளி விளக்கினான்.

“நாங்க எப்ப வரவேணும்?”

“அது உங்கட விருப்பம். உங்கள் பெற்றோரின் அனுமதியப் பெற்று வாங்க. எனக்குக் கல்லூரிக்கே அறிவியுங்க. நாங்க அங்கே காத்து நிற்போம்” அவளின் முகத்தையே பார்த்தவாறு முணுமுணுத்தான். அவள் புன்னகைத்தாள். தனது நேரத்தைப் பார்த்தாள். “சரி வாங்க வீட்டுக்குப் போய் உடலைக் கழுவிக்கொண்டு அதிபர் விடுதிக்குச் சென்று வருவோம். அவர் கதைக்கப் பிடித்தால் விடமாட்டார். பழைய நினவெல்லாவற்றையும் கூறிவிடுவார்.” மாது புன்னகையுடன் கொட்டினாள்.

“கதையோடு நேரம் போனதே தெரியவில்லை. சரி போவோம்.: எழுந்தார்கள். மாது முன்னால் நடந்தாள். அவளைத் தொடர்ந்து பின்னால் கட்டுண்டவர்கள் போல் சென்றார்கள். வீட்டினுள் நுழைந்ததும் கிணற்றடியில் உடலைக் கழுவி உடைகளை மாற்றி அதிபர் விடுதிக்குச் செல்ல ஆயத்தமானார்கள். மாதூரியும், மனோன்மணியும் அறையை விட்டு வெளியில் வந்தார்கள்.

முரளி மாதூரியை வைத்தகண் வாங்காது பார்த்தான். முரளியையே நாகநாதன் பார்த்து ரசித்துச் சிரித்துக்கொண்டான். குகதாசன் மனோன்மணியுடன் கண்களால் பேசிக்கொண்டான்.

“சரி வாங்க அதிபரிடம் செல்வோம். அம்மா! அதிபர் வீட்டுக்குப் போய் வருகிறோம்”.

“சரி இருட்டுமுன் வந்திடுங்க.” அம்மாவின் அனுமதியுடனான கட்டளையும் பிறந்தது. வீதியால் மெல்ல நடந்தனர். விடுதியின் கதவுகள் “ஓல்லை வா வெனத்” திறந்து கொண்டன.

“வாங்க... வாங்க” முகம் மலர மங்களமக்கா வாசலில் வந்து வரவேற்றார். நீங்க வந்திருப்பதாக எனக்குச் செய்தியனுப்பினார். உடனே கிளம்பி வந்திற்றன்.” அவரது இதழ்களில் அந்த புன்னகை எங்கிருந்து வந்து குடியிருக்குதோ தெரியாது.

இந்தப் புன்னகையினால்தான் சம்பூர் மகாவித்தியாலய மாணவ உலகம் கட்டுண்டு கிடந்தது. எந்தப் பிரச்சினை என்றாலும் அவரது புன்னகை தீர்த்துவிடும். மாதூரியையும் மனோன்மணியையும் ஆரத்தமுவி அணைத்துக் கொண்டார். மங்களம் மாதூரியின் ஆசிரியை மட்டுமல்ல சிறந்த வழிகாட்டியாகவும், ஆறுதல் கூறும் தோழியாகவும் விளங்கினார். அகத்தின்

அழகு முகத்தில் தெரியுமல்லவா? அந்தப் பொன்மொழிக்கு மங்களம் இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தார். அவரைப் பார்த்தவுடன் முரளிக்கு ஒருவித மரியாதை பிறந்தது. இதே உணர்வினிலேயே நாகநாதனும் இருந்தான்.

“வணக்கம் அக்கா, உங்களைப் பார்த்ததும் எங்களை அறியாமலேயே ஒரு மரியாதை ஏற்படுகிறது. உங்கள் மாணவி உங்களைப் பற்றி நிறையவே கூறியிருக்கிறார். நல்தொரு பாசமுள்ள ஆசிரியையும் உரிமையுடன் அக்கா என அழைக்க ஒரு உறவினையும் பெற்று விட்டோம். இதற்கு நண்பன் குகதாசனுக்குத்தான் நன்றி சொல்ல வேண்டும். அவன்தான் வற்புறுத்தி எங்களை அழைத்து வந்தான்.” முரளி பணிவுடன் முன்வைத்தான்.

29

“முரளி எனக்குப் புதிய புதிய உறவுகள் கிடைத்துக் கொண்டே வருகிறது. உங்களது பணிவும் ஒன்றைச் சொல்லுமுன் நிதானமாகச் சொல்வதும் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. மாதூரி கொடுத்து வைத்தவள். அதனால்தான் உங்களை அவள் அதிகம் நேசிக்கிறாள். எனக்கு எல்லாந்தெரியும். மாதூரி தனது தாய் தந்தைக்கும் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவள் எனக்குத் தோழியாகவும், மாணவியாகவும் இருக்கிறாள். மனோன்மணியைப் பற்றி நான் நன்கறிவேன். தம்பி குகதாசனையும் நானறிவேன். ஆனால் புதிதாக வந்துள்ள தம்பி நாகநாதனைப் பற்றி மாதூரி புகழ்ந்து தள்ளுவாள். நீங்கள் எல்லோரும் இங்கு வந்ததற்கு நன்றி. வாங்க இருந்து பேசலாம்.” மங்களமக்கா பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே அனாமிகா இருக்கைகளை ஒழுங்கு படுத்திவிட்டாள்.

அதிபர் வந்தமர்ந்ததும் எல்லோரும் இருக்கைகளில் இருந்தார்கள்.

“என்ன மங்களம் எல்லாம் பாடியிருப்பாவே. எனக்கு வேலை குறைந்திருக்கும்.” அதிபர் தொடங்கியதும் மாதூரி சிரித்தாள். “உங்கட ஐயா இப்படி எத்தனபொடி வெச்சுப் பேசுவார் தெரியுமா?” புன்னகைத்தவாறே நாணத்தோடு வந்தார்.

அநாமிகா பிஸ்கட் தட்டோடு வந்தாள். பின் அறைக்குள் சென்று இன்னொரு தட்டில் வாழைப்பழங்களோடு வந்தாள். “இது எங்கட பாடசாலைத் தோட்டத்தில் விளைந்தது. நல்ல ருசி.” வைத்து விட்டுச் சிட்டாக உள்ளே ஓடினாள்.

“என்ன பாத்திட்டு இருக்கீங்க. சாப்பிடுங்க. அநாமிகா தேநீரோடு வந்திடுவா” அதிபர் சிரித்தவறே சொன்னார்.

“அநாமிகா அம்மப்பாவின் செல்லம். அவள் இட்டதுதான் சட்டம். அதற்கு அவர் ஆடிப்போய்விடுவார்.” மங்களம் சொல்லிச் சிரித்தார்.

பிஸ்கட்டைக் கடித்தார்கள். வாழைப்பழத்தை உண்டார்கள். உண்மையில் அநாமிகா கூறியவாறே ருசித்தது. “தம்பி சம்பூர் கிராமம் வரலாற்றுப் புகழ்மிக்கது. நல்ல மனிதர்கள் வாழ்கிறார்கள். இங்குள்ள பத்திரகாளியம்மன் கோயில் அற்புதமானது. அதன் வரலாற்றைக் கூறமுடியாது. நேரம்போதாது. இப்ப நமது கல்வி உலகத்துக்கு வருவோம்.

ஆசிரியர்கள் மாணவர்களின் அகக்கண்களைத் திறப்பவர்கள். அதனால்தான் ஆசு+ இரியர், என்றும் கணக்காயர் என்றும் கூறுவர். ஒரு காலத்தில் குருகுலக் கல்விமுறை இருந்தது. பிள்ளைகள் மனப்பாடம் செய்து ஒப்புவிக்க வேணும். அதிகமான பிள்ளைகளுக்கு இக்கல்வி கிடைப்பதில்லை. ஆனால் சிறந்த ஒழுக்கம் நிலவியது. சமூக நிறுவனங்களும், பெரியவர்களும் அதற்கேற்ப வாழ்ந்து காட்டினர். பிள்ளைகள் ஒழுக்கமுடன் வாழ்ந்தார்கள். சங்ககால வாழ்க்கை முறை நிலவியது. சமூகம் கட்டுக்கோப்போடு இருந்தது. ஐரோப்பியரின் வருகையின்பின் நமது நாடு தடுமாறிவிட்டது. ஐரோப்பியர் நமக்கு நன்மைகளையும் செய்துள்ளனர். அதை நான் மறுக்கவில்லை. அவர்களால்தான் அச்சியந்திரம், போக்குவரத்து வசதிகள் வந்தன. போத்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், பிரித்தானியர் என ஐரோப்பியர் ஒவ்வொருவர் காலத்திலும் பல நன்மைகள் புகுந்தன. போத்துக்கேயர் கோயில்களைச் சூறையாடி இடித்தழித்தனர்.

எனினும் சுமார் 150 ஆண்டுகள் இந்நாட்டை ஆண்டார்கள். நமது நாட்டிலுள்ள செல்வங்களைச் சுரண்டித் தமது நாட்டை வளமுடையதாக்கினர். அவர்களது நடவடிக்கை ஒல்லாந்தருக்குப் பொறாமையை ஊட்டியது. அதனால் போத்துக்கேயருக்கும் ஒல்லாந்தருக்கும் போர் மூண்டது. போத்துக்கேயரை அடிபணிய வைத்தார்கள். ஒல்லாந்தரும் சுமார் 150 வருடங்கள் ஆண்டார்கள். பின்னர்தான் பிரித்தானியர் வந்தார்கள். இலங்கை சுதந்திரம் பெறும்வரை ஆண்டார்கள்.

சுதந்திரம் பெற்றபின்தான் நாம் அடிமைகள் ஆனோம் என்பதை யாரும் உணரவில்லை. நமது இலங்கை மக்கள் இனரீதியாகப் பிரிக்கப்பட்டோம்.

இந்தியத் தமிழர்கள் என்றொரு பிரிவினரை நமது தமிழ், சிங்களத் தலைவர்களே உருவாக்கினர். அவர்களுக்குக் குடியரிமை வழங்குவதற்கு நம்மவர்களுக்கு மனமில்லை. மலைநாட்டுத் தமிழர்கள் என்றும், இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்கள் என்றும் பிரித்து வைத்தனர்.

அவர்கள்தான் மலைக்காடுகளைத் திருத்தித் தேயிலைத் தோட்டங்களை உருவாக்கி நமது நாட்டுக்கு அந்நிய செலாவணியை ஈட்டிக்கொடுத்தவர்கள். இந்த நாட்டுக்காக உழைத்து ஓடாகிப் போனார்கள். அவர்களுக்கு இன்று கிடைக்கும் அந்தஸ்த்து என்ன? இவற்றை நமது தலைவர்கள் சிந்திக்க மாட்டார்கள். மலையகம் சென்று அவர்களுக்குச் சேவைசெய்து உயர்த்திவிட வேண்டும்.” அதிபர் சோமசுந்தரம் பெரிய விரிவுரையை எடுத்துவிரித்து விட்டார்.

முரளியின் மனதில் அதிபரின் கருத்துக்கள் ஆழமாக வேருன்றின. நமது ஊர்கள் மட்டுமென்ன விதிவிலக்கா? நகர்ப்புறப் பாடசாலைகளும் சிலவற்றைத் தவிர மற்றையவை தேய்ந்த கோடரிக் காம்புகள்போல் கிடக்கின்றன. “ஆர்வத்துடன் ஆசிரியத்தை நேசித்து யார் அந்தச் சேவைக்கு வருகிறானோ, அவனாலேயே ஒரு பாடசாலை நிமிர்ந்து நிற்கமுடியும்.” அதிபர் சோமசுந்தரம் கூறியது நாகநாதனின் உள்ளத்திலும் முரளியின் உள்ளத்திலும் பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்து கொண்டது.

அவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். சூரியன் மேற்குப்புறமாக வண்ணஞ்சூடி அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்ததைக் கண்டு விரைந்து கொண்டிருந்தது. சூரியனின் மறைவுக்காகக் காத்திருந்த இருள் மல்ல மெல்ல பரவிக்கொண்டிருந்தது. விடைபெற்றுப் புறப்பட எழுந்தார்கள். வாசல்வரை வந்து வழியனுப்பி வைத்தார்கள்.

வழி நெடுகிலும் நிலா வெளிச்சம் பரவியிருந்தது. இங்கு மின்சாரம் எதற்கு? இதமான காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. இயற்கையன்னையின் தாலாட்டில் நிம்மதியைக் காணலாம்.

“குகதாசன்! நாளை எங்களோடு வருவீர்களா? அல்லது கொட்டியாபுரத்திலு தங்கித்தான் வாற எண்ணமா?” நாகநாதன் புன்னகையோடு உதிர்த்து விட்டான்.

“நான் என்ன சொல்வது? நல்லதொரு திட்டம் மனோன்மணி வைத்திருக்கிறா? சரிதானே மனோ?”

“சரிதான் நாளைக்குப் புறப்பட இப்பவே திட்டமா?” மாதூரி எங்கோ பார்த்தபடி வாய்மலர்ந்தாள்.

மாதூரி! நாங்க அரிசந்திரன் பரம்பரை. சொன்ன சொல்லை மாற்றக்கூடாது. நமக்காகத்தான் ஒருநாள் கூடவே இருக்கிறார்கள். நமது திட்டங்களை மறந்துவிட்டாய்? இன்னும்பத்து நாட்களே இடையில் இருக்கு. கல்லூரியில் நிறையவே வேலைகள் கிடக்கு. அதனால் போகத்தானே வேணும்” மனோன்மணி முற்றுப் புள்ளி வைத்தாள். நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். மாதூரியின் வீடு ஓடிவந்து அவர்கள் காலடியில் நின்றது.

நேரே கிணற்றடிக்குச் சென்று கைகால்களைக் கழுவி விட்டு வந்தனர். உடையை மாற்றிவிட்டு மாதூரி ஒழுங்கு செய்திருந்த நிலா முற்றத்தில் கதிரைகளில் அமர்ந்து உரையாடத் தொடங்கினர். நாகநாதனும் முரளியும் தனியே இருந்து ஆளையாள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். குகதாசன் மனோன்மணியுடன் குசுகுசுத்துக் கொண்டிருந்தனர். மாதூரி நொறுக்குத் தீனியோடு வந்தாள். ஆளுக்கொரு கிண்ணத்தில் கரண்டியையும் வைத்துக் கொடுத்தாள். முரளியின் பக்கத்தில் பாயில் அமர்ந்தாள்.

சாரத்தோடு பாயில் அமர்ந்திருப்பது சுகமாக இருந்தது. கரண்டியை எடுத்து கையில் கொஞ்சம் நொறுக்குத் தீனியை நிரப்பி வாயில் போட்டுக் கொண்டான். கைகளைப் பின்னால் ஊன்றியபடி சுவைத்தான். நாகநாதன் கதிரையில் இருந்தபடியே நொறுக்குத் தீனியை நிரப்பி வாயில் போட்டுக் கொண்டான்.

“மாது! இது எங்கே செய்தது?”

“ஏன் ருசியாக இல்லையா?”

“தந்தவர் எனக்கு ருசியானவர். எப்படி ருசியில்ல என்று சொல்லலாம்?”

“எங்க இப்படி ஐஸ் வைக்கப் பழகினீங்க”

“இங்கதான். என்முன்னால் இருக்கும் தேவதைசொல்லித்தந்ததுதான்” அவன் தீனியைச் சுவைத்தவாறே சிரித்தான். முடிந்ததும் கையை மட்டுந்தான் நீட்டினான். மாதூரி கரண்டியை எடுத்து முரளியின் கையை நிரப்பினாள்.

“மாது நாங்க நாளைக்கு கொட்டியாரம் சென்று மனோன் வீட்டில் அவ்வ விட்டதும் திருகோணமலை செல்லும் லோஞ்சில் செல்கிறோம். பேருந்து

கிடைத்தால் இரண்டு மணிக்குக் கொழும்புக்குச் செல்வோம். இண்டாந் தேதி நானும் நாகநாதனும் கல்லூரிக்குச் செல்லவுள்ளோம். உங்களுக்கு வசதி கிடைக்கும்போது வாங்க.” முரளி மாதூரியின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

அவள் முகத்தில் ஒளியைக் காணவில்லை. அவளுக்கு பண்டிதை கங்கேஸ்வரி கந்தையா கற்பித்த சங்ககாலப் பாடல் நினைவுக்கு வந்தது. அதை நினைவு படுத்திப் பார்த்தாள்.

‘யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ
எந்தையும் நுந்தையும்
எவ்வழிக் கேளீர்
செம்புலப் பெயல் நீர்போல
அன்புடை நெஞ்சம்தான் கலந்தனவே’
அப்பாடலை மீட்டுப் பார்த்தாள்.

“என்ன மாது யோசனை? மாது நாங்க உங்கள் வீட்டுக்கு வந்தது பற்றி உங்கள் பெற்றோர் என்ன நினைக்கிறார்கள்? நாங்கள் அறியலாமா”? முரளி அவளது அமைதியைக் கலைத்தான்.

“நீங்கள் வந்தது எங்கள் வீட்டாருக்குப் பெரிய சந்தோசம். மீண்டும் எப்ப வருவார்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள். நாளை நீங்க இங்கிருந்து போவதையிட்டு அவர்களுக்குக் கவலைதான். ஆனால் நான் கல்லூரியில் நடக்கவிருக்கும் விசயங்கள் பற்றிச் சொன்னேன். அவர்கள் அமைதியானார்கள்.” மாதூரி நாணிக்கோணி ஒப்புவித்தாள்.

இரவு உணவின்பின் நீண்ட நேரம் பேசிக்கொண்டு இருந்தார்கள். நேரம் போனதே தெரியவில்லை. முரளியும், நாகநாதனும், குகதாசனும் உறங்கவேண்டிய அறையினை ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். அவர்களது கண்களை நித்திராதேவி நிறைத்திருந்தாள். முரளி மனமில்லாது மாதூரியிடம் கண்களால் செய்தியினைப் பரிமாறினான். மாதூரியின் விழிகள் விடைபெற்றன.

30

சூரிய கதிர் தலைகாட்டு முன்னரே கோழிகள் கூவிக் கும்மாளமிட்டன. போட்டிக்கு குயில்கள் வந்து விட்டன. போட்டி தொடங்கிவிட்டது. கூடவே பறவைகளின் இசைக் கோலம். எழுந்ததும் குகதாசன் வழிகாட்டமுரளியும்நாகநாதனும் பின்தொடர்ந்து வில்லுக்குளக் கரையில் நின்றார்கள் அந்த இயற்கையழகு மெய்மறக்கச் செய்தது. “என்ன தேநீரையும் மறந்து இயற்கையின் வசீகரிப்பு இழுத்துவிட்டதா? இந்தாங்க தேநீர். குடித்து விட்டு ரசியுங்கள்.” மாதூரியும் மனோன்மணியும் பிளாஸ்கில் இருந்து ரம்ளரில் ஊற்றிக் கொடுத்தார்கள். தாங்களும் ரம்ளரில் தேநீரை ஊற்றியெடுத்தார்கள்.

“உங்களுக்கேன் சிரமம். நாங்கள் குளித்துவிட்டு வந்து குடிப்பம்தானே”? முரளி முடிக்குமுன்,

“நாங்களும் உங்களோடு இப்படிச் சேர்ந்து குடிப்பதில் உங்களுக்குச் சந்தோசமாக இருக்கும் என்றுதான் வந்தோம். இன்றைய நிகழ்ச்சி நாளை கிடைக்குமா”? மாதூரி முடித்து வைத்தாள்.

“உங்கள் விருப்பம் எங்கள் பாக்கியம். உங்கள் விருப்பம் நிறைவேற எங்கள் அனுமதி கிடைத்துவிட்டது. சரிசமமாக அமர்ந்து குடிப்போமா”? முரளி இலக்கிய வசனம் பேசினான். குளக்கரையில் சில கற்கள் கிடந்தன. அதில் அமர்ந்திருந்து குடித்தார்கள். குளத்தின் குளிர்ந்த நீர் கால்ளைத் தழுவி சிற்றலைகளால் தடவிச் சென்றன. தேநீரை உள்ளிழுத்தவாறே ஐவரும் உணர்ந்தார்கள்.

இந்த மண்ணில் பிறந்தவர்கள் தவம் செய்தவர்கள். வங்காளாவிரிகுடாக் கடல் காற்று கொட்டியார்க்குடாக் கடலூடாக வீசி இயற்கைத் தாவரங்களைத் தாலாட்டி மக்களுக்கு இன்பமூட்டுகின்றன. காடு பூத்து கலகலக்கிறது. தேனிக்கள் தேன்கூடுகளில் தேன் சேர்க்கின்றன.

“மாதூ! அதோ மேலே பாருங்கள். அந்தத் தேன்கூடு தெரிகிறதா? ஒரு இராணித் தேனியைக் காப்பதற்கு எத்தனையாயிரம் தேனிக்கள் உழைக்கின்றன. அவை தமக்காகத் தேனைச் சேர்க்கின்றன. ஆனால் மனிதன் அதனைச் சூறையாடுகிறான். இதுதான் வாழ்க்கை.”

“என்ன தத்துவம் பிறந்துவிட்டதோ? எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது.” மாதூரி சொல்ல மனோன்மணி சிரித்தாள்.

நாகநாதன் மணிக்கூட்டைப் பார்த்தான். “நேரமாகிறது. புறப்படுவோம்.” தூரிதப்படுத்தினான்.

“ஐயையோ நான் மறந்தே போயிட்டன். அதிபரிட்டச் சொல்லி வெச்சனான். பேருந்து ஏழரை மணிக்குத்தானே புறப்படும்”. மாதூரி நினைவினை மீட்டெடுத்தாள். அவர்களைக் கூட்டிச் செல்லலாம்.

“நேரம் போகுது போகலாம் வாங்க” கூறியவாறு முன்னே நடந்தாள். அவள் கைகளில் பிளாஸ்க்கும் ரம்லர்களும் இருந்தன. மூவர் கைகளிலும் பற்பசை, பிறஸ், சோப் இருந்தன. குளித்துவிட்டு ஈரத்தைத் துவட்டியபடி நடந்தார்கள். காலையுணவை மாதூரியின் அம்மா தயாரித்து விட்டார். வீடு வந்ததும் புறப்படத் தயாரானார்கள்.

ஒரு நாள் மட்டுந்தான் மாதூரி வீடு கல்கலப்பாக இருந்தது. அம்மா மாதூரியை அழைத்தார். “மாது! எல்லாம் சரியாக இருக்குதா என்று பார். காலை உணவு கட்டாயம் தேவை. நம்மைத் தேடி வந்த பிள்ளைகள் நாமதான் கவனிக்கவேணும். ஒரு குறையும் இல்லாமல் பார்த்துக் கொள். அவங்களச் சாப்பிடக் கூப்பிட்டு”. மாதூரியின் அம்மா மாதூரிக்கு கையினால் தட்டிக் கண்களால் சைகை செய்தார்.

“மனோன்! உணவு தயார். எல்லாரையும் வரச்சொல். நீயும் வா. ஒன்றாக இருந்து சாப்பிடுவோம்.” மாது அழைத்தாள். ஐந்து பேரும் தட்டிலிருந்த உணவினை மகிழ்ச்சியோடு உண்டனர். முரளி கடைக்கண்ணால் மாதூரியைப் பார்த்தான். அவளது விழிகளில் கண்ணீர் கட்டியிருந்தது. அதனைச் சைகையால் துடைக்கும்படி காட்டினான். விரல்களால் கண்ணீர் தாரையைத் தட்டிவிட்டாள். இதைத் தான் வள்ளுவப் பெருந்தகை “அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தான்” என்றான்.

ஒரு மாணவன் வந்தான். “அதிபர் கெதியாக வரட்டாம்”. செய்தியைக் கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டான். பொதிகளுடன் வெளியில் வந்தனர். மாதூரியின் அப்பாவும் அம்மாவும் ஒன்றாக நின்றனர். முரளி அவர்கள் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினான். நாங்க ஒருநாள் உங்களோடு தங்கினோம். நீங்க உங்கட பிள்ளைகளாக அனுசரித்து உபசரித்து எங்களுக்கு உதவினீர்கள்.

நாங்கள் ஆரோ என்று பார்க்காமல் செய்த உதவிக்கு நன்றி. மாதூரியினால்தான் உங்கள் அன்பும் அறிமுகமும் கிடைத்தது. குகதாசன் உதவியினால் உங்கள் அனைவரையும் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. இன்னும் சில நாட்கள் தங்கலாம். ஆனால் நாங்கள் பல நல்ல திட்டங்களைக் கல்லூரியில் செய்யவேண்டியுள்ளது. அதனால் நாங்கள் சென்று வருகிறோம். நாகநாதனும் சேர்ந்து வணங்கினான். நாங்கள் சென்று வருகிறோம்.” பொதிகளைத் தூக்கிக் கொண்டு நடந்தார்கள்.

“அப்பா! நானும் அதிபர் வீடு வரைசென்று இவர்களை பஸ்ஸில் ஏற்றிவிட்டு வருகிறேன்”. மாதூரியும் உடன் சென்றாள். முரளியின் சிறிய பொதியை வலுக்கட்டாயமாக மாதூரி வாங்கிக் கொண்டாள். அதிபர் சோகந்தரம் இவர்கள் வரும்வரை பேருந்தை நிறுத்தி வைத்திருந்தார். அவரிடமும் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டார்கள். பேருந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. மாதூரி அப்படியே சிலையாகி நின்றிருந்தாள். ஆனால் அவளது உள்ளம் முரளியுடன் சென்றுகொண்டிருந்தது.

முரளியும் மாதூரிபோன்றே இருந்தான். எதனையோ விட்டுச் செல்லும் உணர்வு. அவளது உள்ளம் இப்போது மாதூரியிடம் உள்ளது. கொட்டியாபுர பேருந்து நிலையத்தில் பஸ் நின்றது. இறங்கினார்கள்.

“அண்ணன் வீட்டுக்குப் போய் பகல் அங்கே சாப்பிட்டு விட்டுப் போகலாம். வாங்க” மனோன்மணி அழைத்தாள்.

“முரளி கொழும்புக்குப் புறப்படும் பேருந்து தயாராக நிக்குது. போவோம் வா”. நாகநாதன் அவசரப்படுத்தினான். “தங்கச்சி மனோன்! எங்கள் மன்னியுங்க. இந்த பஸ்ஸில் போனால் கெதியாகப் போய்விடலாம். குகா! எங்கட நிலமை தெரியும்தானே. குறை நினைக்காதிங்க. ஜனவரி 4ந் திகதி கல்லூரியில் எங்களைச் சந்திக்கலாம்”. முரளி ஒருவாறு முடித்தான்.

“குகா! ஓரேயாடியாக இங்கே வாடிபோட்டு விடாதே. என்ன”? கூறிச் சிரித்தவாறே விடை பெற்றான். கொழும்பு பேருந்து புறப்பட்டு விட்டது. மனோன்மணி குகதாசனுடன் சென்றாள்.

பொழுது மேற்கு வானில் புகும் நேரம். வானம் வண்ணம் பூசிக்கொண்டிருந்தது. ஆயிரம் குழந்தைகள் வண்ணக்கலவைகளை பரத்தி விசிறிவிடுவது போன்று வானம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. வானத்தில் பறவைகள் கூடு நோக்கிப் பறந்த வண்ணம் இருந்தன. மாதூரிக்கு இலக்கியக் காட்சியொன்று பளிச்சிட்டது. அதனை திருமதி.கங்கேஸ்வரி கற்பித்த முறை

வினோதமாக இருந்தது. அவர் இலக்கியங்களைக் கற்பிக்கும்போது விரும்பி இரசித்து, மற்றவர்கள் இரசிக்கும் வண்ணம் கற்பிப்பார்.

'ஞாயிறு பட்ட அகல்வாய் வானத்து
அளியதாமே கொடுஞ்சிறைப் பறவை
இறையுற ஓங்கிய நெறிஅயல் மராஅத்த
பிள்ளை உள்வாய்ச் செரீஇய
இரைகொண் டமையின் விரையுமால் செலவே'

இப்பாடலை மேற்போக்காகப் படிப்பவர்களுக்கு, அந்தி வானத்தையோ அங்கு பறந்து செல்லும் பறவைக் கூட்டத்தையோ பாடிய இயற்கைப் பாடலாகத் தோன்றும். சூரியன் மேற்கே சாய்ந்த அகன்ற வானத்தில் பறந்து செல்லும் அந்தப் பறவைகள் வளைந்த சிறகுகளை உடைய அந்தப் பறவைகள் இரங்கத்தக்கவை. அவை கூடு கட்டித் தங்குவதற்கு ஏற்றவாறு ஓங்கி வளர்ந்த மராமரத்தில் உள்ள தம் குஞ்சுகளின் வாய்க்குள் செருகுவதற்காக இரை எடுத்துச் செல்வதால் அவ்வளவு விரைவாகப் பறந்து செல்கின்றன இதன் பொருளாகும். இதனை திருமதி கங்கேஸ்வரி கந்தையா கற்பித்திருந்தார்.

“எனக்கு இந்த நேரத்தித்துக்குப் பொருத்தமான பாடலிது”.
மாதுரியின் நெஞ்சம் துடித்தது. நமது சங்க இலக்கியங்கள் எவ்வளவு அற்புதங்களைச் சொல்கின்றன. இன்று அவற்றை எல்லாம் தொலைத்துவிட்டுத் திண்டாடுகிறோம். அவள் மனதினுள் நினைவு கூர்ந்தாள். அன்று இரவு பெற்றோர் இருந்தும் தனிமையையே உணர்ந்தாள்.

“அம்மா! நேற்றுக் கலகலப்பாக இருந்த வீடு இன்று சோபையிழந்த மாதிரித் தெரிகிறது. அது ஏன்மா?” தாய் விசாலாட்சிக்கு என்ன பதில் கூறுவதென்று தெரியவில்லை. “மாது! நேற்று உனது நண்பர்கள் இருந்தபடியால் எங்களுக்கும் சந்தோசமாக இருந்தது. இன்றைக்குக் கொஞ்சம் கஸ்டமாத்தான் இருக்கு. உனக்கு எப்படி இருக்கும் என்று எங்களுக்குத் தெரியாதா என்ன?” மாதுரி திகைத்தாள்.

“அம்மா அவங்களப்பற்றி அப்பா என்ன சொன்னவர்”? “பொதுவாக எல்லாரும் நல்லவங்க என்றுதான் சொன்னவர். அந்த முரளி என்ற பொடியன் எங்கள் காலில் வீழ்ந்து வணங்கியது அப்பாவின் மனதைக் கௌவிக் கொண்டது. அவர் நெகிழ்ந்து விட்டார்”. மாதுரிக்கு உச்சி குளிர்ந்தது.

அம்மா ஒன்று சொன்னால் அதை பிழையாக விளங்கமாட்டிங்க என்றால் சொல்லுறன். பிறகு அப்பாட்டச் சொல்லுறது உங்கட சம்மதம். சரியா?" பீடிகை போட்டாள்.

"நீ இப்ப சொல்லு. நான் ஆறுதலா அப்பாட்டச் சொல்லுறன்" அம்மா அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தார்.

"அம்மா நான் முரளிய விரும்புறன். அவரும் என்ன விரும்புறார் உங்கட விருப்பம் அறியாமல் நான் ஒன்றும் செய்யமாட்டன்." மாதூரி நாணத்தோடு நின்றாள்.

மாதூரியின் தாய் இந்த உலகத்தில் இப்படியான ஒரு நல்ல மாப்பிளை கிடைக்கமாட்டானா என்று நேற்றுத்தானே அவர் என்னட்டச் சொன்னவர். அவள் சந்தோசத்தில் ஆடிப்போய்விட்டார்.

"அம்மா! என்ன அதிசயமாகப் பார்க்கிறாய்?" மாதூரி தயங்கித் தயங்கிக் கேட்டாள்.

"மாதூரி நாங்க இதப்பற்றி ஏற்கனவே கதச்சிட்டம். எங்களுக்கு நல்ல விருப்பம். பயிற்சி முடியுமட்டும் கவனமாக இருந்து முடிச்சிட்டு வாங்க. சரியா. அந்த காளியாச்சி துணையாக இருப்பா?" மாதூரியின் அம்மாவின் பதில் மாதூரியை வானில் இறக்கையில்லாது பறக்க வைத்தது. அவள் தன்னிலை மறந்தாள். தன்தாயைத் தோழியாக அணைத்துக் கொண்டாள். அவள் கண்களில் இருந்து நீர்த்துளிகள் வழிந்தது. அம்மா பதறிப்போனாள்.

"மாதூரி! என்ன இது? சந்தோசமான செய்தியைச் சொல்லிப்போட்டு இப்படி?" அவள் மகளை அணைத்தவாறு சொன்னாள்.

"இல்லையம்மா. சந்தோசம்தானே அம்மா. என்ற வாழ்வில் நான் கொண்ட ஆசையை அப்பாவும் நீயும் ஒரேமாதிரி யோசித்துச் சம்மதித்தீர்கள். நான் குடுத்து வெச்சவள்தானே?" அம்மாவைக் கொஞ்சிவிட்டு காலை அவர்கள் இருந்து உணவருந்திய மேசையில் போயிருந்தாள். "இந்தக் கதிரையில் இருந்துதானே முரளி சாப்பிட்டவர்". கூறிக்கொண்டு அதில் இருந்து பார்த்தாள். அவள் ஒரு குழந்தையாகவே செயற்பட்டாள். தங்களின் மகளின் செய்கைகளைக் கவனித்தபடியே பெற்றோர்கள் மகிழ்ந்தனர்.

நாகநாதனும் முரளியும் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்தபடி பேருந்தில் பயணமாகினர். கொழும்பை அடையும்போது மாலை மூன்று மணியாகியது. கொழும்பிலிருந்து சிலாபத்துக்குப் பேருந்து தயாராக இருந்தது. நாகநாதன் அதில் தாவி ஏறினான்.

“நாலாந்தேதி கல்லூரி செல்வோம். மறந்துவிடாதே” முரளி சத்தமிட்டவாறே கையசைத்தான்.

“சரி..சரி. சந்திப்போம்.” நாகநாதன் கூறியபடியே கையசைத்தான். பேருந்து மறையும்பொழுதும் பார்த்தவாறே நின்றான். தெறிவள செல்லும் பேருந்து தரிக்கும் இடத்தில் நின்றான். பேருந்து வந்ததும் அதிலேறி தாங்கள் தங்கியுள்ள தொடர்மாடிக் கட்டிடத்தினுள் நுழைந்தான்.

“அம்மா! ..டங்ட்டடாங்’...அண்ணன் வந்திற்றார். இன்டைக்கு நல்ல சாப்பாடுதான்”: தங்கை திவ்யா குரல் கொடுத்தாள். செய்தி வீடெல்லாம் பரவியது. “அப்பா! அண்ணன் வந்தாச்சு”. “அப்பா! அண்ணன் வந்தாச்சு” வீடு எதிரொலித்தது. ஆனால் அடுத்த வீட்டுக்குக் கேட்காது. கொழும்பில் வீடுகள் புறாக்கூடுகள்போல்தானே. பெரும் இரைச்சலாக இருக்கும். ஆனால் ஒரு வீட்டில் நடக்கும் செய்தி மற்ற வீட்டாருக்குத் தெரியாது. அயலவர்கள் அனைவரும் அயலூரார்தானே.

“வா..வா.. திருகோணமலை எப்படி இருக்கிறது? வெயிலா மழையா”? அம்மா சிவகாமி கேட்டுக்கொண்டே இருந்தார்.

“இப்ப அங்க மழைதான். ஆனால் நான் போயிருந்த நாளில் மழையில்லை”. பதிலளித்தான்.

“அண்ணா.. எப்ப ...கொலன்னாவ போவது? நாளைக்குப் போவம். சரியா”? திவ்யா சத்தமிட்டபடியே ஓடி வந்தாள்.

“ஐயய்யோ மறந்தே போச்சு. நாளைக்கு தங்கை சர்மிளாவின் பிறந்த நாள். திவ்யா! நல்ல நேரம். நினைவு படுத்தினாய். மாலை பரிசுப்பொருள் தெரிவு

செய்வது உன்பொறுப்பு” கூறிவிட்டு தனது பயணப்பையை எடுத்தான். அதற்குள் இருந்த பொருட்களை எடுத்தான். தரம்பிரித்து வைத்தான்.

அப்பாவுக்கான உடைகளை வேறாக்கினான். அம்மாவுக்குரியதை வேறாக்கினான். தங்கைக்குக்கு உரியதை வேறாக எடுத்து வைத்தான். குளித்து உடைமாற்றி வந்தான். பூஜையறையில் அவற்றை எடுத்து வைத்தான். “திவ்யா! இஞ்ச வா”. அழைத்தான். அவள் ஓடோடி வந்தாள். “அங்கிருக்கும் புதிய உடைகளைப் பார். உனது உடையைக் கண்டுபிடி. பிறகு அப்பா, அம்மாவின் உடைகளைக் கண்டு பிடி”. முரளி சொன்னதுதான் தாமதம். பாய்ந்து ஓடினாள்.

மூன்று பொதிகளையும் கைகளில் எடுத்து விரல்களால் அழுத்தி உணர்ந்தாள். சேட் கொலர் தடிப்பாக இருந்ததை உணர்ந்து கொண்டாள். இது அப்பாவுக்குரியது. இன்னும் இரண்டு. அவற்றையும் விரல்களாலே தடவி உணர்ந்தாள். இது அம்மாவுக்கு உரியது. அடுத்தது எனக்குத்தான். முடிந்ததும் “அண்ணா என்ற வேலமுடிஞ்சிட்டு. வந்து பார்” சத்தமிட்டாள்.

முரளி எட்டிப் பார்த்தான். தங்கையின் கெட்டித்தனத்தை மெச்சினான். கெட்டிக்காரிதான். இது இந்த அண்ணனின் புத்தாண்டுப் பரிசு. புத்தாண்டுக்கு இன்னும் இரண்டு நாட்கள் உள்ளன. மூன்றாந்திகதி கல்லூரி செல்ல வேண்டும். வேண்டியவற்றை இருக்கும் நாட்களுள் செய்யவேண்டும்.

அன்று அப்பா அம்மா. தங்கையுடன் சந்தோசமாகப் பொழுதைக் கழித்தான். வித்யா அவனுக்குத் தங்கை மட்டுமல்ல சிறந்த தோழியும் ஆவாள். அண்ணா திருகோமலைக்குப் போனாய்தானே. நாகநாதன் அண்ணரும் உடன் வந்தார். அங்கு எங்கெல்லாம் போனீங்க”? “குகதாசன் என்ற நண்பரின் வேண்டுகோளைத் தட்ட முடியவில்ல. கொட்டியாபுரம் போனோம். அங்கு எங்களோடு பயிற்சிபெறும் தங்கை மனோன்மணி வீட்டில் காலை உணவு. பிறகு அவளது வேண்டுகோளின் பேரில் சம்பூர் பத்திரகாளி அம்மன் கோயிலுக்குச் சென்றோம். அங்கு ஒரு குளம் இருக்கு. அதில் குளிப்பதே தனிச்சுகம். குளித்துவிட்டு எங்களோடு பயிற்சிபெறும் ஒரு ஆசிரியை வீட்டில் அறுசுவை உணவு உட்கொண்டோம்.

அந்த ஆசிரியை மனோன்மணி ஆசிரியையின் தோழி. அவ்வூர் மகாவித்தியாலய அதிபரின் வேண்டுகோளை ஏற்று அன்றிரவு அங்கேயே தங்கினோம். மறுநாள் காலை புறப்பட்டு வந்துவிட்டோம்” முரளி கூறும்போது அவனது முகத்தையே உற்று நோக்கினாள்.

“அண்ணா நீ எதையோ மறைக்கிறாய். உன்ர பேச்சில் தடுமாற்றம் இருக்கு. என்ன என்று எனக்குச் சொல்லமாட்டியா”? அவளின் அச்சொற்களைக் கேட்டுத் தன்னைச் சுதாகரிக்க முயன்றான்.

“எனக்கு என்ன தடுமாற்றம்”?

“இருக்கிறபடியால்தான் கேட்கிறேன். அண்ணா மனோன்மணி பற்றிச் சொன்னது சரி. அங்க எங்க தங்கினீங்க. ஆரார் சாப்பிட்டீங்க? மனோன்மணியின் தோழி ஆரெண்டு சொல்லல்ல. இதெல்லாம் தடுமாற்றம் இல்லையா”? ஒரு குற்றவாளியைக் குறுக்கு விசாரணை செய்யும் சட்டத்தரணி போல் வித்யா விசாரித்தாள்.

அன்புத் தங்கச்சி! உன்னிடத்தில் என் மனதைத் திறந்து காட்டத்தான் நினைச்சனான். புத்தாண்டின் பரிசாக ஆறுதலாகச் சொல்லாம் என நினைக்கிறேன். மாதூரி என்ற பெயரைச் சொல்லிப்பார். நல்ல பெயரா? இனி கேட்கக்கூடாது. நீயாகவே கண்டுபிடி. சரி சர்மிளாவுக்கு என்ன பரிசு கொடுக்கலாம்? யோசித்து வை. நாளை போகும்போது வாங்கிப் போவோம். அதோ அம்மா சாப்பிடக் கூப்பிடுகிறார். போவோமா”? கதையை நிறுத்திவிட்டு அம்மாவிடம் சென்றனர்.

சாப்பிட்டுக் கொண்டே பேசினார்கள். “அண்ணா பயிற்சி எப்ப முடியும்.”? வித்யாவே அமைதியைக் கலைத்தாள். அடுத்த வருசம் முடிஞ்சிடும். அது பார்த்திருக்கப் பறந்து விடும்.” அம்மா முடித்தார். அடுத்து அண்ணாவின் ‘டும் டும் தான்’. வித்யா சந்தோசித்தாள்.

“ஏய் வித்யா தொடங்கிற்றாயா உன்ர புராணத்த.”

“அடுத்தாள் நான்தானே”?

“ஏய் திவ்யா உனக்கு விசரா பிடிச்சிருக்கு”?

“அண்ணா! அம்மாவப் பாரண்ணா. இவர் இப்படித்தான் ஒரே ஏசிக்கொண்டே இருப்பா. இதற்கு ஒரு அண்ணி வந்தால்தால் ஒரு முடிவு வரும்.” வித்யா முணுமுணுத்தாள்.

அப்பா முருகையன் பிள்ளைகளை மிகவும் நேசிப்பவர். அவர்களின் செயல்களைக் கண்டு ரசிப்பவர். சிரித்துக் கொண்டே சாப்பிட்டார். “தம்பி எப்ப கல்லூரிக்குப் போகவேணும்?” அப்பா கேட்டார்.

“நாலந்திகதி போகவேணும்.”?

“ஆனால் ஏழாம் திகதிதானே கல்லூரி தொடங்கும்”?

“ஓமப்பா. ஆனால் புத்தாண்டில் புதிய ஆசிரியர்கள் பயிற்சி பெற வருகிறார்கள். அவர்களை வரவேற்பதற்காகச் சில முன்னேற்பாடுகளைச் செய்யும்படி கல்லூரி முதல்வர் எங்கள் சிலரிடம் தந்துள்ளார். அவரது அந்தக் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்ய வேண்டும். அதுதான் நாங்கள் சிலர் நான்காந்திகதி செல்கிறோம். நாகநாதன் மூன்றாந்திகதி வருவார். அவரும் நானும் சேர்ந்து போவோம்.” முரளி விளக்கினான்.

“நல்ல விசயந்தான். நாட்டுக்காக நல்லது செய்வதுதான் கல்வி. அதுதான் நமது சமூகத்தைக் கட்டிக் காக்கும். உங்கட நல்ல எண்ணங்கள் தொடரவேணும். அதுதான் எனது வேண்டுகோளாகும்”. முருகையன் கேட்டுக்கொண்டார்.

அவரும் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து தலைமையாசிரியராகி ஓய்வு பெற்றவர்தான். அதனால் மகனின் போக்கினைப் புரிந்து கொண்டவர். அதனையிட்டு மகிழ்ந்தவர்.

அடுத்த நாள் வித்யா சுறுசுறுப்பானாள். அண்ணனை இயக்கினாள். பிறந்த நாளுக்கான பரிசுப் பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு கொலன்னாவ சென்றார்கள். சர்மிளா வீடு கலகலத்தது. அவளோடு படித்தவர்கள், நண்பர்கள். உறவினர் என்று கூடிக்குழுமியிருந்தனர். முரளியைக் கண்டதும் ஓடோடி வந்தாள். “அண்ணா வாங்க. வித்யா வா..வா” என்று வரவேற்றாள். பரிசுப் பொருட்களைக் கொடுத்து விட்டுப் புறப்பட்டனர்.

“எண்ணண்ணா! சாப்பிடாமல் போகப் பார்க்கிறீங்க. பெரியம்மா வரல்லையா? எப்ப கல்லூரியில் இருந்து வந்தீர்கள்.” சர்மிளாவின் கணவர் ஓடோடி வந்தார். “வாங்க சாப்பிடலாம்”. கைகளைப் பற்றி இழுத்துச் சென்றார். இரண்டு தட்டுகளில் உணவுவகைகளைத் திணித்தார். “சாப்பிடுங்க” சாப்பிடும்வரை பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டார்.

முடிந்ததும் விடைபெற்றுச் சென்றனர். புத்தாண்டு பிறந்துவிட்டது. வித்யா புத்தாடை புனைந்து கோயில் சென்று பிரசாதம் கொண்டு வந்தாள். அண்ணனுக்கு நெற்றியில் அவளே சாற்றிவிட்டாள். “அண்ணா! புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள். இந்தா ஒரு கடிதம் வந்திருக்கு. அண்ணா! மாதூரி நல்ல பெயர். அவர் எப்படி இருப்பார்”?

“வித்யா! இப்பதான் மேடையிட்டு விதையை ஊன்றியிருக்கிறேன். முளைவிட்டதும் உனது விருப்பத்தை அறிவதற்கு உன்னை அழைத்துச் செல்வேன். மாதூரி சம்பூரில் இருக்கிறார். அவர் எங்களோடு பயிற்சி பெறுகிறார். மிகவும் நல்லவர். உனக்கு அவரைப்பிடிக்கும். இது நம்முடனேயே இருக்கட்டும்” முரளி திவ்யாவுக்கு அறிவுறுத்தினான். தனக்கொரு அண்ணி வருவார் என்று திவ்யா கனவில் மிதந்தாள்.

அது மார்கழி மாதம். மாதங்களில் சிறந்த மாதம் என்பார்கள். மார்கழியில் மயிர் நனையாத் தூற்றலாக மழை தூறும். ஆனால் மேல் மாகாணத்தில் அது குறைவு. வடகிழக்கு மாகாணத்தில் கார்த்திகை, மார்கழி மாதங்களில் இவ்வாறான காலநிலை உண்டு. டிசம்பர் முப்பத்தொன்று கொழும்பு களைகட்டும். விடியவிடிய நகரம் விழாக்கோலம் பூண்டிருக்கும். இரவு பன்னிடிரண்டு மணி அடித்ததும் எங்கும் பட்டாசு முழங்கும். இந்தவிசயத்தில் மட்டுந்தான் இலங்கையர் என்ற ஒற்றுமையைக் காணலாம்.

சிங்களவர், தமிழர், இஸ்லாமியர் எனப் பாகுபாடு இல்லாமல் கொண்டாடுவார்கள். இம்முறையும் புத்தாண்டுப் பிறப்பு சிறப்பாகவே இருந்தது. வித்யாவும் வெடிக்கொழுத்திச் சந்தோசித்தான்.

விடிந்ததும் குளித்து உடைகளை மாற்றி விட்டு வித்யாவை அழைத்தான். இருவருமாக தாய் தந்தையரை வணங்கி அவர்களுக்குரிய உடைகளைக் கொடுத்தார்கள். ஆசியினைப் பெற்றதும் அம்மா செய்த பால்சோறும் கட்டுச்சம்பலையும் ஒன்றாக இருந்து சுவைத்தார்கள். ஒன்றாக இருப்பதில் எவ்வளவு சுகமும் இன்பமுமாகும்.

புத்தாண்டும் கழிந்து பறந்தது. மூன்றாந்திகதி மாலை நேரத்தைப் பார்த்தான். சரியாக ஐந்து மணி. கதவின் மணியோசை ஒலித்தது. வித்யா கதவைத் திறந்தாள். “வாங்கண்ணா. இந்த இருக்கையில் இருங்கள்”. அவனை வரவேற்று அமரச்செய்தபின் முரளியை அழைத்தாள். “அண்ணா! நாகநாதன் அண்ணா வந்திருக்கார். முரளிவெளியே வந்தான். வித்யா குளிர் பானத்துடன் வந்தாள். அண்ணா குடிபுங்க” கொடுத்து விட்டு தனது அறையினுள் சென்று விட்டாள். “ஹய் எப்படி நாகநாதன்.? நீ சொன்ன நேரத்துக்கு வந்திருவாய் என்ன”? ஒரு பீடிகையுடன் வந்தமர்ந்தான்.

“எட்டுமணிக்குத்தான் புகைவண்டி. நான் இரண்டு உறங்கலிருக்கை ரிக்கட் பதிவு செய்திட்டன். அதனால் பிரச்சினை இல்லை.” நாகநாதன் குளிர்பானத்தை அருந்தியபடியே ரிக்கட் இரண்டையும் காட்டினான்.

இருவரும் உடலைக் கழுவிக்கொண்டு உணவினை உண்டனர். அவனது உடமைகளை ஏற்கனவே தயார் நிலையில் வைத்திருந்தான். ஏழரை மணிக்கு கொழும்புக் கோட்டை புகைவண்டி நிலையத்துக்குப் புறப்பட்டார்கள். அம்மாவின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. அப்பாவுக்கு மகனின் பிரிவு பாதித்தாலும் அதனை அவர் வெளிக்கட்டிக் கொள்வதில்லை. வித்யாவைத் தேற்றுவதில்தான் சங்கடம். வித்யா! நான் சொன்னதை நினைத்துக் கொள் சரியா. அடுத்தமுறை எல்லாவற்றையும் சொல்லுவன். தைரியமாக இரு. நாங்க வருகிறோம்.” சரியான நேரத்துக்கு பேருந்து கிடைத்தது.

கொழும்புக் கோட்டை புகைவண்டி நிலையம் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. மட்டக்களப்பு நோக்கிப் புறப்படும் புகைவண்டித் தொடர் நான்காம் மேடையில் நின்றது. அதனுள் இருவரும் ஏறிக்கொண்டனர். இருக்கையைத் தேடி அதிலமர்ந்தனர். புகைவண்டியில் அதிக சணங்கள் இல்லை. அவர்கள் இருந்த இருக்கைக்கு முன்னால் இருக்கை வெறுமையாக இருந்தது. புகைவண்டி புறப்பட்டு விட்டது. அதன் அசைவும் ஓட்டமும் அவர் களைத் தாலாட்டியது. அவர் களை அறியாமலேயே நித்திரையாகிவிட்டனர்.

கண்விழித்தபோது மாகோ சந்தியில் புகைவண்டி நிற்பதை உணர்ந்தனர். ஒரு பதினைந்து நிமிடங்களின் பின் புகைவண்டி விசிலடித்துப் புறப்பட்டது. மீண்டும் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தனர். புகைவண்டி நின்றதும் ஒலிபெருக்கி ஒலித்தது. மட்டக்களப்புக்குச் செல்லும் பயணிகள் முதலாம் மேடையில் நிற்கும் புகைவண்டியில் ஏறவும். அறிவித்தல் இருவரின் செவிப்பறைகளில் அதிர்ந்து உடலில் அலைகளாகப் பரவியது.

தலைகளை வெளியில் விட்டு அவர்களின் விழிகள் சுழன்றன. யாரையோ தேடின. இருவர் ஓடிவந்து ஏறிக்கொண்டனர். இருக்கைகளைத் தேடி வந்து சேர்ந்தனர். அரைத்தூக்கத்தில் இருந்தவர்கள் திடுக்கிட்டார்கள். இருக்கை தேடிவந்தவர்கள் வெறுமனே இருந்த இருக்கைகளில் அமர்ந்தனர்.

32

“ஹலோ சேர்! எப்படி சுகம்? அவ்வளவு தூக்கமா? கொஞ்சம் எங்களையும் பாருங்களேன்”. ஒரு வீணையின் நாதம் முரளியின் காதுகளில் இசை மீட்டிய உணர்வு. முரளி உசாரானான். கண்களைக் கசக்கிவிட்டுப் பார்த்தான். தூக்கிவாரிப்போட்டது. அவன் தனது கையில் மற்றக் கையால் கிள்ளிப்

பார்த்தான். வலித்தது. நாகநாதனின் கையிலும் கிள்ளிப் பார்த்தான். அவன் 'ஆ..ஊ..! என்றான்.

“ நாகநாதன்! நம் முன்னே இருப்பது மாதூரிதான். மனோன்மணியும் கூட வந்திருக்கார்”. முரளி மெதுவாகக் கூறினான்.

அப்போதுதான் நாகநாதன் சுயநினைவுக்கு வந்தான். “நாகநாதன் அண்ணா! உங்கட பொதிகள் கவனம். எங்கேயாவது தவறவிட வேண்டாம்.” மனோன்மணி கிண்டலடித்தாள்.

“அப்படி ஒன்றும் நடக்காது. நீங்க இரண்டுபேரும் இருக்கும்போது எங்களுக்கு என்ன கவலை. நாங்க நிம்மதியாக உறங்கலாம்.” நாகநாதன் பதிலளித்தான்.

முரளிக்கு உறக்கமே பறந்து விட்டது. “ஏன் அவசரப்பட்டு வந்தீங்க.? ஆறுதலாக வரலாம்தானே”? அவனது வாயசைந்து வார்த்தைகள் வெளிவந்தன. உள்ளம் உவகையில் முழுகித் துள்ளியது. இனியும் உறக்கம் வருமா? புகையிரதம் மட்டக்களப்பை நோக்கிப் புறப்பட்டது. அந்த குமரியிருளில் நான்கு வழிகளும் உறவாடின. யார் முதலில் பேசுவது என்று போராட்டம் அமைதியாக நடந்தது.

“மாது! நாங்க போனபின் வீட்டில உள்ளவர்கள் என்ன பேசினார்கள். நல்லாத் திட்டினார்களா”?

“ஓமோம்.”

“ஏன்..”

“இன்னும் ஒரு கிழமைக்கு நின்று போயிருக்கலாந்தானே? என்று அப்பாவும், அம்மாவும் வற்புறுத்திக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

“ஓ...இதுதானா”?

“அது சரி .. என்ன சொக்குப்பொடி போட்டீங்க”? அவனது கண்களை உற்றுப் பார்த்தவாறே மாது கேட்டாள். அவன் சிரித்தான்.

“அந்தச் சொக்குப் பொடியைத் தந்தவள் மாதூரி என்ற தேவதைதான்”. முரளி பதிலிறுத்தான்.

மாதூரியின் முகம் நாணத்தில் மூழ்கியெழுந்ததை அந்த மெல்லிய இருளிலும் அவன் கண்டு கொண்டான். அவனது அமைதியைக் கலைக்க மனோன்மணி எண்ணினான். அண்ணன் எத்தனை மணிக்கு மட்டக்களப்பை அடையலாம்?”
 “கோச்சி எப்ப போகுதோ அப்ப மட்டக்களப்பை அடையலாம். ஆனால் குகதாசன் காத்திருக்க வரமாட்டார்”.

“உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்.? மாதூதான் கூறினார்”. அவர்கள் இருவரையும் கொழுவிவிட்டான்.

“அண்ணன் எப்படித்தான் கொழுவிவிட்டாலும் இது கொழுவாத 'ப்றன்ட்சிப்' எப்படி”?

“அப்படியா? பார்ப்போம். மாதூரி இவங்க ஏன் கொட்டியாரம் வந்ததாகப் பேசிக் கொண்டார்கள்”. நாகநாதன் தொடங்கினான்.

“உண்மையாக சரியான அலுப்புப் பிடித்த ஊரென்றுதான் நினைத்தோம். பிறகுதான் அங்குதான் தேவதைகள் இருக்கிறார்கள்.” முரளி முணுமுணுத்தான். உறக்க மயக்கத்தில் இருந்த நாகநாதனுக்கு என்ன நடக்குது என்று விளங்கவில்லை. புகைவண்டி எப்படி இவ்வளவு விரைவாக வந்துவிட்டது. பயணிகள் இறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

“என்ன பார்க்கிறீங்க. இறங்க மனமில்லையா”? என்றான் குகதாசன். புகைவண்டி நிலையத்துக்குள்ளேயே வந்து நின்றான். மனோன்மணியின் பயணப்பையினை எடுத்துக் கொண்டான். முரளி மாதூரியின் பயணப்பையினை எடுத்தான். அதைத் தாங்க. நான் கொண்டு வாறன். அதனைப் பறித்துத் தான் எடுத்துக் கொண்டான். நாகநாதன் புன்னகைத்தவாறே பின்னால் வந்தான்.

புகையிரத நிலையத்துக்கு வெளியே செல்லா காத்து நின்றான். “வாங்க தம்பி முரளி. நான் இன்டைக்கு வருவீங்க என்று ஏற்பாடெல்லாம் செய்து போட்டன். தம்பி பஞ்சாட்சரமும் சாந்தராஜனும் நேற்று மாலை வந்து உங்கட ஹொஸ்டலத் துப்பரவு செய்தார்கள். இன்டைக்குப் பத்து மணிக்கு வருவார்கள். “இஞ்ச தாங்க உங்கட பயணப்பையினை.” என்று சொல்லிப் பறித்தெடுத்து நடந்தான்.

“முரளி உங்களுக்கு மட்டுமேன் எல்லாரும் உருகுகிறார்கள்” பக்கத்தில் நடந்தவாறே மாதூரி கேட்டாள். “எல்லாம் என் மாதூரியின் கருணை”. என்றான். அவள் வாயடைத்து நின்றாள்.

“தம்பி தேநீர் ஹொஸ்டலில் வெச்சிரிக்கன். குடிச்சிடுங்க. பிறகு குளிச்சிட்டு வாங்க சாப்பிடலாம்”. செல்லா பயணப்பையினைக் கொடுத்து விட்டுச் சென்றான். தேநீரைக் குடித்துக் குளித்தார்கள். குளித்து உடைமாற்றி கல்லூரி முதல்வரைக் காண்டு தங்கள் வருகையைத் தெரியப் படுத்துவதற்கு வெளியில் வந்தான். பத்து ஆண்களும் எட்டுப் பெண்களும் வந்திருந்தனர். அவனுக்குச் சந்தோசம்.

கல்லூரி முதல்வர் அவரது அலுவலகத்தில் இருந்தார். அவலகக் கதவினைத் தட்டி “உள்ளே வரலாமா?” அனுமதிக்காகக் காத்திருந்தான்.

“வாங்க” அனுமதி கிடைத்தபின் உள்ளே சென்றான்.

“சேர்! வணக்கம். முதலில் எங்கள் புத்தாண்டு வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றோம். நாங்கள் இப்போது பதினெட்டுப் பேர் வந்துள்ளோம். உணவின் பின் எங்கள் திட்டங்களைத் தயாரித்து உங்கள் அனுமதிக்காகச் சமர்ப்பிப்போம்.” என்றான்.

“உங்களுக்கும் எனது புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள். நீங்கள் சொன்னது போலவே வந்து விட்டீர்கள். உங்கள் திட்டம் செவ்வனே நிறைவேற எனது நல்வாழ்த்துக்கள்.” முதல்வரின் நல்லாசியுடன் வெளியில் வந்தான். நேரே டைனிங்ஹோலை அடைந்தான். அங்கே ஈஸ்வரியைக் கண்டதும் அவன் அதிசயத்துப் போனான்.

செல்லா இறால் சொதியுடன் இடியப்பம் பரிமாறினான். வயிறாற உண்டனர். “உணவை முடித்தபின் திட்டம் எவ்வாறு அமையவேண்டும் என்பதை வரைவோம். ஏழாந்திகதி காலையில் இருந்து அறிமுகவிழாவரை நமது வரைபு ஒரு திகில்நிறைந்ததாக இருக்க வேண்டும். எனவே நாங்கள் அமைதியாக இருந்து வரைவோம். ஒரு வகுப்பறையைத் தேர்ந்தெடுப்போம். வாங்க அங்கு போவோம்”. விளக்கிவிட்டு நடந்தான். பின் தொடர்ந்து மற்றவர்கள் சென்றார்கள்.

பத்து மணிக்கு பஞ்சாட்சரம், சாந்தராஜன், துரைரத்தினம்,

தர்மலிங்கம், தேவன் இன்னும் பலரும் வந்து சேர்ந்தனர். “நாகநாதன் எவ்வாறு திட்டத்தை வரையலாம்”. கூறு. பஞ்சாட்சரம் எழுந்தான். “இங்க இப்போது இருபதுபேர் இருக்கிறோம். ஐந்து குழுக்களாகப் பிரிந்து ஒவ்வொரு தலைப்பின் கீழ் திட்டத்தைத் தயாரிப்போம். பிறகு சேர்ந்து விவாதிப்போம். உதவிக்கு திரு சிவானந்தநாயகத்தை அழைப்போம். என்ன உங்கட விருப்பம்.” கேட்டு நின்றான். “அது நல்லதுதான். நான்கு பேர் ஒரு குழுவில் இருக்கிறோம். ஒவ்வொரு குழுவிலும் செய்யப்போகும் திட்டத்தை வரைவோம். முடிந்ததும் கலந்துரையாடி நல்லனவற்றை வேறாக்கி” ஒன்றாக எழுதினால் நல்லதொரு வரைபு வந்துவிடும். எப்படி? பஞ்சாட்சரத்தின் முன்மொழிவு நன்றாக இருந்தது. எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

அப்படியே நான்கு நான்குபேராகப் பிரிந்து திட்டத்தைத் தயாரிக்கத் தொடங்கினர். ஒவ்வொரு பிரிவும் விவாதித்தனர். பெரிய தாளில் எழுதிச் சுவரில் காட்சிப்படுத்தினர். அத்துடன் தேவையான செலவீனங்களையும் குறித்திருந்தனர். செல்லா வந்து “தேநீர் தயார் இதோ இருக்கு குடியுங்க” என்று அறிவித்துச் சென்றார்.

தேநீரைக் குடித்துக் கொண்டும் சிலர் எழுதினர். முதல்வர் மெதுவாக வந்து பார்வையிட்டார். அவர்கள் விவாதித்துச் செயற்படுவதைக் கண்டு சந்தோசித்தார். இதுவும் ஒரு வகைக் கற்றல் அனுபவந்தான். தாங்களே திட்டத்தைத் தயாரித்துச் செயற்படுத்தும் முறையினைக் கற்கிறார்கள்.

வந்தது போலவே சென்று விட்டார். பயிற்சி ஆசிரியர்கள் தொடர்ந்து செயற்பட்டார்கள். முடிந்ததும் ஒவ்வொரு குழுவும் தங்கள் முன்மொழிவுகளை விபரித்தார்கள். ஐந்து குழுக்களின் முன்மொழிவுகளையும் பக்கத்துப் பக்கத்தில் நேராக வருமாறு ஒட்டினார்கள்.

இப்போது எல்லாவற்றையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தார்கள். தேவையற்றதை நீக்கினார்கள். ஒருமுறை குறிப்பிட்டதை இன்னுமொரு முறை வராதிருக்கும்படி சார்த்துக் கொண்டார்கள்.

ஐந்து தாள்களில் எழுதியவை இப்போது ஒரு தாளுக்கு மாற்றப் பட்டது. அவற்றைப் பலமுறை படித்துச் சுருக்கினார்கள். இப்போது இறுதி அறிக்கை தயார். பகல் உணவின் பின் முதல்வரிடம் சமர்ப்பித்து அவரது விருப்பத்தையும் சேர்த்து விட்டால் செயற்திட்டம் தயார். துரைரத்தினம் சைக்கிளில் விரைந்து வந்தான். “திரு. சிவானந்தநாயகம் இரண்டரை மணிக்கு வருவார். மூன்று மணிக்கு முதல்வரோடு கலந்தரையாடுவோம்”. துரைரத்தினம் முன்வைத்தான்.

அப்படியே உணவறைக்குச் சென்றார்கள். சந்தோசமாக அளவளாவி உண்டனர். “செல்லாண்ணன்! நீங்களும் வாங்க. சவரியண்ணர் எங்கே? கூப்பிடுங்க. ஏழாந்திகதி வரை எங்களோடுதான் சாப்பிட வேணும்” முரளி வேண்டுகோள் விடுத்தான். செல்லாக்கு மட்டில்லா மகிழ்ச்சி. முரளிக்குப் பக்கத்தில் உணவுத் தட்டோடு வந்திருந்து உணவருந்தினார். சவரியும் ஓடோடி வந்தார். “இப்படி எங்கள் யாருமே கௌரவிக்க வில்லை.” சவரிமுத்து மனங்கனிந்து கூறிக்கொண்டான்.

சாப்பாடு முடிந்ததும் தங்கள் விடுதிக்குச் சென்று பதினைந்து நிமிடங்கள்ஓய்வெடுத்து உடலைக் கழுவி மீண்டும் புறப்பட்டு வந்தனர். திரு. சிவானந்தநாயகம் வந்துவிட்டார். சுவரில் இருந்த விபரங்களைப் படித்தார். “நல்ல விசயங்கள் உள்ளன. எனது வாழ்த்துக்கள்.” என்றார்.

இந்த விடுதலை நாட்களிலும் நீங்க எல்லாரும் வந்தது சந்தோசம்தான். உங்களது வேலைத் திட்டங்களைப் படித்தேன். மிகவும் நல்லது. எப்படிச் செய்யப் போகிறீர்கள்? விளக்கமுடியுமா? அவர் முன்னால் இருந்தவர்களைப் பார்த்தார். முரளி எழுந்து நின்றான். “உங்கள் எல்லோருக்கும் இனிய புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள். நமது பயிற்சி ஆசிரியர்கள் ஏழாந்திகதி காலை வருவார்கள். அவர்களை வரவேற்போம். அவர்களை காலை உணவுக்கு அழைத்துச் செல்வோம். உணவு முடிந்ததும் ஒன்று கூடல் மண்டபத்தில் புதியவர்களுக்கு மாலை சூடி அவர்களைக் கௌரவித்தல். இரண்டாம் வருட ஆசிரியரில் ஒருவர் வரவேற்புரை செய்வார். அதனைத் தொடர்ந்து கல்லூரி முதல்வரின் உரையும் ஏனைய பேராசிரியர்களும் பேசுவார்கள். மற்றவை வழமையான நடைமுறைதான்.” முரளி விளக்கினான்.

“ஏதும் இதில் மாற்றம் செய்வதாயின் கூறுங்கள்”. நாகநாதன் எழுந்து கூறினான். துரைத்தினம் எழுந்தான்.

“எல்லாம் சரிதான். அறுபது மாலைகள் வேண்டுமே எவ்வாறு அவற்றைப் பெறலாம்?” கேட்டான்.

“மாலைகள் தானே? அதற்கு நாங்கள் பொறுப்பு. “பெண்கள் பத்துப்பேரும் எழுந்து பொறுப்பெடுத்தார்கள். “வெளியில் எவ்வாறு சோடிப்பது.”? இது தேவனின் புதிராகும். “இதற்கு ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்?” செல்லா ஓடோடி வந்து பொறுப்பேற்றுக் கொண்டான். அனைவருக்கும் சந்தோசம்.

சரியாக மூன்று மணி. முதல்வர் வந்தார். அவர் வந்ததும் அனைவரும் எழுந்து வரவேற்றனர். அவர் இருக்கையில் அமர்ந்ததும் அனைவரும் இருக்கையில் அமர்ந்தனர். அவர் வந்திருந்தவர்களை விளித்து அவர்களது திட்டங்களைக் கேட்டறிந்தார். அவருக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது. ஒரு புரட்சிகர மாற்றத்தை அவர் எதிர்பார்த்தார். அது அவர் முன் காட்சியாகியது. திரு. சிவானந்தநாயகம் இவர்களது திட்டத்தை விளக்கினார். “நீங்கள் செயலில் இறங்கி இயங்கும்போது இப்படி செய்தால் என்ன? அப்படிச் செய்தால் என்ன என்று புதுப்புது எண்ணங்கள் வரும். உங்கள் ஆர்வத்துக்கு எங்கள் ஆதரவு உண்டு. முயன்று வெற்றிபெற வாழ்த்துக்கள்”. முதல்வர் வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றார்.

மாலை வழமைபோல் கடைவீதிக்குச் சென்று முக்கிய பொருட்கள் சிலவற்றை வாங்கினர். விடுதிக்குத் திரும்பினார்கள். செல்லாவுக்கும் சவரிக்கும் விளையாட்டுக் கழகங்களின் நண்பர்கள் இருந்தார்கள். கூத்து ஆடும் நண்பர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் மூலம் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியின் வளர்ச்சி பற்றியதகவல்களை பரப்புரை செய்திருந்தனர். மட்டக்களப்பு நகர் எங்கும் கல்லூரி பற்றிய பேச்சாகவே இருந்தது. அதனால் நண்பர்களின் உதவிபுடன் சோடனைக்கு வேண்டிய தடிகள்., கயிறு, தென்னங்குருத்துக்கள் வந்து குவிந்தன

ஆறாந்திகதி எட்டிப்பார்த்தது. அன்று மாலை தொடக்கம் அதிகாலை ஆறுமணிவரை ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி சுறுசுறுப்பாக இயங்கியது. மட்டக்களப்பு நகரெங்கும் 'ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் புதுமாணவரை வரவேற்கும் வைபவம். அனைவரையும் வரவேற்கிறோம். திரண்டு வருக. கல்லூரி முதல்வர், பேராசிரியர்கள், ஏனைய அலுவலர்கள்.' விளம்பரங்கள் பளிச்சிட்டன.

கல்லூரி வாசலில் 'நல்வரவாகட்டும், வருக.' வளைவு வரவேற்றது. பொழுதின் வரவை கோழிகள் சிறகடித்துக் கூவின. விடிந்து வெயில் பரவியது. வீதிகள் சுறுசுறுப்பாயின. கல்லூரியின் முன்றலில் உள்ள விளையாட்டுத்திடலில் பரந்த பந்தல் போடப்பட்டிருந்தது. மட்டக்களப்பில் உள்ள அத்தனை கழகங்களும் போட்டி போட்டு அலங்கரிப்பில் ஈடுபட்டன. முதல்நாளே இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்கள் வந்துவிட்டனர். பிந்தி வந்தவர்களுக்கு அதிசயமாக இருந்தது. வளாகத்தின் இருமருங்கிலும் மாவிலை தோரணங்கள் காற்றில் அசைந்தாடின. பலநிறக் காகிதச் சங்கிலி கூரையமத்துக் கூத்தாடியது.

பலபிரமுகர்கள் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். பாடசாலை அதிபர்கள், கல்விமாண்கள், கல்வி அதிகாரிகள், பிற ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி முதல்வர்களும், பேராசான்களும், பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களும், அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு மேடையில் இருக்கைகள் ஒழுங்கமைக்கப் பட்டிருந்தன. அந்த இருக்கைகளில் 'விருந்தினர்களுக்குரியது' என குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன.

33

புதிய பயிற்சி ஆசிரியர்களை கௌவரத்துடன் வரவேற்று அவர்களுக்கு உரிய உதவிகளைச் செய்து அவர்களது கடமைகளை உணர்த்தி வழிகாட்டினர். கல்லூரி முதல்வர் வழமையான நேரத்துக்கு வந்தார். அவர் அதிசயித்து நின்றார். இது நமது கல்லூரிதானா? அவர் அதிசயித்து நின்றார். என்றுமில்லாதவாறு ஒளிர்கிறது. புதிதாக வருபவர்களை விடுதிக்கு அழைத்துச் சென்று அவர்களுக்குரிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கும் குழு அதிலீடுபட்டனர். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு கோவை கொடுபட்டது. பகிடிவதை பொல்லாதது என்று நினைத்து வந்தவர்களுக்குப் புதுமையாக இருந்தது.

அதற்குள் வேண்டிய வழிகாட்டல்கள், நிகழ்ச்சி நிரல், நடைமுறை விதிகள் கொடுபட்டிருந்தன. 'கல்லூரிக்கு வந்ததும்குளித்து உரிய சீருடையுடன் காலை உணவினை உண்ணவேண்டும். முடிந்ததும் கோவையில் உள்ளபடி உரிய நிகழ்ச்சி நடைபெறும் இடத்துக்குச் செல்ல வேண்டும். அங்கு நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ள வேண்டும். தேவையான வேளையில் ஒலிபெருக்கியில் அறிவிக்கப் படும்.'

வெளியார்கள் அனுமதிக்கப் பட்டது இதுவே முதன் முறையாகும். பெருந்திரளாகப் பார்வையாளர்களும் பயிற்சி ஆசிரியர்களின் சொந்தங்களும் வந்திருந்தனர். மேடை அமைக்கப் பெற்று பயிற்சி ஆசிரியர்கள் இருப்பதற்கான இருக்கைகள் வேறாகக்கப் பட்டிருந்தன.

சற்று இடைவெளி விட்டு இருக்கைகள் ஒழுங்குபடுத்தி அடுக்கப்பட்டிருந்தன. இப்படியான ஒரு வைபவத்தை முதல்வர் எதிர் பார்க்கவில்லை. எட்டரை மணிக்குப் பயிற்சி பெறும் புதிய ஆசிரியர்கள் தமக்குரிய இருக்கைகளில் இருந்தனர். அவர்களைத் தொடர்ந்து இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்கள் வரிசையாக வந்தமர்ந்தனர்.

பொதுமக்கள் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தனர். தாங்கள் இவ்வளவு காலமும் மட்டக்களப்பில் இருந்தும் இவற்றைப் பற்றி அறியவும் இல்லை. பார்க்கவும் இல்லை. புதுமையாக இருந்தது.

இன்று புதியவர்களுக்குத் தயாரித்த பால்சோறும் கட்டுச் சம்பலும் பொது மக்களுக்கும் வழங்கப்பட்டது. சரியாக ஒன்பது மணி. கல்லூரி முதல்வர் முன்னே வரப் பின்னால் வரிசையாக பேராசிரியர்கள் வந்து மேடையை அலங்கரித்தனர். அவர்களுடன் அழைக்கப்பெற்ற முக்கியஸ்தர்களும் வந்தமர்ந்தனர். அவர்கள் மேடைக்கு வந்ததும் அனைவரும் எழுந்து மரியாதை செலுத்தினர்.

அவர்கள் இருந்ததும் அனைவரும் இருக்கைகளில் அமர்ந்தனர். நிகழ்ச்சி நிரல் தொடங்கியது. பஞ்சாட்சரம் மேடையில் நின்றான்.

“மதிப்புக்கும் மேன்மைக்கும் உரிய கல்லூரி முதல்வர் அவர்களே! பேராசிரியர்களே! மேன்மைமிகு விஷேட அதிதிகளே! பயிற்சிபெறுவதற்காக இவ்வருடத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்திருக்கும் அன்புக்கினிய உறவுகளே! மதிப்புக்குரிய பெரியோர்களே! பாடசாலை அதிபர்களே, ஆசிரியர்களே. எனதருமை தோழர்களே! உங்கள் அனைவரையும் அன்புடன் வரவேற்பதில் பெருமைடயடைகிறோம்.

முதல் நிகழ்வாக இன்று வருகை தந்துள்ள முதல்வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களை மலர்மாலை சூட்டி வரவேற்பர். அவர்களுக்கு இரண்டாம் வருட ஆசிரியர்கள் இப்போது மலர்மாலை சூட்டுவார்கள். அந்நிகழ்வினை முரளி தொடங்கி வைப்பார். அவரைத் தொடர்ந்து அவரவருக்குத் தரப்பட்ட பெயருள்ளவர்களுக்கு மாலைசூட்டி வாழ்த்துவார்கள். இத்தனைக்கும் மூலகாரணமானவர் நமது முரளியே ஆவார். அவரே இத்தனை ஒழுங்கமைப்புகளுக்கும் மூலகாரண கர்த்தாவாவார். அந்நிகழ்வினைத் தொடங்கி வைக்குமாறு முரளியைக் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.” அறிவித்தலைத் தொடர்ந்து முரளி மேடைக்கு வந்தான். ஒலிபெருக்கியினை வாங்கினான்.

“மன்னிக்கவேண்டும். இந்த நிகழ்வினை நடத்தி வைக்குமாறு எங்களுக்குப் பலவிதத்திலும் உதவிய திரு கபிரியேல் அவர்களை அழைக்கிறேன். அவரை வருமாறு அன்புடன் அழைக்கின்றோம்.”

திரு.கபிரியேல் பலத்த கைதட்டல்கள் மத்தியில் வந்தார் அவரிடம் மாலை ஒன்றினை கையளித்தனர். ஒரு முதலாண்டு மாணவரின் பெயர் அறிவிக்கப்பட்டதும் மாலையைப் பெற்றுக் கொண்ட திரு. கபிரியேல் அவரிடம் சென்று மாலையை அணிவித்து வாழ்த்தினார்.

“என்னை அழைத்து இந்நிகழ்வில் கலந்து உங்களையும் வாழ்த்தி மகிழ்வதற்கு எனக்கு சந்தர்ப்பம் அளித்த உங்கள் அனைவருக்கும் எங்களது நன்றி” கூறிவிட்டுக் கூப்பிய கைகளுடன் சென்றார்.

“அடுத்து இப்போது எங்கள் உறவுகள் தமது உடன்பிறப்புனை மலர்மாலை சூட்டி வரவேற்பார்கள்.” ஒலிபெருக்கி ஒலித்தது. பலவிதமான வண்ண மலர்மாலைகளுடன் புதுப்பயிற்சி ஆசிரியர்கள் காட்சியாகினர். அவர்களின் உள்ளங்கள் உவகையால் மகிழ்ந்து கூத்தாடின. பஞ்சாட்சரம் தொடங்கினான்.

“ஒரு கல்வி நிறுவனம் அது இருக்கும் சமூகத்தோடு உறவாடி அவர்களுக்கும் உதவவேண்டும். இக்கல்லூரி மட்டக்களப்பில் இருந்தும் பலருக்கு இதன் இருப்புத் தெரியாது. இங்கு என்ன நடக்கிறது என்பதும் தெரியாது. இந்தக் கல்வி நிறுவனம் மக்ளுடயது. இதனை மக்கள் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். பல்கலைக்கழகங்களில் இருந்து பேராசிரியர்களை அழைத்திருந்தோம். பல்கலைக்கழகங்கள் இறைச்சிக் கடையாகவும், வன்முறைகளுக்கு வித்திடும் விளைநிலங்களாகவும் திகழ்கின்றன. இவற்றை இல்லாதொழிப்பதற்கான நடைமுறையைக் காட்டவே இந்த நடைமுறைகளை நடைமுறைப் படத்துகிறோம். இம்முறைகளை ஏனைய கல்வி நிறுவனங்களும் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதை உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்பதே எங்களது பேராசையாகும்.” அவன் நிறுத்தித் தொடர்ந்தான்.

“இந்த ஆண்டு நாங்கள் புதுமுறையைக் கையாண்டு தொடங்கி வைத்துள்ளோம். இனிவருங்காலத்தில் இக்கல்லூரி பற்றி அனைவரும் அறிந்து அதன் வளர்ச்சியில் பங்கு கொள்ள வேண்டும். இக்கல்லூரியை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு பகிடி வதை என்ற பெயரால் நடக்கும் காட்டுமிராண்டித் தனங்களை நிறுத்திக் கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்கிறோம். அத்துடன் இங்கு வருகை தந்துள்ள அனைவரையும் கேட்டுக் கொண்டு மீண்டும் அன்புடன் வரவேற்று விடைபெறுகிறேன். நன்றி” பஞ்சாட்சரம் விடைபெற்றான்.

“இப்போது எங்கள் கல்லூரி முதல்வர் தமது உரையை நிகழ்த்த அழைக்கின்றோம்.” அறிவித்தல் ஒலித்தது. கல்லூரி முதல்வர் எழுந்து ஒலிபெருக்கியை நேக்கி வந்தார். அனைவரும் கைகளை ஆர்வமாகத் தட்டி ஆரவாரித்தனர்.

இந்த வைபவத்தை ஒழுங்கு செய்த ஒழுங்கமைப்பாளர்களே! கல்விப் புலத்தில் முக்கிய பங்கினை வகிக்கும் கல்விமான்களே! உயர்கல்விப் பீடங்களுக்கும் சமூகத்துக்கும் இடையில் உறவுப்பாலத்தை உருவாக்கி, அவை சமூகத்தின் உடைமை என்பதை எமது பயிற்சி ஆசிரியர்கள் உணர்த்தியுள்ளார்கள். இப்படி ஒரு விழாவினை ஏற்பாடு செய்து இந்தக் கல்லூரிக்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளார்கள். 'பகிடி வதை' என்ற பெயரில் செய்யும் அட்டுழியங்களைப் பல பெற்றார்கள் முறையிட்டுள்ளார்கள். பல்கலைக் கழகங்களில் நடக்கும் இவ்வித சேட்டைகளால் எத்தனையோ மாணவச் செல்வங்கள் தற்கொலை பெய்துள்ளனர். இடையில் கல்வியைத் தொடராது விட்டுள்ளனர். இவற்றையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டுதான் இவ்வகை ஏற்பாடுகளைச் செய்துள்ளனர். இவ்வருடத்துக்கான புதிய பயிற்சி ஆசிரியர்களை என்றுமில்லாத வகையில் பூமாலை சூடி வரவேற்றுள்ளனர். இவ்வாறான நற்செய்கைகள் தொடர வேண்டும்.” சற்று நிறுத்தி கொஞ்சம் தண்ணீரைக் குடித்தார்.

“இதனை ஒழுங்கமைக்க தங்கள் விடுமுறை நாட்களையும் பொருட்படுத்தாது கல்லூரிக்கு வந்து திட்டங்களை வரைந்து செயற்படுத்தினர். இதற்கு ஒத்தாசை திரு.சிவானந்தநாயகம் செய்தார். எனது ஆலோசனையையும் கேட்டு அனுமதி பெற்றபின்னர்தான் நடைமுறைப்படுத்தினர்”.

இன்று இரண்டாம் ஆண்டில் காலடி எடுத்து வைக்கும் பயிற்சி ஆசிரியர்கள் சென்ற ஆண்டு கற்பித்தல் பயிற்சிக்குப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்றார்கள். அங்கு வறுமைக்கோட்டுக்குக் கீழ் வருமானமுள்ள பிள்ளைகளை இனங்கண்டு அவர்களுக்கு உள்ளவர்களிடம் உதவி பெற்று கற்பதற்கான உதவிகள் செய்கிறார்கள். உதவக்கூடிய நல்ல உள்ளங்களுடைய உத்தமர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் சென்று உதவி கோர மனமுள்ளவர்கள் இல்லை. வித்தகன் விபுலானந்தரும் ஆறுமுகநாவலரும் இல்லையேல் நாம் இன்று இவ்வாறு தலைநிமிர்ந்து வாழமுடியுமா? எங்கள் கல்லூரியின் சிற்றாழியர் முதல் பேராசான்கள் வரை இந்த நல்ல செயற்பாட்டுக்கு உதவிசெய்கின்றனர். அவர்கள் அனைவருக்கும் எங்கள் மரியாதையையும் அன்பையும் தெரிவிக்கின்றேன். நன்றி” உரையை முடித்து இருக்கையில் அமர்ந்தார்.

முரளியும், நாகநாதனும் துரைரத்தினமும் ஆண்களுக்கான குளிர்மானம் வழங்குவதில் ஈடுபட்டிருந்தனர். மாதூரி, மனோன்மணி, ஈஸ்வரியும் இன்னும் சிலரும் பெண்களுக்கான குளிர்மானம் வழங்கிக் கொண்டிருந்தனர். சாந்தராஜனும் நண்பர்களும் மேடையில் உள்ளவர்களைக் கவனித்தனர்.

“இப்போது நேரம் பத்தரை. பன்னிரெண்டு மணிக்கு முடிவுறும். இப்போது இந்த வைபவத்துக்கு தன்னை அர்ப்பணித்து அவைரது ஒத்துழைப்பையும் பெற்று இந்தப் பெரிய பந்தலை அமைத்துப் பல உதவிகளையும் செய்தவரான அண்ணன் செல்லாவை மேடைக்கு அழக்கிறோம்.” ஒலிபெருக்கி அலறியது.

களைக்கப் பறக்க செல்லா மேடையை நோக்கி ஓடிவந்தார். ஒலிவாங்கியைக் கையில் வாங்கியதும் அவனுக்கு வெயர்த்தது. துணிந்து பேசினான். “தலைவர் அவர்களே! எங்கள் கல்லூரியின் முதல்வர் அவர்களே! இங்கு வந்திருக்கும் இனிய உறவுகளே! உங்கள் முன்னால் என்னை இழுத்து விட்டிருக்கிறார்கள் இதற்கெல்லாம் மூலகாரணம் தம்பி முரளிதான். அவர்தான் இத்தனையையும் திட்டமிட்டு அனைவரையும் இயக்கிச் செயற்படுத்தினார். எனக்கு இந்த தைரியத்தைக் கொடுத்ததும் அவர்தான். கம்பர் வீட்டுக் கட்டுத் தறியும் கவி பாடுமாம். எங்கள் கல்லூரி முதல்வர் கற்பிக்கும்போது எனது காதுகள் அங்கு போய்விடும். கங்கேஸ் அக்கா இலக்கியம் கற்பிக்கும்போது அந்தக் காட்சிகள் என்மனத்திரையில் ஓடும். எங்கள் இசைப்பேராசான் ஆறுமுகம் பாடும் போது நானும் பாடுவேன். சிவானந்தநாயகம் நகைச்சுவையோடு விஞ்ஞானம் கற்பிக்கும்போது அச்சுவையில் நீந்துவேன். இக்கல்லூரி ஒரு மாபெரும் அறிஞர்களின் ஒன்று கூடலாகும்.

இங்கு வேலை செய்யவில்லை. நான் சேவை செய்கிறேன். அதனால்தான் இந்த மேடையில் நான் நிற்கிறேன். பலகூத்துக் களரிகளில் ஆடிப்பாடியிருக்கிறேன். ஆனால் இதுதான் எனது கன்னி மேடைப் பேச்சாகும். இந்தப் பந்தலை எவ்வாறு அமையவேண்டும் என்று தம்பி முரளி தனிமையில் அந்தக் கிணற்றுக் கட்டிலிருந்து யோசித்தார். அவர் கல்லூரி தொடங்குவதற்கு நான்கு நாட்களுக்கு முன்னரேயே அவரது நண்பர்களுடன் வந்து விட்டார். அவரிடம் மெல்லப் போய் விசாரித்தேன். அவரது ஆதங்கத்தைப் புரிந்து கொண்டேன். அவர் திட்டமிட்டது அவருக்காக அல்ல. நமது கல்லூரிக்காக என்பதை உணர்ந்தேன்.

எனக்குள் இருந்த ஆற்றலை வெளிக் கொண்டு வர நல்லதொரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. முரளியின் பக்கபலமாகப் பலர் இருந்தும் சில வேலைகளை

அவர்களால் தனித்துச் செய்ய முடியாது. பந்தல்போடுவது சோடிப்பது. உணவு தயாரிப்பது என்று பலவற்றை எனது நண்பர்கள் மூலம் பெற்றேன். நாங்கள் என்ன செய்யப் போகிறோம் என்று எங்கள் முதல்வருக்கோ, பேராசிரியர்களுக்கோ தெரியாது. ஏன் இங்கிருக்கும் இரண்டாம் ஆண்டு பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கே தெரியாது. எங்களில் எத்தனை பேர் அடுத்தவர் பசியைப் போக்கும் உள்ளமுள்ளவர்கள்”? செல்லா இப்படிக்கேட்டதும் அனைவரும் ஆளையாள் பாரத்தார்கள். சபையில் சலசலப்பு. சமையல் வேலை செய்பவரின் பேச்சைக் கேட்பதில் புதுமை என்ன இருக்கிறது. எனினும் அதனைக் கேட்டனர்.

செல்லா தொடர்ந்தார். “இங்கே வடக்கு கிழக்கு மலையக ஆசிரியர்களும் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். இவர்களில் சிலர் தனியார் பாடசாலைகளில் கற்பித்து சம்பளமற்ற விடுமுறையில் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். அவர்களுக்குரிய செலவினை தம்பி முரளியும் அவரது நண்பர்களுந்தான் ஈடுசெய்கிறார்கள். இந்த வைபவம் உங்கள் உள்ளங்களைத் தொடவேண்டும் என்றுதான் நான் பேசவந்தேன். அன்றொருநாள் கங்கேஸ் அக்கா திருமூலர் பாடலொன்றை கற்பித்தார். நான் சமையலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அப்பாடல் எனது உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்து விட்டது.

'படமாடக் கோயில் பரமர்க்கு ஒன்றீந்தால்
நடமாடக் கோயில் நம்மவர்க்கு அதுவாகா
நடமாடக் கோயில் நம்மவர்க்கு ஒன்றீந்தால்
படமாடக் கோயில் பரமர்க்கு அதுவாகும்மே'

மனித உருவில் பசியோடு திரியும் மனிதர்க்கு ஒன்று ஈந்தால், படமாக காட்சி தரும் இறைவனுக்கு அது போய்ச் சேரும். திரு. சிவானந்தநாயகம் அடிக்கடி சொல்வார். சிலர் வருவார்கள். படிப்பதாக நடித்துவிட்டுச் சென்று அதனையே தங்கள் வாழ்வில் செய்வார்கள். சிலர் வந்து கற்பதைக் கற்றுக் கொண்டு வெளியேறியபின்னும் படித்து தமது சமூகத்துக்குச் சேவை செய்வார்கள்.

வெறும் கையோடு வந்தோம். வெறுங்கையோடு இவ்வுலகை விட்டுச் செல்வோம். அதுவரை பிறருக்கு உதவுவோம். இது நமது கல்லூரி. நமது பிள்ளைகளுக்குச் சேவைசெய்யும் ஆசிரியர்களை உருவாக்கும் நிறுவகம். இதனை மனதிருத்துங்கள். உங்கள் அனைவருக்கும் பகல் உணவுப் பொட்டலங்கள் வழங்கப்படும். இதனைத் தந்துதவிய மட்டக்களப்பு இளைஞர்களுக்கு எனது நன்றி. எனது உரையைக் கேட்ட அனைவருக்கும்

நன்றி”. கைகளைக் கூப்பி செல்லா மேடையை விட்டு இறங்கினான்.

இப்போது பல்கலைக் கழகத்தின் பிரதிநிதி ஒருவரை உரையாற்ற அழைக்கிறோம். அறிவித்தலைத் தொடர்ந்து ஒருவர் எழுந்து வந்தார். அவர் பிரபலமான பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களாவர்.

“இந்திகழ்வின் தலைவர் அவர்களே! கல்லூரி முதல்வர் அவர்களே! அருமையாக உரையாற்றிச் சென்ற தம்பி செல்லா அவர்களே! வந்திருக்கும் கல்விமான்களே! பயிற்சிக்குத் தெரிவாகி வந்திருக்கும் ஆசிரியர்களே! என்முன்னால் இருக்கும் உறவுகளே! இந்த விழாவினைப் பார்க்கும்போது மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. பேராசிரியர் முதல் சிற்றூழியர் வரை சேவையின் மகத்துவத்தை உணர்த்தினார்கள். கல்வி மனிதனை விலங்குகளில் இருந்து வேறுபடுத்துகிறது. மனிதனை மனிதன் என்று புரிந்து கொள்கிறானோ அன்றுதான் மனிதனுக்கு சுதந்திரம்”.

“அந்தத் தம்பி செல்லாவின் உரை சாதாரணமாக ஒரு பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராலும் பேசமுடியாது. அவர் தனது செவியேறல் மூலம் திருமதி. கங்கேஸ்வரி அவர்களது எடுத்துக் காட்டுகளை எவ்வாறு மனதினிலே ஏற்றுள்ளார். இந்தக் கல்லூரி முதல்வரிடம் இருந்து நாங்களும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியவை பலவுண்டு. சுதந்திரம் என்பதென்ன என்பதை ஒவ்வொருவரிடமும் ஒப்படைத்துள்ளார். அதனால்தான் நமது ஆசிரிய மாணவர்கள் நல்ல தலைவர்களாக உருவாகி வருகிறார்கள். அந்தத் தலைமைத் துவம் தான் இவ்வாறு செயற்பட ஏதுவாகிறது. பல்கலைக்கழகங்களில் நாங்கள் புத்தகப் பூச்சிகளை மட்டும் உருவாக்குகின்றோம். காரணம் எங்கள் நாட்டின் கல்வி முறையிலுள்ள குறைபாடுதான். ஆனால் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிகள் பலசாதனைகளைப் புரியும் கர்ம வீரர்களை உருவாக்குகின்றது.” அவர் சற்று நிறுத்தித் தண்ணீரைக் குடித்தார்.

34

“செல்லா தனது உரையில் இன்னுமொன்றைக் குறிப்பிட்டார். அந்த இளைஞர் முரளி பற்றியும் அவரது நண்பர்கள் பற்றியும் விளக்கினார். அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு நூலகத்தை அமைப்பதற்கு எடுத்துக் கொண்ட சிரமங்களை சாந்தராஜன் விளக்கியிருந்தார். அற்புதமான செயற்பாடுகளை இந்த

இளைஞர்கள் செய்து சாதனை படைத்துள்ளனர். இந்த வரவேற்பு வைபவம் என்னை மட்டுமல்ல பலரையும் கவர்ந்துள்ளது. மட்டக்களப்பு மக்களின் பெருந்தன்மையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்ற நிகழ்வாக விளங்குகின்றது. உங்கள் அனைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகட்டும்.” அவர் முடித்துக் கொண்டார்.

“இப்போது திருமதி.கங்கேஸ்வரி கந்தையா அவர்கள் மேடைக்கு வருகிறார்கள்.” அறிவித்தல் காற்றில் பரவியது. எல்லோரும் எழுந்து நின்றார்கள். அவர் வணக்கம் செலுத்தியதும் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

“இவ்வைபவத்தினை ஒழுங்கு செய்த அத்தனை அன்புள்ளங்களுக்கும் இதயங்கலந்த நன்றியும் வணக்கமும். கல்லூரி முதல்வர் அவர்களே! அழைக்கப்பெற்ற கல்வி மான்களே! கல்லூரிக்காக உழைக்கும் மட்டக்களப்பு இளைஞர்களே! வருகை தந்துள்ள அன்புள்ளங்களே! எனதன்பின் பணிவு.

இன்று எனது கல்லூரி வாழ்க்கையில் ஒரு பொன்னாள். புதிய பயிற்சி ஆசிரியர்களை வரவேற்கும் நாள். இதற்காகப் பயிற்சி பெற்று வெளியேறிய ஆசிரியர்களும், பல்வேறு தரப்புக் கல்விமான்களும் வருகை தந்துள்ளனர். நல்ல மாணவர்களுக்கு நல்லாசிரியர்கள் வாய்த்துவிட்டால் அவர்களும் சந்தன மரமாகிவிடுவர். அதுபோல்தான் இன்றைய நிகழ்வு இதற்குச் சான்று. இன்று இந்நிகழ்வை ஒழுங்கு செய்த ஆசிரியர்கள் கடந்த ஆண்டு எடுத்துக் கொண்ட ஆணையை உண்மைப்படுத்தியுள்ளார்கள். அவர்களுக்கு என் நன்றி. தம்பி செல்லா, சமைப்பதில்தான் வல்லவர் என்று தெரியும். ஆனால் சமைக்கும்போதும் அவர் எவ்வளவு தூரம் கற்றலில் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளார் என்பதை இன்றுதான் நேரில் தெரிந்து கொண்டேன். எனது கணவர் கூத்துக்கலை பற்றிக் கலந்துரையாடுவார். அப்போது செல்லா என்ற பெயரை உச்சரிப்பார். அந்தச் செல்லாதான் நம்ம செல்லா என்று அறியும்போது என் உள்ளம் துள்ளுகிறது. செல்லாவைப் பிடிக்காதவர்கள் இருக்க மாட்டார்கள். அவரது உடல் வீமனைக் காட்டும். அதனால் பார்ப்பவர்களுக்குக் கொஞ்சம் பயமாக இருக்கும். உங்கள் நேரத்தை வீணாக்க விரும்பவில்லை. இந்த விழாவின் கதாநாயகன் முரளி எனது கணவரின் மாணவன் என்பதை அறிவேன். அவர் எனக்கும் நல்மாணவனாக விளங்குகிறார். உன் நண்பனைக் காட்டு நான் உன்னைப் பற்றிக் கூறுகிறேன் என்று கூறுவார்கள். தம்பி முரளியின் நண்பர்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள். இவர்களுக்குப் பின்னால் சில பெண்கள் உள்ளனர். அவர்களைப் பற்றி நான்தானே கூறலாம். மாதூரி,சஸ்வரி, மனோன்மணி என பெரிய கூட்டமே இருக்கிறது. நேரங்கருதி

சுருக்கி முடிக்கின்றேன். நல் வணக்கம்”.
 கூப்பிய கைகளுடன் இருக்கையில் அமர்வதற்கு முனைந்தார்.

தயவு செய்து திருமதி கங்கேஸ்வரி அவர்களைத் தாமதிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறோம். பண்டிதர் வித்துவான் வி.சீ கந்தையா அவர்களை மேடைக்கு அழைக்கிறோம். கடந்த ஆண்டு பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியர்கள் தங்கள் இருவரையும் ஒன்றாகப் பார்க்க விரும்புகிறார்கள். அத்துடன் புதியவர்களுக்கும் இருவரையும் ஒன்றாகப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பமும் கிடைக்கும்.

திரு வி.சீ. கந்தையா மேடைக்கு வந்தார். பக்கத்தில் கங்கேஸ்வரி அம்மையார் நின்றார். திரு. கபீரியேலுடன் சாந்தலிங்கமும், ஆசிரியைகள் சார்பில் வள்ளியம்மையும், பார்வதியும் மேடைக்கு வந்தனர். அவர்கள் இருவருவருக்கும் பொன்னாடைகளும், பூமாலையும் அணிவித்தனர். நினைவுச் சின்னங்களும் அளித்தனர்.

இப்போது புதிதாகப் பயிற்சி பெறவந்த ஆசிரியர்களில் ஒருவர் வந்து உரையாற்ற அழைக்கிறோம். ஒலிபெருக்கி அலறியது.

ஒருவர் மேடைக்கு வந்தார். “கல்லூரியின் முதல்வர் அவர்களே! இவ்விழாவினை ஒழுங்கு படுத்திய உறவுகளே! ஏனைய இனியவர்களே! உங்கள் அனைருக்கும் எங்கள் மனப்பூர்வமான நன்றியும் வணக்கங்களும். நாங்கள் ஆசிரிய கல்லூரிக்குள் நுயும்போது சிங்கத்தின் வாய்க்குள் புகும் உணர்வுடன்தான் வந்தோம். எங்களைப் பாராட்டி, இன்முகம் காட்டியும் உபசரித்தீர்கள். பூமாலை போட்டு மணவாளக் கோலத்தில் அழைத்துப் போற்றினீர்கள். பூமாலை போடும்போது ஒரு பயங்கர எண்ணம் தோன்றியது. நேர்த்திக்காக விடப்பட்ட ஆட்டினைக் குளிப்பாட்டி பூமாலை போட்டு அழைத்துச் செல்வார்கள். பின்னர்தான் வெட்டுவார்கள். இந்தப்பயம்தான் இருந்தது. இன்று இந்த ஒழுங்கு முறைகளைக் கண்டபோதுதான் பிரமித்து விட்டோம். முப்பது ஆண்டுகளும் முப்பது பெண்களுமாக அறுபது பேர் வந்திருக்கிறோம். எங்களுக்காக எவ்வளவு பாடுபட்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை உணர்கிறோம். உங்களுக்கு என்றும் கடமைப்பட்டு இருக்கிறோம். எங்கள் நன்றி.” கைகளைக் கூப்பி வணங்கி தனது இருக்கைக்குச் சென்றார்.

இப்போது நன்றியுரை இடம்பெறும் அதற்காக முரளி வருகிறார். பார்வையாளர்களாக வந்தவர்களுக்கு முன்னால் இருக்கும் கட்டிடத்தில் உணவு தயாராக இருக்கிறது. விருந்தினர்கள் நூலகத்தினுள் உணவு தயாராக உள்ளது. புதிய பழைய பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கு உணவு

மண்டபத்தில் உணவு உள்ளது. வழிகாட்ட ஆட்களும் உள்ளனர். முரளியை உடன் அழைக்கின்றோம்.

முரளி மேடையில் ஏறினான். பந்தலினுள் இருந்தோரின் கண்கள் அவனையே வைத்தகுறி தவறாது பார்த்தனர். மேடையில் முரளி நின்றான். “கல்லூரி முதல்வர் அவர்களே! எனது பேராசான்களே! எனக்குத் தமிழைக் கற்பித்த எனது குருநாதர் திரு. வி.சீ. கந்தையா அவர்களே! எங்கள் அழைப்பையேற்று வந்திருக்கும் சபையோரே! எனது உடன் பிறவா அண்ணர் செல்வா அவர்களே! நண்பர்களே! மட்டக்களப்பு இளைஞர்களே! இந்த முரளியின் இனிய வணக்கங்கள். இன்றைய நாள் பெருமையாக இருப்பதற்கு நீங்களே காரணம். உங்களது கவனம் நமது கல்லூரியில் இருந்தால் எந்தப்பிரச்சினையும் வராது. முதல்வருக்கு ஊன்றுகோலாக இருப்பது உங்கள் கடமையாகும். நாங்கள் இந்த ஆண்டு இறுதியில் சென்று விடுவோம். ஆனால் இக்கல்லூரி தொடர்ந்து மட்டக்களப்பில் இந்த இடத்தில்தான் இருந்து இயங்கும்.

இதனை சேக்ஸ்பியர் அருமையாகச் சொன்னார்

'Men may come and men may go but

I will go for ever'

'மனிதர்கள் வருவார்கள், அதே போல் போவார்கள். ஆனால் நான் தொடர்ந்து போய்க் கொண்டே இருப்பேன்' இக்கல்லூரியும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும். என்று நதி கூறுவதாக சேக்ஸ்பியர் கூறினார். இதனை நமக்கு அமைத்துத் தந்த அந்தப் பெரியவர்களுக்கு நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம். அதற்காக நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம் என்று சற்று யோசியுங்கள். இன்றைய நிகழ்வு நாளைய வரலாறாகும். வித்தகன் விபுலானந்தர் கண்ட கனவு இன்று மட்டக்களப்பில் சிவானந்த வித்தியாலயம் எழுந்தது. அத்துடன் பலநூறு ஏழைமாணவர்களுக்கு உணவு, உறைவிடம் கொடுத்துக் கல்விப் பயிர் வளர்த்தார்கள். பல பாடசாலைகள் திறக்கப் பட்டு பல்லாயிரம் மாணவர்கள் கல்விமான்களாக, மருத்துவர்களாக, பொறியியலாளர்களாக, விரிவுரை யாளர்களாக, நல்லாசிரியர்களாக விளங்குகிறார்கள். மிசனரிமார்கள் உணவு உறைவிடம் அளித்துக் கல்விப் பயிர் வளர்த்தார்கள். மடிப்பிச்சை எடுத்து ஆறுமுகநாவலர் கல்விப் பயிர் வளர்த்தார். அவர்களின் வழிச்சுவட்டைப் பின்பற்றினால் நமது நாடு வறுமையை விரட்டிவிடும்.

நாங்கள் புதுயுகம்படைக்கப் புறப்பட்ட வீரர்கள்போல் செயற்படுவோம். எங்களுக்கு வழிகாட்ட அருமையான முதல்வரும், பேராசிரியர்களும், செல்லாண்ணன் போன்றவர்களோடு ஒத்துழைக்கும் மட்டக்களப்பு

இளைஞர்களும் இருக்கின்றார்கள்.

சரியோ தவறோ, ஏற்றுக் கொள்வீர்களோ, மாட்டீர்களோ தெரியாது, மகாவம்சம் என்ற நூலில் துட்டகைமுனு எல்லாளனுடன் போருக்கு ஆயத்தப் படுத்துவதற்கு பத்து வீரர்களைத்தான் தேர்ந்தெடுத்தான். அந்தப் பத்து பத்து வீரர்களும் ஆளுக்குப் பத்து வீரர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்குப் பயிற்சியளித்து ஈற்றில் வெற்றி பெற்றதாக அறிகிறோம். அதை ஏற்பதும் ஏற்காததும் உங்கள் விருப்பம். ஆனால் அதிலுள்ள அனுபவத்தைக் கவனியுங்கள். நமது இளைஞர்கள் ஒன்று திரண்டால் சாதனைகளை சாதிக்கலாம்.

நமதுபண்பாடுதான் நமது செல்வம். நாம் அந்தப் பண்பாட்டை நமது சிறார்கள் மேல் சுமத்தி உணர்ச்செய்ய வேண்டும். இன்று நீங்கள் செய்த இச்சிறு செயற்பாடு நாளை இந்த ஆசிரியர்களால் அவர்கள் செல்லும் இடமெல்லாம் பரவச் செய்வார்கள். நாம் பெற்ற பயிற்சி அனைவருக்கும் போய்ச் சேரும். நமது கடமையைச் செய்துள்ளோம். இனிவருங்காலத்திலும் இவ்வாறான நிகழ்வுகள் நடைபெவேண்டும் அதற்கு உங்கள் அனைவரது ஒத்தாசையும் உழைப்பையும் கொடுப்பீர்கள் என்று எதிர்பார்த்து இன்றைய நிகழ்வில் கலந்து கொண்ட அனைத்து அன்புள்ளவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம். நன்றியும் நல்வணக்கமும் “ முரளி விடைபெற்றான்.

விருந்தினர்கள் எழுந்து நூலகத்தினுள் சென்றார்கள். பயிற்சி ஆசிரியர்கள் தங்கள் உணவு மண்டபத்துக்குச் சென்றார்கள். பார்வையாளர்கள் முன்னால் இருந்த கட்டிடத் தொகுதிக்குச் சென்றார்கள். அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் ஒழுங்காக உண்டனர். எப்படி கச்சிதமாக இந்நிகழ்வை இவர்களால் ஒழுங்குபடுத்த முடிந்தது? இதுதான் எல்லோரினது மனங்களிலும் ஓடிக்கொண்டிருந்த வினாவாகும்.

முரளி விரைந்து வந்தான். கூடவே செல்லாவும் வந்தார். “அண்ணன் உணவு முடிந்ததும் வந்தவர்களை உரிய இடங்களுக்கு அனுப்பி வைப்பதெப்படி?” முரளி தடுமாறினான். “தம்பி! அதற்கான ஒழுங்குகளை நமது இளைஞர்கள் செய்துவிட்டார்கள். அதற்கான பேருந்து வசதிகள் தயாராய் உள்ளன. நீங்க போய் அழைப்பு விடுத்த விருந்தினர்களைக் கவனியுங்க.” செல்லா முரளியை அனுப்பி வைத்தான்.

விருந்தினர்களைக் கவனிப்பதில் சாந்தராஜன், பஞ்சாட்சரம், நாகநாதன், மாதூரி, மனோள்மணி கவனித்தார்கள். முரளி எட்டிப்பார்த்தான். “வாங்க

முரளி! உங்களோடுதான் சில விசயங்களை அறியவேண்டும்.” பலர் வினாக்களைத் தொடுத்தனர். “இப்போது பலவிசயங்களைப் பார்வையிட வேண்டும். அவற்றைப் பார்த்து நெறிப்படுத்த வேண்டும். உங்களை நாளை சந்திக்கலாமா? என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். முதலாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்கள் எனக்காக எதிர்பார்த்திருக்கிறார்கள். அதனை முடித்து வர உங்கள் சம்மதம் கிடைத்தால் இதோ போய் வந்து விடுகிறேன்” கூறி வெளியேறினான்.

உணவகத்தில் இரண்டாம் வருட மாணவர்களை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார்கள். “மன்னியுங்கள். எல்லாவற்றையும் பார்த்து ஒழுங்கு படுத்தி வரநேரமாகிவிட்டது. உங்களைப் பட்டினி போட மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. இன்றைய எங்கள் விருந்தினர்கள் நீங்கள். உங்களைக் காக்கவிட்டுவிட்டுவிட்டோம். தயவு செய்து மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்” முரளி வேண்டி நின்றான்.

“என்னண்ணன் சொல்றீங்க. நீங்கள் அறுபதுபேர். நாங்கள் அறுபது பேர்கள். ஒன்றாக இருந்து உணவருந்தினால் நல்லதல்லவா”? அவர்கள் கெஞ்சினார்கள். என் உடன் பிறப்புகளே, நான் சொல்வதைக் கேளுங்க. நமது அழைப்பையேற்று வந்துள்ள விருந்தினர்களை யல்லவா முதலில் கவனிக்க வேண்டும்.? அதை மறக்கலாமா? அதுதானே நமது பண்பாடு. முதலில் அவர்களைக் கவனித்து வழியனுப்பி விட்டு நாம் நிம்மதியாக உணவருந்துதல்தானே பண்பாடு? அதனை முடிப்போம். பின்னர் ஒன்றாக இருந்து உண்போம்.” முரளி விளக்கினான்.

மாதுரி வந்தாள். “நீங்கள் மட்டுந்தான் பார்ப்பீர்களா? இப்ப போய் பாருங்கள்.” பார்வையாளர்கள் உணவருந்தி பேருந்துகளில் ஏறியிருந்து கைகாட்டினர். மாதுரியின் கூட்டம் அனைத்தையும் செய்து முடித்தனர்.

முரளிக்கு மகிழ்ச்சி. இப்போது கல்லூரியில் வெளியார் எவருமில்லை. சரி வாங்க. சாபிடுவோம். உணவு மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தனர். “செல்லாண்ணன்! வாங்க. எங்கே உங்கள் நண்பர்கள்.? கூப்பிடுங்கள் அவர்களையும். எனக்கும் இப்போதுதான் பசிக்குது?” அனைவரும் கலந்திருந்து உண்டனர்.

“தம்பி முரளி! இன்டைக்குத்தான் என்ற வாழ்நாளில் அனுபவித்த இன்பமான நாள். படித்தவர்கள் மத்தியில் சமையல்காரனை பேசவைத்து விட்டீர்கள்.

பஞ்சாட்சரம், நாகநாதன், சாந்தராஜன், தேவன் இன்னும் பலரை என் மனதில் பூஜிக்கிறேன். தங்கை மாதூரி. ஈஸ்வரி, மனோன், இன்னும் பலர் எனது உறவினராகி விட்டனர். நீங்கள் பல்லாண்டு வாழவேண்டும்.” உணவருந்திக்கொண்டே செல்லா கூறினான்.

“இப்போது மணி இரண்டாகிறது. சரியாக மூன்று மணிக்கு நமது சீருடையுடன் கோவையினுள் உள்ள அட்டையில் உங்கள் பெயர் பதிவிலக்கம் ஆகியவற்றை பெரியதாக எழுதி ஒன்று கூடல் மண்டபத்துக்கு வந்து விடுங்கள். நாங்களும் வந்து விடுவோம். முதல்வருக்கு நேரம் முக்கியம். மற்றவாதீர்கள் செல்வோம்.” முரளி நடந்தான். அனைவரும் பிரிந்து சென்றனர்.

தங்கள் விடுதிக்குச் சென்று சற்று ஓய்வெடுத்துவிட்டு உடலைக் கழுவிக்கொண்டு சீருடையினுள் புகுந்து ஒன்றுகூடல் மண்டபத்தை நோக்கி நடந்தனர். மண்டபத்தினுள் பெண்கள் காத்திருந்தனர். அறுபது ஆண்களும் வரிசையாக வந்து தமது இருக்கையில் அமர்ந்தனர். அவர்கள் வந்ததும் முதல்வர் ஒன்றுகூடல் மண்டபத்தை வந்தடைந்தார். ஏனைய பேராசிரியர்களும் தொடர்ந்து வந்தமர்ந்தனர்.

35

இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்கள் ஏற்ற ஒழுங்குகளைச் செய்திருந்தனர். முதலாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்கள் தங்கள் பெயர், பதிவிலக்கம் ஆகிய அட்டையை சீருடையில் அழகாகத் தெரியும்படி அணிந்திருந்தனர். முதல்வருக்கும், பேராசிரியர்களுக்கும் இன்ப அதிர்ச்சி. முதல்வருக்கு முரளியின் தலைமைத்துவப் பண்பு கண்முன் வந்து நின்றது. அவரது மனதில் இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களது நடவடிக்கைகள் மனக்கண்முன் வந்து நின்றன.

முதல்வர் எழுந்தார். பயிற்சி ஆசிரியர்கள் ஒன்றாக தமிழ்மொழி வாழ்த்தினைப் பாடினர். அதனைத் தொடர்ந்து கல்லூரியின் கீதத்தைப் பாடினர். முதல்வர் முன்னால் வந்து பயிற்சி ஆசிரியர்களை வாழ்த்தினார். “எனதன்புக்குரிய பேராசிரியர்களே! இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களே! முதலாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களே! தங்கள் வேலைகளோடு கல்லூரியில் நடக்கும் நல்ல விசயங்களை உள்வாங்கி மேன்மையறும் சிற்றூழியர்களே! உங்கள் அனைவருக்கும் நன்றி. இன்றைய நிகழ்வுகள் அனைத்தும் மிகவும் சிறப்பாக நடந்தேறின. வந்திருந்த

அனைவரும் சந்தோசமாக ரசித்தனர். அவ்வளவு பேருக்கும் குளிர்மானங்களும், உணவும் வழங்கி அவர்களுக்கான போக்குவரத்து வசதிகளையும் ஏற்பாடு செய்திருந்தீர்கள். அந்த ஏற்பாடெல்லாம் நான்தான் செய்ததாக அனைரும் பாராட்டினார்கள்.

உண்மையில் அத்தனை புகழுக்கும் உரியவர்கள் இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களே. அவர்களுக்கு நானும் எனது பேராசிரியர்களும் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். கடந்த நான்காந்திகதி தொடக்கம் இன்றுவரை அவர்களின் உழைப்பை நான் கவனித்து வருகிறேன். அவர்களின் ஒவ்வொரு அசைவையும் நான் அந்த மாமரத்தினடியில் நின்று அவதானித்தேன். செல்லா வெளியில் போவதும் இளைஞர்கள் வருவதும் அனைவரும் சேர்ந்து இரவோடு இரவாகப் பந்தல் அமைத்ததையும் எண்ணி வியக்கிறேன். எப்படி இவர்களால் இந்த செயற்பாட்டினை நடத்த முடிந்தது? உங்களை எவ்வாறு பாராட்டினாலும் தகும். இதற்கெல்லாம் ஆதி மூலமாக இயக்கியவர்களை நான் நன்கறிவேன். அவர்களுக்கு மீண்டும் எங்கள் நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்” கைகூப்பி வணங்கினார்.

இன்று இக்கல்லூரிக்குப் பயிற்சிக்காக வந்திருக்கும் உங்களுக்குச் சிறந்த வழிகாட்டிகள் கிடைத்துள்ளார்கள். இது உங்களுக்குக் கிடைத்த பாக்கியம் என்றே சொல்லவேண்டும். அவர்களைப் பின்பற்றி ஒற்றுமையாகப் பயிற்சியைப் பெறுங்கள். உங்களுக்குக் கிடைத்த பேராசிரியர்கள் மிகவும் சிறந்தவர்கள். உங்கள் சந்தேகங்களைத் தீர்த்து வைப்பார்கள்.” பேராசிரியர்களை அறிமுகம் செய்துவைத்தார்.

ஒவ்வொரு பேராசிரியர்களும் தங்களை அறிமுகம் செய்து கொண்டனர். அவர்களது அறிவுரைகள் தேனாக இனித்தன. திருமதி.கங்கேஸ்வரி பேசமாட்டாரா என்று எதிர்பார்த்தனர். எதிர்பாராத விதமாக முதல்வரின் அறிவித்தல் வந்தது. “இப்போது திருமதி.கங்கேஸ்வரி உங்களுக்கு அறிவுரைதர வருகிறார்கள்.” அனைவரும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

திருமதி. கங்கேஸ்வரி மேடையில் நின்று கைகூப்பி “வணக்கம்” சொன்னார். புதிய பயிற்சி ஆசிரியர்களும் பதிலுக்கு வணக்கம் சொன்னார்கள் “எங்கள் முதல்வர் அருமையான கருத்துக்களைச் சொன்னார். இன்று உண்மையிலேயே பொன்னான நாள்தான். இதற்குச் சென்ற ஆண்டே வித்திடப் பட்டுள்ளது. இன்று இரண்டாம் வருடத்தில் இருக்கும் ஆசிரிய மாணவர்கள்தான். அவர்கள்தான் இத்தகைய நல்ல விசயங்களுக்கு வித்திட்டவர்கள். நமது முதல்வர் அவர்களின் தலைமையில் நல்லன செய்து

சென்ற இடங்களில் சிறப்பான சேவைசெய்ய எனது வாழ்த்துக்கள்.” பேராசிரியர்களின் நல்வாழ்த்துக்களைப் பெற்றனர்.

வழமையான கடமைகள் தொடங்கின. இரண்டாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களின் வழிகாட்டலில் யாவும் கச்சித்தமாக நடந்தன. வழமையான நிகழ்வுகள் யாவும் நன்றாக நடந்தேறின. நாட்கள் நகர்ந்தன. கற்பித்தல் பயிற்சிகளுக்கு வேண்டிய உதவிகள் வழங்கப்பட்டன. சென்ற ஆண்டு பாடசாலைகளில் எவ்வாறு பயிற்சி ஆசிரியர்கள் ஈடுபட்டனரோ அவ்வாறே புதியவர்களும் செயற்பட்டனர்.

தவரத்தினம் சிறந்த கவிஞன். முரளியை மருமகன் என்றே அழைப்பார். கவிதையை நன்கு ரசிப்பவர். அவரது தங்கைக்குத் திருமணம். தவரத்தினம் நண்பர்களுக்குக் கூறினான். “நீங்கள் எல்லாரும் பருத்தித்துறைக்கு வருவது சிரமம். அதனால் உங்களை வேறு ஒரு நாளைக்கு அழைக்கிறேன். அன்று வாருங்கள். கூறிவிட்டுச் சென்றான். அவன் சென்று இரண்டாம்நாள் கல்லூரிக்கு வந்த செய்தி கல்லூரியைத் துக்கத்தில் ஆழ்த்திவிட்டது. நமது கல்லூரியும், நாடும் நல்லதொரு கவிஞனை இழந்து விட்டது. தவரத்தினத்துடன் அவனது தங்கையைத் திருமணம் செய்யவிருந்த மணமகனும் வாகன விபத்தில் மரணமான செய்தி அனைவரையும் சோகத்தில் ஆழ்த்திவிட்டது.

முரளியுடன் இரண்டு ஆசிரியைகளும் ஏழுஆசிரிய நண்பர்களும் புறப்பட்டனர். பத்து இருக்கைகள் பதிவு செய்யப் பட்டன. அதிகமானவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தால் தங்குவதற்கு வசதியாகவும் இருக்கும். ஈஸ்வரியுடன் மாதுரியும் புறப்பட்டாள். இரவு பேருந்து யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டது. நண்பன் மகாதேவனுக்குச் செய்தி சென்றது. முன்னிருக்கையில் வரிசையாக இருந்தனர். இறுதி இருக்கையில் முரளியும் நாகநாதனும் இருந்தனர். அவர்களுக்கு முன்னால் மாதுரியும் ஈஸ்வரியும் இருந்தனர்.

இன்று காலையில் கற்கையாளன் தவரத்தினத்துக்கு முதல்வர் தொடக்கம் அனைத்துப் பேராசிரியர்களும் இரங்கலுரை நிகழ்த்தினர். கற்கையாளன் ஒரு கிறுக்கன் என்று பலரும் கிண்டலடிப்பார்கள். உடனே கவிதை எழுதிப் படிப்பான். கற்கையாளன் என்பது சமயம் ஏற்படும்போது கல்லைக் கையில் எடுத்துச் சாடுவான் என்று தன்னைப் பெரிதாகக் கூறுவான். “கல்லால் சாடுவானா? அது என்ன கல்”? ஒரு சொல் பொருள் கொடாவிடில் உள்ளத்தைச் சுடும் கல்லாக மாறும். இதனைத்தான் நாவினால் சுடும் வடு” என்பான்.

முரளியின் மனதில் கற்கையாளன் நிறைந்திருந்தான்.

ஆசிரியர் மன்றத்தில் போயா நாடகமன்றத்தில் அரிச்சந்திரன் வேடம் பூண்டு நடத்ததும், பார்வையாளர் கண்களில் கண்ணீர் ஊற்றெடுத்து உடைந்ததையும் நினைந்தான். அவன் கண்கள் குளமாகின. அவனது மனம் விம்மியது. அதனை மாதூரி புரிந்து கொண்டாள். பின்பக்கமாகத் திரும்பி, “முரளி விம்மல் உங்கள் பக்கம் இருந்து வருது, மனவருத்தமா? நடப்பது நம் கையிலா இருக்கிறது? 'நமக்கும் அதுவழியே - நாம் போதும்வரையும் இட்டுண்டிரும்' என்று அடிக்கடி நீங்கள் கூறுவீர்களே. கவலை பொல்லாதது. கவலையை மறந்து நல்லனவற்றைச் செய்வோம். நீங்க அடிக்கடி கூறும்

'Why do I weep

When my heart should feel no pain

Why do I sigh

That my friends come not again

Grieving for forms

Now departed long ago.'

A. KUGAN
72, 2nd LANE
ARANDAPUR
TRINCO

என்ற ஸ்ரீபன் பொஸ்ரரின் 'ஓ..பிளாக் ஜோ' என்ற கவிதையின் வரிகள் உங்கள் மனதின் காயங்களுக்கு மருந்து தடவும் என்று சொல்வீங்களே, அவ்வரிகள் எவ்வளவு உண்மையானவை. இன்று நண்பர்கள் இல்லை. நடப்புச் சுதேசிகளும், சுயநலக் கும்பலும், தவித்த முயலடிப்பவர்களும் மலிந்துள்ளார்கள். அவ்வகைக் கதை மாந்தர்கள் வந்து போவார்கள். நல்லவர்கள் நமது உள்ளத்தில் வாழ்வார்கள். கற்கையாளன் கவிஞன். அவரது கவிதைகள் வாழும். நீங்க கற்கையாளனுக்காக வரறீங்க. நான் உங்களுக்காக வாறன். நல்லதை யோசியுங்கள். கவலையை விடுங்க.” மாதூரியின் கருத்துக்கள் அவனது மனம் ஏற்றது. “முரளி மாதூரி கூறுவது உண்மையே. யாழ்ப்பாணம் பேருந்து நிலையத்தில் மகாதேவன் காத்திருந்தார். ஈஸ்வரியுடன் மாதூரி புறப்பட்டாள். மகாதேவனுடன் நாகநாதனும், முரளியும் புறப்பட்டனர். சாந்தராஜனின் சொந்த ஊர் அவனுடன் மூவர் சென்றனர். சாந்தராஜனிடம் முரளி மெதுவாக ஏதோ சொல்லிப் பணத்தினையும் கொடுத்தான். சரியாக பத்து மணிக்கு கற்கையாளன் வீட்டுக்கு வருவதாகப் பிரிந்து சென்றனர். தங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்றார்கள்.

சொல்லி வைத்துபோல் கற்கையாளன் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். மகாதேவனும் கூடவே வந்தார். சனக்கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. கற்கையாளனின் அண்ணன் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியில் இருந்து வந்தவர்களை அழைத்துக்கற்கையாளன் பூதவுடலைக் காட்டினார் மணவாளக் கோலத்தில் பேழையினுள் படுத்திருந்தான். கல்லூரியில் இருந்து வந்தவர்களினால் அதனைப் பார்க்கமுடியாதவாறு கண்ணீர் ஊற்றெடுத்து ஓடிற்று. பலர் இரங்கலுரைகளை நடத்தினர். பயிற்சிக் கல்லூரியில் இருந்து வந்தவர்கள் மலர்வளையம் வைத்து அஞ்சலி செலுத்தினர்.

பயிற்சிஆசிரியர்கள் சார்பில் ஒருவரை அழைக்கிறோம். அழைப்பு வந்தது. முரளி முன்வந்து ஒலிபெருக்கி முன் நின்றான். அவன் கண்கள் மடைதிறந்து கண்ணீர் பெருகியது. “பேரிழப்பை சமையாகச் சுமந்துகொண்டு சோகத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் அனைவருக்கும் எங்கள் கல்லூரியின் சார்பாகவும் எங்கள் கல்லூரி முதல்வர், பேராசிரியர்கள் சார்பாகவும் எங்கள் ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைச் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.” அவன் தொடர்ந்தான்.

“கற்கையாளன் என்ற மனிதநேயமிக்க கவிஞன் எங்களுடன் பயிற்சிபெற வந்தது எங்களது பாக்கியம். அவன் கவிஞன் மட்டுமல்ல சிறந்த நடிகன். அரிச்சந்திரன் கதையில் வரும் மயான காண்டத்தைத் தத்ருபமாக நடித்து சபையோர் கண்களில் இருந்து கண்ணீரை வரவைத்தார். நான்தான் அதனை நெறிப்படுத்தினேன். என்னோடு பல கவிதையரங்குகளில் பங்குபற்றியுள்ளார். அற்புதமான கவிஞன் அவர். பதுளை பாரதிகல்லூரி நாடாத்திய கவிதைப் போட்டியில் பங்குபற்றித் தங்கப் பதக்கம் பெற்றார். அவருக்குப் பெரிய வரவேற்பினைச் செய்ய எங்கள் கல்லூரி முதல்வர் ஏற்பாட்டினைச் செய்து மகிழ்ந்தோம். கற்கையாளன் எந்தச் சண்டைக்கும் போகமாட்டான். அவனை நோக்கி எந்த சண்டையும் வந்ததே இல்லை. தர்க்கித்து வாதாடும் திறமை மிக்க ஒரு சகோதரனை இழந்ததை எங்களால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

எனது கட்டிலின் பக்கத்தில்தான் கற்கையாளனின் கட்டில். இவ்வளவு காலமும் இருவரும் ஒன்றாகவே பக்கத்துப் பக்கத்தில் இருந்தோம். இலக்கியச் சிந்தனைக் கிளறல்களுக்கு எங்களுக்கு ஒரு கற்கையாளன் இல்லை என்பது எங்கள் குறை. கற்கையாளனின் ஆத்ம சாந்திக்காய் இறையை இறைஞ்சிகிறோம்.” பெரிய பிரசங்கமே செய்தான். சிறிது நேரத்தின்பின் கற்கையாளனது இறுதிப் பயணம் தொடங்கியது. பெரியதொரு

ஊர்வலம் மெதுவாக நகர்ந்தது. சரியாக நான்கு மணிக்குக் கற்கையாளன் உடல் பூமியோடு சங்கமமாகியது.

பயிற்சி ஆசிரியர்கள் மறுநாள் இரவு பேருந்தில் புறப்பட ஏகமனதாகத் தீர்மானித்தனர். நாளை சில இடங்களைப் பார்க்கலாம். காலை எட்டுமணிக்கு யாழ்ப்பாணம் பேருந்து நிலையத்தில் சந்திக்கத் தீர்மானித்துப் பிரிந்தனர். முரளி, நாகநாதன், ஈஸ்வரி, மாதூரி ஆகியோர் மகாதேவன், வீட்டுக்குச் சென்றனர். மகாதேவனும், ஈஸ்வரியும் வீட்டில் சொல்லி வைத்தனர். மகாதேவன் வீட்டில் முரளியும், நாகநாதனும் இன்று விருந்தினர். ஈஸ்வரி வீட்டில் மாதூரி விருந்தினர். இருவரும் நண்பிகள் என்பதனால் இரகசியம் அவர்களிடம் இருக்காது. முரளி தனது வீட்டுக்கு வந்து தங்கி ஒருநாள் விருந்தினராகச் சென்றதையும் ஈஸ்வரியிடம் பரிமாறிக்கொண்டாள். ஈஸ்வரிக்குச் சந்தோசமாக இருந்தது.

மகாதேவன் பெற்றோருக்கு முரளியை நன்கு தெரியும். நாகநாதன் புதியவர். “இவர் நாகநாதன். எங்களோடு பயிற்சிபெறுபவர். எங்களோடு பயிற்சிபெறும் ஆசிரியர் விபத்தில் இறந்துவிட்டார். நாங்கள் பத்துப் பேர் வந்தோம்.” முரளி விபரித்தான். “எல்லாரும் ஒரு இடத்தில் இருப்பது கஷ்டம். யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்கள் தங்கள் வீடுகளில் நிற்கிறார்கள். நாளை மாலை மட்டக்களப்புக்கு செல்கிறார்கள்.” மகாதேவன் பெற்றோருக்கு விளக்கினான்.

குளித்து உடைகளைக் கழுவிக்காயவைத்து இரவு உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு உணவுக்காக வந்தனர். நண்பர்கள் மூவரும் அரட்டையடித்துக் கொண்டிருந்தனர். நாகநாதன் வழமையிலேயே அமைதியானவன். அவன் கற்கையாளன்பற்றி உருக்கமான நினைவுகளை விபரித்தான். “சரி இப்ப அதனை மறப்போம். சற்று தலைப்பினை மாற்றி யோசிப்போம்” முரளி உரையாடலை மாற்றினான். ஆனாலும் அவன் மனம் கனத்தது. “மகாதேவன்! நாளை எங்கு போவதாக எண்ணம்.

”நாளை எல்லாரும் வந்தபின் அவர்களது எண்ணங்களையும் கேட்டு முடிவெடுக்கலாம்.” நாகநாதன் குறுக்கிட்டான்.

“மாதூரி! இதுதானே யாழ்ப்பாணத்துக்கு முதல் வருகை இல்லையா? உங்களுக்குச் சில இடங்களைப் பார்க்க ஆசையாக இருக்கும் என்ன?” ஈஸ்வரி தொடங்கி வைத்தாள். “எனக்கு அப்படி ஒன்றும் ஆசையில்லை. மனங்கள் கனக்கும்போது எதனைப் பார்த்தாலும் அது மனதுக்குச் சந்தோசத்தைக் கொடுக்காது.

இன்று முரளியின் பேச்சு என்மனதைப் பெரிதும் பாதித்து விட்டது. பக்கத்தில் இருந்தவரின் இழப்பு எவ்வளவுதூரம் உள்ளத்தைக் குடையும் என்பது எனக்குத் தெரியும். நாங்க பழகும் விருப்பத்துக்குரியவர்கள் நம் பக்கத்தில் இருந்து சற்று விலகித் தூரத்துக்குப் போவதுகூட நம்மால் தாங்கமுடியாத வேதனையைக் கொடுக்கும். இதனை எனது அனுபவத்தில் உணர்ந்துகொண்டேன்.” அவள் கூறும்போது கண்கள் கலங்கிக் கண்ணீர் கரைபுரண்டது. மறுபக்கம் திரும்பி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

அவளது மனதில் முரளி ஒருநாள் தங்கள் வீட்டில் வந்து நின்றதை நினைந்து கொண்டாள். அவன் அங்கிருந்து சென்றதும் அவள் தாங்கொணாத் துயரில் ஆழ்ந்தாள். அதனை இப்போது உணர்ந்து கொண்டாள். மகாதேவன், ஈஸ்வரி குடும்பத்தாரின் உபசரிப்பு மாதூரியையும் நாகநாதனையும் வெகுவாகக் கவரந்தது. உணவின் பின் சற்று அவளளாவிவிட்டு உறங்கினர். நான்கு மணிக்கே எழுந்து குளித்து உடைமாற்றிப் புறப்பட்டு விட்டார்கள். அதிகாலை ஏழு மணிக்கு வாகனம் வந்து நின்றது. மகாதேவன் தனது நண்பனின் வாகனத்தை ஒழுங்கு செய்திருந்தான். காலை உணவினை முடித்துத் தயாராகினர்.

“மகாதேவன் நாங்க ஊரைச் சுற்றிவிட்டு மீண்டும் வந்து பொருட்களை எடுத்துச் செல்வது வீணல்லவா? நமது உடமைகளை இப்போதே எடுத்துச் சென்றால் நல்லதல்லவா”? நாகநாதன் முன்மொழிந்தான். “நான் நினைத்தேன் நாகநாதன் சொல்லிவிட்டார். இதுதான் ஈஸ்வரியினதும், மாதூரியினதும் முடிவாக இருக்கலாம். என்ன சம்மதமா”? முரளி கேட்டான். “அண்ணன் கோபிக்க வேண்டாம். யாழ்ப்பாணம் பேருந்து நிலையம் இங்கிருந்து பக்கத்தில்தானே? முதலில் பேருந்தில் இருக்கைகளைப் பதிவு செய்வோம். பிறகு மற்ற முடிவுகளை எடுப்போம்.” ஈஸ்வரி யோசனை சொன்னாள். “இது நல்ல முடிவு”. மகாதேவன் ஒத்தாதினான்.

சாயந்திரம் வருவதாகக் கூறி வாகனத்தில் ஏறினர். யாழ்ப்பாணம் பேருந்துநிலையத்தை அடைந்தனர். நாகநாதன் பத்து இருக்கைகளைப் பதிந்து அனுமதிச்சீட்டுக்களையும் பெற்றுக் கொண்டான். ஒன்பது மணிக்கு மற்றவர்களும் வந்து சேர்ந்தனர். வாகனத்தை ஓரமாக்கி அதனுள் ஏறி அன்றைய திட்டத்தை விவாதித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். உண்மையில் முரளிக்கும் நாகநாதனுக்கும் எங்கும் செல்வதற்கு மனமில்லை. கற்கையாளனின் பிரிவு வாட்டி எடுத்தது. சாந்தராஜன் பகல் உணவுக்கு அழைப்பு விடுத்தான். சாந்தராஜன் வீடு கரவெட்டியில் இருந்தது. அவனது தாயும் தந்தையும் கல்முனையில் வேலை செய்கின்றனர். விடுமுறையில்

வந்திருந்தனர். அவர்களும் கற்கையாளனின் இறுதிச் சடங்கில் கலந்து கொண்டனர்.

“முடிந்தவரை போகும் வழியில் இடங்களைப் பார்ப்போம்.” மகாதேவன் சிரித்துக் கொண்டே முணுமுணுத்தார். முரளி நாகநாதனோடு காதோடு காது வைத்தாற்போல் பேசிக்கொண்டனர். “மகாதேவன் இந்த வாகனத்துக்கு எவ்வளவு கேட்பார்கள்”. நாகநாதன் கேட்டான். “இது என்ற நண்பரின் வாகனம். இதற்குக் காசெல்லாம் தேவையில்லை”.

“எரிபொருளுக்கும் காசு தேவையில்லையா? அதுவும் நண்பன் கொடுப்பாரா”? சிரித்துக் கொண்டே முரளி கேட்டான். பேருந்து நிலையத்துக்கப்பால் எரிபொருள் நிரப்பு நிலையம் இருந்தது. வாகன ஓட்டுநரிடம் ஐயாயிரம் ரூபாயை முரளி நீட்டி எரிபொருள் நிரப்பும்படி கொடுத்தான். அவன் எரிபொருள் நிரப்பிக் கொண்டு வந்தான். பத்துப்பேரும் வாகனத்தில் ஏறிக்கொண்டனர். நல்லூர்க் கந்தன் கோவிலைச் சுற்றிப் பார்த்து வணங்கி வந்தனர். கோவிலை விட்டு வெளியில் வரும்போது பதினொரு மணியாகிட்டது. சங்கிலியன் சிலை, நல்லூர் இராஜதானியைச் சுற்றி வந்தனர்.

அப்படியே கரவெட்டி, நெல்லியடி வீதிகளில் சுற்றி வந்து சாந்தராஜன் வீட்டையடைந்தனர். சாந்தராஜனின் வீட்டின் வெளிக் கேற்றைத் திறந்துவிட்டான். வாகனத்தை உள்ளே மாமரத்தின் கீழ் நிறுத்தினர். மாவும், வேம்பும் நிழல்பரப்பி குளிர்ச்சியைக் கொடுத்தன. வாகனம் உள்ளே வந்ததும் சாந்தராஜனின் அம்மாவும் அப்பாவும் வந்து வரவேற்றனர். வீட்டுக்குள் அழைத்தனர். சாப்பாட்டு மேசையில் உணவு தயாராக இருந்தது. மண்டபத்தில் கதிரைகள் கிடந்தன. அனைவரும் கதிரையில் இருந்தனர். சாந்தராஜனின் பெற்றோர் வந்து சேர்ந்து கொண்டனர். சாந்தராஜனின் தம்பியும், தங்கையும் எங்கிருந்தோ ஓடோடி வந்தனர். ஈஸ்வரியிடம் முரளி கண்ணைக் காட்டினான். ஈஸ்வரி வாகனத்தினுள் இருந்த பிஸ்கட், பழங்கள் உள்ள பார்சலைக் கொண்டு வந்தாள். அதனை மாதூரி வாங்கி சாந்தராஜனின் தம்பி தங்கைக்கும் கொடுத்தான்.

சாந்தராஜனின் பெற்றோர் உணவருந்த அழைத்தனர். அனைவரும் சென்றனர். சாப்பிட்டவாறே சாந்தராஜனின் பெற்றோர் “இன்று இங்கு தங்கிச் செல்லலாம்தானே”? என்றனர்.

“ஐயையோ! எங்களுக்கு நிறையவே வேலைகள் உண்டு. இது இறுதியாண்டு. அதனால் வேலைகள் அதிகம். கிரியைகள் முடிந்ததும் சுணங்காது வருமாறு

கல்லூரி முதல்வர் வேண்டிக்கொண்டார். பேருந்து இருக்கைகளும் பதிவு செய்து விட்டோம்.” நாகநாதன் விளக்கினான். “உங்களைத் தடுக்க இயலாதுதான். சரி வாங்க.. சாப்பிடலாம்.” சாந்தராஜனின் தந்தை அழைத்தார். அவனின் தாய் உணவு மேசையில் நின்று அழைத்தார். “இது உங்க வீடு என்று நினைவுங்க. வயிறாறச் சாப்பிடுங்க” அம்மா உணவைப் பரிமாறினார்.

சுவையாகத்தான் சமைத்திருந்தார். “ வெக்கப்படாமல் திருப்தியாகச் சாப்பிடுங்க” அன்பாகப் பரிமாறினார். உணவருந்தியதும் மாமரங்களின் நிழலில் அமர்ந்து உரையாடினர். கற்கையாளின் குடும்பப் பின்னணி பற்றி சாந்தராஜனின் அம்மாவுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர் விபரிக்கும்போது ஆவலாகக் கேட்டனர். அப்படியே விழித்திரைகள் மூடிக்கொண்டன. நேரம் விரைந்தோடியது. ஈஸ்வரி திடீரென எழுந்து நேரத்தைப் பார்த்தாள். நான்கு மணியாகிவிட்டது.

“என்ன எல்லாருக்கும் உறக்கமயக்கமா? எழும்புங்கள். நேரம் நான்கு மணியாகிவிட்டது . புறப்படுவோம். அவளின் குரல் அனைவரினதும் கவனத்தையும் ஈர்த்துச் சுறுசுறுப் பாக்கியது. சாந்தராஜனின் அம்மா தேநீரோடு நின்றார். “வாங்க, தேநீரைக் குடித்ததும் புறப்படலாம்.” இன்முகம் காட்டி வரவேற்றார். ஓடோடி வந்து தேநீரை எடுத்துக் குடித்தனர்.

“நீங்கள் தங்கியுள்ள இடங்களில் இருந்து சரியாக ஏழுமணிக்கு பேருந்து நிலையத்துக்கு வந்திடுங்க” நாகநாதன் அன்புக் கட்டளையிட்டான். சாந்தராஜன்! உங்கள் அனைவருக்கும் எங்கள் நன்றி” குரலைக் கொடுத்ததும் வாகனம் புறப்பட்டது. வாகனம் மகாதேவன் வீட்டை நோக்கி விரைந்தது.

சரியாக ஏழுமணி வாகனம் மகாதேவன் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டது. முரளியும், நாகநாதனும், மாதுரியும் மகாதேவன் பெற்றோர்களின் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கினார்கள். அவர்களை மகாதேவன் பெற்றோர்கள் வாரியெடுத்து மார்போடு அணைத்து “நீங்கள் அனைவரும் சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழவேண்டும்” என்று வாழ்த்தினர்.

வாகனம் புறப்பட்டது. கையசைத்து விடைபெற்றனர். மகாதேவன் வாகன ஓட்டுனரிடம் பணம் கொடுத்தார். அதனை ஏற்க மறுத்த வாகனஓட்டுனர் காலையில் முரளி கொடுத்த பணத்தைப் பற்றிக் கூறினார். வாகனம் பேருந்து

நிலையத்தில் மட்டக்களப்புப் பேருந்தின் அருகில் விட்டு பொருட்களை ஏற்றிவிட்டு மற்றவர்களின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தனர்.

இப்போது அனைவரும் வந்து விட்டனர். தங்களுக்கு விரும்பிய இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டனர். மேலதிகமாக மகாதேவன் ஒரு பெட்டியைக் கொடுத்தார். “வழியில் சாப்பிடுங்கள்”. என்றார். பேருந்து புறப்பட்டது. யாழ்ப்பாணம் மெல்ல மெல்ல பின்னோக்கி விரைந்தது. முறிகண்டியில் பேருந்து நின்றது. சாப்பிடுபவர்கள் சாப்பிடலாம்.” நடத்துனரின் அறிவித்தல் வந்தது. “வாங்க சாப்பிடுவம்” சாப்பாட்டுப் பெட்டியைத் திறந்தனர். பத்துப் பார்சல்கள் இருந்தன. ஆளுக்கொன்றை எடுத்துக் கொண்டு இறங்கினர். ஈஸ்வரி உணவுப் பார்சல்களை அளவாகவே குறைத்துக் கட்டியிருந்தாள்.

விரைந்து சாப்பிட்டனர். “நல்ல சாப்பாடு” கனகசபை பாராட்டினான். “இன்றைக்கு நாள் முழுவதும் நல்ல சாப்பாடுதான். எப்போதாவது ஒரு நாளைக்கு இப்படி நண்பர்கள் வீட்டுக்குச் சென்றால் ஒரு தனி இன்பந்தான். கல்லூரி சென்றபின் ஒரு சனி அல்லது ஞாயிறு ஒவ்வொரு நண்பர்கள் வீடுகளுக்குச் செல்ல வேண்டும்” மாதூரி முணுமுணுத்தாள்.

37

பேருந்து புறப்பட்டது. சூரிய கதிர்கள் மட்டக்களப்பை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டின. பேருந்து நிலையத்தை அடைந்தது. பயணிகள் இறங்கத் தொடங்கினர். யாழ்ப்பாணம் சென்றவர்கள் பத்துப் பேரும் கல்லூரிக்குள் புகுந்தனர். நீராடி வழமையான கடமைகளில் ஈடுபட்டனர். ஒன்றுசூடல் மண்டபத்தில் முதல்வர் கற்கையாளன் நினைவுப் பேருரையினை நிகழ்த்தினார். திருமதி. கங்கேஸ்வரி அம்மையார் கண்ணீர் மல்க உரையாற்றினார். அனைவரினதும் கண்களிலும் கண்ணீர்க் கடல். நாம் இப்படியே இருக்கமுடியுமா? நம்மை நம்பி நமது கிராமங்களில் வாழும் சிறார்கள்க்கு உதவவேண்டும். அவர்களது கல்வியை மேம்படுத்த வேண்டும். இறுதிப் பரீட்சை வருகிறது. அதற்கு ஆயத்தம் செய்யுங்கள்.” அவர் மீண்டும் அறிவுரை செய்தார்.

அனைவரும் தங்கள் கடமையில் முழுகினார்கள். காலம் கரைந்துபோனது. இரவும் பகலும் வந்து போயின. மாற்றம் ஒன்றுதான் மாறாதது. கல்லூரி வழமைக்கு வந்துவிட்டது. பயிற்சி ஆசிரியர்கள் பாடசாலைகளில் கற்பித்தல் பயிற்சிக்குச் சென்று வந்தார்கள். முதல் இருந்த நிலை இப்போது

மாறியிருந்தது. வசதியுள்ள உதவும் அன்புள்ளங்களைத் தேடி அவர்களை நாடி அனைத்துப் பயிற்சி ஆசிரியர்களும் சென்று இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுக்கும் தொண்டினை மேற்கொண்டனர். இரண்டு வருடப் பயிற்சி ஆசிரியர்களும் ஒரேவழியைப் பின்பற்றிச் சேவையாற்றினர்.

பாடசாலைகளில் பிள்ளைகளின் வருகை கூடிக்கொண்டு சென்றதை அதிபர்கள் கல்லூரி முதல்வருக்கு அறிக்கையாகச் சமர்ப்பித்துக் கொண்டே இருந்தனர். இவ்வளவு காலமும் அதிபர், ஆசிரியர்களால் செய்ய முடியாத அனைத்தையும் பயிற்சி ஆசிரியர்கள் செய்து கொடுத்தனர். எனினும் பல ஆசிரியர்களுக்குப் பொறாமை யாகவிருந்தது. பெற்றார்கள் காலையில் பாடசாலைகளுக்கு வந்து ஆசிரியர்களுக்கு உதவுதல் போன்றன சிரியர்களுக்கு எரிச்சலைக் கொடுத்தன. எனினும் மட்டக்களப்பு ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிக்கும், முதல்வருக்கும், பேராசிரியர்களுக்கும் நல்ல பெயர் கிடைத்தது.

உணவுச் செலவு குறைந்தது. ஆனால் சுவைநன்றாக இருந்தது. அதனை செல்லா அற்புதமாகச் செய்திருந்தார். இன்று இக்கல்லூரியில் முதல்வர் முதல் பேராசியர், பயற்சி ஆசிரியர்கள், சிற்றூழியர் என்ற பேதமின்றி யாவரும் சமமாகவும், சகஜமாகவும் பழகித் தங்கள் கடமைகளைச் செய்கிறார்கள்.

பயிற்சி ஆசிரியர்கள் சனிக்கிழமைகளில் பாடசாலை அதிபர்களின் அனுமதியுடன் வகுப்புக்களை வைக்கத் தொடங்கினர். அதற்குரிய அனுமதியை அதிபர்கள் கல்வித் திணைக்களத்தில் பெற்றுக்கல்லூரி முதல்வரிடம் கொடுத்திருந்தனர். இது இக்கல்லூரிக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகும். நமது நாட்டுக்கு இலவசக்கல்வியைக் கொடுத்த மேதகு கன்னங்கரா அவர்களின் கனவு இதுதானே? பயிற்சி ஆசிரியர்கள் தமது கடமை என்ன என்பதை உணர்ந்து கொண்டனர்.

இறுதிப் பரீட்சை தொடங்கிவிட்டது. முதலாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்கள் வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தனர். பயிற்சி தொடங்கியதும் மழையும் விடாது பெய்து கொண்டிருந்தது. காலை பரீட்சை முடிந்ததும் பகல் உணவை முடித்துக் கொண்டு பிற்பகல் பரீட்சையையும் முடித்துக்கொண்டு விடுதிகளுக்குத் திரும்பினர். கிடைக்கும் இடைநேரங்களில் பரீட்சை பற்றிய கலந்துரையாடல் நடைபெறும். மேற்பார்வை யாளர்களாகக் கல்வித் திணைக்கள அலுவலர்கள் வந்து தம் கடமைகளைச் செய்தனர். முரளி செல்லாவிடம் ஏற்கனவே அவர்களைக் கவனிக்கும்படி கேட்டிருந்தான். உணவும், தேநீரும் கொடுத்து உபசரித்தான்.

ஒருபுறம் இறுதிப்பரீட்சை. மறுபுறம் முதலாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கு முதலாம் வருடப் பரீட்சை. பரீட்சைகள் ஒரே நாளில் முடிவுறுவதாக இருந்தது. முதலாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்கள் பரீட்சை இறுதிநாளில் சிறியதொரு விருந்துபசாரத்துக்கு அழைப்பிதழ் கொடுத்திருந்தார்கள். கல்லூரி முதல்வருக்கும், பேராசிரியர்களுக்கும் அழைப்பிதழ் வழங்கியிருந்தார்கள். முதல்வருக்கு மகிழ்ச்சி. அத்துடன் சிற்றூழியர்களுக்கும் அழைப்பிதழ் கொடுத்தனர்.

சரியாக ஏழுமணிக்கு விருந்துபசாரம் தொடங்குவதற்குரிய ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றன. அனைவரும் வந்து அவரவருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இருக்கைகளில் இருந்தனர்.

செல்லாவிடம் செய்யவேண்டிய ஒழுங்குகளை விளக்கி இருந்தான். செல்லா தனது நண்பர்கள் உதவியுடன் அந்த மண்டபத்தை அலங்கரித்திருந்தான். முதல்வர் தனது மனைவியுடன் வந்திருந்தார். திருமதி.கங்கேஸ் அவர்களின் அனுமதியோடு திரு. கந்தையாவையும் அழைத்திருந்தனர். அனைத்து பேராசிரியர்களுக்கும் அவ்வாறே அழைப்பிதழ்கள் அனுப்பப்பட்டன.

முதல்வர் வந்ததும் பிரமித்து விட்டார். மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது. வரலாற்றுப் பேராசானும் பிரதி முதல்வருமான திரு.சம்பந்தரும் குடும்ப சகிதம் வந்திருந்தார். திரு.சிவானந்தநாயகம் மனைவியுடன் குழந்தையை இடுப்பில் வைத்துத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார். அவர் வாகனத்தில் வந்தால் வாகனத்தை மறந்து விட்டுவிட்டுப் போய்விடுவார். அதனால் அவரை 'அப்சன்ற் மைன்ட்டட் புறொபசர்' என்பார்கள்.

எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள். சம்பிரதாயப்படி முதலாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களின் தலைவர் தொடக்கி வைக்க வேண்டும். பயிற்சி ஆசிரியர்களின் தலைவர் நடேசன் எழுந்தான். எங்கும் அமைதி. “எங்களுக்கு வழிகாட்டும் கல்லூரி முதல்வர் அவர்களே! பேராசிரியர்களே! இன்று நடாத்தும் விழாவா? அல்லது பிரிவுபசார விழாவா என்று சந்தேகமாக இருக்கிறது. ஒருபுறம் எங்கள் கண்கள் குளமாகின்றன. ஒரு வருடம் ஒன்றாக இருந்துவிட்டுப் பிரிவதென்றால் எவ்வளவு துயரமாக இருக்கும். என் மனம் கனக்கிறது. நாங்கள் இக்கல்லூரிக்கு வருவதற்குமுன் பகிடிவதை பற்றிக் கேள்விப்பட்டு வருவதற்குப் பயந்திருந்தோம். பல்கலைக் கழகங்களிலும் பகிடிவதை தாண்டவமாடுகிறது. அங்கு பாடசாலையை விட்டு அடுத்த மட்டத்தை அடைவதற்குச் செல்லும் மாணவர்கள் கற்கச் செல்கிறார்கள். அங்கு அவர்களுக்கு பகிடிவதை சந்தோசத்தைக் கொடுக்கிறதாம். அதனால் ஏற்படும் விளைவுகள் வேதனைகளைக் கொடுக்கின்றன.”

“பயந்து பயந்து வந்த எங்கள் மனங்களை மகிழ்வித்து பெரிய விழாவாகக் கொண்டாடியதை எங்களால் மறக்கவியலாது. ஆசிரியர்கள் எவ்வாறு தங்களை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். கற்பித்தல் பயிற்சி எவ்வாறு அமையவேண்டும், வகுப்புக்களில் கற்கும் மாணவர்களது உள்ளங்களை எவ்வாறு கவர்ந்து அவர்களுக்கு உதவலாம். எந்தப் பெற்றாரையும் பாடசாலையின் பங்காளிகள் ஆக்கலாம் என்பவற்றை எங்களுக்கு முன்மாதிரியாக முன்னின்று வழிகாட்டினார்கள். இவற்றை அதிபர், ஆசிரியர்கள் ஊடாக நடைமுறைப்படுத்துகிறோம். அவர்களும் மனதார ஏற்றுக் கொண்டார்கள். செய்து வருகிறார்கள். வெறும் புத்தகக் கல்வி மட்டும் கல்வியாகாது என்பதை எங்கள் முதல்வர் பலமுறை கூறியுள்ளார். ஆனால் அதனை அனுபவமாக்கும் போதுதான் வாழ்க்கையாகிறது. இவற்றை எமது உடன்பிறப்புக்கள் உணர்த்தி அதில் ஊறவைத்து விட்டனர்.

அவர்களைப் பின்பற்றி கற்பித்தல் பயிற்சிக்குச் சென்றோம். ஆசிரியர்களும், அதிபர்களும் நம் கல்லூரியைப் போற்றுகின்றனர். பல தொழிலதிபர்கள் பாடசாலைப் பிள்ளைகளுக்கு உதவிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் பலர் உதவக் காத்து நிற்கிறார்கள். நாம்தான் அவர்களை நாடுவதில்லை. நமது வித்தகன் விபுலானந்தன் எத்தனை புரவலர்களின் உதவி பெற்று கிழக்கில் கல்விநிலையங்களைத் திறந்தார். ஆறுமுக நாவலர் மடிப்பிச்சையேந்திப் பலபாடசாலைகளைத் திறந்தார். அவர்கள் விட்டுச் சென்ற பணியினை நாங்கள் தொடர்வோம்.

இனி இக்கல்லூரிக்கு வரும் ஒவ்வொரு பயிற்சி ஆசிரியரும் தனக்குப்பின்னால் தொடர்ந்து வரும் ஆசிரியர்கள் இவ்வாறான நல்ல செயற்திட்டங்களை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறோம். அடுத்த கிழமைமுதல் புதிய ஆசிரியர்களாகச் செல்லும் உங்களைப் பின்பற்றிச் சேவைசெய்வதற்கு வருவோம். இன்றுவரை எங்களுக்கு உதவிய உங்களுக்கும், உதவிக் கொண்டிருக்கும் முதல்வருக்கும் பேராசிரியர்கள், சிற்றூழியர் அனைவருக்கும் மனமார்ந்த நன்றிகள். வந்தீர்கள், எல்லோர் மனங்களையும் வென்றீர்கள். அடுத்த கிழமை செல்லவிருக்கிறீர்கள். செல்லுமிடமெல்லாம் சிறப்புடன் வாழ வாழ்த்துகிறோம்.” நடேசன் தனது நீண்ட உரையினை நிறைவு செய்தான்.

கல்லூரி முதல்வர் திருமதி. கந்தையாவின் கணவர் கந்தையாவை சிறிதொரு சிற்றூரை ஆற்றாமாறு அழைத்தார். பண்டித வித்துவான் கந்தையா எழுந்து வந்தார். நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிக்கு வருகை தந்து மேலதிக வகுப்புக்களை இலவசமாக எடுப்பவர். திருவெம்பாவை, திருப்பாவை, சங்ககாலப் பாடல்களைக் கற்பிப்பவர். அதனால் அவருக்கு அந்த மரியாதை வழங்கப்பட்டது. பலத்த கரகோசத்தின்

மத்தியில் பேசத்தொடங்கினார். “மதிப்புக்குரிய முதல்வர் அவர்களே, பேராசிரியர்களே, ஆசிரியப் பெருந்தகைகளே, உங்கள் அனைவருக்கும் எனது இனிய வாழ்த்துக்கள். இக்கல்லூரி கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் மட்டக்களப்பில் ஒரு விழிப்புணர்வைப் பாடசாலைகளில் ஏற்படுத்திவிட்டிருக்கிறது. அதற்கு வழிகாட்டியாகச் சிலர் இருந்தனர். முரளி எனது மாணவன் என்று சொல்வதில் பெருமைப்படுகிறேன். சிறுவயது முதலே அவர் கார்ள்மாக்ஸ், இங்கர்சால் விவேகானந்தர் போன்றவர்களின் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து அப்படியே வாழ்பவர். சுவாமி விபுலானந்தரை நேசிப்பவர். பிறருக்கு உதவும் பண்புள்ளவர். அவர் பின்னால் சில நல்லுள்ளம் கொண்ட நண்பர்கள் இருக்கின்றார்கள்.

அதனால் நல்ல விசயங்கள் நடக்கின்றன. இவர்கள் போகும் இடங்கள் எல்லாம் சிறக்கும். எனது துணைவியார் இக்கல்லூரியின் இன்றைய வளர்ச்சி பற்றிச் சந்தோசமாகக் கூறுவார்கள். பேராசிரியர்கள் அனைவரும் ஒற்றுமையாகவும் சந்தோசமாகவும் பயிற்சியாசிரியர்களுடன் பழகுவதாகவும், சிற்றுழியர்கள் மனவுளைச்சல் இல்லாது சந்தோசமாக சேவை செய்வதாகவும். இக்கல்லூரியின் முதல்வரின் முன்மாதிரி யாவரையும் கவர்ந்துள்ளதாகவும் துணிவுடன் உரையாடுவார். நீங்கள் நல்ல தலைவர்களாக விளங்கினால் நமது மாணவ சமூகத்தில் இருந்து மிகநல்ல தலைவர்கள் உருவாகுவார்கள். உங்களால் நமது நாடுசெழிக்க வாழ்த்துகிறேன்.” அவர் விடைபெற்றார்.

முதலாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களின் தலைவர் நடேசனின் அறிவித்தல் வந்தது. இக்கல்லூரியை வலுப்பெறச் செய்து விடைபெற்றுச் செல்லும் ஆசிரியர்கள் சார்பில் நாகநாதனை அழைக்கிறேன். நாகநாதன் பின்னிழித்தான். இந்த ஏற்பாட்டை முரளியே செய்வித்தான். வேறு வழியில்லாது நாகநாதன் மேடையேறினான். “மதியுரை தரும் முதல்வர் அவர்களே! பேராசிரியர்களே! எங்களை உங்கள் உடன்பிறப்புகளாக ஏற்றுள்ள அன்புள்ளங்களே! அவ்வப்போது சந்தேகங்களைத் தீர்த்து வைத்து எங்களுக்கு உதவும் பண்டித வித்துவான் திரு.கந்தையா அவர்களே! என் இதயங்கலந்த நன்றி. இந்த இடத்தில் பேசவேண்டியவர் வேறொருவர். ஆனால் அவர் என்னை மாட்டிவிட்டார். அடுத்த ஆண்டு புதியவர்கள் வருவார்கள். அவர்கள் உங்களைப் பார்த்து அடுத்து வருபவர்களுக்கு நல்லனவற்றை கற்றுக்கொள்ள வழிகாட்டுங்கள். அவர்கள் அடுத்துவரும் பரம்பரைக்கு அச்செய்தியைக் கடத்துவார்கள்.

எங்களுக்கு முரளிதான் வழிகாட்டி. அவர்போடும் திட்டங்கள் அற்புதமானது. பாரதி என்ன சொன்னானோ அதனைச் செயலில் காட்டுந் திறனை

எங்களுக்குச் சொல்லிச் செய்வித்தான். அவனுக்கு ஒரு சக்தி இருக்கிறது. அந்தச் சக்தியை விரைவில் அடைய எனது வாழ்த்துக்கள். எங்களை இரண்டு ஆண்டுகளாய் அறிவுரை கூறி இயங்கவைத்த அனைத்துப் பேராசிரியர்களுக்கும், முதல்வருக்கும் எங்கள் நன்றிகள்.” விடைபெற்றான்.

ஈற்றில் முதல்வர் எழுந்தார். “திரு. பண்டித வித்துவான் கந்தையா அவர்களே! பேராசிரியர்களே! முன்னால் இருக்கும் ஆசிரியர்களே! தம்பி செல்லா குழுவினரே! உங்கள் அனைவருக்கும் என் வணக்கம். மாற்றமாம் வையகம் என்று மணிவாசகர் சொல்லிவைத்தார். இன்று வந்தவர் நாளை செல்வார். சூரிய சந்திரரைப் பார்த்திருக்கிறோம். சுடர்விடும் சூரியர்களாக ஆசிரியர்கள் விளங்கவேண்டும். இங்கு சந்திரர்கள் என்று நான் விளித்தது பெண்களையே. சூரியனால்தான் சந்திரன் பிரகாசிக்கும். இங்கு சூரியர்களும் சந்திரர்களும் உள்ளனர். மாதூரி, ஈஸ்வரி என்று பல சந்திரர்களைக் கண்டிருக்கிறேன். அவர்களின் துணிவும் இரக்க சபாவமும் எப்படிப்பட்டதென்பதைத் திருமதி. கங்கேஸ்வரி என்னிடம் பலமுறை விளக்கியிருக்கிறார். உங்கள் எல்லோரினாலும் நமது கல்லூரி ஏனைய கல்லூரிகளை விடவும் முதலிடத்தைப் பெற்றுள்ளதை இன்று பெருமையுடன் தெரிவிக்கின்றேன். இதற்கெல்லாம் காரணம் நீங்களே. உங்கள் விடாமுயற்சியும் மனத்தையுமும் மனத்தையும்தான். நாம் யார்? வெறும் கருவிகளே. இயக்குபவன் இதைவன். என்னை இயக்கும் சக்தியாக நான் உங்களைப் பார்க்கிறேன். நம்மை இயக்கும் சக்தி நீ என்று இறைவன்மேல் பாரத்தைப் போட்டுவிட்டு நமது கடமையைச் செய்வோம்.

அடுத்த ஆண்டு புதிய பாடசாலைகளில் கடமையைப் பொறுப்பேற்க இருக்கும் உங்களால் அப்பாடசாலைகளினதும் அவ்வூர் மக்களினதும் சக்தியாக விளங்கி 'வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கவிப்பெருக்கும் கலைப்பெருக்கும் மேவுமாயின் பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம் விழிபெற்றுப் பதவிகொள்வர்' எனப் பாரதி கூறிவைத்தான் இதனை மனதிருத்திக் கொள்ளுங்கள். இப்போது நேரம் கடந்துவிட்டது. அனைவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து உணவுண்டு போம். நாளை மீண்டும் சந்திப்போம். நன்றி” கூறிக்கொண்டு உணவு ஒழுங்கு செய்துள்ள இடத்துக்குச் சென்றார்.

அனைவரினதும் பெயர்கள் இருக்கைகளில் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. நடேசன் சற்று வித்தியாசமானவன். சோடிகளை அறிந்திருந்தான். அவ்வாறே தனது நண்பர்களிடம் விளக்கிப் பெயர்களை ஒட்டியிருந்தான். முதல்வரின் ஒருபுறம் அவரது மனைவி. அவர் பக்கத்தில் வித்துவான் கந்தையா அமர்ந்தார். அவரின் பக்கத்தில் முரளிக்கு இடமொதுக்கியிருந்தனர் அவன் பக்கத்தில் கங்கேஸ்வரிக்கும் அவர் பக்கத்தில் மாதூரியின் இருக்கையிருந்தது. அனைவரும் தங்கள் இருக்கைகளைப் பார்த்து அமர்ந்தனர். அவர்களுக்கு

ஒரே மகிழ்ச்சி. முதல்வரின் முன்னால் இருந்த இருக்கை செல்லாக்காக ஒதுக்கப் பட்டிருந்தது.

இருக்கையில் இருந்தபின்தான் ஆளையாளைப் பார்த்தனர். அவர்களுக்கு ஆச்சரியமும் அதிசயமுமாக இருந்தது.

“எப்படி முரளி? பயிற்சியின்பின்னர் மண்டுர் வருவதாக எண்ணமில்லையா? பண்டிதர் முரளியிடம் வினவினார். நமது பத்தக்குட்டி சம்பூரில் இருந்து மண்டுருக்கு வந்து திருமணம் முடித்தார். நமது முரளி சம்பூர் சென்று திருமணம் செய்யவிருக்கிறார். திருமதி. கங்கேஸ்வரி முறுவலோடு முடித்தார். மாதூரியின் முகம் சிவந்தது. “என்னம்மா மருமகனே! முரளி யார் தெரியுமா? எங்கட இரத்த உறவு. நெருங்கிய சொந்தம். முரளி இதனை வெளியிடவேண்டாம் என்று கூறிவிட்டார். இப்போது உண்மையை உங்களுக்குச் சொல்லி விட்டேன்.” மாதூரிக்கு அதிர்ச்சி.

விருந்துபசாரம் முடிந்து உறங்க நேரமாகிவிட்டது. மாதூரிக்கு உறக்கம் வரவில்லை. புரண்டு புரண்டு படுத்தாள். இதுவரை முரளி எந்த ஊர் என்று சொல்லவில்லை. நாளை புதிய பாடசாலைகளுக்கு இடமாற்றம் வரும். ஆளுக்கொரு பக்கம் வீசப்படுவோம். கல்லூரிப் பயிற்சிப் பழக்கம் படலை மட்டுந்தான். நமக்கும்தானே பொருந்தும்.” சிந்தித்தபடியே உங்கிவிட்டாள். விடிந்து அனைவரும் ஆயத்தமானார்கள். ஈஸ்வரி மாதூரியை எட்டிப் பார்த்தாள். அவள் இன்பக் கனவில் மிதந்து கொண்டிருந்தாள். “மாது! இன்னும் உறக்கமா? எல்லாரும் புறப்பட்டு விட்டார்கள். எழுந்து குளிச்சிட்டு வா” சத்தமிட்டாள்.

திடீரென எழுந்து காகக்குளிப்பு குளித்துப் புறப்பட்டுவிட்டாள். காலை உணவின்பின் வழமையான ஒன்று கூடல் நடந்து முடிந்தது. முதல்வர் தனது உரையில் இன்று வியாழன். நாளை வெள்ளி இவ்வாண்டுக்கான விடுமுறையாகும். நீங்கள் அனைவரும் பரீட்சையில் திறமையாகச் சித்தியடைவீர்கள். இறுதிப் பரீட்சை எடுத்தவர்கள் நல்ல பெறுபேறு கிடைக்கும். அதில் எனக்குப் பூரண திருப்தியுண்டு. உங்களுக்கு இக்கல்லூரியின் சார்பில் எங்கள் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றேன். இப்போது இறுதிப்பரீட்சை எழுதி வெளியேறும் ஆசிரியர்களுக்குத் தரப்பட்ட பாடசாலைகளைத் தருகிறேன். நான் இதுவரை பார்க்கவில்லை. முதலில் நீங்களே உங்கள் கடிதங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.” முதல்வர் இருக்கையில் அமர்ந்தார்.

சவரி கடிதங்கள் அடங்கிய பொதியைக் கொண்டு வந்தார். சவரி பொதியைப்

பிரித்து ஒவ்வொன்றாக முதல்வரிடம் கொடுத்தான். அவர் பெயரினை வாசித்தார். உரியவர்கள் வரிசையாகப் போய் பெற்றுக் கொண்டனர். யாரும் தமது கடிதத்தைப் பிரிக்கவோ, படிக்கவோ இல்லை. முதல்வரிடம் இன்னுமொரு கடிதஉறையைக் கொடுத்தான். முதல்வர் அதனைபிரித்து வாசித்தார். சிலர் சந்தோசித்தனர். சிலர் முகம் வாடிச் சோர்ந்தனர். இதனைக் கவனித்த முரளி மேடைக்கு வந்து முதல்வரிடம் ஏதோ குசுகுசுத்தான். அவரும் தலையசைத்தார்.

“அன்பான உறவுகளே நாளையுடன் நமது இந்த வாழ்க்கை முடிவுக்கு வருகிறது. எங்கிருந்து வந்தோம். எங்கே போகப்போகிறோம். போகும் இடத்தில் எவ்வளவு காலம் சேவைசெய்வோம் என்பது நமக்குத் தெரியாது. இரண்டு ஆண்டுகள் நமது முதல்வரும் பேராசிரியர்களும் நமக்குத் தந்த பயிற்சி இதற்குத்தானா? இங்கு சுயநலத்தைப் பார்க்கலாமா? எந்தக் கிராமமோ அந்தக்கிராமத்தில் படிக்கும் குழந்தைகளைப் பாருங்கள். அவர்களுக்குச் சேவை செய்யுங்கள். எனக்குக் கண்டி மாவட்டத்தில் உன்னாஸ்கிரி என்ற பாடசாலை கிடைத்திருக்கிறது.

உன்னாஸ்கிரியில் உயிர்பிடுங்கும் காற்று என்பதை நான்றிவேன். எனக்குப் பயமில்லை. எனது நோக்கம் நமது சிறார்களுக்கு நல்ல கல்வியைக் கற்க வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதே. இந்தத் துணிவு எல்லோருக்கும் வரவேண்டும். நண்பன் நாகநாதனுக்கு சிலாபம் மாட்டத்தில் உள்ள மிகக் கஸ்டமான கிராமம். பஞ்சாட்சரத்துக்கும் மிகக் கஸ்டமான பாவற்கொடிச்சேனை. ஈஸ்வரிக்குத் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள கிண்ணியா பிரதேசத்துக்கு இடமாற்றம் பெற்றுள்ளார். மாதுரி கண்டி மாவட்டத்தில் உள்ள மஹியவா வித்தியாலயத்துக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளார்.

இவற்றையிட்டுக் கவலைப்பட வேண்டாம். காலம் விரைந்து செல்லும். ஆனால் நாம் அங்குள்ள பிள்ளைகளுக்கு என்ன செய்தோம்? அதுதான் நமது இலட்சியம். இவற்றை மறக்கவேண்டாம்.” அறைகூவல்விட்டு மேடையைவிட்டு இறங்கினான். இப்போது ஒரு மயான அமைதி நிலவியது.

இடைவேளையின் போது தேநீர் குடிக்கச் சென்றார்கள். கூடிக்கூடிக் கதைத்தார்கள். யாருக்கும் சொந்த ஊர்ப் பாடசாலை கிடைக்கவில்லை. எனினும் அரசியல் செல்வாக்கு உள்ளவர்கள் தாங்கள் விரும்பிய பாடசாலைக்குப் போய்விடுவார்கள். கண்டி மாவட்டத்துக்குச் சென்றால் பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்ள வாய்ப்புக் கிடைக்கலாம்.

பகல் உணவு தயார்நிலையில் இருந்தது. இரண்டு வருட ஆசிரியர்களும் ஒன்றாகவே உணவருந்தினர். பேராசிரியர்கள் பரீட்சை விடைத்தாள்களைத் திருத்துவதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். முதல் வருட மாணவர்களுக்கு அவர்களது விடைத்தாள் முடிவுகளை அறிவதில் ஆர்வம். இறுதிப் பரீட்சை எடுத்தவர்களுக்கு இடமாற்றம் பற்றிய தவிப்பு.

“இவற்றையெல்லாம் விடுமுறையில் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். இன்று மாலை ஆசைதீர் விளையாடலாம். பாடங்கள் ஒன்றுமில்லைத்தானே? நாளை அவரவர் வீடுகளில் சந்தோசம் துள்ளி விளையாடும். நாம் இன்று இப்போது ஆயத்தமாகுவோம். மாலைமுழுதும் விளையாட்டு. விளையாட்டு என்பது வெறுமனே விளையாட்டல்ல. அது ஒரு கற்றல் தொடர்நிகழ்ச்சியாகும்.

“செல்லாண்ணன் இரவு சாப்பாடு சுவையாக இருக்கவேணும்”. “சொல்லியாச்சுதானே. அசத்திடலாம்”. செல்லா கூறிச்சென்றான். முதலாம் வருட பயிற்சி ஆசிரியர்களும், விடுகையாண்டு ஆசிரியர்களும் கரப்பந்தாட்டம் விளையாடினர். வழமைபோல் கலந்தே விளையாடினார்கள். நல்லதொரு விளையாட்டுக் குழுவை பழக்கிவிட்டார்கள். பெண்கள் கூடைப்பந்து விளையாடினார்கள்.

“நமது கல்லூரிக்கு வருபவர்களுக்கு இதேபோல் பயிற்சி கொடுத்து நல்லதொரு ரீமை உருவாக்குவது உங்கள் கடமை. இது தொடரவேண்டும்.” முரளியும், நாகநாதனும் விளக்கினார்கள். விளையாடும் போது நேரம் போவது தெரியாது. பந்து தெரியாத இருள் சூழும்வரை விளையாடினார்கள். பெண்கள் பக்கமும் ஒற்றுமையாகவே விளையாடினார்கள். சீனியேர்ஸ், யூனியேர்ஸ் என்ற பேதம் இல்லாத பழகினார்கள்.

இந்த இரண்டு ஆண்டுகளிலும் பல சோடிகள் ஆளையாள் புரிந்து கொண்டு நண்பர்களாயினர். தங்களுக்கு நெருங்கிய நண்பர்கள். தோழியர்களோடு உள்ளக்கிளர்ச்சிகளைப் பகிர்ந்து மகிழ்ந்தனர். ஆனால் நாளை முதல் இந்த வாய்ப்புக்கு இடமில்லை. களைத்த உடம்புக்குக் குளிர்நீர் இதமாகிய மருந்தாகியது. உடைகளை மாற்றி உணவகத்துக்குச் சென்றனர். செல்லா ஆயத்தம் செய்துவிட்டுக் காத்திருந்தார்.

விரும்பிய இடங்களில் இருந்து ஒன்றாக உணவருந்தினர். “நாளை இப்படியான ஒரு நாள் வராது. நீங்கள் ஒன்றாக இருந்து உணவருந்தியது என் மனதைவிட்டு அகலாது. அன்புத்தம்பி முரளி வந்தபின்தான் இப்படியான சரியாசனம் எங்களுக்குக் கிடைத்தது. நாளை மட்டும் உங்கள் சிலரோடு

சேர்ந்து பேசலாம். பின் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் சென்றுவிடுவார்கள். சிலரின் பிரிவை ஜீரணிக்கமுடியாது. அது மனதில் பெரிய வலியை ஏற்படுத்தும்”. செல்லா பெரிய பிரசங்கமே செய்தான்.

பெண்களின் மனங்களில் கலக்கம். மாதூரி தனியே இருந்து யோசித்தாள். “எப்படி நம்ம முரளி எல்லோர் மனங்களிலும் இவ்வளவு இடம்பிடித்தார்.” அவளுக்குப் பெருமையாக இருந்தது. இடமாற்றம் கண்டிக்குத்தானே. எல்லாம் நன்மைக்கே” நினைத்துக்கொண்டாள். பயிற்சிக்கல்லூரியில் சனி, ஞாயிறு நாட்களில் க.பொ.த. உயர்தர வகுப்புத் தேர்வுக்கு ஆயத்தப்படுத்தினார்கள். ஆவணியில் நடந்த பரீட்சைக்குத் தோற்றினார்கள். கண்டியில் பட்டப் படிப்பினைத் தொடரலாம். கற்பனையில் மிதந்தாள்.

நாளை வீடுகளுக்குப் புறப்படுவதற்கு உரிய ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். இறுதியாண்டு ஆசிரியர்களிடம் உள்ள குறிப்புக்களடங்கிய கொப்பிகளைப் போட்டி போட்டு பெற்றுக் கொண்டனர். பழைய கதைகளைப் பேசி அப்படியே உறங்கிவிட்டனர்.

காலை எழுந்ததும் வமையான கடமைகள் தொடங்கியதும் ஒன்றுகூடல் மண்டபத்தில் முதல்வரின் உரை சற்று வித்தியாசமாக இருந்தது. இந்த மண்டபத்தில் இன்று நூற்று இருபது ஆசிரியர்கள் இருக்கிறீர்கள். இதில் அறுபதுபேர் இன்றோடு புதிய மாணவர்களுக்கு வழிகாட்டப் புறப்படுகிறார்கள். நீங்கள் அடுத்தாண்டு புறப்படுவீர்கள். இந்தக் கல்லூரி உங்களை இயக்கும் சக்தியாகி நமது சிறார்களை வழிநடத்தும் தியாகிகளை உருவாக்கும். “என்னை இயக்கும் சக்தி நீ ' என இக்கல்லூரியை நான் நேசிக்கிறேன். இன்று வெளியேறும் அறுபது ஆசிரியர்களையும் இயக்கும் சக்தியாக இக்கல்லூரி விளங்க வேண்டும். 'என்னை இயக்கும் சக்தி நீ' என்ற எண்ணம் ஒவ்வொரு பாடசாலையைப் பார்க்கும்போதும், நமது சிறார்களைப் பார்க்கும்போதும் இந்த உறுதியுரை உங்கள் உள்ளங்களை ஆட்கொள்ள வேண்டும். இதுதான் எனது ஆசை. இதனை நீங்கள் நிறைவேற்ற வேண்டும். அதுதான் நீங்கள் செய்யவேண்டிய நன்றியாகும்.”

முதல்வர் உரையை முடித்ததும் நிறுத்தினார். “எங்கு எந்தப்பாடசாலை கிடைத்தாலும் அது நமது பாடசாலை. அங்கு கற்கும் மாணவர்கள் நமது சிறார்கள். 'என்னை இயக்கும் சக்தி நீ ' என்று கடமையைச் செய்யுங்கள். நன்றி. சென்று வாருங்கள்.” முதல்வர் அலுவலகத்தினுள் சென்றார். அவரது உள்ளம் நிறைந்திருந்தது.

இந்நூலாசிரியர்.....

பிரபல எழுத்தாளர் கேணிப்பித்தன் சஅருளானந்தம் அவர்கள் பன்முகங் கொண்ட ஆளுமையுடையவர். சிறுவர் இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டு அவர்களுக்காகப் பல நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இதுவரை 88 நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பட்டதாரியான இவர் அக்காலத்தில் நடந்த பகிடிவதைகளை நேரில் கண்டவர். அதற்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்தவர்.

இந்நாவல் இளைஞர்களுக்கும் கல்வியியலாளர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் மிகப் பொருத்தமானது. ஆசிரியர்கள் எவ்வாறு ஒழுக்கவேண்டும், அவர்களைப் பயிற்றுவிக்கும் பேராசிரியர்கள் எவ்வாறு செயற்படவேண்டும் என்பதை இந்நூலாசிரியர் விளக்குகிறார். உயர்கல்வி கற்கும் மாணவர்களுக்கும் மிகப் பொருத்தமானது. பகிடிவதை பற்றிய விளைவுகளையும், அதனால் ஏற்படும் துயரங்களையும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

நானும் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்து இன்று டாக்டராகச் சேவைசெய்கிறேன். இந்நாவலில் குறிப்பிடும் பகிடிவதை மாற்றியமைத்தால் நமது பண்பாடு கட்டிக் காக்கப்படும். நமது கலாசாரப் பண்பாட்டியல் பயனுள்ளதாக மிளிரும். இந்தநாவல் ஆசிரியரின் அனுபவம் போல் உள்ளது. அனுபவரீதியாகச் செயற்பட்டு வெற்றியும் கண்டுள்ளார். அனுபவமும் கற்பனையும் சேரும் போது தான் நாவல் சுவையாக அமையும். சாதனைகளைப் புரிந்ததால் அவரது நாவல்கள் வெற்றியடைகின்றன. இவரது நூல்களை வாங்கிப் படித்து ஆக்கமும் ஊக்கமும் கொடுக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்

Dr. A. அருள்முரளி M.B.B.S. M.D (நிபுணத்துவஆலோசகர்)

ISBN : 978-955-54005-9-6

Price : Rs. 300/-

Printed by :

NISAAN PRINTERS (PVT) LTD. No. 64N, Peer Saibo Street, Colombo-12. TEL : 2439401, 2459019